

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"O kadar sürükleyici bir hikaye ki, nasıl anlatacağınızı bilemiyorsunuz, ama bir anda anlatıyor.
- o R'deki M A M O T T . II Weizir *Work Xirries* çok satan yazar

¥41 MEW YORK TIMES BESTSELL IMG AUTMOR

Liane Moriarty

HERE ONE
MOMENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LIANE MORIARTY DE YAZIYOR

Üç Dilek

Son Yıldönümü Alice'in

Unuttukları

Hipnozcinun Aşk Hikayesi

Kocanın Sırrı

Büyük Küçük

Yalanlar Gerçekten

Çılgınca Suçlu

Dokuz Mükemmel

Yabancı Elmalar

Asla Düşmez

ÇOCUKLAR İÇİN

Prenses Petronella'nın Korkunç Sorunu Shobble

Gezegenindeki Şok Edici Bela Whimsy

Gezegenindeki Kötü Savaş

Here One Moment

A NOVEL

LURC Moriarty

DOUBLE DAY CANADA

Telif Hakkı© 2024 Liane Moriarty

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümünün, yayıncının önceden yazılı izni -veya fotokopi veya diğer reprografik kopyalama durumunda Kanada Telif Hakkı Lisanslama Ajansı'ndan lisans- alınmaksızın herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılması, iletilmesi veya bir erişim sisteminde saklanması telif hakkı yasasının ihlalidir. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Doubleday Canada ve kolofon Penguin Random House Canada Limited'in tescilli ticari markalarıdır

Library and Archives Canada Cataloguing in Publication

Title: Here one moment : a novel / Liane Moriarty.

İsimler: Moriarty, Liane, yazar.

Tanımlayıcılar: Canadiana (basılı) 20240424301 | Canadiana (e-kitap) 20240424883 |

ISBN 9780385699792 (ciltli) | ISBN 9780385699808 (EPUB)

Konular: LCGFT: Romanlar. Sınıflandırma: LCC PR9619.4.M67 H47 2024| DDC 823/.92-dc23

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Chris Brand

Kapak fotoğrafı: (*kelebek*) tovfla; (*dalgalar*) Corbis/VCG

Kanada'da Penguin Random House Canada Limited'in bir bölümü olan Doubleday Canada tarafından yayımlanmıştır

İlk olarak Avustralya'da Pan Macmillan Australia Pty Ltd, Sydney tarafından yayımlanmıştır

www.penguinrandomhouse.ca

Penguin
Random House
DOUBLEDAY CANADA

ep_prh_7.0a_148165253_c0_r0

İçindekiler

İthaf Epigrafı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Sonsöz](#)

[*Epigraf Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

[*İşte Bir An Tartışma Soruları*](#)

Marisa ve Petronella için

Her şeyin önceden belirlenmiş olduğunu ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağımızı iddia eden insanların bile yolun karşısına geçmeden önce baktıklarını fark ettim.

-Stephen Hawking, *Kara Delikler ve Bebek Evrenler ve Diğer Yazılar*

Bir adam iki hafta içinde asılacağını bildiğinde, bu onun zihnini harika bir şekilde yoğunlaştırır.

-Samuel Johnson

Bölüm 1

Daha sonra tek bir kişi bile kadının Hobart Havaalanı'nda uçağa bindiğini gördüğünü hatırlamayacaktır.

Görünüğü ya da tavrıyla ilgili hiçbir şey kırmızı bayrak ya da kaş bile kaldırmıyor.

Sarhoş, kavgacı ya da ünlü değil.

Kolu beyaz gazlı bezle tutturulmuş, bir eli sürekli kalbine bastırılmış, sanki aşkını ya da dürüstlüğünü itiraf ediyormuş gibi duran gözlüklü hipster gibi yaralı değil.

Kaygan bir bebeği, öfkeli bir yürümeye başlayan çocuğu ve çok fazla eşyayı kontrol altında tutmaya çalışan terli genç anne gibi yıpranmış değil.

Kaptan Scott'un Antarktika seferine katılacakmış gibi kat kat giyinen kambur yaşlı çift gibi çelimsiz değil.

Akıllarında çeşitli orta yaşlı şeyler olan çeşitli orta yaşlı insanlar ya da uçuşun tek refakatsiz reşit olmayan çocuğu gibi huysuz değil: arkadaşının lazer-tag partisini kaçırmak zorunda kalan altı yaşında bir çocuk, çünkü ebeveynlerinin ortak velayet anlaşması onun her Cuma öğleden sonra Sidney'e giden bu uçakta olmasını gerektiriyor.

Tatillerinin ayrıntılarını paylaşmaya o kadar hevesli olan çift gibi konuşkan değil, Tazmanya eyalet hükümetinin turizm girişimi için gizli çalışıp çalışmadıklarını merak etmekten kendinizi alamıyorsunuz.

Aşırı hamile kadınlar gibi aşırı hamile değildir.

Aşırı uzun adam gibi aşırı uzun değil.

Uçuş korkusundan, espressodan ya da amfetaminlerden (umarım değildir) dolayı titremiyordur, tıpkı pantolon giymemiş gibi görünmesine neden olan çok kısa bir şortun üzerine büyük boy kapüşonlu bir tişört giyen gergin genç gibi ve birisi onun şu aktörle çıkan şarkıcı olduğunu söylüyor, ama başka biri hayır, o değil, kimi kastettiğinizi biliyorum, ama o değil diyor.

Sydney'e hala gösterişli gelin kıyafetleriyle uçan parlak gözlü balayı çiftleri gibi parlak gözlü değil, o çılgın çocuklar, arkalarında iyi niyet dalgaları bırakıyor ve hatta bir çiftten, gelin ve damadın kibarca ama kesin bir şekilde reddettiği, çiftin rahatlamasına neden olan business class koltuklarından vazgeçmeleri için pervasız bir teklif bile alıyor.

Hanımfendi daha sonra kimsenin hatırlayacağı bir şey değil.

-

Uçuş rötar yaptı. Sadece yarım saat. Kaşlar çatılıyor ve iç çekiliyor, ancak yolcular çoğunlukla bu rahatsızlığı kabullenmeye hazır. Bugünlerde uçmak böyle bir şey.

En azından iptal edilmedi. "Henüz" diyor kötümserler.

PA bir anons yapıyor: Özel yardıma ihtiyacı olan yolcular uçağa davetlidir.

"Sana söylemiştim!" İyimserler ayağa fırlar ve çantalarını omuzlarına atarlar.

Uçağa binerken, bayan şans için uçağın kenarına bir, iki, üç kez dokunmak ya da bir uçuş görevlisiyle flört etmek için durmaz ya da biniş kartı gizemli bir şekilde kayborduğu için telefonunun ekranını çılgınca kaydırmaz, daha bir dakika önce oradaydı, neden her zaman böyle yapıyor?

Bu hanımfendi, kaybolan biniş kartlarını bulmaları için ebeveynlere ve eşlere yardım eden yolcular ya da uçağın koridorunda adımlarını hiç bozmadan yürürken çantaların baş üstü kutularına yerleştirilmesine zahmetsizce yardım eden gri saç kesimli, kare omuzlu, kare çeneli adam gibi işe yarar biri değildir.

Tüm yolcular uçağa bindikten, oturduktan ve kemerlerini bağladıktan sonra pilot kendini tanıtır ve "çözmemiz gereken küçük bir mekanik sorun" olduğunu ve "yolcuların güvenliğin her şeyden önemli olduğunu takdir edeceklerini" açıklar. Derin ve güvenilir sesindeki gülümsemeyle kabin ekibinin de bu durumdan yeni haberdar olduğunu belirtiyor. (Sabırları için teşekkür ediyor ve arkalarına yaslanıp rahatlamalarını, önümüzdeki on beş dakika içinde yollarına devam etmelerini istiyor.

On beş dakika içinde yola çıkmayacaklar.

Uçak doksan iki korkunç dakika boyunca hareket etmeden pistte bekler. Bu, beklenen uçuş süresinden sadece biraz daha uzun.

Sonunda iyimserler "Eminim yine de başaracağız!" demeyi bırakır.

Herkes memnuniyetsizdir: iyimserler ve kötümserler aynı şekilde.

Bu süre zarfında bayan, bir uçuş görevlisine bağlantısı veya akşam yemeği rezervasyonu veya migreni veya kapalı alanlardan hoşlanmaması veya kendisini almak üzere Sidney'deki havaalanına doğru yola çıkmış olan üç çocuklu çok meşgul yetişkin kızı hakkında bilgi vermek için çağrı düğmesine basmıyor ve şimdi ne yapması gerekiyor?

Bebek gibi başını arkaya atıp yirmi acı dolu dakika boyunca ulumuyor, aslında sadece herkesin duygularını dışa vuruyor.

Bebeklerin istek üzerine ağlamayı kestiği inancıyla orta yaşa gelmiş gibi görünen üç yolcu gibi bebeğin ağlamasının kesilmesini talep etmiyor.

Rötarın kırk dakikasında sınırına ulaşan ve belki de lazer-tag partisinin her şeye rağmen bir olasılık olduğunu düşünen refakatsiz çocuk gibi kibarca uçaktan şimdi inip inemeyeceğini sormuyor.

Leopar desenli tulum giyen, *gitmesi* gereken yerler olan ve bu havayoluyla asla uçmayan kadın gibi, check-in bagajıyla birlikte inmesine izin verilmesini talep etmiyor

ama sonunda kendini yatıştırırmaya izin veren ve ardından derin bir uykuya dalacak kadar etkili bir şekilde kendi kendini tedavi eden.

Ağlayan bebeğin iki sıra arkasında oturan kızıl suratlı, kıvrırcık saçlı kadın gibi aniden çaresizlik içinde "Ah, kimse bir şey *yapamaz* mı?" diye haykırmıyor. Kadının gecikmeyle mi, ağlayan b e b e k l e mi yoksa gezegenin durumuyla mı ilgili bir şeyler yapılmasını istediği belli değil ama tam da bu noktada kare çeneli adam bebeğe devasa bir tuş takımı hediye etmek için yerinden kalkıyor. Adam önce bir tuşun üzerindeki belirli bir düğmeye basıldığında kırmızı bir ışığın nasıl yanıp söneceğini gösteriyor ve bebek, annenin ve diğer herkesin gözyaşları içinde rahatlamasına neden olan keyifli bir sessizliğe bürünüyor.

Hiçbir aşamada bayan, birilerine "uçakta sıkışıp kaldığını"... "hala burada olduğunu"... "aktama yapmamızın mümkün olmadığını"... "bensiz devam edin"... "yeniden planlamamız gerekecek"... "iptal etmek zorunda kalacağım"... "yapabileceğim bir şey yok"... "*biliyorum!* Bu inanılmaz."

Hiç kimse gecikme sırasında hanımefendinin tek bir kelime bile konuştuğunu hatırlamayacaktır.

"Hayır, hayır, tatlım, zor olacak, ama yine de başaracağımdan eminim" diyen şık giyimli adam gibi değil, ama telefonunu alına vurma şeklinden başaramayacağını anlayabilirsiniz, hiçbir yolu yok.

Havaalanının barında aç karnına prosecco içen yirmili yaşlardaki iki arkadaş gibi değil ve sonuç olarak çevrelerindeki birçok yolcu, herkesin inandığı kadar iyi olmayan ortak bir arkadaş olan "Poppy" hakkındaki karmaşık duygularının mahrem ayrıntılarını öğreniyor.

Birbirine yabancı olan ama protein karışımları hakkında son derece sesli ve olağanüstü sıkıcı bir sohbet başlatan otuzlu yaşlardaki iki adam gibi değil.

Bayan yalnız seyahat ediyor.

Cinsiyetçi çiftler halinde oturan dört kişilik aile gibi, varlıklarıyla onu kızdıracak aile üyeleri yok: anne

ve genç kızı, baba ve genç oğlu, hepsi de bir telefon şarj cihazıyla ilgili sorun yüzünden öfkeyle yanıyor.

Bayanın 4D koridor koltuğu var. Şanslıdır: nispeten dolu bir uçuştadır, ancak pencere kenarındaki adamla arasında boş bir orta koltuk bulmuştur. Ekonomi sınıfındaki bazı yolcular daha sonra bu boş orta koltuğu gıpta ile hatırlayacaklar, ancak bayanı hatırlamayacaklardır. Nihayet kalkış için izin verildiğinde, bayandan koltuğunu dik konuma getirmesini ya da çantasını önündeki koltuğun altına koymasını istemelerine gerek yoktur.

Uçak nihayet piste doğru taksi yapmaya başladığında yavaş alaycı alkışlarla alkışlanıyor.

Uçuş sırasında bayan ayak tırnaklarını kesmez ya da diş ipi kullanmaz.

Bir uçuş görevlisini tokatlamıyor. Irkçı küfürler savurmuyor.

Şarkı söylemez, gevezelik etmez ya da sözlerini gevelemez.

Sanki 1974 yılıymış gibi gelişigüzel bir sigara yakmaz. Başka bir yolcuyla cinsel ilişkiye girmez.

Soyunmuyor.

Ağlamıyor. Kusmaz.

Uçuşun ortasında acil durum kapısını açmaya çalışmaz.

Bilincini kaybetmiyor. Ölmüyor.

(Havayolu endüstrisi tüm bunların mümkün olduğunu acı tecrübelerle keşfetmiştir).

Açık olan bir şey var: Bayan bir bayandır. Daha sonra tek bir kişi bile onu "kadın" ya da "dişi" olarak tanımlamayacaktır. Açıkçası kimse onu "kız" olarak tanımlamayacak.

Yaşı konusunda belirsizlik var. Muhtemelen altmışlı yaşların başında? Belki ellilerinde. *Kesinlikle* yetmişlerinde. Seksenlerin başında mı? En az

Annen. Kızın kadar yaşlı. Teyzen kadar yaşlı. Patronun kadar. Üniversite hocanız. Refakatsiz çocuk onu "çok yaşlı bir bayan" olarak tanımlayacaktır. Yaşlı çift onu "orta yaşlı bir bayan" olarak tanımlayacaktır.

Belki de onu bu kadar "hanımefendi" kategorisine sokan gri saçlarıdır. Pahalı bir kedi yavrusunun yumuşak gümüş rengi. Omuz uzunluğunda. Güzelce şekillendirilmiş. Güzel saçlar. "İyi gri." İnsanın kendi saçını da beyazlatmayı düşündüren türden bir beyaz! Bir gün. Henüz değil.

Hanımefendi küçük ve minyondur, ancak ilgi gerektirecek kadar küçük ve minyon değildir. Yardımsever gülümsemeleri ya da yardım tekliflerini üzerine çekmiyor. Ona baktığınızda büyükannenizi ne kadar özlediğinizi düşünmüyorsunuz. Ona bakmak size hiçbir şey düşündürmez. Mesleğini, kişiliğini ya da burcunu tahmin edemezsiniz. Rahatsız olmazsınız.

Görünmez olduğunu söyleyemezsiniz. Belki yarı saydam.

Kadın ne çarpıcı derecede güzel ne de ne yazık ki çirkin. Yeşil-beyaz desenli yakalı bir bluz giymiş ve dar kesim gri pantolonunun bel bandını içine sokmuş. Ayakkabıları düz ve mantıklıdır. Alışılmadık şekilde piercingli, mücevherli ya da dövmele değil. Kulaklarında küçük gümüş çiviler ve bluzunun yakasına iştirilmiş gümüş bir broş var, sanki hala orada olup olmadığını kontrol etmek ister gibi sık sık dokunuyor.

Demek istediğim, Hobart'tan Sydney'e rötarlı olarak 15:20'de kalkan uçakta daha sonra "Ölüm Kadını" olarak tanınacak olan kadın, ne bir mürettebat, ne bir yolcu, ne de bir başkası tarafından ikinci bir bakışa bile layık görülmemiştir.

O zaman bile ilk kişinin bağırması, birinin çekime başlaması, çağrı düğmelerinin bir langırt makinesi gibi kabinin her yerinde yanmaya ve ötmeye başlaması beklediğinizden daha uzun sürüyor.

Bölüm 2

Kalkıştan bu yana kırk beş dakika geçti ve uçaktaki atmosfer sessiz, metanetli, sadece biraz kederli. Zamanın yavaşladığı, gerildiği ve inceldiği, böylece her dakikanın altmış saniyelik tam kotasını doldurduğu gecikme geçmişte kaldı. Zaman bir kez daha her zamanki görünmez hızıyla akıp gitmektedir.

Ana kabinde badem, simit, kraker ve salsa sosundan oluşan bir "hafif atıştırmalık" servis edilmiştir. Beş business class yolcusu "hafif bir yemeğin" (hepsi tavuk seçti) ve oldukça fazla şarabın (hepsi pinot seçti) tadını çıkardı.

Ana kamarada çöplerin çoğu temizlenmiş ve tepsi masalarının çoğu yerine yerleştirilmiştir. Bebek ve yürümeye başlayan çocuk uyuyor. Damat telefonuyla uğraşırken gelin de öyle. Refakatsiz çocuk enerjik bir şekilde cihazında bir oyun oynuyor. Çelimsiz yaşlı çift başlarını ayrı bulmacaların üzerine eğmiş. Ekip alçak sesle hafta sonu planları ve gelecek haftanın kadrosu hakkında sohbet ediyor.

İnsanlar tuvaletleri kullanıyor. Ayakkabılarını giyerler. Naneli şeker yiyorlar. Dudak kremi sürerler. Yolculuklarının bir sonraki adımlarının önlerinde uzandığını görüyorlar: bagaj alımından çantalarını alıyorlar, taksi için sıraya giriyorlar, Uber çağırıyorlar, kendilerini alacak kişiye mesaj atıyorlar. Kendilerini evlerinin, otellerinin ya da Airbnb'lerinin kapısından girerken, yorgun bir şekilde çantalarını bırakırken görüyorlar. Eşlerine, evcil hayvanlarına ya da duvarlara "Ne kabus ama" diyecekler ve sonra hayatlarına geri dönecekler.

-

Kadın emniyet kemerini çözer ve ayağa kalkar.

Baş üstü bölmesinden bir şey indirmek üzere olan bir kadın. Ya da tuvalete gitmek üzere olan bir bayan. Hiçbir önemi, kaygısı, ilgisi, tehlikesi yoktur.

Başını eğiyor ve bir parmağının ucuyla bluzuna iliştirilmiş küçük broşa bastırıyor.

Koridora adım atıyor ve kımıldamıyor. Bir kişi fark eder.

-

Bu kişi, mide ekşimesi ve baş ağrısı olan kırk iki yaşında bir inşaat mühendisi.

Leopold Vodnik, sadece Leo, asla Leopold değil, ölmüş olan anneannesi ve hayatından çoktan çıkmış olan eski bir üniversite arkadaşı dışında herkes için 4C'de, hanımefendinin tam karşısında oturuyor.

Onları ana kabinin ilk sırası. Üzerinde SADECE BU NOKTADAN SONRA BUSINESS CLASS yazan bir tabelanın bulunduğu bir duvarla karşı karşıyalar. Sadece kısa bir mesafe ötede sunulan lüks yaşam tarzını gizlemek için koridor boyunca ihtiyatlı bir şekilde bir perde çekilmiştir.

Leo business class'a aitmiş gibi görünüyor. Orta yapılı, zeytin tenli, büyük, belirgin bir burnu ve deli profesör grisi benekli koyu kıvrıcık saçlarla aniden biten yüksek bir alnı olan bir adamdır. Kız kardeşlerinden biri kısa bir süre önce ona bilim insanlarının "anlaşılmaz saç sendromu" genini keşfettiklerine dair bir makale gönderdi.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış mavi keten bir gömlek, gri chino pantolon ve süet botlar giyiyor. Karısı ondan daha iyi giyindiğini söylüyor. (Zor değil. Neve çoğunlukla dikkatsiz giyiniyor,

doğal bir felaketten yeni kurtulmuş birinin uyumsuz tavrı).

Leo tüm uçuşu antiasit çiğneyerek, parmak uçlarıyla alnına masaj yaparak ve saati tekrar tekrar kontrol ederek geçirdi.

Her şey bitti. Gerçeklerle yüzleşmek zorunda. On bir yaşındaki kızının okul müzikali beş dakika sonra başlayacak. Orada olamayacak çünkü o burada: gökyüzünde otuz beş bin fitte.

Annesini bir uzman doktor randevusuna götürmek için Hobart'a uçma olasılığını ilk kez gündeme getirdiğinde karısına, "Açıkçası *Aslan Kral* için bolca zamanım olacak," demişti.

"Tabii dönüş uçağın rötar yapmazsa," demişti Neve.

"Olmayacak," dedi Leo.

"Tahtaya vur," dedi Neve, tahtaya vurmadan.

Gecikme onun suçuymuş gibi geliyor. Neden böyle bir ihtimalden bahsediyor ki? İlişkilerinde kötümser olanın o olması gerekiyor.

İki saatlik bir gecikmeyi kim tahmin edebilirdi

ki? Neve, görünüşe göre.

Leo saati bir kez daha kontrol eder. Şu anda kızının okul salonunda titriyor, ergen oğluna telefonunu bırakıp kız kardeşine destek olması için tıslıyor, diğer ebeveynlerle kutup iklimiyle ilgili iyi niyetli şakalaşmalar yapıyor, karısına Samira'nın babasının adını hatırlatması için fısıldıyor, Samira'nın babasına yakında o birayı içmeleri gerektiğini söylüyor olmalıydı ama ikisi de bunun asla olmayacağını biliyordu çünkü... hayat.

Vicdan azabından başı dönüyor. Işıklar *şu anda sönüyor*. Perdeler *şu anda* açılıyor. Koltuğunda o kadar öne eğiliyor ki neredeyse destek pozisyonunda.

Kendisinden başka suçlayacak kimse yok. Kimse ondan bunu yapmasını istemedi. Annesi, "Lütfen Leo, sadece bir günlük uçuş için iyi para harcama" demişti. Üç kız kardeşi de bu ailevi görevi üstlendiği için ona minnettar olmamıştı. Tam tersine. Aile WhatsApp grubunda onu şehitlikle suçladılar.

Ama annesinin sağlığıyla ilgili bir Şeylerin yolunda gitmediğine ve uzmanın söylediklerini duymak için orada olması gerektiğine dair garip ve güçlü bir his vardı içinde.

İki yıl önce babası ilk hastalandığında, dikkati dağılmıştı. Şu anki işine yeni başlamıştı ve işi her Şeyi tüketmişti. Hâlâ da her Şeyi tüketiyor. Onu tüketmesini nasıl engelleyeceğini bilmiyor.

Ve sonra: sabahın beşinde onu uykusundan koparan telefonunun tiz sesi ve annesinin sesi, çok yüksek, kendinden emin ve uyanık. "Senin ve kız kardeşlerinin hemen bir uçağa binmeniz gerekiyor." Kadın yetişkin, erkek mırıldanan, yarı uykulu ocuk. "Ne, anne, ne, neden?" O gün, Leo ve kız kardeşleri *atlıkarıncada* ortanca kız kardeşinin çantasını beklerken, Leo babasının ölebileceği ihtimalini bir kenara bırakın, ciddi bir Şekilde hasta olduğu gerçeğini bile doğru düzgün idrak edememişti.

O zamandan beri, biraz daha konsantre olsaydı, işine bu kadar odaklanmasaydı, babasını kurtarabileceğini düşünüyor. O en büyük ocuk. Tek evlat. Annesiyle her Şeyi yoluna koymaya kararlı.

Garip güçlü duygular için çok fazla. Uzman doktorun Leo'nun annesinin sağlığının mükemmel olduğunu açıklaması beş dakika sürdü ve üç yüz dolar aldı.

Leo annesinin sağlığının iyi olmasından dolayı *hayal kırıklığına* uğramadı. Tabii ki hayal kırıklığına uğramadı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, annesinin sağlığının iyi olması onu biraz rahatsız ediyor. Annesine ciddi ama tedavi edilebilir bir hastalık teşhisi konmuş olsaydı bu sevindirici olurdu.

Ayrıca acısız. Annesini çok seviyor.

Gecikme hakkında aradığında Neve, "Oh, peki," dedi. O noktada hâlâ yetişeceğini, sadece biraz gecikeceğini düşünüyordu. Kendisini kapıdan koşarak çıkarken, taksi durağında sıraya girerken görmüştü; kızı için kendi ahlak kurallarını bile ığneyebilirdi! Ama sonra uçak asık suratla pistte oturmaya devam ederken pilot

çileden çıkaran aralıklı "özür dileriz millet" mesajlarını yayınladı ve Leo lanet olası aklını kaybetti.

"Yapabileceğin bir şey yok." Neve sana söylemiştim demedi. Asla demedi. Bu onun güç hamlesiydi. "Bridie anlayacaktır." Arka planda Bridie'nin sesini duyabiliyordu: "Umarım babam geç kalacağını söylemiyordur."

Haftalardır Bridie'nin provalarına yardım ediyordu. "Bu küçük ama önemli bir rol baba," demişti ona senaryoyla eve ilk geldiğinde ciddiyetle ve Leo Neve'in gözlerinden kaçınmıştı çünkü Bridie paylaşılan ebeveyn gülümsemelerine karşı hassastır. "Zazu "yu oynuyor (şimdi, hemen şimdi). Zazu "asil, düzgün bir boynuzgaga kuşu" ve Bridie'nin rolü anında canlandırması mucizeviydi. Jestleri var! İlkel, uygun jestler! O Meryl Streep'in ta kendisi. O kadar objektif olarak iyi. Mufasa'yı unutun. Simba'yı unutun. Zazu bu geceki performansın parlayan yıldızı olacak. Leo, Bridie'nin ayakta alkışlanmasını bekliyor. Ve bunu kaçırıyor.

Bu, insanların ölüm döşeğindeyken pişman oldukları türden bir hatadır.

Gürültülü bir şekilde nefes verir, koltuğuna geri oturur ve emniyet kemerinin tokasını açıp kapatır, açıp kapatır. Yanındaki kadın başını dergisinden kaldırıyor ve Leo ellerini birbirine kenetliyor. Sinir bozucu davranıyor. On dört yaşındaki oğlunun yapacağı türden bir şey bu.

Oğlunu düşününce kalbi sıkışıyor. Aylardır Oli'ye önümüzdeki Pazar günü sevdikleri o güzel milli park yürüyüşünü yapacaklarına dair söz veriyordu, ama bu hep "önümüzdeki Pazar" oluyordu çünkü Leo'nun hafta sonları sık sık çalışması gerekiyordu ve bu Pazar günü bugün yapamadığı her şeyi yetiştirmesi gerekecekti, bu arada bu onu bir "işkolik" yapmaz, sadece işi olan bir adam yapar.

Patronu sağlıklı bir iş-yaşam dengesi kurmanın önemli olduğuna inanıyor. Leo bugün izinli olacağını söylediğinde, "Aile her zaman önce gelir Leo," dedi, ancak Leo'nun temel performans göstergelerinden biri "kullanım oranı"dır. Bu, her hafta kaç faturalandırılabilir saatin, kaç faturalandırılabilir saatle karşılaştırıldığının bir ölçüsüdür.

çalıştığı saatler. Kullanım oranı her zaman aklındadır: bu, öldürmesine izin verilmeyen vızıldayan bir sivrisinektir. Bazen günde on dört saat çalışıyor ama sadece sekiz saat fatura kesiyor. Zor bir durum. Hayat zor. Sadece zaman yönetimini ele alması gerekiyor. Konuya ilgi duyan patronu ona kitap ve podcast tavsiyelerinin yanı sıra faydalı ipuçları da veriyor. Üç yıldır Lilith için çalışıyor. Erkek egemen bir meslekte etkileyici, ilham verici bir kadın ve Leo'nun çizimlerini kırmızı mürekkeple kaplı olarak iade eden, Leo'yu çıldırtan ama sonuçta onu daha iyi bir mühendis yapan ilk patronundan öğrendiği gibi ondan öğrenmeye çalışıyor. Lilith geçenlerde ona verimliliği artırmanın ilk adımının "kapsamlı bir zaman denetimi" olduğunu söyledi, ancak Leo'nun bunu yapacak zamanı olmadı.

Leo her "Belki gelecek hafta sonu yürüyüş yaparız" dediğinde Oli artık hayal kırıklığına uğramış gibi bakmıyor bile. Sanki bir perakendecinin sürekli tutmadığı teslimat sözleriyle uğraşıyormuş gibi alaycı bir başparmak işaretiyle karşılık veriyor.

Orta koltuktaki kadın nazikçe boğazını temizler ve adam sol bacağının elektrik çarpmış gibi aşağı yukarı sallandığını fark eder. Sakinleştirmek için elini kalçasına koyar.

Karısının sesini duyuyor: *Spiral yapma, tatlım.*

Ona ilk kez tatlım dediğinde buna inanamamıştı. O anın tatlı hissine.

Koltuk arkadaşının belli belirsiz yönüne doğru sıkıca gülümsüyor ve onun bunu bir sohbet daveti olarak değil, dile getirilmemiş bir özür olarak algılayacağını umuyor.

Kadının adı Sue ve pencere kenarındaki kocasının adı Max.

Leo bunu ve onlar hakkında çok daha fazlasını biliyor, çünkü pistteki gecikme sırasında çiftin şaşırtıcı sayıda telefon görüşmesi yapmasına kulak misafiri olmaktan başka çaresi yoktu: "Bekle, Sue konuşmak istiyor!" "Seni Max'e geri vereyim!"

Max ve Sue, Tazmanya'da karavanla yaptıkları bir geziden yeni dönen neşeli, coşkulu, orta yaşlı bir çift. Çok eğlenceliydi!

Sue ufak tefek, pembe yanaklı, parlak gözlü ve iri göğüslü. El kol hareketleri yaparken tılsımlarla dolu gümüş bileziği şingirdiyor. Max bronzlaşmış ve beyaz saçlı, büyük, sıkı ve gururlu bir karnı var. Yaz tatilinden dönen Noel Baba gibi. Leo'nun birlikte çalıştığı ustabaşılarla aynı kendinden emin erkekliğe sahip: ne yaptıklarını bilen ve zamanlarını yönetmekte zorluk çekmeyen güçlü, gürültülü adamlar.

Sue ilk başta Leo'yla sohbet etmeye çalışmış ama Leo'nun tek hecelik kibar cevaplar vermesi üzerine vazgeçmiştir. Ona Bridie'nin konserini kaçırdığını söyleyebileceğini biliyordu ve onun ve Max'in anında sempati ve ilgi gösterecek tipler olduğunu biliyordu (tüm aramalardan torunları olduğunu anlıyordu - "Büyükbaba ve ben seni görmek için sabırsızlanıyoruz!"), ama sohbet edemeyecek kadar gergindi.

Saate tekrar bakar. Bridie şu anda sahnede.

Bunu düşünmeyi bırak.

Midesi gurulduyor. Açlıktan ölüyor. "Hafif atıştırmalıkları" reddetti çünkü -ve bu çok aptalca- işleri yavaşlatmak istemiyordu. Mutlu bir şekilde kuruyemişlerini ve krakerlerini atıştıran onca insan onu mantıksız bir şekilde sinirlendirmişti. Herkesin Sydney'e ulaşmaya *odaklanmasını* istiyordu.

Koridorun karşısındaki kadın emniyet kemerini çözüyor. Ayağa kalkıyor.

Şimdiye kadar, onun çevresel görüşünde bulanık bir figürdü. Kendisine sorulsaydı, onu gümüş saçlı küçük bir kadın olarak tarif edebilirdi, ancak onu gümüş saçlı küçük kadınlar arasından seçebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Koridorda, onun hemen yanında, uçağın arka tarafına bakacak şekilde ilerler.

Kımıldamıyor.

O ne yapıyor?

Leo gözlerini kibarca önündeki duvarda asılı duran koltuk cebinden ayırmıyor. Uçak içi dergisinin arka kapağındaki bir reklamın üst satırını okuyor: *Ne için bekliyorsunuz? Rezervasyonunuzu*

Avrupa'nın Mücevherleri Nehir Gezisi bugün! Neve her zaman "Nehir yolculukları cazip gelmeye başladığında yaşlandığımızı anlayacağız," der. Leo, nehir gezisi fikrinin kendisine şimdiden çekici geldiğini itiraf etmedi.

Gümüş saçlı bayan hala hareket etmiyor. Çok uzun zaman oldu. Adamı sıkıştırıyor. Onu rahatsız ediyor.

Aşağı bakar. Ayakkabıları küçük, kahverengi, iyi cilalanmış ve düzgünce bağlanmış.

Sessiz ve net bir sesle, "Üç kadar sayacağım." diyor.

Bölüm 3

Bir zamanlar, utangaçlıktan bayılacağımı düşündüğüm zamanlarda bana partilere ve danslara gitme cesareti veren, çok uzun boylu, sıska ve en hassas boyunlu bir çocuğu sevmiştim.

Kalbim küt küt atarken ve görüşüm bulanıklaştıkça, "Üç kadar sayacağım," der ve elimi avucunun içine alırdı. "Bir. İki. Üç."

Ve içeri girerdik.

Bu kendimi neden saydığımı açıklayabilir: Onu düşünüyordum.

Bölüm 4

Üçe kadar sayınca, ne?

Leo kadını inceler. Yüzü solgun ve boştur. Şaşkın görünüyor. Muhtemelen sıkıntılı. Emin olmak zor. İnsanların yolunu kesip kesmediğini görmek için omzunun üzerinden kontrol ediyor ama koridor temiz.

Tekrar ona bakar. Leo'nun annesiyle aynı yaşta, aynı boyda ve aynı vücut tipindedir, ancak Leo'nun annesinin mantıklı ayakkabılar giydiği görülmemiştir. (Kelimenin tam anlamıyla. Leo'nun annesi Jimmy Choos'larıyla gömülmek istiyor. Leo'nun en küçük kız kardeşi, "Tabii anne, öyle yaparız," derken Leo'ya "*Olmaz*" diyor ve kendi ayaklarını işaret ediyor).

Leo'nun annesi insanların ona "patronluk taslamasından" hoşlanmıyor. Bu bayana yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak büyüklük taslamak olur mu?

Gömleğine iliştirilmiş gümüş bir broşu fark eder.

Ailesi Hobart'ta kırk yıl boyunca bir kuyumcu dükkânı işletmiş ve ne Leo ne de kız kardeşlerinden herhangi biri işi sürdürmekle ilgilenmemiş olsa da ailedeki herkes otomatik olarak mücevher takmış. Broş küçük, muhtemelen antika? Bir çeşit sembol. Antik, eski dünyaya ait bir sembol. Öne eğilmeden tam olarak göremiyor, ki bu uygunsuz olurdu, ama broşla ilgili bir şey dikkat dağıtıcı bir şekilde tanıdık geliyor. Bir şekilde garip bir şekilde *onunla* ilişkili. Ona bir sahiplik hissi veriyor. Belirsiz bir zevk mi? Vodnik Fine Jewels ile ilgili bir şey olmalı, ama ne?

Yoksa sembolün kendisi mi bir şey ifade ediyor? Bekle, okulla ilgili bir şey mi? Hayır. Üniversite mi? Üniversite düşünceleri

kaçınılmaz olarak en acı anılarından birine, bir sokakta, bir barın dışında, daha önce ya da o zamandan beri hiç bağırmadığı kadar bağırarak, bu sembolle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, bekle, neredeyse ona sahip-

"Bir," diyor hanımefendi.

Üç kadar sayınca şarkı söylemeye başlayacak mı? Acı çekiyor olabilir mi? İleriye doğru bir adım atmak için kendini hazırlamaya mı çalışıyor? Neve'in büyükannesi korkunç ayak ağrılarından muzdarip, zavallı şey, ama bu kadın ondan çok daha genç.

Leo'nun babası her zaman 11 Eylül'den sonra ne zaman seyahate çıksa "belaya hazır" olduğunu söylerdi. Babası Doğu Avrupa aksanıyla, 1.80 boyunda, iyi huylu, şık görünümlü bir şehir kuyumcusu olmasına ve hayatında hiç kimseyi kazaya uğratmamış tatlı bir adam olmasına rağmen çok ciddi bir şekilde, "Birazcık bile şüpheli davranan herkesi kazaya uğratırım," derdi. "Tereddüt etmiyorum, Leo."

Babası şimdiye kadar bu kadına çarpmış mıdır?

Tereddüt etmiyorum, Leo.

Tanrım, baba. O zararsız bir kadın! Sen olsan tereddüt ederdin!

"İki."

O zararsız! Tabii ki zararsız.

Artık güvenlikten silah geçiremiyorsunuz. Ve kadınlar uçak kaçırmıyor.

Bu cinsiyetçi mi? En küçük kız kardeşini duyuyor: *Senden daha iyi uçak kaçırabilirim, Leo.*

Buna hiç şüphe yok.

Leo boğazını temizliyor. Bayana iyi olup olmadığını soracak. Bu doğru ve en uygun harekettir. "Affedersiniz,"

diye başlar, "siz-" "Üç."

Kadın dönüyor, bir kolunu uzatıyor ve doğrudan kendi sırasının pencere kenarında oturan yolcuyu işaret ediyor; elli yaşlarında, zayıf bir adam dizüstü bilgisayarına eğilmiş, iki parmağıyla klavyeye vuruyor.

"Sanırım," diyor kadın. Duraksıyor, hâlâ doğrudan adamı işaret ediyor. Sanki onu bir şeyle suçluyormuş gibi.

Ne bekliyor?

"Feci bir felç bekliyorum."

Adam dikkati dağılmış bir şekilde kaşlarını çatarak başını kaldırıyor ve elini kulağına götürüyor. "Özür dilerim, anlayamadım?"

"Feci bir felç bekliyorum," diyor yine, çekingen ama kararlı, hâlâ işaret ediyor. "Yaş yetmiş iki."

Adamın gözleri sağa sola kayar. "Özür dilerim, felaket...? Bilmiyorum... Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın hiçbir şey söylemiyor. Kolunu indiriyor, dönüyor ve Leo'nun sırasına bakıyor.

Adam koridorun karşısında Leo'nun gözleriyle karşılaşır. Ağzı sahte bir alarmla aşağı doğru dönerek "*Biraz garip!*" der. Leo sempatik bir şekilde yüzünü buruşturur. Adam omuz silkiyor ve dizüstü bilgisayarını karıştırmaya devam ediyor.

Leo şimdi sakın. Çarpışmaya gerek yok. Yaşlı kadınları anlıyor. Müzikali kaçırdığı için duyduğu üzüntüyü dağıtıyor. Bununla nasıl başa çıkacağını biliyor.

Leo'nun büyükannesi hayatının son yıllarında vasküler demans hastalığından muzdaripti ve aileye mümkün ve güvenli olan her yerde onun alternatif gerçekliğiyle birlikte oynamaları tavsiye edildi. Görünüşe göre Leo kadar "tutucu" biri için (bu kelime ona çok atılıyor, oldukça sert atılıyor), büyükannesinin sanrılarına uymak söz konusu olduğunda beklenmedik derecede esnekti.

Bu hanımefendi hangi rolü isterse onu oynayacak. "Feci felç": Bu onun bir zamanlar doktor ya da hemşire olduğu anlamına mı geliyor? Günlerini huzurevi sakinlerine teşhis koyarak geçiren demans hastası emekli bir doktor hakkında duyduklarını hatırlıyor. Elinde reçete defteri olduğunu düşündüğü bir şeyle dolaşıyor ve aynı antibiyotik reçetesini verimli bir şekilde karalıyordu.

"Sanırım," diyor kadın. Uçağın penceresinden fotoğraf çekmekle meşgul olan Leo'nun koltuk arkadaşı Max'i işaret ediyor.

Max pencereden döner, sırtır, konuşmaya hazırdır. "Ne dedin aşkım?"

"Kalp hastalığı bekliyorum," diyor kadın. "Yaş seksen dört."

Max kaşlarını çatır. "Kalp...? Tam olarak anlayamadım, aşkım. Motorun sesini duymak zor!" Yardım için karısını dürtüyor.

Sue bayana parlak bir şekilde gülümsüyor ve sesini yükseltiyor. "Pardon, tam olarak anlayamadık?"

"Kalp hastalığı," diye tekrarlıyor kadın, bu kez daha yüksek sesle. "Yaş seksen dört."

"Sende kalp hastalığı mı var?"

"Hayır! Ben değilim! *Sende var!*"

"Kalbimde sorun yok." Max kapalı yumruğunu fıçı göğsüne sertçe vuruyor.

"Yaş seksen dört," dedi bayan. "Daha önce belirtildiği gibi."

Max karısına şaşkın bir bakış atar ve Sue, iyi eşlerin yaptığı gibi, kocaları kafa karıştırıcı sosyal durumlardan kurtarmak için devreye girer.

"Çok üzgünüm," diyor. "Yakın zamanda birini mi kaybettiniz?"

Kadın sinirli görünüyor ama ses tonu hoşgörülü. "Ölüm nedeni. Ölüm yaşı."

İşte bu. ne zaman o tıklamalar için Leo. O *değil*
Teşhis, tahmin ediyor.

" 'Ölüm nedeni, ölüm yaşı,' " diye tekrarlıyor Sue dikkatle. Elini emniyet kemerinin tokasına koyar. "Tamam o zaman."

"Kutsal guacamole," diyor kocası.

Kadın Sue'yu işaret ediyor. "Pankreas kanseri bekliyorum. Altmış altı yaşında."

Sue huzursuzca gülüyor. "Pankreas kanseri mi bekliyorsun? Ölüm nedenim olarak mı? Tanrım. *Altmış altı yaşında mı?* Benim için bunu mu bekliyorsunuz? Hayır, çok teşekkür ederim!"

"Müdahale etmeyin." Max sesini alçaltıyor ve alnına vuruyor. "O tam olarak...?"

"Bir şeyler yolunda gitmiyor," diye onaylıyor Sue nefesinin altından.

Tekrar kadına bakıyor ve Leo'nun büyükannesine bakan hemşirelerden çok iyi hatırladığı o çok özel, emredici ses tonuyla konuşuyor. "Yakında *ineceğiz, tatlım!*" Bu, kafa karışıklığını ve işitme bozukluğunu kesmek için tasarlanmış bir sestir. Leo bundan nefret eder. Müthiş büyükannesinin kendisiyle pek de zeki olmayan bir okul öncesi çocukmuş gibi konuşulmasına asla katlanamazdı. "Yani *tuvaleti* kullanmak istiyorsan, muhtemelen *şimdi* gitmelisin."

Hanımfendi iç çeker. Leo'yu değerlendirmek için döner.

Leo, "Bize nasıl ve ne zaman öleceğimizi mi söylüyorsun?" der. Daha sonra kendini azarlayacak. Leo'yu takip etmesi gerektiğini düşünecek. Sue onu yönlendirir ve susturur, ama duyguları sevgili büyükannesinin şaşkın yüzünü ve onun -Leo'nun- sanrılarına uyduğunda bunu nasıl pürüzsüz ve huzurlu hale getirebildiğini hatırlamakla karışır. Bu konuda kız kardeşlerinden daha iyiydi. Bunlar ona verdiği son hediyelerdi. Aynısını bu hanımfendi için de yapacaktır. Ne saçmaladığı önemli değil.

"Ölüm nedeni. Ölüm yaşı," diyor bayan. "Gerçekten çok basit."

"Kulağa çok basit geliyor," diye onaylıyor Leo. "Bana doğruyu söyle."

Kadın parmağını bir silah gibi Leo'nun alnının ortasına doğrultur. Eli sabittir. "Bir iş kazası bekliyorum." Gözleri güzel bir renkte: solmuş kotun yumuşak mavisi. Deli gözleri gibi görünmüyorlar. Hüzünlü, mantıklı, teslim olmuş gözlere benziyorlar. "Kırk üç yaşımdayım."

Kırk üç! Aslan burcu bunu bir şok olarak yaşamaz - tüm bunları bir fal kurabiyesi ya da yıldız falı kadar ciddiye alır - ama bir sarsıntı hisseder. Fal kurabiyeleri ve burçlar genellikle bu kadar spesifik değildir. Kasım ayında kırk üç yaşına giriyor.

"Bir iş kazasında mı öleceğim? O zaman işi bırakmak zorunda kalabilirim."

Max takdirle kıkırdarken, Sue çocuğunun hafif riskli bir şey yaptığını gören bir annenin endişeli "tch" sesini çıkarıyor.

"Kaderle savaşılmayacak," diyor kadın. Alını kırışırken bakışları Leo'nun yanından geçip gidiyor.

"İşlerimi düzene soksam iyi olacak o zaman!" Leo artık kalabalığa oynuyor. Bu neşeli kişilik normalde sadece iki kadehten sonra ortaya çıkar. *Bu* adam gergin değil! Asla kendini kaybetmez! Geceleri uyanık kalıp kullanım oranı hakkında endişelenmiyor. Kimse *bu* adamı işkolik olmakla suçlamaz.

Kadın cevap vermiyor. Yüzü çarpılarak kapatılmış bir kapı gibi. Onunla işi bitmiştir. İleriye doğru bilinçli bir adım atıyor.

Leo izlemek için koltuğunda dönüyor. Bir sonraki sırada durdu. Hala ona dokunabilecek kadar yakın.

"Sanırım." Başörtüsünün üzerine dev kulaklıklar takmış genç bir kadını işaret ediyor. "Üriner sistem hastalığı. Yaş doksan iki."

Kadın başparmağıyla kulaklığından bir kulaklığı çıkarıyor. "Pardon?"

"Aman Tanrım!" diye hayret eden Sue da boynunu büküp kadını izlerken, Max başını sallıyor, Leo ise hiç de olmadığı kadar rahat ve sakin bir adam gibi anlamsızca sırtıyor ve birinin omurgasının dibine nazikçe ama ısrarla bir buz küpü bastırdığı hissini görmezden gelmeye çalışıyor.

Bölüm 5

Bu dört kelimeyi tekrarlariken yolcuları işaret ettiğim söylendi: "Kaderle savaşılmayacak."

Bana her zaman işaret etmenin kötü bir davranış olduğu öğretilmişti, bu yüzden sonunda gazetelerde çıkan fotoğrafı görene kadar bu konuda şüpheliydim; fotoğrafta Kral Lear'ı oynuyormuşum gibi oldukça teatral bir şekilde kesinlikle işaret ediyordum.

Utanç verici.

O fotoğrafta saçımın çok güzel göründüğünü fark ettim. Tabii ki bu hiçbir şeyi mazur göstermez.

Her neyse, "kadere karşı gelinmez" sözü annemin sözüydü, benim değil. Hep böyle şeyler söylerdi: *Kaderden kaçamazsın. Olması gereken bu değildi. Olması gerekiyordu.*

Güya bu onun bir "determinist" olduğu anlamına geliyormuş.

Ya da 1984 yazında bir akşam yemeğinde sakallı bir adam bana böyle söylemişti. Adını hatırlamıyorum, sadece muhteşem gür kahverengi sakalını hatırlıyorum. Sanki göğsüne kıvrılmış sevgili bir evcil hayvanmış gibi sakalını şefkatle ve sık sık okşardı.

Sydney'in kuzeyindeki Terrey Hills banliyösündeki sarı tuğlalı bir evde çok pişmiş kayısıllı tavuk ve az pişmiş esmer pirinç yiyorduk. Sıcak bir akşamdı ve ev sahiplerimiz odanın köşesine dönen bir vantilatör yerleştirmişti. Birkaç saniyede bir şiddetli bir hava dalgası saçlarımızı geriye savuruyor, böylece kafaları araba camlarından dışarı fırlamış köpeklerle benziyorduk ve sakallı adamın sakalı vatansever bir bayrak gibi sola doğru dalgalanıyordu.

Geriye dönüp baktığımda çok komikti ama hatırladığım kadarıyla kimse gülmemişti. Gençtik, bu yüzden kendimizi ciddiye alıyorduk.

Yanlışlıkla annemle ilgili son derece kişisel bir hikâye paylaşmıştım. Bazen gergin olduğumda ve çok içtiğimde kişisel hikayelerimi paylaşırdım ve açıkçası akşam yemeği partilerinde her ikisi de olasıdır. Anlattığım hikaye sakallı adamın annemin de kendisi gibi "determinist" olduğunu söylemesine yol açtı. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, bu yüzden adam yardımsever bir mini konferans verdi (üniversitede öğretim görevlisiydi, ders vermekten ortalama bir erkekten bile daha çok hoşlanıyordu), ev sahiplerimiz ise kısık seslerle kahverengi

pirincin bu kadar gevrek olması gerekiyordu.

Determinizm fikrinin, o l a n her şeyin ve aldığınız her kararın ya da eylemin "nedensel olarak kaçınılmaz" olduğu anlamına geldiğini söyledi. Neden mi? Çünkü her şeye başka bir şey neden olur: önceki bir eylem, olay veya durum.

Evet. Hiçbirimiz neden bahsettiğini bilmiyorduk. O buna hazırды. Basitleştirdi.

İnsanların sadece gerçekte *yaptıkları* gibi davranabileceklerini söyledi. Örneğin bir katil kaçınılmaz olarak cinayet işleyecektir çünkü çocukluğu, genleri, beyin kimyası, sosyoekonomik durumu, reddedilme korkusu, karanlık bir sokak köşesinde savunmasız bir kadının elverişli yakınlığı, hepsi onu kaçınılmaz olarak cinayete yönlendirecektir.

Hatırladığım kadarıyla birisi, sanki varsayımsal bir cinayetten değil de belirli bir cinayetten bahsediyormuşuz gibi oldukça tutkulu bir şekilde şöyle demişti: "Ama o öldürmeyi seçti! Özgür iradesi vardı!"

Sakallı adam kendisinin "katı bir determinist" olduğunu ve bu nedenle özgür iradeye inanmadığını söyledi. İki ön dişinin arasına bir kahverengi pirinç tanesi sıkışmıştı ve kimse, karısı bile bunu fark etmemişti. Belki de bunun nedensel olarak kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu.

Merak ettiğim şey bu; şimdi sakallı adama sormak istediğim şey de bu: Eğer özgür irade diye bir şey yoksa, eğer tüm kararlarınız ve eylemleriniz kaçınılmazsa, yine de onlar için özür dilemeniz gerekir mi?

Bölüm 6

Gerçek olan ne? Sue O'Sullivan'ın boynundaki tendonlar, çılgın kadının şimdi ne yaptığını görmek için başını çok hızlı çevirirken çılgılık atıyor.

"Ow." Tekrar ön tarafa bakıyor.

Sue bir acil servis hemşiresi, beş yetişkin oğul annesi ve üç güzel küçük kız ve dört güzel küçük erkek çocuk büyükannesidir. Düzenli olarak "Her şeyi duydum, her şeyi gördüm" diyen biri çünkü her şeyi duymuş ve görmüş ama ilk kez uçaktaki bir yabancı ona sakince sadece üç yıl ömrü kaldığını söylüyor.

Kelimeleri ciddiye alsaydı işinde uzun süre dayanamazdı. Her gün öfkeli, şiddet yanlısı, sıkıntılı, sarhoş, kafası güzel ve psikopat insanlarla muhatap oluyor. Arada bir cinsel içerikli ölüm tehditleriyle birlikte ona korkunç hakaretler savuruyorlar. Ördeğin sırtındaki su. Sopalar ve taşlar.

Bununla birlikte, bu bayanın peşinden koşmak ve lütfen başka bir tahmin talep etmek için çok aptalca bir istek duyuyor. Daha güzel bir tahmin.

Sue'nun planı altmış altı yaşında emekli olmak, altmış altı yaşında ölmek değil.

O ve Max daha önce Avustralya'dan hiç ayrılmamışlar. Sue her şeyi görmedi. Hiçbir şey görmedi! Kaleler ve katedraller, tablolar ve heykeller, dağlar ve okyanuslarla dolu koca bir gezegen Sue ve Max O'Sullivan tarafından görülmeyi ve hayranlık duyulmayı bekliyor. Şu anda gelecekteki seyahat beklentileri konusunda özellikle olumlu hissediyorlar çünkü Tazmania'da bir karavanı bu kadar başarılı bir şekilde sürebiliyorlarsa, neden Fransa'da da sürmesinler? Neden *İtalya* değil? Onlar

yolun ters tarafından sürebilirler! Yapabileceklerinden oldukça eminler!

Şimdi ise seyahatin olmayacağını çünkü çok yakında pankreas kanserine yakalanacağını duydu.

Kötü olan. Hepsi kötüdür, ama bu gerçekten kötü. Erken yakalamak zor. Sonuçları iyi değil.

Elbette bu doğru değil, ancak planları olan insanların hastalandığına dair tüyler ürpertici bir hatırlatma. Uzmanlar her gün acımasız teşhisler koyuyor. Diğer insanların başına gelen şeyler onun da başına gelebilir.

"Sanırım tüm uçak için tahminler yapıyor," diyor yanındaki koridor koltuğunda oturan adam. Adam Sue'ya dönüyor ve Sue ilk kez onun gözleriyle karşılaşılıyor. Sanki birdenbire onun için gerçek bir insan haline gelmiştir. Adam şimdiye kadar sinir bozucu bir koltuk arkadaşıydı: yürümeye başlayan bir çocuk gibi kıpırdanıp sallanıyor, parmaklarını kalçalarına vuruyor, göz temasından kaçınıyor ve çok önemli ve çok geç kaldığını (evet, Bay Önemli Adam, *hepimiz* geç kalıyoruz!) ve bu nedenle sohbet etmek istemediğini açıkça belli ediyordu.

"Bir uçuş görevlisi çağırılım mı?" Sue ona sorar, Bay Önemli Adamların fikirlerini sorarak kendilerini önemli hissetmelerini sağlamak her zaman en iyisidir.

"Belki?" diyor adam, aynı anda Max sinirli bir şekilde, "Onu *görmezden gel*" diyor.

Max telefonunu kol dayanağına doğru hızlı daireler çizerek döndürüyor. Birazdan ekranı kıracak. Onun için her şey çok iyi. Ona onlarca yıl ömür biçildi. Sue ve bu seğirten adam ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor.

Sue en sevdiği uçuş görevlisini, rötar sırasında kendileriyle hoş sohbet eden Allegra adında parlak saçlı genç bir kadını (Sue her zaman isim etiketlerini okur) arar. Kendini beğenmiş bir "Karen" gibi çağrı düğmesine basmaktansa Allegra'nın gözüne girmeyi tercih eder.

"Kalbimin durmasını bekliyorum. Yaş doksan bir."

Sue bakmak için daha uzağa dönüyor ama boyu tam olarak görecektedir kadar uzun değil.

"Alzheimer bekliyorum. Seksen dokuz yaşında."

Hanımefendinin sesi her tahminde kendine güven ve hacim olarak artıyor.

Uçağın gürültüsü arasında hafif şaşkın bir konuşmanın parçaları duyuluyor. Kimse çok endişeli görünmüyor.

"Alzheimer'ı mı var?"

"Az önce idrarla ilgili bir şeyler söylüyordu." "Belki tuvalete ihtiyacı vardır?"

Kadının sesi yine neredeyse zafer kazanmış gibiydi: "Uyuşturucuya bağlı ölüm bekliyorum. Yaş otuz yedi."

"Ben yirmi yedi yaşındayım, otuz yedi değil."

"Kardeşim. Yaşını söylemiyor. Aşırı dozda uyuşturucudan o zaman öleceğini söylüyor."

Sue emniyet kemerini çözüyor.

"Otur." Kadın ayağa kalkıp uçağın arka tarafına bakarken Max onun kolunu çeker. Onu başından savar ve dizlerinin üzerinde koltuğuna zıplar. Küçük boylu olmanın avantajları.

"Emniyet kemeri ışığı yanıyor," diyor Max.

"Öyle değil!" Max'le Hobart'ta sohbet ettikleri yolculara dikkat ederek uçağın uzunluğuna bakıyor. Güvenlikten geçerken ayakkabılarını çıkarmak zorunda kalan hamile bir kadın vardı, zavallı kadın. Sue ona yardım etti. Kadının ilk doğumuymuş, mide yanması dışında kendini iyi hissediyormuş, cinsiyetini bilmiyormuş. Bebeği taşıma şeklinden, tamamen önde, Sue erkek olacağını tahmin ediyor. (Cinsiyet tahminleri konusunda kusursuz bir sicili var.)

Çıkış sırasının daha gerisinde, basketbolcu olmayan çok uzun boylu, sırık gibi genç bir adam var. Sue'nun çocuklarının hepsi birden ayağa fırladıklarında aynı garip, utangaç bakışı takındılar: *Buraya kadar nasıl geldiğimi bilmiyorum!* Sue onunla ve haber ajansındaki iri yarı, asker kılıklı adamla sohbet etti. O sırada

Önce baba oğul olduklarını düşündüler ama kısa süre sonra öyle olmadıklarını anladılar. Max'in de belirttiği gibi, tüm uzun insanlar akraba değildir.

Bebeği ve yürümeye başlayan çocuğuyla zavallı genç anneyi göremiyor ama vay canına, o bebeği duydukları kesin! Bir de çantasını kontrol ederken çok fena titreyen ve telefonunu iki kez düşüren tatlı genç kız var. Max her iki seferde de telefonu onun yerine aldı ve Sue'nun zavallı çocuğun uçaktan korktuğunu ve bunun ilk yalnız seyahati olduğunu öğrenmesi uzun sürmedi. Adı Kayla. Sue, bir kurtarma barınağı işleten orta yaşlı bir Kayla tanıyor ve Kayla'ya ondan bahsetti, bu da Kayla'ya Sue'ya on sekizinci yaş gününde aldığı yavru köpeğin fotoğraflarını gösterme fırsatı verdi, umarım bu onun dikkatini dağıtmıştır.

Sue'nun hemen arkasındaki orta koltukta oturan ve sert diz kapakları aralıklı olarak beline batan kişi Sue'yu görmüyor. Dikkati, kadının kendisine "Kasıtsız bir yaralanma bekliyorum. Yaş yetmiş dokuz."

Adamın kaşları çatılır. "Yaralı mısın?"

"Ölüm nedeni, ölüm yaşı, sanırım daha önce de defalarca söylediğim gibi."

Sue onun ölçülü ses tonuna gülümsemekten kendini alamıyor. Yapması gereken bir işi olan ve kendisini dinlemeyen insanlarla uğraşan profesyonel bir kadının ses tonudur bu. Sue bu duyguyu bilir.

Kadını havaalanında fark etmemişti ama şimdi acil servise gelen bir hastayı triyaj yapar gibi gözlemliyor. Gözleri açık ama çökük, dudakları kuru ve çatlamış. Susuz mu kalmış? Sue onun yetmişli yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyor. Demans için genç ama bu da bir olasılık. Tedirgin, saldırgan, huzursuz ya da kafası karışık değil. Madde bağımlılığına işaret eden bir şey yok. Sıradan, tanıdık ve hoş görünüyor, Sue'nun aqua aerobikten ya da yerel dükkanlardan tanıyacağı biri gibi. Bluzu çok güzel. Beyaz ve küçük yeşil tüyleri var. Muhtemelen parası yetmese de, Sue'nun bir rafta görse ilgisini çekecek türden bir bluz. Birlikte oturuyor olsalardı Sue ona iltifat ederdi.

"Sanırım." Kadın, şu rengârenk payetli kaftan tipi üstlerden giyen, çatık kaşlı, kırk yaşlarında bir kadını işaret ediyor. Kadından çok bir falcıya benziyor. "Zatürre. Yaş doksan dört."

Sue kırıgın hissediyor. Kaftanlı kadın neden doksan dört alıyor? Pek sağlıklı görünmüyor. Sue hipertansiyona iyi para yatırırdı.

Kadın koridorun aşağısına doğru ilerler ve Sue uçağın gürültüsünden onu artık duyamaz.

Kaftanlı kadın Sue'ya bakar. "Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor muyuz?"

"Ölümleri tahmin ediyor," diye açıklıyor

Sue. "Oh, benim için iyi. Peki ya senin için?"

Sue duymamış gibi yapıyor. Tekrar yerine oturur ve emniyet kemerini yeniden bağlar. Arkasındaki adam dizlerini Sue'nun beline daha da sert batırıyor. Adamın şöyle dediğini duyabiliyor: "Yani, bekle, yetmiş beş yaşıma kadar yaşayacağımı mı söylüyor? Böyle mi söyledi? Yoksa yetmiş dokuz muydu?" Sanki borçlu olduğu fazladan yılları kaçırmak istemiyormuş gibi.

"Saçma sapan konuştuğunu biliyorsun, değil mi?" Max elini Sue'nun kalçasına koydu. "Donunu düğümleme." Eli çok ağır geliyor. "Sağlık kayıtlarımıza erişimi yok. Tabii bir siber korsan değilse. Bugünlerde her zaman bir olasılık." İçi boş bir şekilde gülüyor.

"Medyum olabilir," diyor Sue. "Ya da öyle olduğunu düşünüyor."

"Sen medyumlara inanmazsın."

"Nereden biliyorsun?" diyor Sue, sırf zorluk çıkarmak için. Max genellikle mutluluk içinde politikalarının, anılarının, yemek ve televizyon tercihlerinin uyuşacağını varsayar ve çoğunlukla uyuşur, ama her zaman değil! Onlar farklı insanlar!

"Hiç birine gittin mi? Hayır. Gitmedin."

"Aslında baktırdım," diyor Sue. "Kartlarımı okuttum. Jane'in ellinci yaşı için hepimiz bunu yaptık."

"Peki, o kartlarda seninle ilgili bir şey yazıyor muydu... her ne dediyse?" diye soruyor Max. "Kanser" kelimesini söylemek istemiyor. Ne zaman ciddi bir teşhis konulduğunu duysa, yüzünden geçen ilk istemsiz ifade saf tiksintidir. İğrenme kılıfına bürünmüş korku.

"Hayır," diyor Sue. On yıldan daha uzun bir süre önceydi. Tarot kartı okuyucusu üzüntüyle Sue'nun kocasının gelecek yıl kısa boylu bir İtalyan kadınla ilişki yaşayacağını öngörmüştü. Sue Max'e hiç söylememiş. Onun aklına herhangi bir fikir sokmak istemedi. Sadece seksi arttırdı, onu meşgul tuttu. Her ihtimale karşı. Max memnun görünüyordu. Kaderlerini değiştirmiş olabilir.

"İşte böyle," diyor Max.

"Eminim iyi ve kötü medyumlar vardır," diyor Sue. "Bu kesin bir bilim değil."

Max telefonunu kolçağına vuruyor. "Bu bilim falan değil!" "Tamam, şapkanı çıkarma."

Birdenbire anlıyor: Max onu üzülmemesi için ikna etmeye çalışmaktadır çünkü *kendisi üzgündür*. Kocasını serbest çalışan bir tesisatçıdır, erkeklerin en pratik olanıdır. Bir çocuk odasından bir pastaya, torununun ertesi gün teslim etmesi gereken "sindirim sistemi çalışma modeline" kadar her şeyi tamir ve inşa edebilir, ancak endişelenecek bir şey olduğunda ama yapılacak hiçbir şey olmadığında, bunu düzeltmenin bir yolu olmadığında buna dayanamaz.

İçten içe kadının gerçekten de gelecekleri hakkında bir şeyler bildiğinden endişelenmektedir. Max'in duyguları her zaman farklı bir şey olarak ortaya çıkar, tıpkı boyun, çene ya da omuz ağrısının kalp krizi anlamına gelmesi gibi. Kırk yıl önce, kilisenin gençlik grubunda sarı saçlı, iri omuzlu bir çocuk ona doğru yürüyüp kaba bir şekilde onunla bir film izlemek isteyip istemediğini sorduğunda tanıştıkları andan beri bu böyledir. Bugün bile neden evet dediğini bilmiyor, çünkü sanki biri onun kafasına silah dayamış gibiydi, ifadesi o kadar düşmancaydı ki. Kız evet diyene kadar adamın tüm yüzü değişmemiş. "Gerçekten mi?" Adam bir deli gibi gülümseyerek

O'Sullivan'ın meşhur gamzeleri beş oğluna ve iki torununa da geçecekti. "*Gerçekten mi?* Hayır diyeceğinden emindim." O gamzeleri gördüğü andan itibaren gidici olmuştu.

"Kimse geleceği göremez," diye endişeleniyor Max.

Onkologlar yapabilir, Sue öyle düşünüyor. Onkologlar, nörologlar, kardiyologlar, hematologlar. Tüm o lanet olası "ologistler." Onlar falcılar. Kartlarınızı okumuyorlar, kan testlerinizi, taramalarınızı, genetik testlerinizi okuyorlar ve geleceğinizde korkunç şeyler görüyorlar.

"Altmış altı yaşında ölmüyorum, sevgilim." Önündeki koltuğun cebinden uçak içi dergisini çıkarıyor ve arka sayfadaki reklamı işaret ediyor. "Avrupa'yı dolaşacağız."

"Aynen öyle." Max'in omuzları düşer. "Zavallı yaşlı kızın akli dengesi yerinde değil." Telefonunu derginin üzerine tutuyor ve nehir gezisi reklamının fotoğrafını çekiyor. "O gemi yolculuklarından biri eğlenceli olabilir. Seyahat programımıza dahil edebiliriz."

Sue'nun yanında oturan adama hitap etmek için öne doğru eğiliyor. "Umarım 'işyeri kazası' konusunda endişelenmiyorsundur, dostum? Medyumlara inanmıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyor adam. "Ama sanırım gelecek yıl işime daha fazla özen gösterebilirim. Kasım ayında kırk üç yaşına giriyorum."

"Tehlikeli bir işin var mı?" diye soruyor Sue.

"İnşaat mühendisiyim."

"O zaman kaskını takmaya devam etsen iyi olur," diyor Max.

"Oh, şey, çoğunlukla bilgisayarımın başındayım, ama evet, elbette, iyi bir fikir olabilir-" Ellerini başının üzerinde kavuşturur ve uçan bir nesneden kaçıyormuş gibi yapar.

"Kendimizi tanıtmadığımız için özür dileriz," diyor Sue. "Ben Sue, bu da Max."

"Leo." Adam Max'in elini sıkmak için Sue'nun karşısına eğilir.

Bir an sessizlik olur. Leo pantolonunun kumaşını çekiştiriyor. Max ellerini karnının üzerinde kavuşturur. Biraz fazla iyi

Tazmanya'da yemek ve iyi şarap. Bu hafta menüde bol bol salata var. Sue sağ ayağıyla havada alfabedeki harflerin izini sürüyor. Yıllar önce ayak bileğindeki bir bağ yırtılmış ve hatırladıkça güçlendirme egzersizlerine devam etmeye çalışıyor.

Leo şimdi Sue'ya resmi bir şekilde bakmak için yana dönüyor, sanki şık bir akşam yemeği partisindeymişler ve şimdi solundaki konuğa hitap ediyormuş gibi. Çok güzel yeşil gözleri var. Sue ayak bileği egzersizlerini bırakıyor ve gülümsüyor. Ona karşı annelik duygusunun yanı sıra hafif bir çekim de hissediyor. Bugünlerde bunun bu kadar sık olması rahatsız edici.

"İyi bir arkadaş olamadığım için özür dilerim," diyor. "Gecikme yüzünden kızımın okul müzikalini kaçırdım."

"Oh, *hayır*," diyor Sue. "Bu kötü şans getirir." Onun kolunu okşar. Cazibeyi unuttur ve tam bir büyükanne gibi davranır. Onu tamamen yanlış anlamıştır. O Bay Önemli Adam değil, stresli genç bir baba. "Kız kaç yaşında?"

O daha cevap veremeden, uçağın uğultusu arasından genç ve endişeli bir ses yükselir. "Bekle, *ne* bekliyorsun?"

"Tamam, sanırım kesinlikle yapmamız gereken-" diye başlıyor Sue ama Max ve Leo çoktan çağrı zillerine uzanıyorlar.

Bölüm 7

Bak, kendi soruma kendim cevap verebilirim. Sakallı adama sormama gerek yok.

Yaptıklarınız için her zaman özür dilemelisiniz. Özgür iradeye inansanız da inanmasanız da.

Görgü kuralları önemlidir.

A samimi ÖZÜR var ve güç için Kaydet a
dostluk, bir evlilik, hatta bir hayat.

Sadece özür dile. Tek yapman gereken bu.

-

Özür dilerim. Son derece üzgünüm.

Aslında daha fazla üzülemezdim.

Bölüm 8

Kabin amiri Allegra Patel, çağrı düğmeleri huysuz melodilerine ilk başladığında lavabodadır. İşte Murphy'nin Kanunu. Ya da daha çok Allegra'nın kanunu. Regl dönemi bir hafta erken gelmiş, tampon bulmak için çantasını karıştırıyor ve her bulduğunu sandığında aynı tüp dudak kremi çıkıyor, bu da onu yumuşak ve şeytani bir şekilde güldürüyor.

Bugün yirmi sekizinci doğum günü ve şampanya ve gökkuşakları beklemiyordu ama hoş ve nötr bir Cuma olacağını, her şeyin sürekli olarak birazcık ters gittiği, gözlerinin arkasında o cızırtılı zımpara hissinin birikmeye başladığı günlerden biri olmayacağını varsaymıştı.

Krampın ilk acımasız sıkıntısını hissederken, "Bana bir mola ver," diye mırıldanıyor. Uçarken krampları her zaman daha kötü olur.

Çantasının köşelerindeki yarıkları daha da eşeliyor.

Öforik rahatlama: tek, güzel bir tampon. Teşekkürler evren.

Doğum gününde listeyi aldığında çok sevinmişti: Sydney-Hobart, Hobart-Sydney. Ailesi ve kardeşiyle akşam yemeği için zamanında evde. Bu bacağı seviyor. Uçuş süresi çok uzun değil ama her şeyi halletmeye çalışırken ayaklarınızın yerden kesilmesine neden olacak kadar da kısa değil. Birlikte eğitim aldıklarından beri tanıdığı arkadaşı Anders'in de aynı ekipte yer alması bir bonus olmuştu. Uçuş öncesi brifingine çörekler ve kalp şeklinde metalik bir helyum balonuyla gelmişti.

Ne yazık ki, o andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

"Bu iki serseri bir *arada* olmaz," diye inledi Anders, iki pilotu film yıldızları gibi mürettebat odasına girdiğinde. "Kokpitte şişirilmiş egoları için yeterince yer olmayacak."

Kaptan Victor "Vic" Levine onlara her zamanki sertliğiyle hitap etti. Olağanüstü hava. Uçuşlar dolu. Kaba biri değildir. Sadece pilot arkadaşı olmadığı sürece kimsenin varlığını tam olarak kabul etmez. Ona göre, tüm kabin ekibi üyeleri birbirinin yerine geçebilir. Onun için gerçek değiller. Hologram gibiler.

Birinci Subay Jonathan "Jonny" Summers, gerçek bir insan gibi "Mutlu yıllar Allegra," demek yerine, "Doğum günü, ha?" dedi. Bir çörek aldı, minicik bir ısırık aldı, limon yemiş gibi yakışıklı yüzünü buruşturdu ve sonra herkesin gözü önünde çöreği *çöp kutusuna attı*.

Anders, Allegra'nın kulağına "Hiç kimseyi o adamdan nefret ettiğim kadar sevmeyeceğim," diye fısıldadı. Donut'a yapılan saygısızca muamele onu özellikle üzmüştü çünkü şu anda agresif bir aralıklı oruç rejimi uyguluyordu. Önümüzdeki hafta sonu beş yıldır görmediği eski sevgiliyle yüz yüze geleceği bir düğünü var. Allegra düğün bittiğinde çok mutlu olacak.

Allegra'nın ekibinin diğer iki üyesi bugün iyi: sadece biraz sinir bozucu.

Kim, seksenli yıllardan beri havayolu şirketinde çalışan ve sanki arka bahçede barbekü yapıyormuş gibi kabinde dolaşan, bir dirseğini koltukların arkasına dayayarak yolcularla uzun sohbetler eden, sakin, tombul bir kadındır. Hızlı servis iyi bir servistir, ancak arabanızın diğer tarafında Kim varsa asla hızlı bir servis olmayacaktır. Ellie ise yelpazenin diğer ucunda, genç ve enerjik. Kanatlarını daha yeni taktı, bu yüzden yeni bilgilerle dolup taşıyor, etkilemeye ve her PA anonsunu yapmaya hevesli.

İlk ayakta Ellie, Allegra'ya Anders'in yiyecek arabasından bir torba kraker aldığını söyledi.

"Teknik olarak hırsızlık." Neden yeni uçuş görevlileri hep böyle ispiyoncu oluyor?

"Kendimi baygın hissediyordum!" dedi Anders, kuralları çiğnemekten çok orucunu yarım simitle bozduğu için utanmıştı.

"Geri kalanını da ye, ceset gibi görünüyorsun!" Allegra tısladı, onun aptal diyetinin ele alması gereken gerçek bir güvenlik sorununa dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordu.

Ve sonra: gecikme.

Giderek daha da tedirginleşen bir kabinin kontrolünü elinde tutmaktan sorumlu olduğu için uçuş güvertesinin onu haberdar etmesi nazik bir davranış olurdu ama bebek bozuk bir araba alarmı gibi çılgılık atarken ve sinirler kaynar, köpürür ve taşarken o uzun süre hiçbir şey duymadı.

Bunun nedeninin kokpitteki bir emniyet kemerinin kopması olduğu anlaşıldı. Hobart'ta mühendis bulunmadığı için Sydney'den birinin gelmesini beklemek zorunda kalmışlar. Yolcular bunu öğrenmiş olsalardı, kendileri tamir etmeyi teklif ederlerdi. Anders'in "Süper Kahraman" olarak adlandırdığı kare çeneli adamın gözleri kapalı bile tamir edebileceğine şüphe yok.

İkisi de adamın koridorda yürüyüşünü izlerken, "Biz yamyamlığa dönmeden önce bizi kurtarmak için dağları aşacak," diye fısıldadı. Allegra Anders'a dirsek attı. Aslında "uçak kazası" sözcüklerini kullanmamıştı ama ima ettiği kesindi.

Allegra kemeri tamir edebilirdi. El becerisi var. Ne yazık ki, güvenlik protokolleri bu şekilde işlemiyor. Bir keresinde bir mühendisin bozuk bir baş üstü bölmesini tamir etmesi için bir saat beklemek zorunda kaldıkları bir uçuştaydı ve mühendis bunu bir şerit *maskeleme bandıyla* yapmıştı. Kadına bir şeyler içmek için çıkma teklif ederken dişleriyle yırtması üç saniye sürmüştü.

Ellerini yıkıyor ve aynada yüzünü inceliyor, sonra yedi yaşından beri yaşadığı o rahatsız edici ama nahoş olmayan beden dışı hissine kapılıyor. Banyo aynasında kendine bakar ve birkaç saniyeliğine bedeninden sıyrılırdı. "I

bedenimi terk ettil!" dedi annesine. "Öyle mi, beta?" dedi annesi. "Bu çok güzel."

"Ne kadar delicesine güzel olduğunu biliyor musun?" dedi en son seks yaptığı adam (iki hafta önceydi ve bir daha asla, kesinlikle olmaz, o iş bitti) parmak ucunu köprücük kemiğinde ileri geri gezdirirken.

"Onunla işin bitti Allegra," diye fısıldıyor yansımasına. "*Bitti.*"

Abur cubur bağımlılığı gibi: önce lezzetli, sonra pişmanlık verici.

İnanılmaz güzel.

Yani, bu güzel bir iltifat. Hayır. Kes şunu.

İnsanlar onun güzelliği hakkında o kadar sık yorum yapıyor ki, onun çekici olduğuna inanmamak samimiyetsizlik olur, ama lise yılları sonsuza dek yanar. O zamanlar sadece uzun boylu, sıska sarışın kızların güzel olduğu düşünülürdü, ironik bir şekilde yaz tatillerinden bronz tenleriyle dönüp övgüler alan kızlar, tenlerini neredeyse Allegra'nınki kadar koyu yapan bronz tenleriyle, ama onun kahverengisi doğru kahverengi değildi. Allegra'nın kendi annesi bile "Güneşe çıkma Allegra, çok koyulaşacaksın" derdi. Annesi şimdi öyle demiyor. Herkes gibi o da evrim geçirdi.

Sekizinci sınıftaki Sara Perkins'i düşünüyor ve "Allegra'nın böyle olmasaydı ne kadar güzel olacağını hayal edin..." diyor. Başını anlamlı bir şekilde salladı. Bunu Allegra'nın önünde söylemişti. Bunun bir iltifat olduğunu ya da en azından bir hakaret olmadığını düşündü. Allegra, Sara Perkins'in hiç soğuk terler dökerek uyanıp uyanmadığını merak ediyor, "Tanrım, bunu gerçekten söyledim mi?" *Gerçekten söyledin Sara Perkins, gerçekten söyledin.*

Allegra çantasında Panadol bulur, iki tableti ağzına atar, susuz yutar (yaşam becerisi) ve rujunu yeniden sürer. Sadece iş yerinde makyaj yapıyor. "Minimum" fondöten, göz farı ve ruj sürmesi "zorunludur". Anders gibi erkek uçuş görevlileri sadece temiz traşlı olmalı ve saçları yakalarının üzerinde kesilmelidir; bu ironiktir çünkü Anders Allegra'ya

Makyaj hakkında bildiği her şeyi. Melbourne'da birlikte eğitim aldıklarında dersler vermişti. Allegra onu her hatırladığında gülüyor, makyaj fırçası elinde, üzüntüyle başını sallıyor ve "Siz kızların nasıl kontür yapılacağını bilmediğinize *inanamıyorum*" diyor.

Kanatlarını aldığı gün hissettiği saf heyecanı asla unutmayacak. Hayalindeki iş. Annesinin onun için hayal ettiği iş değil. Annesi her zaman Allegra'nın diş hekimi olmasını istemişti; görünüşe göre sadece Allegra'nın çocukken dişlerini mükemmel fırçalamasına dayanan, garip bir şekilde özel bir kariyer seçimi. Allegra'nın babası onun adına çok mutlu - aile üyeleri için ücretsiz bekleme uçuşlarının avantajını seviyor. Neyse ki erkek kardeşi tıp diploması almış, böylece Allegra onları "ilginç" gösterirken onlar da büyükanne ve büyükbabalarına Taj hakkında hava atabiliyorlar. Yer eğitimini tamamladıktan bir gün sonra uçmaya başladı. O ilk sabah havaalanında yürürken kendini göz alıcı ve canlı hissetmişti. Bunca yıl sonra hâlâ kendini şanslı hissediyor ve dokuzdan beşe ofis işlerinde çalışan arkadaşları için içten içe üzülüyor. Kimse *onlardan* işleriyle ilgili ilginç anekdotlar beklemiyor (ve kesinlikle beklemiyorlar), ancak insanlar Allegra'nın uçuş görevlisi olarak çalışmasını duymaya bayılıyor.

İnsanlar her zaman oksijen maskelerinin düşüp düşmediğini bilmek isterler ve Allegra da onlara kabin basıncının düştüğü ve maskelerin düştüğü bir seferde çalıştığını ve yolcularının belki de görmezden geldikleri tüm güvenlik gösterileri sırasında dinlemeleri gerektiğini dehşetle fark ettiklerini anlatmaktan keyif alır. Bir keresinde de hamile bir kadının suyu gelmişti. Her "bebek yumrusunda" *bu kadar çok* amniyotik sıvı olduğunu kim bilebilirdi?! Allegra bugünkü hamile yolcunun uçağa binerken uzattığı kadın doğum uzmanının mektubunu dikkatle incelemişti. "Sadece yirmi beş haftalık hamileyim," diye iç geçirdi kadın, "sadece devasa görünüyorum."

Kim bir keresinde iki yolcunun koltuğun yatırılması nedeniyle kavga etmesine neden olmuştu - yumruklar havada uçuşuyor, bağırış çağırış, polis, viral video - ama Anders hepsinden üstün çünkü geçen yıl bir yolcusu öldü. Aynı bacakta bile olabilirdi. Adamın zavallı karısı sağ koltukta oturuyordu.

onun yanında. Uyuduğunu sanıyordum. Anders adamın yaşlı olduğunu ama Dumbledore kadar yaşlı olmadığını söyledi. Allegra bu uçuşta yaşlı çifti dikkatle izliyordu. Emekli doktorlar, tekerlekli sandalyeye ihtiyaçları yok, tek yürüme yardımcıları bastonlar ve her ikisi de sevimli Apple Watch'lar takıyor. Onları Sydney'e canlı ve iyi bir şekilde ulaştırmak istiyor.

Sırtını dikleştiriyor, dudaklarını birbirine yapıştırıyor ve aynadaki yüzünün çalışma moduna geçmesini izliyor: profesyonel, kibar, benimle uğraşma.

Lütfen evren, bu çağrı düğmelerinin bir ölüm, bir kavga ya da bir bebek anlamına gelmesine izin verme. Çok kramp giriyor. Ayrıca, olay olduktan sonra korku dolu iş hikayeleri anlatmak eğlenceli, gerçekte yaşanırken o kadar da değil.

Tuvaletten çıkar çıkmaz Uçuş Görevlisi Paneli'ni kontrol eder: aktif çağrı düğmelerinin tam yerini gösteren bilgisayarlı bir ekran. Ekonomi sınıfının ilk iki sırasında üç tane. O izlerken bir tane daha ping sesi geliyor. Bir şeyler oluyor. Anders'in arka mutfağı topladığını biliyordu ama neden hevesli Ellie bunlarla ilgilenmiyordu? Ellie'nin de çok iyi bildiği gibi, onlar kabini izlemek ve çağrı düğmelerine mümkün olduğunca hızlı cevap vermek içindir.

Kim, business class yolcularını tuzlu karamelli çikolata topları ve birinin küpeleri hakkında abartılı iltifatlarla şımartmakla meşgul.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Allegra ona sorar. Perde çekili olduğu için ekonomide neler olup bittiğini göremiyorlar.

"Ne hakkında bilgi sahibi olmalıyım?" Kim habersiz. Tabii ki öyle.

Yolculardan biri şarap kadehini kaldırıyor. "Kim, şarabını tazeleyebilir miyim?"

"Sorun değil, Bayan Lee!" Kim ışınlanıyor. "Hemen dönerim."

Allegra dişlerini sıkar, business class'ı Kim'e bırakır. Perdeyi geri çeker ve ana kabini inceler. Uygunsuz bir şey göremiyor. İnsanlar koridorda

Tuvalete gitmek, baş üstü kutularını açmak gibi. Bununla birlikte, atmosferde ince bir değişiklik var. Dramatik bir şey değil ama *bir şeyler var*. Alçak bir ses uğultusu. Telaşlı değil ama normalde beklediğinizden daha fazla konuşma oluyor.

Sağdan başlayalım. Önden, Allegra'ya Tazmanya tatillerini gecikme sırasında belki de ihtiyaç duyduğundan biraz daha fazla ayrıntıyla anlatan konuşkan karı kocayla başlayın. Adlarını biliyor çünkü kendilerini o kadar hevesle tanıtmışlar ki, sanki bugünden sonra da görüşmeye devam edeceklerini bekliyorlarmış gibi: Sue ve Max O'Sullivan.

Max'in çağrı lambasını kapatmak için eğilirken gülümsüyor. "Sizin için ne yapabilirim Bay O'Sullivan?"

"İnsanları üzebileceğini düşündüğümüz bir bayan var." Sue kocası adına cevap veriyor. Sanki bir partide arkasındaki birini gizlice işaret ediyormuş gibi omzunun üzerinden geriye doğru işaret ediyor. "Biz değil! *Biz* üzgün değiliz. Biz gayet iyiyiz."

"Ölümleri tahmin ediyor," diye açıklıyor Max.

"Ölümler mi? İnsanları tehdit mi ediyor?" Allegra bembeyaz kesilir.

"Hayır, hayır, aşkım, daha çok bir kâhin gibi, kendini falcı falan sanıyor." Bir parmağını kulağının yanında döndürüyor. "Zararsız."

Allegra'nın uçağın arka tarafını görmesi, şişkin el çantasını baş üstü bölmesine geri itmeye çalışan payetli kaftanlı bir yolcu tarafından engellenir.

Sue'nun yanındaki koridor koltuğunda oturan iyi giyimli, endişeli adam "Karşımda oturuyor" diyor. Koridorun karşısındaki boş koltuğu gösteriyor. Four-Delta.

"Tamam." Allegra yolcuyu gözünde canlandırmaya çalışır. Onun çağrı ışığını da kapatır. "Haber verdiğiniz için çok teşekkürler."

Yaklaşık üç sıra geriden bir adamın sesi yükseliyor. "Az önce bana *ne* dedin sen?"

Allegra kalp atışlarının hızlandığını hisseder. *Bunu başarabilirsin*, diyor kendi kendine. *Kim bir kavgayı halletti; sen de kaçık bir falcıyı halledebilirsin.*

"Affedersiniz," diyor kaftanlı kadına. "Geçebilir miyim?"

"Elbette, ama bana şurada yardım edebilir misiniz?" Kadın çantayı tekrar yere bırakır. Uçuş görevlileri teknik olarak yolcuların çantaları kaldırmasına yardımcı olmak zorunda değildir. *Sen paketledin, sen istifleyeceksin.* Ama pratikte, Allegra her zaman insanlara yardım eder.

"Önce tekerlekler en iyisidir," diyor Allegra. Kadının ağırlığının bir kısmını taşımaya devam edeceğini varsayarak çantayı kaldırmaya gidiyor, ancak kadın ellerini bırakıyor ve geride durup kaşlarını çatarak izliyor, sanki Allegra onun değerli çantasının refahı için görevlendirilmiş bir komiymiş gibi: görünüşe göre tuğlalarla dolu.

Havalandıklarında düz bir ayakkabı giyen Allegra, havayolu şirketinin minimum boy şartına uyuyor. Değerlendirme Günü'nü de o korkunç "uzanma testini" ilk yaptığından beri küçülmüş olabileceğini hissediyor. Bu, iki yüz umutlu başvuru sahibinin oditoryumun kapısında karşılaştığı ilk engeldi. Ayakkabılarını çıkarmak ve parmak uçlarıyla bir bant şeridine dokunmak zorundaydılar. "Hayallerine ulaş, tatlım!" Anders, Allegra daha adını bilmeden kulağına "Hayallerine ulaş, tatlım!" demişti. Daha sonra omzunun çıkmasından endişe ettiğini söylemişti.

"Ooof." Çantayı yerine oturtmak için parmak uçlarında gerinirken belinde belirgin bir sızı hissediyor.

"Sanırım bu el bagajı için ağırlık sınırını aşıyor, hanımefendi." Çöp kutusunu çarparak kapattı.

"Ayakkabılar," diye yanıtlıyor kaftanlı kadın. "Biz kızların ayakkabıya ihtiyacı vardır."

"Bir dahaki sefere kontrol et," diyor Allegra, en sevimli gülümsemesiyle, bir yandan da okulda kendini savunma derslerinde öğretildiği gibi başparmaklarını aptal, kendini beğenmiş kadının göz çukurlarına soktuğunu hayal ediyor.

Kadın oturur, minnettar olmaktan ziyade kızgındır. Allegra artık koridoru net bir şekilde görebiliyor.

Kır saçlı küçük bir kadın uçağın ortasında, koridorun her iki tarafındaki yolculara tek tek işaret ediyor, sanki

görevler veriyor. Arkasında hafif bir şaşkınlık dalgası bıraktığı açık. Neredeyse her bir kafa onun ilerleyişini izlemek için dönüyor.

Allegra koridorda hızla yürüyor. İki çağrı düğmesi daha yanar ama o durmaz. Kadın belki yedi sıra ileride, hâlâ işaret ediyor, hâlâ konuşuyor. Allegra ilerliyor. Hawaii tarzı gömlek giyen bir adam, doğru cevabı bilen bir öğrenci gibi elini kaldırıyor. "Bayan?"

"Birazdan yanınızda olacağım, efendim." Yürümeye devam eder, ama bir kez daha aniden önü kesilir. Bu kez şaşırtıcı derecede hamile bir kadın, bara giren bir kovboy gibi ayaklarını sağlam bir şekilde iki yana açmış, elleri kılıflarında, ama onunkiler iki yanındaki koltukları tutuyor.

"Kırk yaşına basamayacağımı yeni öğrendim, bu benim için kötü şans," diyor Allegra'ya, sanki eski arkadaşlarmış gibi, lafı dolandırmadan. Karnının devasa sert balonu Allegra'nın kalçasını itiyor. Allegra mide bulandırıcı bir şekilde içeride kaynayan galonlarca suyu düşünüyor. "Bu kadın kendini bir tür kahin sanıyor gibi."

"Evet, çok üzgünüm," diyor Allegra, onun geçmişini görmeye çalışarak. "Onu durdurmaya çalışıyorum."

"Sorun değil. Sadece güldüm. İnsanların duymam gerektiğini düşündüğü korku dolu doğum hikayeleri yerine bunu tercih ederim." Hamile kadın kıkırdar. "Ya da 'O hız treninden şimdi inmek yok! Hâlâ yapabiliyorken uyu! Her an patlayacakmış gibi görünüyorsun!' "

"Business class tuvaletini kullanabilirsiniz." Allegra yana doğru adım atar ve uçağın ön tarafını gösterir.

"Oh, sorun değil, özel bir muamele gerekmiyor!" Kadın akordeon çalar gibi parmaklarını karnına vuruyor.

Uçağın biraz ilerisinde bir kadın "İsa tek gerçek peygamberdir, canım!" diye seslenir.

"Lütfen." Allegra, hamile kadının uçağın ön tarafına engelsiz bir şekilde geçmesine izin vermek için kendini birinin dizlerinin önüne sıkıştırır.

Dizlerin sahibi bunu bir fırsat olarak değerlendirir. "Bir bayan var-"

"Evet." Allegra yolcuya bakmaz. "Bayanı biliyorum."

İki çağrı düğmesi daha çalışıyor. Şaşkınlık içinde bir ses yükselir. Bebek tekrar ağlamaya başlar. Ellie ve Anders hâlâ kayıp.

"Tanrım." Hamile kadın kaşlarını çatıyor. "Acaba bazı insanlar onu ciddiye mi alıyor?"

"Evet, aslında deniyorum-" "Ah!

Söylemeliydin!"

Hamile kadın kendini ve kocaman karnını yoldan çeker ve Allegra bunun gerçekten acil bir durum olduğu izlenimini vermeden cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde koridorda yürümeye devam eder.

Bölüm 9

"Eğer zamanım dolmuşsa, öyle olsun!"

Bu, uzun zaman önceki o akşam yemeğinde korkunç kayıslı tavuğumuzu yerken yanlışlıkla annemle ilgili son derece kişisel bir hikayeyi paylaşmama neden olan kolaycı bir yorumdu.

Karşımdaki adam bir tür sağlık semptomu yaşıyordu ama bunu bir doktora kontrol ettirmeyi reddediyordu. Karısı endişeliydi.

Şu anda semptomu hatırlayamıyorum. Bu konuda endişelenmeyin. Konuyla ilgisi yok.

Doktora gitmemenin aptalca olduğunu düşündüğümü söyledim.

Bu noktadan önce pek konuşmamıştım ve sözlerim bir durgunluğa neden oldu. "Aptal" kelimesinin konuşmanın neşeli tonu için çok sert olduğunu hemen fark ettim.

"Aptalca" daha iyi bir seçim olurdu. Bu adamın sağlığını çok önemsiyormuşum gibi geldi. O *benim* kocam değildi! Onunla daha yeni tanışmıştım! İnsanların bu adamdan etkilendiğimi düşünmesinden endişeleniyordum.

Ondan etkilenmiştim. Çok yakışıklıydı.

Utanmıştım, bu yüzden güçlü duygularımı açıklamaya çalıştım. Gerçeği söyledim.

Annemin doktorlardan her zaman nefret ettiğini anlattım. Titiz ve batıl inançları olan biriydi, bu yüzden sonunda onu öldürecek olan hastalığın belirtilerini kasıtlı olarak görmezden gelirdi.

"Kadere karşı gelinmez!" dedi, tekrar ve tekrar, ben çığlık atmak isteyene kadar.

Aslında, bir keresinde ona zencefilli bira almak için markete giderken arabada ılık attığımı hatırlıyorum; son haftalarda midesinin kaldıracılabileceği tek Şey buydu. Arabanın arka koltuğunda oturan bir çocuğun trafik ışıklarında yanımda durduğunu ve sessizce ulumamı izlerken dehşet içinde bana baktığını hatırlıyorum.

Altmışıncı yaş gününden bir hafta önce öldü. Bu nlenebilir bir lmd ve o bunu nlememeyi seçti.

Sakallı adam, "Annen bir deterministti," dedi ve determinizm hakkındaki dersine devam etti.

"Annem bir aptaldı," dedim o sözlerini bitirdikten sonra. Hayatımın o döneminde anneme hala çok kızcındım. Ona ihtiyaım vardı ve onu çok özlüyordum.

Sakallı adam Albert Einstein'ın yetmiş altı yaşındayken hayat kurtaran bir ameliyatı reddettiğini söyledi; sanırım bu sözlerden, *Einstein*'ı kimsenin aptal olarak görmeyeceği anlamı çıkıyordu.

"Ben payıma düŐeni yaptım, artık gitme zamanı," dedi Einstein. (Görünüşe göre.) "Bunu zarifçe yapacağım."

Herkes bu anekdottan etkilendi. Dediğim gibi, gentik. Bu nedenle yetmiş altı yaŐının ölmeyi seçmek için gayet kabul edilebilir ve muhtemelen zarif bir zaman olduğuna inanıyorduk.

Ama Einstein'ın çocuklarının onun ameliyat olmama kararı hakkında ne hissettiklerini, arabada ılık atmak isteyip istemediklerini, ona yalvarıp yalvarmadıklarını merak ettiğimi hatırlıyorum, "Baba, lütfen. Ameliyat ol."

-

İnternette gördüğüm kadarıyla doktora gitmeyi reddeden çekici adam hâlâ hayatta. Zamanı hala dolmadı. Belirtisi, her neyse, hiçbir Şey ifade etmediği ortaya ıktı.

Semptomlar çoğu zaman hiçbir Şey ifade etmez, çünkü aslında semptom değillerdir, sadece hayatta olmanın normal sıkıntıları ve aksaklıklarıdır.

Çekici adamın hala saçları ve her kadının tahmin edebileceği gibi çok daha genç ikinci bir karısı var.

Bölüm 10

İsa tek gerçek peygamberdir, canım!

Paula Binici gözlerini açar. Bu da ne...? Bu sözleri rüyasında mı gördü yoksa gerçekten birinin söylediğini mi duydu?

Çok daha genç görüldüğü söylenmesine rağmen otuz altı yaşında; belki yüzünün şekliyle (kalp şeklinde) ilgili bir şeydir ya da belki de dağınık, uçuşan, kuaförleri şaşkına çeviren ve onu sürekli rüzgârlı gösteren lanet olası saçlarıdır. Avukat olduğunu söylediğinde her zaman kısmi bir kaş kaldırma hareketi oluyor. Artık eskiden olduğu gibi yetkin, saygın, iyi maaşlı bir sözleşmeli avukattan ziyade, evde oturan bahtsız bir anne gibi görünüyor ve çok yakında, çocukları okula başladığında, ki insanlar bunun "göz açıp kapayıncaya kadar" gerçekleşeceğini garanti ediyor, yine öyle olacak. Annesi, *günlerin uzun ama yılların kısa olduğunu* söylüyor. Görünüşe göre bu ona bir gün mantıklı gelecek.

Uyumuş olmalı ama ne kadar süre uyuduğundan emin değil. Bir şeyler oluyor. Önemli bir gelişmeyi kaçırmıştır. Ama neyi?

Bebeği ve yürümeye başlayan çocuğu hala uyuyor, ikisi de hala nefes alıyor. Emniyet kemeri işareti yanmıyor. Türbülans yok. Oksijen maskeleri düşmemiş. Kendisini yastık olarak kullanan çocuklarını rahatsız etmemeye çalışarak dikkatlice yer değiştiriyor. Küçük, güzel kafaları bowling topu gibi ağır ve sert. İnsanlar ona *çok hızlı gittiğini* söylüyor. Çok komik. Bin yıldır bu uçaktaymış. Zaman hiç bu kadar yavaş geçmemişti.

Timmy'nin yanağı salyadan yapış yapış olmuş göğsüne yaslanmış, gamzeli bir eli gömleğinin kumaşını kavırıyor, bir tarafa çekiyor ve en eski emzirme sütyeninin grileşen dantelini ortaya çıkarıyor. Emniyet kemeri uzatıcısının soğuk tokası Timmy'nin bezinin hemen üzerindeki çıplak tenine dayanıyor ama Paula onu daha rahat ettirmek için iki kemerle uğraşmaktan vazgeçti. Önemli olan onun güvende olması. Willow'un yanağı da yapış yapış, Paula'nın koluna dayanmış, ağzı mükemmel bir oval şeklinde açılmış, gül goncası dudaklarının etrafında bir çikolata kenarı var. Paula ona o kadar çok yasak ikramla rüşvet vermiştir ki muhtemelen yakında midesi bulanacaktır. Bu kâbus gibi uçuşun bir sonraki gelişmesi bu olacak.

Pistte beklerken, Willow ve Timmy başlangıçta neşeliydiler, bir yere varamadıklarının ve bu yüzden zamanın sayılmadığının farkında değillerdi. Çok değerli iyi davranış rezervlerini tükettiklerini biliyordu ve gecikmenin yasal sonuçlarını düşünerek dikkatini dağıtmıştı. *Bir uçuş gecikmesi ne zaman sözleşme ihlali olarak kabul edilirdi? Zaman çok önemli olduğunda. Çok önemli. Önümüzdeki Cumartesi kız kardeşimin düğünü için Sydney'e uçuyorum. Kızım çiçekçi kız olacak ve elbisesinde gerekli ayarlamaları yapmak için zamana ihtiyaçları var. İlgili sözleşme nedir? Taşıma sözleşmesi. Bekleyin, tüketici garantileri geçerli olacaktır. Bölüm 62: Anlaşma olmaması halinde, hizmet makul bir süre içinde sağlanacaktır. Ama "makul süre" ne anlama geliyor? Bu hep havada kalır. Ha ha. Burada kimsenin kafası karışık değil. Hiç kimse "makul" kelimesinin ne anlama geldiğini ya da makul adamın kim olduğunu bilemez. Nerede o anlaşılması zor makul adam? Onunla evli miyim? Matt çok mantıklı olduğunu düşünmeyi seviyor.*

Timmy çığlık atmaya başladığında, bir uçakta mahsur kalan yolcuların yanlış hapsedildikleri için dava açtıkları bir Alman davasına bakıyordu. Hiçbir uyarı yoktu. Muhtemelen uçağın ön tarafına yakın oturan ve Paula'nın ilk kez uçağa binen bir yolcunun gururlu coşkusuyla karnını kucakladığını gördüğü hamile yolcuyu dehşete düşürmüştü.

Anne adayı, *her* ne kadar kadın muhtemelen çocuğunun böyle ağlamasına asla izin vermeyeceğini düşünse de. Aslında Paula, Timmy'nin hiç bu kadar histerik bir şekilde ağladığını duymamıştı. Kollarında, apandisiti patlamış ya da başka bir şey yüzünden gerçekten ölüyor olmasından endişelenmeye başladı. Sonra Willow, sanki bakıcı arayan bir televizyon reklamındaki bir çocukmuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Paula, birinin sesini alçaltma zahmetine bile girmeden, "Çocuklarınızı kontrol edemiyorsanız, uçmayın, bu kadar basit," dediğini duydu.

Hayatında hiç bu kadar stresli ve terli olmamıştı. Kafasında bebekle tam bir uyum *içinde* çılgılık attığı bir görüntü belirdi ve sonra o tanıdık, iyi aşınmış oluğa takıldı, yöneticiler için ofis oyuncaklarından birindeki bir bilye gibi durmadan ileri geri kaydı. Dehşete düşmüş yüzleri, onu zapt etmek için koşuşturan uçuş görevlilerini, polis *ç a ğ ı r ı l d ı ğ ı n ı*, doktor çağrıldığını, akıl sağlığı değerlendirmesi talep edildiğini hayal etti.

Kendi kendine akıl yürüttü, uzmanlaştığı o yorucu ileri geri tartışmalardan biriydi bu.

Bunu yapmayacaksın, bunu asla yapmazsın. Ama ya yaparsam?

Ama

yapmayacaksın.

Ama ya

yaparsam.

Ama

yapmayacaksın.

Öyle de olmadı, çünkü birkaç sıra geriden gelen kibar bir adam ayağa kalkıp Timmy'ye arabasının anahtarlarını uzattı, sonra da Chris Hemsworth'un derin sesiyle, "Ciğerlerin harika, küçük dostum," dedi, sanki bu bir şikayet değil de iltifatmış gibi. Anahtarlar Timmy'yi anında sakinleştirdi. Paula bunun nedeninin anahtarları ona büyük ve güçlü bir adamın vermiş olması olduğundan şüpheleniyordu. Timmy tam bir erkek adamı. Hiçbir zaman babasının kucağında oturduğu zamankinden daha rahat ya da kendini beğenmiş görünmez.

Paula orta koltukta, Willow ise koridorda oturuyordu. Matt, "Yırtıcı bir yabancının yanına oturmasına izin verme," demişti, o da Willow'u koridordaki koltuğa oturtmuştu ama Paula'nın yanındaki adam kesinlikle bir yırtıcı olamayacak kadar seçkin ve iyi giyimliydi. Willow'un tahminine göre

Altmışlı yaşlarında, İskoç aksanı o kadar kalın ki sanki bir tüpten sıkılmış gibi ve bir parça bile gevşetmediği güzel bir mavi kravat takıyor. Büyük Ağlama Fiyaskosu sırasında yargılayıcı görünmedi, sadece yoğun bir şekilde yazılmış bir kitabın sayfalarını sürekli çevirirken ara sıra yüzünü buruşturdu. Bu arada Paula, Willow'u birinin dikkatsizce salladığı çantası ya da dirseği tarafından ezilmesin ya da içecek arabası tarafından yere düşürülmesin diye sürekli koltuğuna geri çekmek zorunda kaldı. Çok teşekkürler, *Matt*.

Hobart'ta bir hukuk bürosundaki eski işini düşünüyor. Şu anda, bir kütüphane kadar sessiz, klimalı, peluş halı kaplı şehir ofisinde, yanındaki masada bir paket kahve ve çözülmesi gereken zor bir maddeyle birlikte olma düşüncesi, muhteşem bir tropik tatili hatırlamak gibi. Artık işinden sadece zevk almadığını, onu *sevdiğini* görüyor. Beyni kesinlik ve kontrole, kurallara ve prosedürlere belki de ortalama bir insandan daha fazla ihtiyaç duyan bir insan, ancak annelik bunların hiçbirine sahip değil ve bazı günler aklını kaçırarak kadar sıkılıyor.

Hayır, öyle düşünme Paula, bu korkunç.

(Bir düşünce sadece bir düşüncedir.)

Annelik tatmin edici, önemli bir iştir ve her gün saf, delici bir mutluluk anı yaşar. Bu doğru. En azından çoğu gün. Evet, işte kesinlik, kontrol ve tatmin var ama mutluluk anları yok.

Willow uykusunda inliyor ve Paula hasta çantası diye düşünüyor.

Elini Timmy'nin etrafında koltuğun cebine doğru uzatıyor ama onu uyandırmadan ulaşamıyor.

İskoç arkadaşı, "Koridordan gelen bu bayan bir tür... kargaşaya neden oluyor gibi görünüyor," diyor. Tek parmağıyla kitabını kapatmış, yerini koruyor.

"Ne bayanı?" diye sorar Paula bir saniye sonra, çünkü adamın sözlerini aksanından çözerken hafif bir gecikme olur. Panik yapmazsa, mükemmel bir şekilde anlayabilir.

"Bize doğru geliyor." Çenesiyle işaret ediyor. "Her yolcuyla konuşuyor gibi görünüyor, belki de onlara hakaret ediyordur? Sanırım bir uçuş görevlisi onu alıkoymaya çalışıyor olabilir - hayır, uçuş görevlisinin yolu kesildi!"

Merakla görmek için koltuğunda doğruldu.

Önlerinden gelen bir ses, "İnsanlara ne zaman öleceklerini söylüyor" diyor.

Paula ve İskoç adam gözlerini ve kaşlarını kaldırarak birbirlerine bakarlar. Birdenbire doğaçlama bir performansın tadını çıkaran seyirciler oluverirler.

İkisi de kır saçlı bir kadının önlerindeki sıradaki tüm yolculara hitap edişini izliyor.

"Kalp yetmezliği bekliyorum. Yaş seksen iki. Şeker hastalığı bekliyorum. Yaş yetmiş dokuz. Yılan ısırığı bekliyorum. Yaş kırk sekiz."

"Bu biraz yüzleştirici," diyor Paula. "Yılan ısırığı! Bu ne kadar olası?"

"Belki de bir kâhin yoldan çıkmıştır, ne dersiniz?" diyor koltuk arkadaşı. "Sanırım bu hafta sonu Hobart'ta bir yeni çağ festivali vardı."

"Evet, reklamını görmüştüm," diyor Paula. "Tüm bunlara inanıyor musun?" Bu yetişkin sohbetini duble espresso kadar uyarıcı buluyor.

İskoç adam, "İtiraf ediyorum, okült olan her şeyden hoşlanıyorum," diyor. "Ama gerçek bir inanan değilim."

"Mesleğiniz nedir?" diye soruyor Paula, çünkü "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sormayacak kadar seçkin bir adam gibi görünüyor.

"Tazmanya Üniversitesi Uyku ve Kronobiyoloji Bölümü'nde psikiyatri profesörüyüm. Bu hafta Sydney'de bir konferansta konuşacağım. Peki ya siz? Bu ikisine bakmakla meşgul olmadığınız zamanlarda? Sanırım şu anda pek uyuyamıyorsunuz."

O çok sevimli! Neden daha önce konuşmadılar? Söyleyeceği her şeyle çok ilgileniyor!

Paula, "Sözleşme hukuku," diye söze başladı ama kadın neredeyse onlara doğru geliyordu.

Paula'nın tam önünde oturan yolcu "Az önce bana *şeker hastası* olduğumu mu söylediniz?" diyor.

"Ölüm nedeni, ölüm yaşı," dedi bayan ters bir şekilde. "Daha açık olamazdım."

"Birinin kilo verme yolculuğunu raydan çıkarmak için harika bir yol!"

Yaşlı bir kadının sesi araya giriyor, "Danielle, şeker hastası olduğunu kastetmiyor."

"Sanırım tam olarak bunu demek istiyor anne!" İskoç adam kıs kıs gülüyor. "Gülmemeliyim."

Kadın şimdi çapraz sıradaki omuz omuza dizilmiş üç geniş göğüslü adamla konuşuyor. "Seksen dört yaşında kalp hastalığı bekliyorum. Bunama bekliyorum, yaş seksen dokuz. Kayak kazası bekliyorum, yaş elli beş."

Üç kafa birden irkilerek döner.

"Bir sürü kalp hastalığı var," diyor İskoç adam. "Belki de Kalp Vakfı tarafından destekleniyordur?" Adam kendi şakasına cömertçe kıkırdar ve Paula da ona eşlik eder.

Bayan bir adım öne çıkıyor.

"Ooh! Sıra bizde!" İskoç adam ellerini birbirine sürtüyor.

Paula, "*Bekle, onu tanıyorum.*" diye düşünür. Ağzıyla ilgili bir şey mi? Onu gülümserken hayal edebiliyor. Gülüyor. Şu anda gülümsemiyor, bu kesin. Acımasız görünüyor.

Paula yüzler konusunda her zaman mükemmel olmuştur ve bazen "süper tanıyıcı" olabileceğinden şüphelenir; bu, ordu tarafından istihdam edilecek kadar üstün yüz tanıma becerilerine sahip nüfusun yüzde ikisinden biridir. Ancak, yüz tanıma konusunda kötü bir şöhrete sahip olan ve bir keresinde bir süpermarket kuyruğunda Paula'nın arkasında durup, Paula "Lisa, seni aptal, benim" demeden önce birkaç saniye boyunca boş boş ona bakan kız kardeşine kıyasla çok iyi olduğu için yeteneklerini abartıyor olması da muhtemeldir.

Paula'nın süper bir tanıyıcı olmadığı açıktır çünkü bu kadını gerçekten daha önce gördüyse bile nerede gördüğünü hatırlayamamaktadır. Ordudaki kariyeri sona erdi.

"Zatürree bekliyorum." Kadın İskoç adamı işaret ediyor. "Doksan bir yaşında."

"Ah. Zatürre. Yaşlı adamın arkadaşı." İskoç adam sanki tam da beklediği buymuş gibi memnuniyetle başını sallıyor. "Büyük olasılıkla. Eminim haklısındır."

Kadın Paula'yı işaret eder. "Sanırım-"

"Falıma bakılmasını istemiyorum," diye araya giriyor Paula. "Yine de teşekkürler." Bebeği kucağına alır.

"Kronik obstrüktif akciğer hastalığı bekliyorum. Yaş seksen dört."

"Gerçekten mi?" Paula kronik obstrüktif akciğer hastalığının ne anlama geldiğinden emin değil ama seksen dört ona pek de yaşlı görünmüyor. Büyükannesi seksen sekiz yaşına yeni girdi ve sağlığı gayet yerinde, hâlâ haftada iki kez golf oynuyor. Paula'dan çok daha fazla enerjisi var.

"Aslında bizim ailede uzun ömürlülük mükemmeldir." İskoç adamın yararına esprili olmaya mı çalıştığından yoksa gerçekten bayanı farklı bir tahminde bulunmaya ikna etmeyi mi umduğundan emin değil. "Bu yüzden doksan yaşına kadar yaşayacağımı düşünmüştüm."

Fark etmez çünkü bayan ilgilenmiyor. Willow'u işaret ediyor. "Sanırım-"

"*Hayır*," diyor Paula. "Hayır, teşekkür ederim. Kesinlikle olmaz. O çok küçük. Lütfen yapmayın."

"Zatürre. Yüz üç."

"Hay aksi!" diyor İskoç adam. "Gerçi o zamana kadar zatürreye bir çare bulurlar diye düşünmüştünüz, değil mi?"

"Yüz üç," diye tekrarladı Paula. "Peki, tamam." Kızının keçeleşmiş siyah buklelerine bakar ve onu yaşlı bir kadın olarak hayal eder. Çok huysuz olacak! Yaşlılığın sıkıntıları Willow'a yakışmaz. Burnu tıkanığında çocuk öfkelenir.

Kadın onların ötesine, bir sonraki sıraya bakar. Öne doğru bir adım atar ve Paula'nın kucağındaki bebeği fark edince iki kere düşünür.

Olduğu yerde durur. Timmy'nin başının arkasını işaret ediyor ve bir an hiçbir şey söylemiyor. Nefes alış veriş hızlanıyor.

"Ne?" diye sorar Paula. Elbette Timmy'nin de kız kardeşi gibi yüz yaşını geçene kadar yaşayacağını söyleyecekti ama kadın hiçbir şey söylemedi. Üzgün mü görünüyor? Bu *üzüntü* mü?

"Ne?"

"Bekliyorum," diyor.

Paula keskin bir panik hisseder. "Hayır, durun, istemiyorum-"

"Boğulma," diyor kadın. "Yedi yaşında."

Paula bunu solar pleksusa indirilmiş bir darbe gibi hisseder. "Böyle söyleme. Bu kesinlikle doğru değil."

"Oh, *tabii ki* doğru değil." İskoç adam Timmy'nin önünde koruyucu bir kol tutuyor.

Paula'ya diyor ki, "Bu insanlar şarlatan. Çok özür dilerim. Onu cesaretlendirmemeliydim." Bayana daha yüksek bir sesle hitap eder, aksanı öncekinden daha kalındır. "Bu kadar yeter hanımefendi, ilerleyin lütfen. Sözde beklentilerinizle ilgilenmiyoruz."

Kadın kımıldamıyor. Çıplak bir acının en korkunç bakışıyla Timmy'ye bakıyor.

Paula, bebeği o korkunç bakışlardan saklamak için nafile bir hamleyle yanına kaydırır. Ani hareket Willow'un başının annesinin kolundan kaymasına neden olur. Anında uyanmış ve ayağa kalkmış, parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturuyor. Timmy yanağını Paula'nın göğsünden ayırır ve tüm vücudu gerilir.

"Böyle şeyler söylememelisin!" Paula'nın gözlerinden yaşlar fışkırır. Sinirlendiğinde hep ağlar, bu da sinir bozucudur. Yanlış mesaj veriyor.

"Ama görüyorsunuz, kaderle savaşılmayacak," diye fısıldar kadın.

Timmy inlemeye başlarken Willow titrek bir sesle "Anne?" der, ancak Paula'nın bu kadınla işi bitmemiştir, ancak kadının da onunla işi bitmiş gibi görünmektedir ve bir sonraki sıraya doğru ilerlemektedir.

Paula koltuğunda dönerek, "Bir anneye söylenecek en kötü şey bu!" diye seslendi.

Bölüm 11

Bir anneye söylenecek korkunç bir şeydi.

Ellerimi yanaklarıma götürdüğümde utancımın sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

O gün mesleğimi, sevdiğim mesleği ciddi bir şekilde itibarsızlaştırdım ve zaten bir imaj sorunumuz vardı.

Bölüm 12

"Affedersiniz! Hanımefendi!" Allegra ilerliyor. Adımlarının güm, güm, güm sesleri vücudunda yankılanıyor.

Sırtının alt kısmında çok yanlış bir şey var. Ya da belki sırtının ortasında. En ufak bir hareket ağrıya neden olacakmış gibi hissettiği için sert bir şekilde tutuyor.

Annenin çığlık atan bebeğini salladığını görebiliyor. Koridordaki koltukta oturan, pembe yanakları kızarmış küçük kız çocuğu kıvranıyor, çocukların yaptığı gibi sırtını kamburlaştırıyor. Annenin yanındaki adam koltuğun cebinde bir şeyler arıyor.

Allegra ne olacağını bir mikrosaniye öncesinden biliyor ama duramayacak kadar büyük bir momentuma sahip.

Bölüm 13

Üyesi olmadığım Avustralya Medyumlar Birliği, eylemlerimi kınayan bir açıklama yayınladı. Olması gerektiği gibi.

Annem, onun yanında oturan hiç kimseye, onların geleceğinde gördüğü korkunç ya da üzücü şeylerden bahsetmedi.

"Bunun ne anlamı olabilir ki?" dedi. "Bana umut için geliyorlar."

"Kaderle savaşılmayacaksa," dedim, "tüm bunların ne anlamı var?"

Anlamını biliyordum. Mesele faturaları ödemesiydi.

Bölüm 14

Paula Timmy'yi sallıyor. Doğum için öğrendiği nefes alma tekniklerini kullanıyor.

Birinin bebeği hakkında söyleyeceği ne kadar ürkütücü ve zalimce bir şey. Bunun onu endişelendirmesine izin vermeyecek. O "ruhani" değil. O bir Anglikan. Timmy suya yaklaşmazsa boğulmaz. Bu kadar basit.

Çöle taşınacaklar. Onu hapsedecek. Tanrı aşkına, bu tür saçmalıklara *inanmıyor*.

"Anne?" diyor Willow. "Anne?"

"Sanırım küçük kız-"

Paula, İskoç adamın kendisine uzatmaya çalıştığı belgeye donuk ve şaşkın bir süre bakar. Sanki bir sözleşme ya da üzerinde işlem yapması gereken bir dosyaymış gibi gözlerini kısarak okumaya çalışıyor ama şu anda buna ayıracak zamanı yok.

Sonra o alır. Elbette bu bir belge değil, aptal, bu bir hasta çantası.

Çantayı alıyor. Bir uçuş görevlisi koridorda aceleyle ilerliyor.

Willow başını çevirir.

"Hayır," diyor Paula.

Bölüm 15

Dürüst olmak gerekirse, yürümeye başlayan çocuktan sorumlu tutulabileceğimi sanmıyorum. Gidiş salonunda ne yediğini gördüm. Bu sonucu tahmin etmek için özel bir yeteneğe ihtiyacınız yoktu.

Bölüm 16

Allegra çığlık atıyor, "*Hayır!*"

Uygun hizmet dili değil.

Kara Okulu bu konuyu hiç ele almadı ve Kara Okulu çok yoğundu.

Gerçek yangınları söndürdü. İşyerinin yeryüzüne düştüğünü hayal ederken defalarca "*Hazır ol, Hazır ol, Hazır ol!*" diye bağırdı. Fıskiyeler şiddetli yağmur yağıdırırken ve tepesinde sahte şimşekler çakarken yüzme havuzunda bir cankurtaran salı kurdu. Yaralı bir yolcu rolünü oynayan, inleyen ve ağlayan Anders'in ölü ağırlığını sürükleyerek, tamamen giyinik bir şekilde havuz boyunca yüzdü ve birazcık bile tekme atarak ona yardım etmedi.

Canlandırabilir, yatıştırabilir ve etkileyebilir. Her tatbikatta, her prosedürde kelimesi kelimesine mükemmeldir. Yolcularının hayatlarını kurtarmaya hazır ve isteklidir: mızmız, kapkaççı olanların bile. Ancak küçük bir çocuğun, *The Exorcist* filmindeki çocuğu kanalize edercesine üzerine kusmasına hazırlıklı değildir. Ses seviyesi. *Hız*. Destansı iğrençlik. Eteğinin her yerinde. Ayakkabılarında. Çoraplarından sızıyor. Ayak parmaklarının arasında.

Perişan haldeki annenin yüzünde öyle bir dehşet ifadesi var ki, Allegra'nın çocuğu tarafından bıçaklandığını ve önünde kanlar içinde yattığını düşünebilirsiniz.

Şimdi anne, bir sihirbazın renkli eşarplar üretmesi gibi, üzerinde bir yerlerden ıslak mendiller çıkarıyor ve

onları Allegra'ya doğru itiyor. "Özür dilerim. Özür dilerim. Aman Tanrım, çok özür dilerim."

"Sorun değil." Allegra kıyafetlerini silerken öğürmemeye çalışıyor, büyük çantasını taşımakla uğraşmak istemediği için bugün yedek üniforma getirmediğini hatırlıyor. "Gerçekten sorun değil."

Kadın şimdi ikisi de neyse ki hâlâ hayatta olan yaşlı emekli doktorlarla konuşuyor. Başlarını sallıyor ve saygıyla gülümsüyorlar, görünüşe göre söylediklerinden rahatsız olmamışlar. Belki de eski meslekleri ve yaşları nedeniyle kendi ölümlülükleriyle yüzleşmekten korkmuyorlar ya da belki de kadının söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorlar ve duyuyormuş gibi yaparak başlarını sallıyorlar.

Öne doğru eğilir ve sırtındaki tektonik plakalar kayar.

Bugün benim doğum günüm, diye düşünüyor acınası bir şekilde, gözleri acı dolu gözyaşlarıyla dolarken ve şimdi koltuğuna yığılmış, yüzünde rahatlamış, sersemlemiş bir ifade ve ağzında başparmağıyla cam gözlü küçük kıza gülümsemeye çalışıyor.

"İyi misin, tatlım?" Bu şefkatli ses tonu için Oscar'ı hak ediyor.

"Çok özür dilerim," diyor çocuğun annesi tekrar. "O korkunç kadın yüzünden dikkatim dağılmıştı."

"Lütfen endişelenmeyin," diyor Allegra. "Olur böyle şeyler." Çocuksuz kalma kararı artık kesinleşmiştir.

Bayan uçakta, atıştırmalık dağıtan bilinçli bir mürettebat üyesi gibi istikrarlı ve verimli bir şekilde ilerliyor.

Bölüm 17

Hobart'ta serin ve berrak bir Nisan sabahıydı.

O gün. Uçuş günü. Yaptığım şeyi yaptığım gün.

Kahvaltı etmedim. Bir önceki gün pek de iyi geçmemişti. Fast Fitness Spor Salonu'nda üzücü bir olay yaşanmış, hemen ardından Everyday Fresh Market markette utanç verici bir olay yaşanmış ve sonrasında evde hiç yiyecek kalmamıştı.

Yetişmem gereken bir uçak vardı. Uçağa yetişmeniz gereken bir günle ilgili bir şey var. Sydney'e kısa bir iç hat uçuşu bile olsa. Sık sık uçsanız bile. Bu gününüzde bir engeldir ve etrafını görmek zordur.

Sydney'de sadece iki gece geçirecektim. Gece çantam çoktan hazırlanmıştı. Sadece el bagajı. Ben düzenli bir insanım ve mükemmel bir paketleyiciyim.

Bunun bir önemi var mı bilmiyorum ama o sabah broşumu bluzuma iğnelemekte çok zorlandığımı hatırlıyorum. Ne kadar denediysem de başaramadım. O broşu otuz yıl boyunca hayatımın her günü taktım. O broşu binlerce kez taktım ve çıkardım. Onu iyi ipeğe ve ucuz pamuğa, kot pantolona, ketene, yüne ve bir sürü polyestere iliştim. O günden önce bunu her sabah giyinirken, hiç düşünmeden, dişlerimi temizler gibi yapıyordum.

Aniden dişlerinizi temizleyemediğinizi fark ettiğinizi düşünün. Bu sizi de üzebilir.

Büyükannemin el becerisini kaybettiğini ve dişlerini temizlerken diş fırçasını elinde tutmak için elastik bir bant kullandığını şimdi hatırladım.

Bunun benim başıma gelmesini istemiyorum.

"Ne oluyor be?" İçinde bulunduğum durumdan dolayı çılgına dönmüş gibi değil de hafifçe eğleniyormuşum gibi görünmek için yüksek sesle söyledim, sanki açılmayan bir kavanoz kapağı gibi önemsiz bir şeymiş gibi, ama aslında bu akşam yemeği planlarınıza bağlı olarak oldukça önemli olabilir. Sesim, boş evde, sigara içen birinin sesi gibi boğuk geliyordu. "*Bu* kim?" diye düşündüm. Ömrü boyunca sigara içmiş olan Pat teyzemin sesine benziyordu, ancak "sigaralar" onu öldürmemişti. Baş ağrıları için her gün aldığı Bex Tozlarındaki yüksek dozda fenasetin nedeniyle böbrek hastalığından öldü. Redfern'de bir terzilik fabrikasında çalışıyordu ve tüm kızların Bex kullandığını söylüyordu. Kadınlara yönelik ikonik reklamlarını *hatırlayabilirsiniz: Bir fincan çay, bir Bex ve güzel bir uzanma.* Eğlenceli bir popüler kültür referansı ama böbrek hastalığından ölen tüm o kadınlar için o kadar da eğlenceli değildi.

Her neyse.

Yüzüm beni her gün şaşırtıyor olsa da, kendi sesim beni ilk kez şaşırttı. Alışmadan önce her zaman bir milisaniyelik bir şaşkınlık oluyor: Oh, evet, doğru, unutmuşum, bu sensin, şimdi böyle görünüyorsun. Yirmi yaşındaki yüzümü görmeyi beklemiyorum. Sanırım bana bakan kırk beş, hatta elli beş yaşındaki yüzümü görmeyi bekliyorum. Bu bir hata gibi geliyor ama hayal kırıklığına uğramadım. Hiçbir zaman kibirli olmadım.

Düzelتيyorum: Mesleki yeteneklerimle ilgili kibir hissettim.

Düzelتيyorum: Hayatımda kendimi güzel hissettiğim ve güzel hissetmekten keyif aldığım zamanlar oldu. Örneğin, bir zamanlar çok güzel, dar kesim, zümrüt yeşili tığ işi bir elbisem vardı. O elbiseyi giydiğimde bana hep kurt ıslığı çalınırdı ve bir adam benden "bomba gibi" diye söz ederdi. Bundan çok hoşlandım. Muhtemelen öyleydin ve hala öyleyim,

O elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğüm konusunda biraz kibirliydim. Kurt ıslığı artık kabul edilebilir değil ve sanırım bir zamanlar hoşunuza gittiğini itiraf etmek de kabul edilemez, çünkü muhtemelen kimsenin hoşlanmadığı bir inşaat alanından gelen "Bize memelerini göster!" şeklindeki yaygın, neşeli teşvikle aynı davranış kategorisine giriyor. Belki de bazı insanlar seviyordur, bilemiyorum. Herkes kendi yoluna.

Saçlarım konusunda da biraz kibirliyimdir.

Her neyse. Sonunda broşumu tuvalet masamın üzerine koydum ve kendimi sakinleştirmek için arka verandaya çıktım.

Battery Point'te 1895 yılında inşa edilmiş tek yatak odalı bir "işçi kulübesinde" yaşıyorum. Uçuş sırasında mülkü daha yeni satın almıştım. Henüz evim gibi hissetmiyordum. Büyük bir hata gibi geliyordu.

Yan dönersem arka verandamdan Wellington Dağı'nı görebiliyorum. Dümdüz ileriye bakarsam kıyı şeridini ve Derwent Nehri'nin tam karşısını görebiliyorum. Yat kulüplerini ve marinayı görebiliyorum ve doğrudan aşağıya bakarsam, benimkine paralel ama tepenin daha aşağısında uzanan sokaktaki evlerin arka bahçelerinin ve arka güvertelerinin parçalarını görebiliyorum.

O sabah dağda kar vardı. Hobart son seksen yılın en soğuk Paskalya'sını geçirmişti. Gökyüzünün mavisine karşı karın beyazı bana Yunan adalarındaki parlak mavi çatılı beyaz badanalı evleri düşündürdü.

Hava çıtır çıtır bir elma gibiydi. Elmaları pek sevmem.

Sertleşmiş ellerimi açıp kapatarak gevşetmeye çalıştım.

Ellerime bakarken gözüme bir şey takıldı ve arka güvertesinde bana coşkuyla el sallayan bir kadın gördüm. El hareketlerimi yanlış yorumlamıştı. Ona el salladığımı sanmıştı. Ben ona asla el sallamazdım! Sanırım kibarca yapılması gereken şey, kendi evlerinin mahremiyetinde kimseyi görmüyormuş gibi davranmaktır.

Yüzünün hatlarını tam olarak göremiyordum ama modaya uygun siyah saçları vardı ve beyaz ipek bir sabahlık giymişti.

Kumaşın ipek mi yoksa saçlarının moda mı olduğunu bilmeme imkân yoktu. Sadece hareket edişiyile ilgili bir şeydi; ipek bir sabahlık giymiş, modaya uygun saçlı bir kadın gibi hareket ediyordu. Arka bahçesinde bir tür hafriyat ekipmanı görebiliyordum. Yani el sallamanın yanı sıra *tadilat* da yapıyordu. Gürültü ve toz olacaktı. Harika, diye düşündüm.

O sırada genç bir adam arka güverteye çıktı ve ona bir kahve fincanı uzattı. (Çay da olabilirdi ama kahve olması daha muhtemel görünüyordu.) Başını kaldırdı ve sanırım el sallamak için elini bile kaldırmış olabilirdi ama ben hemen içeri girdim. Bir sabah için bu kadar el sallama yeterliydi.

Broşumu bluzuma tutturmak için bir kez daha denedim ve artık kendimi son derece huysuz hissediyordum ve bir kez daha minik sivri iğneyi tutturamadım. Kendimi çok sinirli hissediyordum! Neyi farklı yapıyordum? Tuvalet masamın aynasında göz göze geldiğimizi ve kendime *hırladığımı* hatırlıyorum. Bunun garip ikiliğini hatırlıyorum: kendime çok agresif bir şekilde kızıyordum.

Tepkim aşırı büyük ve beklenmedikti. Öfkeyle broşu fırlattım, sanki bu broşun suçuymuş gibi. Bu benim kişilik tipimden beklenecek bir davranış değil. Güya merhum Kraliçe Elizabeth ve ben aynı kişilik tipini paylaşıyormuşuz ama eminim ki onun pozisyonu için Myers-Briggs kişilik testine girmesi gerekmiyordu. Sanırım birileri onun kişilik tipine gözlemlerine dayanarak karar vermiştir.

Broşu odanın öbür ucuna fırlattıktan sonra neler olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Aynen öyle.

Bulamadım. Çok küçük, narin bir mücevher parçası. Mantıken odanın içinde bir yerde olması gerektiğini biliyordum ama sanki buhar olup uçmuş gibiydi.

Sistematik oldum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Odanın uzak köşesinden başladım ve yatak odasını yaklaşık otuzar otuzar santimetrelik hayali ızgaralara böldüm ve

Sonra ellerimi döşeme tahtalarında ve kaymaz halımın gri yün karışımında gezdirerek odanın içinde ızgara ızgara ilerledim.

Bulana kadar on dört ızgara geçmesi gerekti.

Yatağın yanındaydı. Düşündüğüm yerin yakınında bile değildi. Ayağa kalktım ve broşu sakince bluzuma ilıştirdim, hiç sorun değildi, daha önce on bir bin kez falan yaptığım gibi.

Daha sonra çalışma odamdaki koltuğa oturdum, çantam ayaklarımın dibindeydi, taksi saatim gelene kadar.

Bu da en az dört saat demekti ki bu da hareket etmeden, tek bir şey düşünmeden oturmak için uzun bir süre. Kahvaltı etmedim. Ya da sabah çayı. Ya da öğle yemeği. Bir bardak su ya da bir bardak çay bile içmedim. Bir Monte Carlo bisküvisi bile yemedim.

O gün bende yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ama sanırım sen bunu zaten biliyordun.

Bölüm 18

Ölüm Kadını sırasına yaklaştığında Ethan Chang'in aklında zaten ölüm vardır.

Yani bu ironik ya da tesadüfi ya da muhtemelen bir simülasyonda yaşadığının kanıtı.

Ölüm hakkında öylesine de düşünmüyor. Bu konuya *saplanmış* durumda. Bütün gün başka bir şey düşünmedi.

Bu sabah Sidney'den kalkan uçaktaki uçuş görevlilerinden biri dostça bir gülümsemeyle "Hobart'a iş için mi yoksa eğlence için mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

Ethan, "Cenaze," diye cevap verdiğinde zavallı kadın gülümsemesini nereye koyacağını bilemedi.

Bu onun ilk cenazesiydi. Yirmi dokuz yaşında. Ev arkadaşı Jasmine ona cenaze adabından bahsetti. İş görüşmesine gider gibi giyinmesini, geç kalmamasını, sakız çiğnememesini, telefonunu sessize almasını ve her konuşmaya "Başınız sağ olsun" diyerek başlamasını söyledi. Bileğinin kırık olmasının cenazeden kaçmak için bir bahane olmadığını söyledi. Cenazelerin doğum günü gibi olmadığını söyledi. Gelecek yıl başka bir şansı olmayacaktı.

Jasmine dünyanın her yerinde abartılı cenaze törenlerine katılmıştır. Merhumun külleri muhteşem bir havai fişek gösterisiyle savrulurken konukların şampanya yudumladığı bir anma töreninde bulundu. Çok dokunaklı olduğunu ama havai fişekleri müzikle senkronize etselerdi daha iyi olacağını söyledi.

Ethan'dan çok farklı çevrelerde hareket ediyor çünkü o bir varis. Donmuş balık varisi. Onun bu şekilde tanımlandığını

Sosyal sayfalar: *Dondurulmuş balık varisi Jasmine Dumas, gösterişli bir ünlü düğünü için Roma'ya geldi.*

Dondurulmuş balıklar Jasmine'in babasını "Tanrı'dan bile zengin" yapmıştır ama babaları çocuklarının "gerçek dünyanın nasıl işlediğini" öğrenmelerini istemektedir. Bu nedenle Jasmine'e Sydney'de, ebeveyn yatak odasından sadece cimri okyanus *manzaraları* görünen bir daire almış ve elektrik, su gibi diğer tüm masraflardan onu sorumlu tutmuştur. Jasmine felsefi olarak dokuzdan beşe kadar çalışmaya karşıdır (kendisi bir girişimcidir ve yaratıcı alana ihtiyaç duyar), bu nedenle ikinci küçük yatak odasını alacak biri için Flatmate Finders'a ilan verdi ve Ethan'ı bu şekilde buldu.

Jasmine hem iyi bir ev sahibi hem de ev arkadaşı oldu.

Kaya tırmanışı kazasından sonra bifteğini bile kesmiş. Sormadan yaptı bile. Erkek kardeşinin de (şu anda tam zamanlı olarak Paris'te yaşıyor, dairesinden Eyfel Kulesi'ne sadece cimri bakışlar var, bir kez daha "gerçekleri koruyor") ekstrem sporlarla ilgilendiğini ve yedi kemiğini kırdığını söyledi. Ethan Jasmine'e kesinlikle ekstrem sporlarla ilgilenmediğini söylemedi. Kaya tırmanışı merkezine ilk kez gidiyordu ve kolay olduğu varsayılan "kaya tırmanışı duvarına" kadar bile gidemeden, koşum takımını takmaya çalışırken kendi sırt çantasına takıldı ve skafoïd kemiğini kırdı.

"Dağ bisikleti? Kaykay mı? Snowboard?" Eve dönmek için biniş kartını uzattığında seksi uçuş görevlisi tahmin etti ve nedense ona gerçeği söyledi. Koridorda onu takip eden şaşkın ve memnun kahkaha sesi, belki de aynı şeyi Jasmine'e de yapması gerektiğini düşündürdü. Söz konusu kadınlar olduğunda çoğu zaman sezgisel olarak yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyin tam *tersini* yapmanız gerektiğini fark etmişti.

Arkadaşı Harvey, Jasmine'le ilk kez tanıştıktan sonra, "Neden bizim gibi adamlar hep boylarını aşan kızlara aşık olurlar?" demişti.

Ethan bunu söylediğinde Harvey'yi yumruklamak istedi.

(Soğukkanlı davrandığını sanıyordu.)

(Evet, *belli ki* kız onun liginin dışında.)

Harvey sık sık Ethan'ın kafasını patlatacak şeyler söylüyor. "Bizim gibiler asla orta kademe yöneticiliği geçemez." gibi. "Bizim gibiler böyle araba kullanmaz." "Bizim gibiler sporda asla iyi olamaz."

Elbette Ethan Harvey'e yumruk atmadı, hayatında hiç kimseye yumruk atmadı ("Bizim gibi adamlar kavgaya girmez") ve Harvey'e asla yumruk atmayacak çünkü Ethan Harvey'in cenazesine katıldı ve şu anda Harvey bir sürü toprağın altında büyük, parlak, siyah bir tabutun içinde yatıyor ve Ethan buna inanmıyor, inanmıyor.

Harvey öldü. Harvey bir şeyler "söylemez". Harvey bir şeyler "söyledi". Harvey sonsuza dek geçmiş zamandadır. Söyleyebileceği her şeyi söyledi.

Harvey bir daha asla Ethan'a, Harvey için bir şey ifade eden ama Ethan için hiçbir şey ifade etmeyen bir tabelanın, bir ağacın ya da bir sokak köşesinin rastgele, tuhaf açılı bir fotoğrafını göndermeyecek. Harvey bir daha asla Ethan'ı uygunsuz bir zamanda, sebepsiz yere, sanki büyükannesiymiş gibi, sadece "hasret gidermek" ya da daha doğrusu hayatı ve Hobart'a geri dönme kararı hakkında iç geçirmek için aramayacaktır, Çünkü kızlar Harvey'nin adını her duyduklarında Harvey Weinstein'ı gündeme getiriyorlardı ve bu da işlerin iyi başlamamasına neden oluyordu, sanki Harvey gücünü kötüye kullanacakmış gibi kızlar garip bir şekilde *hırçınlaşıyorlardı*, oysa bizim gibi erkeklerin hiçbir gücü yoktu. Harvey asla yeni bir iş, yeni bir kız arkadaş, daha iyi bir saç kesimi ya da yeni bir bakış açısı elde edemeyecek.

Bu kadar! İşi bitti!

İnanılır gibi değil.

Ethan o üç kelimeyi, *yani Harvey'nin öldüğünü* kaç kez aklından geçirirse geçirsin, bu kelimeler derin şok ediciliklerini kaybetmiyor gibi görünüyor.

Ethan'ın midesi bulanıyor ama aynı zamanda acıkıyor. Aç olmamalıydı. Törende tika basa doydu, bu beklenmedik bir şeydi, ancak pek çok insanın aynı çılgınca, mekanik şekilde yemek yediğini fark etmişti.

yiyecekleri ağızlarına tıktırıyorlardı. Ethan ve Harvey'nin kuzenlerinden biri bir tabak dolusu mini tavuk ve mantarlı vol-au-vent'i aralarında yediler. Ethan, "Kaybınız için çok üzgünüm," dedi ve Harvey'nin kuzeni özür dilemeye gerek olmadığını, bunun Ethan'ın hatası olmadığını, ayrıca Harvey'yi yılda sadece bir kez Noel'de gördüğünü ve onun da bir tür dangalak olduğunu söyledi ve bunu söylerken sırttı, ama sonra ağzının şekli bozuldu ve Ethan hızla başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Bu bir anevrizmaydı. Ethan bunu araştırmıştı ve anlayabildiği kadarıyla Harvey'nin beynine yıllar önce kötü amaçlı bir yazılım yüklenmişti ve orada oturup bekliyordu ve sonunda yerel sinemasının fuayesindeyken kaza yapmasına neden oldu. En son Marvel filmini izlemek için bilet almıştı. Tek başınaydı. Sık sık sinemaya tek başına giderdi. Büyük bir kutu patlamış mısır almıştı ve düştüğünde tüm patlamış mısırlar uçmuştu. Tüm bu detaylar Harvey'nin kuzeninden geldi.

Ethan sahneyi hayal etmeye çalışır. Harvey düşünüyor. Korkmuş muydu? Son düşünceleri neydi? *Bana neler oluyor?* Harvey patlamış mısırı severdi. Paylaşmayı tercih etmezdi. Her zaman "Kendin al." derdi. Patlamış mısırını o şekilde düşürdüğünü düşünmek üzücü.

Bu yüzden filmi hiç izleyemedi. Film iyi değildi. Harvey, Rotten Tomatoes'a uzun ve kötü bir eleştiri yazmak için zaman ayırabilirdi.

Ölmek, Harvey'nin şimdiye kadar yaptığı en tuhaf, en ilginç, en göz alıcı ve en sıra dışı şey. Sanki Sibirya'ya taşınmış, rahip olmuş ya da NASA'ya girmiş gibi.

Ethan'ın bifteğini çok küçük parçalara ayırırken Jasmine ciddiyetle, "Yas tutmak için kendine izin vermelisin," demişti. "İşten izin al. Sadece bir ya da iki ay."

Sadece bir ya da iki ay. O çok tatlı. Sanki patronuna "Yas tutmak için işten bir iki ay izin alıyorum." diyebilirmiş gibi.

Ethan, Harvey'nin ölümünü garipsiyor ama *yas tutmuyor*. Bu onun hissettikleri için fazla ciddi ve dramatik bir tanımlama gibi geliyor. Yas sadece aile üyeleri için değil mi?

Harvey'i sadece dört yıldır mı tanıyor? Hayır. Beş. İkisi de aynı gün Ethan'ın halen çalıştığı teknoloji şirketinde kıdemsiz yazılım mühendisi olarak işe alınmışlardı. Harvey Hobart'ta büyümüş ve altı ay önce geri taşınmış.

Adamdan o kadar çok mu hoşlanıyordu? Biraz moral bozucu olabiliyordu. Cenazede biri kalkıp, "Harvey her zaman bir odayı aydınlatırdı," deyince Ethan, "Bu da ne?" diye düşündü. Harvey hayatı boyunca hiçbir odayı aydınlatmamıştı. Kasvetli köşelerde gizlenip müzik hakkında aşağılayıcı yorumlar yapan biriydi.

Ethan, Harvey'nin otuzuncu doğum günü partisine gitmemek için bir bahane bulup bulamayacağını merak ediyordu; bu k o n u d a çok fazla hüznü ve iç karartıcı tartışma olmuştu. *Kutlama yapmalı mıyım bilmiyorum. Otuz yaşına kadar daha fazlasını başarmış olacağımızı düşünmedin mi Ethan?*

Artık Harvey asla yeni bir şey başaramayacak.

Senin için başka başarı yok, Harvey.

Cenazenin opera gibi hissettiren bölümleri olmuştu. Harvey'nin amcasının gayda çaldığı, Harvey'nin babasının ağır çekimde yere yığıldığı, bir çığır yavaş başlayıp hızlanması gibi, Harvey'nin büyükbabasının Harvey'nin babasını dirseğinden yakalamaya çalıştığı ama çok zayıf olduğu ve onun yerine Harvey'nin kız kardeşinin koşarak yardıma gittiği gibi.

Harvey seksi bir kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti.

Ethan, yemek servisi yapanlardan birine "Başınız sağ olsun," diyerek kendisini utandırdığını seksi kız kardeşinin duymamış olmasını umuyordu. Beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti ve elinde bir tepsi jambonlu sandviç taşıyordu. Bir sürü ipucu vardı.

Harvey bunu çok komik bulurdu. Üzüm yerken boğuluyormuş gibi görünmesine neden olan o sessiz, h ı r ı l t ı l ı kahkahasını atardı. Bir keresinde iş yerindeki bir adam Harvey gülerken ona Heimlich manevrası yapmaya çalışmıştı. Ethan'ın gördüğü en komik şeydi. Harvey bir kaburgasını kıldığını sanıyordu.

Yanındaki kadın küfrediyor.

"Bebek," diye açıklıyor, uçağın ön tarafını işaret ederek. "Yeniden başladı."

"Ah, evet, doğru," diyor Ethan. Bebeğin çığlıklarını duyabiliyor - ve pistteyken bir süre ağladığını biliyor - ama bu sadece arka plandaki parazit, onu gerçekten rahatsız etmiyor. "Sesi üzgün geliyor."

"CIA mahkumlara bu sesle işkence yapıyor" diyor kadın.

Pencere kenarındaki arkadaşı, "Ben asla bir bebeği uçağa almam," diyor. "Bu çocuk istismarı. Bence kulaklarını acıtıyor."

"Ben daha çok kulaklarım için endişeleniyorum." Orta koltuktaki ellerini ensesinde birleştiriyor, çenesini göğsüne indiriyor ve kollarıyla kulaklarını eziyor. Başının üstünde kalp şeklinde bir güneş gözlüğü var.

Normal şartlar altında Ethan yanında oturan iki çekici kadının aşırı derecede farkında olurdu. Uçağa ilk bindiklerinde biraz çakırkeyiftler ve ortak arkadaşları "Poppy" ile ilgili uzun bir duygusal tartışmanın belli belirsiz farkındaydı. Muhtemelen bir sohbet başlatırdı. Bunu yapabilir. Bu onun bir becerisi. Kadınlar onu korkutucu bulmaz. Poppy ile ilgili konularda onlara fikrini söylerdi. Bir ablası var ve onun tüm arkadaşlarıyla konuşarak büyüdü, bu yüzden "küçük kardeş" hisleri yayması mümkün, bu da bir sorun olabilir. Son ciddi ilişkisinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Uygulamalarda. Bağlanmaya hazır. Görünüşe göre fena görünmüyor; kendisini objektif olarak değerlendirmek zor.

Harvey bir keresinde, "Bizim gibi erkekler hep arkadaş zonu yiyor," demişti. "Çünkü biz beta erkeğiz. Kimse betaları istemez. Betaları istediklerini söylüyorlar ama yalan söylüyorlar, alfaları istiyorlar."

Bu "beta erkek" yorumu muhtemelen Ethan'ın kaya tırmanışını denemeye karar vermesinin nedeni.

Çok teşekkürler, Harvey.

"Koridorda ilerleyen bu yaşlı kadın bir tür *kriz* geçiriyor gibi hissediyorum," diyor pencere kenarındaki kadın. "Ooh! İşte

onu çözmek için uçuş görevlisi geliyor. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Çocuk az önce uçuş görevlisinin üzerine kustu!"

"İğrenç," diyor orta koltuktaki kadın başını kaldırmadan.

Ethan koridora doğru eğilir. Bir kadın koridorda insanlara işaret ederek yürümektedir.

"Ölümleri tahmin ediyor," diyor keskin bir ses. "Onun 'Ölüm nedeni, ölüm yaşı' dediğini duydum, yani *bu* hiç de garip değil."

Pencere kenarındaki kadın arkadaşını dürtüyor. "Bunu duydun mu? O festivalden bir medyum olmalı!"

İki kadın da aynı anda telefonlarını kaldırıp kayıt tuşuna basıyor.

"Param yetse haftada bir kez falan medyuma giderdim," diyor pencere kenarında oturan kadın.

"Ben de," diyor arkadaşı. "Bunu gerçekten sakinleştirici buluyorum." Ethan'a dönüyor. "Medyumlarla ilgilenir misin? Eminim değildir. Erkekler çok..." Derin bir erkek sesi takınır. "*Kanıt* ihtiyacım var! *Gerçeklere* ihtiyacım var!"

Ethan hiçbir şey söylemez, çünkü onun fikrinin gereksiz olduğu açıktır. Ayrıca: kadın haklı. Medyumlarla ilgilenmiyor ve evet, kanıt ihtiyacı var, gerçeklere ihtiyacı var.

Kadın Ethan'ın çaprazındaki yaşlı çifti işaret eder. Kadının şöyle dediğini duyar: "Yaşlılık bekliyorum, yüz yaş. "Yaşlılık bekliyorum, yüz bir yaşında."

Yaşlı çift kibarca başını sallıyor, görünüşe göre rahatsız olmamışlar. Neden olsunlar ki? Bu tahminler oldukça iyi huylu ve açık görünüyor. Rüya bu değil mi? Yüz yaşına gelip yaşlılıktan ölmek?

Şimdi Ethan'ın yanındaki koridorda bir kadın var. Küçük bir kadın. Zararsız görünüyor. Acelesi var. Biraz sinirli. Bir uygulama indirmesi gerektiğini öğrendiğinde Ethan'a büyükannesini hatırlatıyor.

Önce pencere kenarındaki kadını işaret ediyor. "Yetmiş dokuz yaşında melanom bekliyorum."

"Şezlongları bırakmalısın bebeğim," diye kıkırdıyor arkadaşı, hâlâ çekim yapıyor. "Ooh-benim sıram!"

Kadın Ethan'ın koltuk arkadaşını işaret ediyor. "Seksen yedi yaşında karaciğer hastalığı bekliyorum."

"Espresso martinileri bırakmalısın bebeğim," diyor arkadaşı.

Sıra Ethan'da. Kendisiyle konuşmak için duran her yaşlı kadına olduğu gibi ona da otomatik olarak gülümsüyor.

"Saldırı bekliyorum." diyor.

"Saldırı mı?!" Gülümsemesi kaybolur. "Kavgada öleceğimi mi söylüyorsun?"

"Saldırı," diye tekrarlıyor kadın. "Dediğim gibi. Otuz yaşında."

Otuz mu? Ethan bunu midesinde hissediyor. Harvey ile ilgili haberleri ilk duyduğunda yaşadığı hissin gölgeli bir versiyonu. "Ben gerçekten-"

"Kaderle savaşılmayacak!" Öne doğru adım atıyor.

Koltuk arkadaşı ona dirsek atıyor. "Ee, kaç yaşındasın?"

Ethan ona bakmadan belli belirsiz, "Yirmi dokuz," diye cevap verir.

"Bu senin için berbat bir şey," diyor kız öyle soğukkanlı bir sempatiyle ki Ethan sırtıyor, ama işte o zaman oluyor, çünkü gerçek bir aptal gibi, "*Bunu Harvey'e anlatana kadar bekle,*" diye düşünüyor. Harvey bu tür sol saha olaylarına bayılır. Harvey çok iyi bir Morgan Freeman taklidi yapar: "Ethan Chang ölüm şeklini öğrendiğinde yirmi dokuz yaşındaydı."

Ama Harvey'e söyleyemez. Harvey'e ulaşabileceği bir telekomünikasyon platformu yoktur. Sanki Ethan, Harvey'nin cenazesine gitmiş olmasına ve bütün gün Harvey'nin ölümünden başka bir şey düşünmemiş olmasına rağmen, onun öldüğünü daha yeni fark etmiş gibidir.

Nefes nefese kalmış bir köpek gibi garip bir ses duyar. Bu o.

Ethan hiç böyle ağlamamıştı - çenesinden kayan tuzlu gözyaşları -Çocukluğundan beri. Vücudunun hâlâ böyle ağlama yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordu. Sanki mesanesinin kontrolünü kaybetmiş gibi. Çok utanıyor. Gözlükleri buğulanıyor. Burnu akıyor.

Bizim gibi adamlar genç ölmez, Harvey. Bizim gibiler yaşlanır, kelleşir ve göbeklenir. Bizim gibiler ellili yaşlarda zirveye ulaşır, kısa kollu ekose gömlekleriyle barbekünün etrafında durup kolesterol ve faiz oranları hakkında konuşurlar.

"Ah, tatlım," diyor yanındaki kadın. "Kavgada ölmeyeceksin. Sadece bir şeyler uyduruyorlar! Hiçbiri doğru değil!"

Emniyet kemerini çözüyor, kalp şeklindeki güneş gözlükleri saçlarından kayarak gözlerinin üzerine düşecek kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıyor ve "Hey, *bayan*, bu adamı *ağlattın!*" diye bağırıyor.

Bu oldukça komik ve utanç verici.

Ethan, Harvey'nin güldüğünü görebiliyor. Çoklu evrende bir yerlerde Harvey kahkahalarla gülmektedir ama bu evrende Ethan, Harvey'nin aptal, sessiz, hırıltılı kahkahasına bir daha asla tanık olmayacaktır.

Ve şimdi Harvey'nin anne ve babasını, Harvey'nin büyükbabasını, Harvey'nin ateşli kız kardeşini, Harvey'nin kuzenini ve onların üzüntüden çökmüş suratlarını düşünüyor ve bunlar Harvey'nin *cenazesinde* değil, otuzuncu yaşında tanışması gereken insanlar ve Ethan bu kadar üzgün hissediyorsa, *onlar* ne kadar üzgün hissediyor olmalı ve bu doğru değil, ölüm doğru değil, adil değil, inanılmaz derecede acı verici. *Harvey, dostum, geri dön, tabii ki otuzuncu yaş gününe gelecektim, bunu kaçıramazdım.* Ağlaması hiç durmayacakmış gibi hissediyor. Nasıl durduracağını bilmiyor.

Ethan Chang'in kaybı için çok ama çok üzgünüz.

Bölüm 19

Yaralı genç adamı ağlattığımı öğrendim ve bu beni üzdü.

Onu hatırlıyorum. Hobart Havaalanı'nda güvenlik kuyruğunda onun arkasında durmuştum.

İnsanlar genellikle güvenlik kapılarında telaşa kapılır, panikle ceplerini yoklarlar ama o tek elini kullanmakla sınırlıyken telefonunu, cüzdanını ve anahtarlarını bir tepsiye koymayı başardı. Özellikle de o sabah broşumla ilgili yaşadığım deneyimden sonra onun becerisine hayran kaldım.

Sonra dönüp onu profilden gördüğümde -siyah çerçeveli gözlükleri, çenesinin güçlü ve yakışıklı çizgisi- büyük bir şaşkınlık yaşadım.

Ben de öyle düşünmüştüm: *Henry!*

Henry değildi tabii ki.

Henry altmışlı yıllarda Hornsby Sineması'nda çalışır, vernikli ahşap bir gişenin içinden bilet satardı. Ben onun sadece üst yarısını, kesik daire şeklinde bir camın arkasında gördüm. Arkadaşım Ivy ve ben Cumartesi matinesine giderdik. Altı peniye iki film, bir çizgi film, bir dizi ve bir haber filmi. Çok iyi bir değerdi. En son sinema bileti aldığımda, sıkılan genç adamın bir hata yaptığını düşünerek nazikçe "Hayır, sadece *bir* bilete ihtiyacım var," dedim. "Sadece bir biletiniz var," dedi. Henry kadar kibar değildi.

Henry, Ivy ve beni her gördüğünde sıcak bir şekilde gülümseyerek "Tekrar merhaba hanımlar!" dedi.

Biz hanımefendi değildik. Çok küçüktük. On bir ya da on iki.

Ivy "Tekrar merhaba Henry!" derdi. Bence çok yüksek sesle.

"Merhaba" diye fısıldardım. Adını yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utangaçtım. Her hafta *"Bu sefer Henry'nin adını söyleyeceğim"* diye düşünürdüm. Bir kez bile söylemedim ve bundan utanıyordum.

En eski anılarımdan biri, annemin parmaklarımı eteğinden sıyırmasıdır. *"Utangaçtır."*

Yaralı çocuğun mantıken Henry olamayacağını biliyordum ama yine de benzerlik beni ürküttü. Merak ettim, Henry'nin oğlu olabilir miydi? Ya da torunu?

"Affedersiniz, aptalca gelebilir ama babanızın adı Henry miydi ve Sydney'deki Hornsby Picture Theatre'da mı çalışıyordu?" diye sormayı düşündüm.

Ama sonra üniformalı bir adam başını sallayıp metal dedektöründen geçmem için bana işaret ettiğinde, gidiş salonunda kahve almak için sıraya girmiş bir çift gördüm ve kalbim sevinçten yerinden fırladı çünkü *Bert ve Jill'i uzun zamandır görmediğimi* düşündüm!

Onlara doğru koşmak, kollarımı ikisine de dolamak istedim ama yine de o çocuğun Henry olamayacağından daha fazla onlar olamayacağını biliyordum ve yine de birbirlerine o kadar benziyorlardı ki donup kaldım ve bakakaldım.

Adamın beyaz saçları ve mavi bir polo tişörtü vardı ve küçük ve siyah saçlı olan karısının yanında büyük bir kutup ayısı gibi görünüyordu ve uzaktan bile Jill ile aynı ışıltılı, her zaman hareketli enerjiye sahip olduğunu görebiliyordum. Sırada beklerken bir tür egzersiz yapıyordu, tek ayağının üzerinde duruyor ve aşağı yukarı sallanıyordu. Ayak bileğini ya da dizini güçlendiren bir egzersiz olabilir, diye düşündüm ve Jill de aynı egzersizi yapmıyor muydu? Sallanmasını izledim ve Bert'e benzeyen adam onu şefkatli bir eliyle sabitledi, tıpkı Bert'in yapacağı gibi ve Bert olmadığını *biliyordum*, Jill de değildi, ama öyleydi, *öyleydi*, onlar olduğunu hissettim.

Arkamdaki bir kadın sabırsızlıkla *"Gidebilirsiniz!"* diyene kadar kıpırdamadım, aynı anda üniformalı adam da *"Geçin hanımefendi!"* diye bağırdı.

Kapıma gittiğimde de aynı şey olmaya devam etti. Her bir kişi *benim* için bir şekilde önemliydi. Sanki özenle hazırlanmış bir şakanın ya da yıldızı olduğum ama farkında olmadığım bir reality şovun parçasıymışım gibi ürkütücü hissetmeye başladım.

Sadece benzerlikler değildi. Semboller ve işaretler vardı. Her şeyin bir anlamı vardı.

Yanımdaki masada oturan adam desenli bir tişört giymişti ve daha yakından baktığımda bunların kanguru olduğunu gördüm. *Gri* kangurular. Güçlü bir İskoç aksanına sahip bir adamın ona "Bu koltuk dolu mu?" dediğini duydum.

Gri kangurular ve İskoç aksanı. Bu iki şey birlikte sadece *benim* için önemliydi.

Yaşlı bir çift gümüş Apple Watch'larıyla sallana sallana yürüyor, onları Koreli ve kırklı yaşlarında olabilecek ciddi yüzlü güzel bir kadın takip ediyordu.

Leopar desenli tulum giymiş bir kadın barda yüksek bir taburede oturuyordu ve tam olarak görebilecek kadar yakın değildim ama içkisi rahatlıkla Brandy Alexander olabilirdi.

İnanılmaz uzun boylu genç bir adam uzun bacaklarıyla yanımdan geçti ve hemen ardından gri ve yeşil askeri kamuflajlı bir sırt çantası taşıyan küçük bir çocuk onu takip etti.

Sonra herkes durup baktı çünkü genç ve güzel bir gelin ve damat güvenlik kapısından içeri girmişti. Hâlâ düğün kıyafetleri içindeydiler ve yanlarında yepyeni görünen küçük tekerlekli çantalar taşıyorlardı.

Bazı insanlar alkışladı ve ısıklık çaldı.

Gelin ve damat tanıdık değildi ama gelinliğini tanıdım. Çünkü benim elbisemdi.

O benim gelinliğimdi.

Kendi kendime dedim *ki, sadece benzer bir tarz*. Ama sonra, bakmaya devam ettikçe, *hayır, aynısı* diye düşündüm. Yüksek yakalı, belden bağlamalı, piskopos kollu. Şifon ve dantel. Her şey aynıydı.

Doğrudan masamın önünden geçtiler ve işte o zaman elbisesinin eteğini gördüm. Bunu hayal etmediğimi biliyorum, çünkü görmemeyi umuyordum, ama gördüm.

Daire şeklini oluşturan altı soluk sarı nokta.

Sarı polen lekeleriydi. Benim sarı polen lekelerim. Nedimem, çocukluk arkadaşım Ivy tarafından konulmuştu ve bu konuda kendini çok kötü hissediyordu. Fotoğrafçıya şirin görünmek için buketini başının üzerinde sallıyordu.

Annem, "O lekeler asla çıkmayacak." dedi. Sonra Pat Teyze'ye daha alçak bir sesle, "Ona zambakların *cenaze* çiçeği olduğunu anlatmaya çalıştım," dedi.

Ivy dedi ki, "Küçük bir güneş ışığına benziyor. Bence bu iyi şans getirir."

Fotoğrafçı, "Eminim haklısınız" dedi ve kamerasını kaldırıp onun fotoğrafını çekti.

(Bu Ivy ve fotoğrafçı için iyi bir şanstı. İki yıl sonra evlendiler. Düğün fotoğraflarımın büyük bir kısmında Ivy'nin yakın çekimleri yer alıyordu).

Gelin ve damat bara doğru ilerlerken kafamı çevirdiğimde Ivy'nin kendisini gördüm!

Kitapçıdan çıkıyordu, elinde ciltsiz bir kitap, cep telefonuyla hararetili bir şekilde konuşuyordu, Ivy olmak için kırk yaş çok gençti, Ivy değildi, Ivy Amerika'ya taşındı ve hiç kızı ya da torunu olmadı, ama şu var: Ivy'ye benzeyen kadın saçına yapay bir *zambak* takıyordu.

Zambaklar cenaze çiçekleridir, dedi annem kulağıma.

Siyah puf ceketli bir adam, askılı uzun bir tüpü sallayarak yürüdü. Kanvastan yapılmıştı ve deri bir kapağı vardı. Bu babamın olta tüpüydü! O adam onu nasıl ele geçirmişti? Yüzünde babamın endişeli ifadesi vardı, sonra uzakta birini gördü ve endişeli ifadesi kayboldu ve tüm yüzüyle gülümsedi, tıpkı babamın benim ya da annemin trenden inmesini beklerken gülümsediği gibi.

Artık yok, diye düşündüm, lütfen artık yok.

Ama çocukluğumun piyano öğretmeni vardı. Sanki gam çalışıyormuş gibi parmaklarını endişeyle masaya vuruyordu. Aynı tatlı yüz, aynı uzun saç örgüsü, sadece üzerinde büyük bir kapüşon vardı ve piyano öğretmenimin ağladığı gibi ağlamıyordu, ilk başta değil, ama ben izlerken hızla döndü ve dirseğiyle bir kutu meşrubatı devirdi, sonra kağıt peçetelerle dökülenleri silmeye çalışırken diğer dirseği telefonunu yere düşürdü ve yüzü buruştu, sanki gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Yosun yeşili Ralph Lauren polo tişörtü giyen Elvis Presley favorili bir adam, kısık gözlerle kalkış panosunu kontrol ediyordu. Yeşil şişede Ralph Lauren kolonyası ve Elvis Presley favorileri. Bir kez daha, bu iki şey bir araya geldiğinde sadece *benimle*, *benim* hayatımla, *benim* geçmişimle, *benim* anılarımla ilgili bir şey ortaya çıkıyordu ve kendi kendime düşündüm, artık kimsenin böyle uzun favorileri yok, hiç kimsenin!

Her şeyin bir anlamı vardı.

Gözlerimi kapattım ve tüm işaretleri görmemeye çalıştım ama bunun bir faydası olmadı çünkü o zaman diğer duyularım devreye girdi. Annemin kokusunu (Avon: To a Wild Rose) ve Pat teyzemin sigaralarını (Pall Mall slims) alabiliyordum. İlk balığımı (iyi büyüklükte bir sarı yüzgeçli çipura) yakaladığımda yüzümdeki ifadeyi gören babamın kahkahalarını duyabiliyor ve büyükannemin çöreklerinin (Köylü Kadınlar Derneği tarafından onaylanmış!) tadını alabiliyordum.

Gözlerimi açtım ve damarlı, yaşlılık lekeli ellerimi gördüm ve kendime *"Kes şunu"* dedim. *Çok aptalca davranıyorsun. Kendini utandırırıyorsun. Bütün bunları hayal ediyorsun. Burası sadece sıradan bir kalkış salonu. Dünyanın merkezi sen değilsin ve her şey seninle ilgili değil.*

Kafam karışmış, korkmuş ve yalnız hissediyordum. Yapmam gereken işler yüzünden öfke ve kızgınlıkla doluydum. Bir fincan çaya ve Monte Carlo bisküvisine ihtiyacım vardı.

Bir fincan çay her şeyi çözebilirdi.

Bölüm 20

Eve, şifon ve dantellerden oluşan yapış yapış bir yığının içinde, yanağı uçağın yan tarafına yapışmış bir şekilde uyurken, sanki okyanustan baygın bir şekilde çıkarılmış ve göğüs kompresyonuyla hayata döndürülmüş gibi, dramatik bir şekilde duyulabilir bir nefesle uyanır.

Bu gerçekten utanç verici.

"Vay canına!" diyor kocası Dom. Gerçek kocası. Kısa bir süreliğine telefonuna bakıyor. "İyi misin?" Tüm bulmacalarını çözmeye çalışıyor. Çizgilerinden hiçbirini kaybetmek istemiyor.

"Ben iyiyim." Ayağa kalkıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve göğüs dekoltesinden bir kırmızı gül yaprağı daha çıkarıyor.

Gül yaprağı fırlatıcıları büyük bir hit olmuştu. Belki de çok büyük bir isabet. Bazı arkadaşları kurşun yağdıran çılgın askerler gibi görünüyordu. Dom'un arkadaşı Zeb kilisenin dışında kelimenin tam anlamıyla "Attaaaaack!" diye bağırmıştı ki bu hiç de romantik değildi.

Elbisesinin yakasını çekiştiriyor.

Annesi şöyle demişti: "Eve, bu elbiseyle uçağa binemezsin! Çok rahatsız olursun. Rahat bir şeyler giy!"

"Rahat" kelimesinden daha iç karartıcı bir kelime olabilir mi? Sanki balayına giderken "rahat" hissetmeye ihtiyacı olan biri varmış gibi.

Gelinliği 50 dolara mal olmuştu. Çok güzeldi. Başkalarının gelinliği gibi değil. Farklı olmayı seviyor, ama dikkat çekmemeye çalışarak farklı olmayı değil. Gelinliğini her "vintage" olarak tanımladığında sesini gösteriştan uzak tutmaya çalıştı.

"İkinci el gibi," dedi annesi.

"Atölyede üretilmediği gibi," dedi Eve. "Çevre dostu anlamında."

Onu Hobart'taki bir Vinnies mağazasının arka tarafında, üzerinde PRE-LOVED WEDDING DRESSES yazan bir rafta bulmuştu. Dükkândaki kadın bunun yaklaşık kırk yıllık olduğunu düşündüğünü söylemişti. "Yetmişli yılların havasını taşıyor," dedi. "O zamanlar piskopos kolları büyüktü."

Annesi can sıkıcı bir şekilde etek ucundaki en ufak, en k ü ç ü k lekeye dikkat çekmişti.

"Küçük bir güneş emojisine benziyor," dedi Eve.

"Küçük bir idrar damlasına benziyor," dedi annesi ama sonra kendini kötü hissetmiş olmalı ki, "Prenses Diana'nın gelinliğinde de leke vardı, yani iyi bir arkadaşın var," dedi.

Ki, ah, hayır, iyi bir arkadaş değil, anne, boşandı ve öldü.

Herkes Eve'in harika görüldüğünü söyledi ve kimse lekeden bahsetmedi ve bütün gün kendini çok güzel hissetti ama dürüst olmak gerekirse, şu anda havaalanında eşofman giymiş olmayı diliyor. Annesinin haklı çıkması sinir bozucu. Ona söylemeyecek.

Ya da aslında bir gün, annesi stresli olduğunda ve neşelenmeye ihtiyacı olduğunda ona küçük bir hediye olarak söyleyecektir.

Pistteki uzun gecikme olmasaydı her şey yolunda gidecekti. Şimdiye kadar otel odalarında olurlardı. Muhtemelen üzerlerinde hiçbir şey olmadan.

Onu çıldırtan gelinliği değil, yeni iç çamaşırları. Normalde asla bu tür cızırtılı, dantelli, seksi iç çamaşırları giymezdi ama arkadaşları onu bunun düğün gecesi için yasal bir gereklilik olduğuna ikna etti.

Dom, eğer kadın iç çamaşırını değiştirdiyse, hareketlerini de değiştirmesi gerektiğini düşünebilir. Daha porno tarzı şeyler yapabilir. Boğmak gibi. Boğmak şu sıralar çok moda. Hayır, teşekkür ederim.

"Sanırım salyalarım akıyordu," diye fısıldıyor ona.

"Bu çok ateşli." Dom telefonuna dokunmaya devam ediyor. "Sütyenimi çıkarmak için sabırsızlanıyorum," diyor Eve.

Dom yukarı bakar, sırtır. "Kulağa hoş geliyor."

"O zaman çöpe atıyorum," diyor Eve.

"Tamam o zaman." Dom tekrar telefonuna bakıyor ve dudağını çiğniyor.

Eve başını kaşıyor. Saç spreyi yüzünden saçları saman gibi olmuş ve sanki bir kirpiymiş gibi kafa derisine milyonlarca toka batmış.

Dom smokinin içinde son derece rahat. Önceden bağlanmış papyonunu çözmüş, böylece gömleğinin ortasındaki neşeli çikolata lekesini tam olarak gizlemeden gevşek bir şekilde sarkıyor. Muhtemelen fark etmemiştir ya da fark ettiyse bile umurunda değildir. Düğün pastaları çikolatalıydı, üç katlıydı, vanilya kreması ve yenilebilir çiçeklerle süslenmişti. Harika görünüyordu ama Eve hiçbirini yiyemedi! Aslında düğünde hiçbir şey yemedi, çok heyecanlıydı. Bütün gün nefes alamamış gibi hissetti. Şimdi açlıktan ölüyor. O "hafif atıştırmalıklardan" kırk tane yiyebilirdi.

Dom ona pencere kenarını verdi ve kendisi de ortadaki koltuğa oturdu, çünkü kocalık ve centilmenlik yapıyordu. Belki de şimdi bu kararından pişmanlık duyuyordur, tıpkı onun iç çamaşırından pişmanlık duyduğu gibi.

Düğün kıyafetlerini giymek havaalanında çok eğlenceli olmuştu çünkü kendilerini ünlüler gibi hissetmişlerdi. Eve gittiği her yerde insanların gözlerini üzerinde hissediyordu. Gülümsemeler, el sallamalar ve "Aww, genç aşk!" yorumları hoşuna gitmişti ama şimdi şöhretin baskısını hissediyor ve anonimliğini geri istiyor. Ya birisi onun ağzı açık uyurken fotoğrafını çekip internette yayınlarsa? Hem de iğrenç bir başlıkla? *UglyAssBride*.

İç çekiyor.

"İyi misin?" diye tekrar sorar

Dom. "Evet," diyor Eve.

Aman Tanrım, sesi çabuk çıkıyordu. Eve balayında sadece sevgi dolu tonlarda konuşacaklarını varsaymıştı. *Sonsuza dek* böyle konuşmayacaklarını biliyordu ama en azından bir gün dayanabileceklerini düşünmüştü.

"Özür dilerim," diyor.

Dom cevap vermiyor. Telefonuna dokunmaya devam ediyor. "Hmm?"
"Merak etme." Bacağını okşuyor. Dizleri neredeyse birbirine değiyor.
Öndeki koltuğa.

Belki de onlara business class koltuklarını teklif edenlere evet demeliydiler ama Eve onların ciddi olduklarından bile emin değildi. Ya o tuhaf eski nesil şakalarından biri olduğu için gülmeleri gerekirken "Tabii ki" deselerdi? Ne kadar utanç verici. O da Dom da bu tür şeylerden rahatsız olurlardı. İleriyi düşünen Eve, annesine bu gece otele vardıklarında nasıl davranmaları gerektiğini sordu. Daha önce hiç lüks bir otele giriş yapmamıştı. Hayatında sadece iki kez anakaraya gitmişti. Sofistike biri değil. Umurunda değil. Tamam, insanlar ona gizlice gülüyorsa umursuyor.

"Doğruca masaya gidip adını söyleyeceksin," dedi annesi. "Sanırım, 'Ben Bayan Eve Archer-Fern, balayı süitine giriş yapıyorum' diyeceksin! Tabii tamamen retroya dönüp kocanızın soyadının yanı sıra adını da almayacaksanız? Sonra da 'Ben Bayan Dominic Archer-Fern'im' diyeceksin. "

Eve'in annesi şirret olabiliyor. Bunun perimenopozdan kaynaklandığı söyleniyor (çok fazla bilgi, her şeyi paylaşmaya gerek yok, anne), ancak Eve annesinin okulda kötü bir kız olabileceğini düşünüyor. Bunu şiddetle reddediyor, muhtemelen kendini suçlu hissettiği için.

Eve'in annesi "bugünlerde kızların neden ellili yılların ev kadınları gibi kocalarının isimlerini aldıklarını anlamıyor." Eve'in annesi bekar bir ebeveyn, #MeToo hareketinin heyecanlı bir hayranı ve gururlu bir feminist. Eve feminist değil ve açıkçası #MeToo konusunda herkese aferin, ancak neden bu kadar uzun sürdü? Annesiyle aynı fikirde olmaya başlarsa bunun sonu nereye varacak? İnsanlar zaten birbirlerine ne kadar benzediklerini konuşuyor. İlginç kolyeler takmaya ve yabancıların ayakkabılarına iltifat etmeye başlayacak mı? Kalçaları annesinin kalçaları gibi mi olacak? Yok.

Annesinin vücudunda bir sorun yok, *onun* için sorun yok. Vücut pozitifliği falan. Sadece Eve ölmeyi tercih ederdi.

Eve ve Dom nişanlandıklarını açıkladıklarında Eve'in annesi dehşete düşmüş görünüyordu ki bu normal değil. Normal anneler sevinçten ağlar, ellerini ağızlarına götürür ve sonra ellerini uzatarak gülen kızlarına doğru yürürler. İnternette bunun sayısız kanıtı var. Eve'in annesi değil. Dedi ki, "Ama *neden*? Birlikte yaşamaya devam edin! Senin yaşında evlenmek çok tuhaf!"

Eve "tuhaf" kelimesini incitici buldu.

Annesinin Dom'u sevdiğini sanıyordu. Dom'u nasıl sevmez? O objektif olarak mükemmel.

Glenorchy'de bir dairenin kira kontratını imzaladılar ve her şeyi ayarladılar ama henüz orada bir gece geçirmedi. Dom onu eşikten geçirecek, ki bu tuhaf değil, romantik.

İlginçtir ki, Eve'in annesi düğünün gerçekleşeceğini kabul ettiğinde, düğünün nasıl ilerlemesi gerektiği konusunda pek çok fikri vardı.

Bebek yine ağlıyor. Uçaktaki gürültü seviyesi artıyor gibi görünüyor. Sanki herkesin önce sakinleştiği ama sonra kanlarındaki alkol seviyesiyle birlikte seslerinin de yükselmeye başladığı bir parti gibi. Birisi tam anlamıyla bağırıyor.

Bir anons duyuldu: "Kabin ekibi, lütfen kabini iniş için hazırlayın."

"Fazla uzun sürmez." Dom telefonunu bırakıp onun elini tutuyor ve Eve rahatlıyor çünkü kendini yeniden romantik, seksi ve sevgi dolu hissediyor.

Belki de boğulmayı denemeli? Arkadaşı Liv'e göre bu çok heyecan verici. Liv bunun 7. sınıfta kendilerini hiperventilasyona soktukları zamanki gibi olduğunu söylüyor. Eve bu kadar vanilya olmamaya çalışmalı. Biraz ürkütücü olsun. Elini boynuna götürüyor ve belli belirsiz sıkıyor.

Hayır! Hayır! Aman Tanrım, bu kesinlikle onun için değil. Sadece 7. sınıfta hiperventilasyon numarası yapmıştı. Ellerini indiriyor. O

rıza göstermez.

Yaşlı bir kadın koridorda durmuş ona bakmaktadır. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi doğrudan Eve'i işaret ediyor.

"Um..." Eve gergin bir şekilde Dom'a bakıyor. Hangi kuralı çiğnedi? Dik oturuyor.

"Yakın partner cinayeti bekliyorum. Yirmi beş yaşında."

Bölüm 21

Umarım balaylarını mahvetmemişimdir. Balayları özel olmak içindir.

Açıkçası bunun bir garantisi yok.

Örneğin benimki tam bir felaketti. Kimsenin başına böyle bir şey gelmesini istemem.

Belki de gelin inançlı biri değildi. Söylendiğine göre, her on kişiden sadece dördü medyumlara inanıyormuş. Bu istatistiği doğrulayamam. Bu, internetin kirli denizinde yüzerken bulduğum "gerçeklerden" biri. (Açık olmak gerekirse: Kirliliğine rağmen interneti seviyorum).

Bence gerçek şu ki, psişik öngörülerle ilgili duygular bir Alman Kara Orman pastası kadar katmanlı olabilir. Mantıklı zihniniz, "*Saçmalık!*" der. Bilinçaltınız "*Ya doğruysa?*" der.

Bazen günün saatine göre değişir. Güneş ışığında alay eden bir kişi, gecenin karanlık derinliklerinde kalbi çarparak uyanabilir.

Gelinin benim korkunç tahminime nasıl tepki verdiğini bilmiyorum. Şüpheli mi, kızgın mı, kırgın mı yoksa korkmuş muydu bilmiyorum.

Belirli bir olayı, unutmaya, küçümsemeye ya da haklı göstermeye çalıştığı bir olayı hatırladı ve "*Ya doğruysa?*" diye düşündü mü bilmiyorum.

Bölüm 22

Kabin ekibi, lütfen kabini iniş için hazırlayın.

Birinin uçuş güvertesine cevap verip anonsu onaylaması gerekiyor. Normalde bu kişi Allegra olurdu ama o uçağın ortasında, kariyerinin belki de en kötü uçuşunun ortasında sıkışıp kalmıştır. Eğer kimse anonsa cevap vermezse, tekrar yapacaklar ya da iyi olup olmadıklarını kontrol etmek için kabine telefon edecekler, peki iyiler mi? Çünkü Ellie ve Anders'ten hala bir iz yok ve bu arada yaralı adam hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve falcı neşeyle yoluna devam ediyor. Şu anda gelin ve damatla konuşuyor.

Allegra sertçe dönüp uçağın ön tarafına bakar ve neyse ki business class perdesini geri çeken Kim oradadır. Allegra eliyle "telefon" işareti yapar. Kim anlıyor ve başını sallıyor. Böylece her şey kontrol altına alınıyor ve Allegra bir kez daha koridorda yürüyor, eteği kalçalarına yapışmış, o tatlı görünen çocuk kusmuğunun zehirli, mide bulandırıcı kokusunu solumamaya çalışıyor. (*Saçında* biraz var mı?) "Tepsi masanızı yerine koyabilir misiniz, lütfen, efendim? Pencerenizin perdesini açar mısınız, lütfen, hanımefendi?"

Bir yolcu ölümcül tahminler dağıtırken bile kabin hazırlığı yapılmalıdır.

Allegra sonunda Ellie'nin mutfaktan çıktığını görür. *Tam zamanında! Teşekkür ederim!*

Kadınla yüz yüze gelir. Birkaç kelime konuşurlar. Ellie elini kadının koluna koyar.

Aferin Ellie, onu geri çevir ve yerine oturt.

Ama Ellie kadına gülümseyip başını sallar, sonra etrafından dolanarak hızlı adımlarla Allegra'ya doğru yürür. Kadın yoluna devam eder.

Allegra buna inanamaz. Birbirlerine ulaştıklarında "Onu neden *durdurmadın?*" diye tıslar.

"Kimi durduracaksın?" dedi Ellie. "Anders'le birlikteydim." Sesini alçaltıyor. "Bayıldı."

"Ne?" Tanrı aşkına. "O iyi mi?" Onu öldürecek. Aralıklı kanlı oruç.

"Ona yiyecek bir şeyler verdim," diyor Ellie dindarca. "Şimdi iyi."

"Güzel. Aferin. Şimdi lütfen bu bayanı durdurmana yardım edin."

Allegra

Puan.

Ellie dönüp bakıyor. "O bayan mı? Neden? Bir şeyi yok. Sadece tuvalete gidiyordu. Mesane kanseri olduğundan mı bahsetti? Ve seksen sekiz yaşında olduğundan? Üzgün olduğumu ve bir şeye ihtiyacı olursa bize haber vermesini söyledim."

"Hayır, öyle demek istemedi-" Allegra kendini tutuyor. "İnsanları üzüyor. Onu koltuğuna geri götürmeliyiz."

"Emniyet kemeri işareti henüz yanmıyor," diyor Ellie. Burun delikleri seğiriyor ve Allegra'nın üniformasının durumuna dehşetle bakıyor. "Ne *oldu* sana böyle?"

Yolculardan biri, "Siz ikiniz çene çalmayı bırakıp şu tuhaf falcıyı kontrol altına almalısınız" diyor.

Allegra'nın göğsünde kahkaha ve gözyaşı arasında bir dalga oluşur. Yolcuyu görmezden gelir ve kadına doğru yürümeye devam eder.

Ellie takip ediyor. "Pardon, fark etmemiştim, az önce bana fal mı bakıyordu?"

Allegra kadına ulaşır, kadın sondan ikinci sıradaki bir yolcuyu işaret etmektedir.

"Sanırım-" diyor.

"Affedersiniz." Allegra'nın sesi sert ve yüksek. Elini saygılı bir şekilde kadının omzunun üzerinde gezdiriyor ama ona dokunmuyor. "Hanımefendi?"

"Lütfen bölmeyin." Kadın ona tekrar bakar. "Odaklanmam gerekiyor."

Koridordaki koltukta kıvırcık gri saçları ve kırmızı çerçeveli gözlükleri olan bir kadın oturuyor. "Evet, bırakın odaklansın!" diyor neşeyle. "Sıra bende! Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

"Madam," diye iç geçirdi Allegra.

"Doksan beş yaşında kalp yetmezliği bekliyorum."

Kıvırcık saçlı kadın avucunu kaldırıyor. "Çak bir beşlik! Bunu alacağım! Doksan beş, woo-hoo!"

İnsanlar tuhaftır.

Kadın beşlik çakma teklifini görmezden geliyor ve koridorun diğer tarafındaki cam kenarı koltuğa dönüyor, orada bir adam oturuyor, kamburu çıkmış, sırtı kavisli. Siyah kapüşonlu bir tişört ve AirPods takıyor.

Kadın onu işaret ediyor. "Yol yaralanması bekliyorum, yaş altmış dört."

Farkında değil, duymuyor, cevap vermiyor, altmış dört yaşına geldiğinde her iki tarafa da bakması gerektiğini asla bilmeyecek.

"Şimdi gerçekten koltuğunuza dönmeniz gerekiyor," diyor Allegra. "Yakında Sidney'e inmiş olacağız."

"Duman soluma, ev yangını, elli dokuz yaş bekliyorum." Kadın, bir paket cipsi bitirmeye çalışan bir kadını işaret eder.

kadın durur, bir cipsi tam ortasında ağzına götürür. "Ateş mi? Nereye?"

"Ateş yok," diyor Allegra. "Kesinlikle yok."

Süper kahraman tuvaletten kot pantolonunun kemerini çekiştirerek çıkar.

Kadın onun büyük fıçı göğsünü işaret ediyor. "Doksan üç yaşında böbrek hastalığı bekliyorum."

"Lütfen şimdi yerinize oturun hanımefendi," der Allegra.

"Görevimi tamamladıktan sonra," diyor hanımefendi.

"Sanırım uçuş görevlilerinin dediklerini yapsak iyi olacak," diyor süper kahraman o derin süper kahraman sesiyle. "Yetki onlarda."

Tuğla duvar gibi. Kimsenin onu aşmasına imkan yok.

"Henüz işimin bittiğini sanmıyorum!" diyor kadın. Adamın etrafına bakmaya çalışır.

Ellie konuşur. "Hayır, hanımefendi, sorun yok, işiniz bitti. Siz, uh, görevinizi tamamladınız."

"Görevimi tamamladım mı?" Bu sözler sihirli bir tılsım gibi görünüyor. Görünüşe göre korkunç falcılar bile görev odaklı olabiliyor. Kadın umutla Ellie'ye baktı. "Tamamladım mı?"

"Kesinlikle," diyor Ellie. "İyi iş çıkardın! Muhtemelen bir bardak suya ihtiyacın var."

"Benim yaşımda su içmek çok önemli," diyor kadın düşünceli bir şekilde. "Çok önemli. Siz oturun ve ben size getireyim bir tane hemen," diyor Ellie. Allegra Ellie'yi hafife almış olabilir. "Teşekkür ederim," der kadın. "Buzlu olsun lütfen."

"Sorun değil," diyor Ellie.

Kadın, Allegra onu koltuğuna geri götürürken, "Çok yorgunum," diye itiraf ediyor.

"Ben de," diyor Allegra.

Allegra yolcuların meraklı yan bakışlarını hisseder. Bebek sessizdir. Kimse konuşmuyor ya da seslenmiyor. Ortam, öğretmenin sinirlendiği bir sınıf gibidir.

Bayan oturur, emniyet kemerini bağlar ve iç çeker.

Ellie elinde Allegra'ya uzattığı plastik bir bardak buzlu suyla belirir.

Allegra şimdi uçağın arka tarafında Anders'i görebiliyor, görünüşe göre yine iyi, gülümsüyor ve çekici, işini yapmaya devam ediyor, birinin koltuğunu dik konuma getirmek için eğiliyor.

"Buyurun," der Allegra. Fincanı kadına uzatır, o da susamış bir şekilde içer.

Yanında boş bir koltuk var, ki bu büyük bir şans ve pencere kenarındaki adam dizüstü bilgisayarını toplamakla meşgul.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sorar Allegra.

"Sağlığım mükemmel," diyor kadın. "Hiçbir ilaç kullanmıyorum."

Allegra bunu tekrar düşünmek isteyebileceğini düşünüyor. "Yakında Sydney'de olacağız, yani-"

Kadın Allegra'nın alnını işaret ediyor. Sesi mırıldanmaya başladı, sanki bir ilaç etkisini gösteriyormuş gibi. "Kendine zarar vermesini bekliyorum, yaş... yaş... yirmi..."

Sesi soluyor. Fincana bakıyor.

"Yirmi ne?" diyor Allegra kendine rağmen. Kendi servetine duyduğu profesyonel olmayan ilgiye tanık olmadığından emin olmak için pencere kenarındaki adama bakarak yaklaşır, ama adam hâlâ dizüstü bilgisayarını toplamakla meşguldür.

Kadın başını koltuğuna yaslıyor. Eli hâlâ plastik bardağı tutuyor. Gözleri kapalıdır.

Kendine zarar verme. Bu ifade Allegra'nın bilincine bir parazit gibi sızar. Küçük bir odanın hardal rengi duvarlarının dört bir yandan kendisine doğru geldiğini görüyor. Burnunun düz bir şekilde bastırıldığı, kemiklerinin ezildiği, vücudundan havanın sıkıldığı o çocukluk hissi.

Kadın çok kısa bir süre gözlerini açar.

"Yirmi sekiz yaşımdayım." der.

Pilot der ki, "Kabin ekibi, lütfen iniş için yerlerinize oturun."

Bölüm 23

O gün güzel uçuş görevlisinin yirmi sekizinci doğum günü olduğunu öğrendim.

Ona hediyem, yirmi dokuz yaşına gelmeden önce kendi canına kıyacağını tahmin etmek oldu. Keşke uzun ve mutlu bir yaşam ve doğal bir ölüm öngörseydim. Bu daha nazik olurdu. Daha şenlikli.

Dürüst olmak gerekirse, bazen o kadar utanıyorum ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bölüm 24

Az önce kendimi henüz tanıtmadığımı fark ettim.

Özür dilerim. İnsan kendini her zaman hızlıca tanıtmalı!

Bir keresinde bir sektörel etkinlikte "Merhaba, ben Jan" diyen bir kadınla tanışmıştım. Adı Jan olabilir de olmayabilir de, hatırlamıyorum. Endişelenmeyin, sıra dışı bir isimdi.

"Merhaba Jan." dedim. Kibarca söyledim ama itiraf etmeliyim ki gülümsememiş olabilirim. Elimde bir kadeh beyaz şarap, bir ceket, el çantam ve yemek siparişim için uzun metal bir masa numarası varken yanına otumak için sandalyemi çekmeye çalışıyordum. Numaram yediydi, ki bu benim en sevdiğim sayı değil, ama muhtemelen sizinki de öyledir. Çoğu insan en sevdiği sayı sorulduğunda yediyi seçer. Benim favori numaram sıfır.

Pesto linguine sipariş etmiştim. İyi değildi.

Her neyse, kadın kıkırdadı ve "Bana adını söyleyecek misin?" diye tersledi.

Ona adımı söyleyecektim! Tanıştırılmanın nasıl olduğunu bilirim! Kendimi toparlayıp oturmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Pekala.

Uzun zaman önceydi. Böyle önemsiz bir olayı şimdiye kadar unutmuş olmalıydım. Sosyal becerilerime yönelik algılanan eleştiriler konusunda aşırı hassasım. Bazılarımıza kolay gelmiyor ve mesleğim, benim gibi insanların "tuhaf", "garip" ve hatta "korkutucu" olarak görülmesi hakkında sık sık incitici şakalar yapıyor.

Kesinlikle kendimi tanıtacağım. Çabuk akıllı!

Benim adım Cherry.

Cheryl değil, eğer duyduğunu sandığın buysa. Kiraz. Ben doğmadan önceki gece, annem parlak mavi bir gökyüzüne karşı siluetlenmiş soluk pembe bir kiraz çiçeği ağacıyla ilgili canlı bir rüya görmüş. Annem rüyalarını ten rengi kadar ciddiye alırdı. Bu yüzden, Kiraz.

Cherry ve Cheryl'in benzer isimler olduğunun farkındayım. İkisinde de altı harf var ve bu harflerin ilk dördü aynı. Ancak, doğum belgemde görünen isim Cherry. Cheryl değil. Ne kadar öyle olmasını istesenez de. Ben ne kadar istersem isteyeyim.

Bir keresinde, kendisini birkaç kez kibarca düzeltmeme rağmen bana sürekli Cheryl diyen bir adamla çalışmıştım. (Yirmi yedi kez.)

Bir gün Wok n' Roll adlı bir Çin restoranında "ekip oluşturma" yemeği yedik. Ağzı doluyken, "Börekleri uzatır mısın Cheryl?" dedi.

Defalarca kibarca düzeltmeme rağmen bana yirmi sekizinci kez Cheryl demişti ve hayatımın zor bir dönemi idi. Aklımı ve öfkemi kaybettim ve ona bir sigara böreği fırlattım.

Meşrubat bardağına müthiş bir sıçramayla düştü ve yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle geri sıçradı. Özür diledim ama beni affetmedi ya da adımı doğru söyleme zahmetine girmede.

Benim adım Cherry.

Daha önce de belirttiğim gibi. Ama tekrar etmekte fayda var. Kesinlikle tekrarlanmalı.

Şaşırtıcı derecede popüler İngiliz şarkıcı Ed Sheeran'ın Cherry adında bir eşi var. Acaba annesi bir kiraz çiçeği ağacı mı hayal ediyordu, yoksa ailesi Neil Diamond'ın "Cherry, Cherry" şarkısını mı seviyordu? O şarkıya bayılırım. 1966'da çıktı, Avustralya'nın ondalık para birimine geçtiği yıl. Annem geçmek istemedi. Bizi hazırlamak için bir jingle vardı: *Sterlinlerin, şilinlerin ve peni'lerin yerini almak üzere dolarlar ve sentler geliyor!* I

jingle'ı akılda kalıcı bulurdu. Annem ellerini kulaklarına bastırırdı. Ben daha yüksek sesle söylerdim.

Yine de Neil Diamond'ı severdi. Mutfakta patates soyarken ve bezelye ayıklarken "Cherry, Cherry" şarkısında dans ettik. Ben kötü ama coşkulu dans ederdim. Annem çok güzel dans ederdi. Bu her gece olmazdı elbette. Bazı geceler bırakın dans etmeyi, hiç konuşmazdık bile. Birçok konuda felsefi olarak birbirimize karşıydık. Ayrıca her akşam çayımızda patates ve bezelye yiyemezdik. Her ne kadar öyle hissetsek de.

Annemin ondalık para biriminden korkmasının matematikten hoşlanmamasıyla ilgili olduğunu sanıyorum ki bu da genellikle zalim bir öğretmene dayanan yaygın bir korkudur. Aslında annem fark ettiğinden daha fazla matematiğe yatkındı. Hayatının her gününde olasılığı kullanır ve buna sezgi derdi.

Ed Sheeran'ın eşiyle aynı ismi paylaştığımızı öğrendiğimde çok sevindim çünkü ben bir Ed Sheeran hayranıyım. Açık olmak gerekirse, onun CD'lerini almıyorum ya da konserlerine gitmiyorum. Sadece şarkıları radyoda çaldığında sesini açıyorum ki sanırım bu da ona herhangi bir gelir getirmiyor. Üzgünüm, Ed Sheeran.

Pekala.

Bazen gergin olduğumda aşırı, hatta uygunsuz bir şekilde konuşkan oluyorum. Konudan sapıyorum. Aklıma gelen her şeyi söylüyorum, fazla gerçekçi oluyorum, kimse doğruluğu benim kadar önemsemezken doğru olmak için çok uğraşıyorum ve insanların yüzlerinden "tuhaf" olduğumu görebiliyorum ve kendimi susturmak için bileğimin derisini çimdiklemek zorunda kalıyorum.

Benim adım Cherry.

Söylemem gereken tek şey buydu.

Bölüm 25

Leo, Sidney iç hatlar terminali taksi durağında beklemektedir. Sanki Disneyland'e binecekmiş gibi bir ileri bir geri kıvrılan uzun bir kuyrukta. *Aslan Kral* bitmiştir. Oğlu eve dönerken arabadan mesaj atıp gösterinin sıkıcı olduğunu ve Bridie'nin repliklerinden birini unuttuğunu söylüyor.

Kardeşçe sadakat.

Patronu iki kez mesaj atmış ve üç e-posta göndermiş. Bunlardan birinde Leo'nun annesinin "iyileşmiş" olmasını umduğunu; diğerinde ise "uzun hafta sonunun" tadını çıkarmasını umduğunu söyledi. Ayrıca zaten dar olan teslim tarihinin daha da daraldığını bildirmiş: *Başaracağını biliyorum, süperstar!* Teslim tarihinin sıkılığını boynundaki bir ilmik gibi hissediyor.

Koltuk arkadaşları Max ve Sue, Leo'yla birlikte terminal boyunca yürümüş ve yürüyen merdivenlerin dibinde ayrılmışlardı, çünkü bavullarını almak için atlıkarıncaya gitmeleri gerekiyordu.

"Unutulmaz bir uçuş, ha? Baretini unutma, olur mu dostum?" Max Leo'nun elini sıkarken Sue kolunu okşadı ve "Önünde daha çok okul konseri var hayatım, anneni uzmana götürmekle doğru olanı yaptın. Hayatından pişmanlık duyma."

"Teşekkürler, Sue." Neredeyse ona sarılacaktı. Annesinden daha anaçtı. "Pasta için iyi şanslar!"

Max ve Sue torunları için bir "Bluey" doğum günü pastası yapmak zorundadır. Görünüşe göre Sue pişiriyor, Max "inşa ediyor" ve ikisi de süslüyor. Leo'ya özenle hazırladıkları eserlerinden bazılarını gösterdiler. Parti yarın sabah 10'da başlıyor! Leo şimdi kendi teslim tarihinin yanı sıra onların teslim tarihinin de sıkışık olmasından endişeleniyor.

Ortalama bir kekin ne kadar pişirme süresi gerektirdiğini merak ederek ilerliyor. Yüksek görünürlüklü yelek giymiş, boynunda düdüklü olan bir adam sırayı kontrol ediyor. "Kaç kişi?" diye sorarken parmaklarını önleyici bir tahmin için kaldırıyor. "İki kişi mi? Üç mü?" İnsanlara farklı numaralandırılmış bölümlerde durmalarını emrediyor. İnsanlar yanlış numaralarda duruyor ve bazen bir sürücü taksisinden fırlayıp bağırıp el kol hareketleri yapıyor. Düdüklü adam da bağırarak karşılık veriyor. Yüksek basınç. Leo aklını kaçırarak.

"Affedersiniz?" Leo döndü. Elinde askı olan genç adam. O da gününbirlikçi. Bu sabah Sydney'den kalkan aynı uçaktaydılar. Sakatlığı yüzünden unutulmaz.

"Sanırım aynı uçaktaydık." Sırada Leo'nun arkasında, ama sıra ileri geri kıvrılıyor, bu yüzden şu anda yan yanalar, tel örgülerle ayrılmış durumdalar. Yirmili yaşlarında. Çok havalı görünüyor. Muhtemelen web tasarımı ya da televizyon prodüksiyonu yapıyor. Şık gözlükler. Ona yakışıyor. (Leo'nun 20/20 görüşü var ama bazen gözlüğe ihtiyacı olmasını diliyor.) Saçları, tabii ki, hiç şüphesiz bunu hafife alıyor. Yorgun görünüyor. Kan çanağı gözlerinin altında koyu gölgeler var. Muhtemelen dün gece kulübe gitmiş.

Leo onun ne hakkında konuşmak istediğini biliyor. "Hobart'tan rötar yapan uçuş," diye kabul ediyor Leo.

"O bayan sana bir şey söyledi mi?" "Bayan" kelimesinin üzerine sesini alçaltıyor.

"Onu ciddiye alma, ahbap," diyor Leo ve "ahbap" kelimesini kullanmasıyla anında dehşete düşüyor. Keanu Reeves gibi mi davranıyor? Aslında Keanu Reeves gibi olmayı arzuluyor. Çok rahat ve muhtemelen aydınlanmış görünüyor. Neve Keanu'yu seviyor.

"Hayır, değilim," diyor Havalı Adam. "Sadece... bilirsin işte, tuhaf." Çenesiyle işaret ediyor. "O arkada."

Leo döner. Sıranın en arkasında, elinde küçük bir bavulla durmaktadır: zararsız, kendi halinde, akli başında. Düzenli seyahat eden bir büyükanne. Falci değil. Artık Leo klostrofobik uçaktan çıkmış ve tanıdık mülayim dünyasına geri dönmüştür.

Sözlerindeki sinisterness, bir filmin ya da bir konserin yarattığı büyük duyguların solması gibi neredeyse dağıldı.

Uçuş görevlisi onu koltuğuna geri götürdükten sonra koridorda gizlice onu izlemişti. Gözlerini kapatmış ve anlaşılan derin bir uykuya dalmıştı çünkü iniş onu uyandırmaya yetmemişti. En yakın koltuk arkadaşı olan pencere kenarındaki adam da onu uyandırmaya çalışmadı. Emniyet kemeri işareti söner sönmez çevik bir hareketle onun dizlerinin önünden geçip koridora çıktı. Leo uçaktan ayrılmadan hemen önce kızın uyanıp uyanmadığını görmek için arkasına baktı ama yolcular geçip giderken kızın gözleri hâlâ kapalıydı, birçoğu ona meraklı bakışlar atıyor ama kimse onunla konuşmaya çalışmıyordu.

"Evet, bana otuz yaşıma geldiğimde bir kavgada öleceğimi söyledi."

"Merak etme," diyor Leo. "Bana da genç yaşta öleceğimi söyledi."

Çizgi tekrar hareket ediyor, bu yüzden artık paralel değiller.

Herkes bir adım öne çıkarken Leo omzunun üzerinden "Aklından çıkar!" diyor. Neredeyse sıranın en önünde.

Havalı Adam boştaki eliyle ona havalı bir başparmak işareti yapar. Leo, kadının kendisi için bu özel tahmini seçmesine neden olan şeyin sakatlığı olup olmadığını merak eder. Söylediklerine gerçekten inanıyor muydu? İnanmış gibi *görünüyordu*. Kadının broşundaki sembolü ve bu sembolün *kendisine* garip bir şekilde ne kadar alakalı geldiğini hatırlar: Bu nasıl olabilirdi? Şimdi gözünde canlandıramıyor bile. Sonsuzluk sembolü müydü?

Belli ki kadın, küçük broşu buradan göremeyeceği kadar uzaktaydı. Teorik olarak, eğilip okuma gözlüğünü takabilir ve kadın uçakta uyurken broşu inceleyebilirdi ama yaşlı bir kadının gözlerini açtığında göğsüne bakan bir erkek yolcuyla karşılaşma riskini almak istemedi.

Çelik yelekli adam bir parmağını kaldırıyor.

"Sadece ben," diye onaylıyor Leo, ama sonra bir dürtüyle Cool Guy'a dönüp bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Bölüm 26

Hobart Havaalanı'nda yaşadığım, insanları tanımaya devam ettiğim ya da tanıdığımı düşündüğüm ve her şeyin ve herkesin kişisel öneme sahip bir şeyi sembolize ediyor gibi görüldüğü fenomeni anlatmıştım. Uçağa binme vakti geldiğinde rahatlamıştım. Uçağa bindiğimde düşüncelerimin aptallığı kesinlikle sona erecekti. Sudoku yapmayı planlamıştım. Çantamda gelişmiş bir "ultimate challenge" bulmaca kitabı vardı.

Mavi bir eşofman ve beyaz bir tişört giyen çok uzun boylu genç bir adamın arkasından bindim. Bana bir zamanlar sevdiğim çok uzun boylu genç çocuğu hatırlattı. Kendi kendime birçok genç erkeğin boyunlarının hassas olduğunu söyledim. Onların geniş omuzları ve çocuksu saç çizgilerinin yan yana gelmesi kalbinizi kırıyor.

Birisi basketbol oyuncusu olup olmadığını sordu ve o da olmadığını söyledi. Sabırla cevap verdi, ancak ses tonundaki bir şey bana bu sorunun ona çok sorulduğunu düşündürdü.

Bir kadın "Umarım çıkış sırasındasınızdır" dedi, o da evet dedi, her zaman çıkış sırasını rezerve ederdi ve kadın bunun mantıklı olduğunu söyledi.

Uzun boylu genç adamımın ilk kez bir uçağa bindiğini ve çıkış sıraları hakkında nasıl hiçbir şey bilmediğini düşündüm.

Dev bir anı nehri tarafından denize sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissettim.

Biniş kartımı uçuş görevlisine gösterdim, o kadar güzeldi ki durup onu bir su manzarası gibi seyretmek istedim.

"Gemiye hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. "Dört D. Solunuzda."

Rahatlamıştım çünkü bana geçmişimden ya da bugünümünden hiç kimseyi hatırlatmıyordu, gençlik ve güzellik dışında hiçbir şeyi sembolize etmiyordu ve tüm bu aptallıkların bittiğini düşünmüştüm ama sonra diğer uçuş görevlisini gördüm: genç bir adam. O da çekiciydi. Alnından geriye doğru ustalıkla savrulan sarı saçları ve yeşil gözleri vardı. Midemde korkunç bir çöküş hissettim, tıpkı bir rüyada hiçbir şeye adım atmadığınız zamanki gibi. Beni tanımış gibi görünmüyordu ve düşündüm, Ama bu nasıl olabilir? Nasıl olur da unutabilirdi? Aklımda hiç şüphe yoktu. Kesinlikle oydu.

Durmadım. Uçağa binerken sürekli hareket eden bir fabrika üretim hattındaki çorba tenekesi gibisinizdir. Koltuğumu buldum.

Bir ordu generalinin tavırlarına sahip bir adam çantamı baş üstü bölmesine koymama yardım etti. Yardımına ihtiyacım yoktu ama takdir ettim. Sanırım ona teşekkür etmemiş olabilirim. Görgü kuralları önemlidir. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum.

Oturdum. Emniyet kemerimi bağladım.

Mücevherli kaftan giyen bir kadın koltuk numarasını ararken dirseğiyle şakağıma v u r d u . Özür dilemedi.

İyi giyimli, seçkin ve endişeli görünümlü, bagajı olmayan bir adam solumdaki koridor koltuğuna oturdu. Elinde açmadığı *Construction Engineering Australia* adlı bir derginin kopyası vardı. Saçları kıvrıkcıktı ve yüzünün gençliğine göre fazla kırışmıştı. Aşağı baktım ve bir ayağını vurduğunu gördüm, sabırsız bir adamın, beklemektense ölmeyi tercih eden bir adamın aralıksız ayakkabı vuruşu. Yulaf ezmesi rengine güzel süet botlar giyyordu. *Armani*, diye düşündüm, hatta belki de bunu fısıldadım.

Sabırsız adam, arkadaşlarım Jill ve Bert olmayan ama aynı samimiyeti ve iyi mizahı, keyifli yaşama sevincini yayan çiftin yanına oturdu.

Önümdeki koltuk cebine baktım ve kelimeleri okudum: *Ne için bekliyorsunuz? Jewels of Europe Nehir Yolculuğunuzu bugün ayırtın!*

Bölüm 27

Eve ve Dom Sidney Havaalanı'nda, etraflarında suratsızca telefonlarına bakan ve ara sıra kafalarını kaldırıp hala bavulları olmadığına kaşlarını çatan insanlarla çevrili bir şekilde bagaj arabasında duruyorlar. Kimse Hobart'ta olduğu gibi gülümsemiyor ya da onları tebrik etmiyor. Şimdi düğün kıyafetleri Cadılar Bayramı kostümleri gibi hissettiriyor ve bu Cadılar Bayramı değil. Kimse "*Aww, genç aşk*" diye düşünmüyor; muhtemelen "*Euuww, aptal ezikler*" diye düşünüyorlar.

Eve yeni alyansı ile oynuyor, esniyor ve ancak son anda ağzını kapatmayı hatırlıyor. O kadar yorgun ki şu anda havaalanının bu pis zeminine uzanıp uyuyabilir.

Dom sessiz, boş gözlerle uzaklara bakıyor. Ne düşünüyor acaba? Erkek arkadaşıyla, erkek arkadaşıyla değil, *kocasıyla* ilgili olan şey, mükemmel bir şekilde iyi, gülüyor ve kaygısız görünebilir ve sonra, *şak!* Günlerdir, hatta haftalardır aklında olan bir şeyi ortaya çıkarır. Bu her zaman bir şoktur. Eve onun mutlu gibi mi davrandığından, yoksa onu endişelendiren konuyu unutup sonra mı hatırladığından asla emin olamıyor. Eve duygularını saklayamaz. Aklında bir şey varsa Dom yaklaşık beş dakika içinde "Tamam, nedir?" diye soruyor.

"Affedersiniz?" Kısa şortlu, uzun sarı balık sırtı at kuyruklu ve kalın siyah kirpik uzantılı bir kız Eve'e yaklaşır. Başını Eve'e doğru eğiyor ve dudaklarını oynatmadan alçak bir sesle konuşuyor, sanki gizli bir konuşma yapmaya çalışıyorlarmış gibi

öğretmenler fark etmeden okul toplantısında. "O medyum seninle de konuştu mu?"

"Hanımefendi mi? Onun bir medyum olduğunu sanmıyorum," diyor Eve. Normal konuşuyor, çünkü bu kızdan daha yaşlı, evli ve bir okul toplantısında değil.

Dom, sanki çok yüksek sesle konuşuyormuş ya da rahatsız edici bir şey söylüyormuş gibi, "Şşşt," diyor.

Eve sesini alçaltıyor. "Sanırım o bayan sadece-"

"Bu arada çok güzel görünüyorsun," diye araya giriyor kız ve parmak ucuyla Eve'in kolundaki dantele hafifçe dokunuyor. Neredeyse çocuksu bir hareket, sanki kendine engel olamıyor. "O dantel! Onu çok seviyorum!"

"Teşekkür ederim." Eve elbisesine bakar. "Bu vintage." Oops, sesi çok gösterişli çıktı. "İkinci el."

"Vintage gelinliklere *bayılıyorum*," diye iç geçiriyor kız. "Evlendiğimde ben de böyle bir gelinlik seçerdim ama şu anda bir erkek arkadaşım bile yok, o yüzden bunu sana neden söylediğimi bile bilmiyorum! Her neyse, onun bir medyum olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle hayır," diyor Eve. "Sadece biraz... bilirsin işte." Kadının gerçekten burada bir yerde çantasını bekliyor olma ihtimaline karşı etrafına bakınıyor. Fısıldıyor, "Çatlak."

Eve, kadını Junie ile aynı kategoriye koyuyor.

Çoğu gün Junie, Eve'in resepsiyonist olarak çalıştığı tıp merkezinin dışındaki çeşmenin kenarında oturmuş yeşil bir slushie içerken bulunabilir. Yanından geçen herkese, sanki sohbetin ortasındaki eski arkadaşlarmış gibi hitap eder. Eve öğle tatilinde sık sık çeşmenin kenarına oturur ve Junie ile sohbet eder. Junie'nin bundan sonra ne söyleyeceğini asla bilemezsiniz: Ay'a iniş sahteydi ama uzaylılar gerçek; Kraliyet Ailesi'nin bazı üyeleri kesinlikle sürüngen; Junie CIA gözetimi altında, bu yüzden söylediklerine çok dikkat etmesi gerekiyor; ayakları çok geniş olduğu için rahat ayakkabı bulmak zor.

"Hey, bana şu şarkıcıyı hatırlatıyorsun.

-" diye başlar Eve.

Kızın yüzü aydınlanır. "Kimi kastettiğini biliyorum, herkes ona benzediğini söyleyip duruyor! Bu gurur verici. Ama ben sadece Hobart'tan sıkıcı yaşlı Kayla Halfpenny'yim."

"Kayla Halfpenny aslında kulağa ünlü bir kişinin adı gibi geliyor," diyor Eve. Doğru sayılır. Bazen kibar olmak için doğru sayılabilecek şeyler söylersiniz.

"Oh, ünlü olmak istemiyorum!" Kayla titriyor. "Her neyse, onun gerçek bir medyum olduğunu düşünmediğine sevindim, çünkü o kadın beni çok korkuttu. Bana bir araba kazasında öleceğimi söylemişti. Ehliyetimi ilk seferde aldım! İyi bir sürücüyüm! Zaten çok kötü bir uçak korkum var, şimdi bir de araba kullanma fobim olsun istemiyorum!"

"Merak etme," diye Eve onu rahatlatır. "Bana yakın partner cinayetinden öleceğimi söylemişti."

Kayla'nın cümleyi çözmesi bir saniye sürüyor ve çözer çözmez gözleri Dom'a kayıyor. Zürafa kirpikleri korkmuş gibi hızla kırpışıyor ve zavallı Dom kıpkırmızı olup geriye doğru bir adım atarak neredeyse birine çarpıyor. Eve kendini çok kötü hissediyor. Dom'un o erkeklerden biri olmadığını, kelime oyunlarını sevdiğini, köpeğine ninni söylediğini, karışık netball oynadığını ve kadınlara kesinlikle saygı duyduğunu açıklaması gerekiyor!

Eve düzeltmeye çalışır. "Bu *imkansız*, bu yüzden onun olmadığını biliyorum-"

"O kadından mı bahsediyorsun?" Leopar desenli tulum giymiş bir kadın telefonundan başını kaldırıyor. "Alkolizmden öleceğimi söylemek için beni uyandırdı. Affedersiniz dedim! *Kaba!*"

Sohbetleri alev alıp kalabalığın içinde hızla yayılan bir alevdir. Birdenbire atlıkarıncanın etrafındaki herkes sohbet etmeye, tahmin ettikleri yaşam süreleriyle ilgili hikayelerini paylaşmaya, "ürpertici gözlerinden" ve ölümleri tahmin etme şeklinin "dehşet verici gerçekliğinden" bahsetmeye başlar. Bazı insanlar "biraz korktuklarını" itiraf ediyor. Diğerleri ise ne tahmin ettiğini bile hatırlamadıklarını iddia ediyor. (Cidden mi?)

Eve, Kayla'nın şu anda mavi eşofman pantolonlu ve beyaz tişörtlü süper uzun sıska adamlarla konuştuğunu ve saçlarına çok fazla dokunduğunu fark eder, bu yüzden romantik bir film izlemek gibi güzeldir, ancak Kayla biraz kısadır, bu yüzden Eve seksin nasıl çalışacağından emin değildir ve bu düşünmek için gerçekten uygunsuz bir şeydir, Eve, kes şunu.

"Medyumlar insanlara nasıl öleceklerini *asla* söylemezler," diyor başında kalp şeklinde güneş gözlükleri olan otuzlu yaşlarında bir kadın.

Saçına gülünç büyüklükte sahte bir çiçek iştirmiş olan arkadaşı da aynı fikirde. "Kesinlikle. Bunun tamamen etik dışı olduğunu düşünüyorlar. Kalifiye olmasına imkan yok. Yanımızda oturan kolu kırık adama bunu anlatmaya çalıştık. Onu ağlattı. Duramadı, zavallı şey!"

Medyumlar için nitelikler var mı?

"Nerede o?" diyor biri. "Burada mı?"

"Uçağa en son o bindi," diyor derinden gelen bir ses. Bu, dünyayı tek başına kurtarabilecekmiş gibi görünen, asker tıraşlı, güçlü kuvvetli, kaslı bir adam. "Mışıl mışıl uyuyordu. Muhtemelen akıl sağlığı sorunları var. Söylediklerini unutmalıyız. Hiçbir anlamı yok. Hiçbir anlamı yok."

Bir duraklama oluyor, sanki herkes bu adamın dediklerini yapmak zorunda olduklarını düşünüyor, çünkü yetkili o, ama sonra onun aslında kendilerinin patronu olmadığını hatırlıyorlar ve konuşmaya devam ediyorlar.

"Yani, her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi? Sadece dokuz yılım var," diyor kıvrıcık saçlı bir kadın, alyansıyla oynarken.

"Eve gittiğimizde duman alarmlarımızı kesinlikle kontrol ediyoruz" diyor bir başkası.

"Yapacağım ilk şey muhasebecimi aramak olacak," diye kıkırdıyor muhasebeciye benzeyen bir adam. "Doksan sekiz yaşına kadar yaşamayı planlamıyordum!"

Dom konuşmaya katılmıyor, sadece tedirgin görünüyor, Eve ona her şeyin yolunda olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söyleyen bakışlar göndermeye çalışsa bile.

Sonunda atlıkarınca hareket etmeye başlar ve ilk çanta gururlu, darmadağınık görüntüsünü ortaya koyar ve biri onu almak için atılır. Heyecanlı sohbet telaşı aniden sona erer. Bavullarına kavuşmak insanları hayatlarına geri döndürüyor gibi görünüyor ve az önce hararetle sohbet ettikleri insanlara veda etmeden hızla ayrılıyorlar.

Sonunda sadece Eve, Dom ve Eve'in büyükanne ve büyükbabasından çok daha yaşlı görünen yaşlı çift kalır. Atlıkarınca boştur. Eve paniklemeye başlar. Bagaj etiketlerini takarken yanlış bir şey mi yapmışlardır?

Neyse ki medyum hakkında olmasa da sohbet ediyorlar, çünkü Eve bu insanlarla ölmek hakkında konuşma düşüncesinden utanıyor, oysa bu onlar için çok yakında gerçekleşecek bir şey.

Balayı planları hakkında her şeyi bilmek istiyorlar ve Eve ile Dom'a kendilerinin de genç yaşta evlendiklerini söylüyorlar. Her ikisinin de emekli doktor olduğu ve Eve'in küçük bir kızken onların muayenehanesine gittiği ve birkaç yıl o bölgede yaşadığı ortaya çıkıyor!

"Kırmızı bir çatısı var mıydı?" diye soruyor ve doktorlar olduğunu söylüyor ve herkes şaşırıyor. Onların nispeten daha genç, biraz daha az kırışmış hallerini kırışmış yaşlı yüzlerinde görebiliyor, ancak ona Dr. Bailey'ler olduklarını söylemeselerdi onları asla tanıyamazdı. Doktor Brian ve Barbara Bailey. Eve, annesinin telefonda kısık bir sesle "Bu sefer Dr. *Barbara*'ya ihtiyacım var" dediğini hatırlıyor.

"Sizi iyileştirdik mi?" diye sorar kadın doktor.

Eve onlara hiçbir zaman bir sorunu olmadığını, düzenli olarak karın ağrısı numarası yaptığını söyler. Konuşurken ikisinin de çok iyi insanlar olduğunu hatırlar; parıldayan gözleri, nazik elleri ve masalarının üzerinde devasa kavanozlarda jelibonları vardır.

"Jöleli fasulyelerinle çok cömert davrandın!" diyor Eve.

Dr. Brian Bailey parmağını kaldırıyor: *Bekle*. Adam cebini karıştırmaya başlar ve kadın, "Tanrım, ne yapıyor bu?" diye düşünür.

Bozuk para, mendil ya da başka bir şey istediğini düşünmesi ihtimaline karşı, jelibonlarla ilgili söylediklerini daha yüksek ve yavaş bir sesle tekrarlamak üzereydi ki, adam bir torba **j e l i b o n** uzattı! "İki tane al! Üç tane al!"

Havva açlıktan ölmek üzeredir, bu yüzden üç tane alır.

Dr. Barbara Bailey Eve'e balayında bol su içtiğinden emin olmasını ve seksten hemen sonra tuvalete gitmesini söyler, çünkü tüm hastaları balaylarından balayı sistiti ile dönerlermiş, bu utanç verici bir durumdur.

Sonunda çantaları bir anda ortaya çıkar ve Dom, adam itiraz edemeden yaşlı çiftin çantasını atlıkarıncadan hızla alır. Eve, onları bir yere götürmeyi teklif etmeleri gerekip gerekmediğini merak ediyor çünkü kendi başlarına dışarı çıkamayacak kadar zayıf oldukları kesin

-Biri onları devirebilirdi ama sonra dar kot pantolon giymiş kır saçlı bir kadın onlara doğru koşarak, "Anne! Baba! Ne kadar aptalım! Ben diğer terminaldeydim!"

"Sorun değil hayatım," der yaşlı kadın ve çantayı babasından almaya çalıştığında yaşlı adam, "Hayır, hayır, tekerlekleri var hayatım, ben hallederim," der.

Kız hala bir kız ve anne ile baba hala bir anne ve baba! Üçü de yaşlı olsa bile! Eve bunu oldukça derin buluyor.

Eve ve Dom taksi sırasının arkasına giderler ve Eve "hanımefendiyi" bir taksiye binerken gördüğünden emindir ama Dom'a söylemez çünkü Dom daha neşeli, daha balayında bir adam gibi görünmeye başlamıştır.

Bu üç korkunç, yanlış, akıl almaz kelime hakkında başka bir şey söylemeyecek, hatta *düşünmeyecek*. Onları üç ayrı kutuya kilitliyor:

-

Samimi.

-

Ortak.

-

Cinayet.

Bölüm 28

Koltuğun cebinde Jewels of Europe nehir gezisi reklamını görmemle gözlerimi açmam, başımın dönmesi ve ağzımın kuruması arasında geçen sürede neler olduğunu hatırlamıyorum.

Güzel uçuş görevlisi bana doğru eğilmişti, gözleri şimdi daralmış ve endişeliydi, yüzü çizilmişti, onunla ilgili her şey bir şekilde düzensiz ve farklıydı.

"Seninle görüşen var mı?" diye soruyordu.

Kafam karışmıştı. Bu neden onu ilgilendiriyordu ki?

Bu çok ilginç: Zamanın geçtiğini hiç hissetmedim. Bunu karşılaştırayabileceğim tek şey, genel anestezi deneyimidir; ondan geriye doğru saymanız istendiğinde asla sıfıra ulaşamazsınız, sekize ya da hızlı sayarsanız yediye ulaşırsınız ve bir sonraki anda nekahat koğuşundasınız ve her şey farklı hissettirir. Bu rahatsız edici. Işınlanmak gibi.

(En son genel anestezi deneyimim bir kolonoskopydi. Doktorum hiçbir polip ya da anormal doku bulamadı. Sağlık kontrolleri konusunda tetikteyim. Siz de öyle olmalısınız).

Pistteki uzun gecikmeye dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Uçağın nihayet kalkışını da hatırlamıyorum. Normalde bir uçağın kalkış hissinden keyif alırım. Uçuş korkusu olmayan pek çok insanın da öyle olduğunu düşünüyorum, ki ben öyle değilim.

Bana yiyecek ve içecek teklif edildiğini ve görünüşe göre ikisini de reddettiğimi hatırlamıyorum.

Ayağa kalkmaya karar verdiğime ya da yaptığım şeye dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Uçağın inişini hiç hatırlamıyorum.

Çok kötü bir baş ağrım vardı, ağzım kuruydu ve kendimi aşırı derecede Açım. Bu keçe olarak Yine de bir şey FELAKET olmuştu. İlk düşüncem uçağın düşmüş olması gerektiği idi, ancak kısa süre sonra durumun böyle olmadığını anladım, çünkü uçak sağlamdı ve ne duman kokusu ne de siren sesleri vardı.

Sonra etrafıma bakındım ve uçağın neredeyse boş olduğunu görünce şok oldum. Son birkaç yolcunun da uçaktan indiğini görebiliyordum. Bazıları bana bakıyordu. Muhtemelen neden hala orada oturduğuma şaşırdıklarını düşündüm ve utandım.

Uçaktan en son inen kişi sırt çantalı küçük bir çocuktur. Onu ve özellikle de askeri kamuflaj sırt çantasını kalkış kapısından hatırlıyordum. Başka bir uçuş görevlisi tarafından uçaktan çıkarılıyordu ve bana bakmak için etrafında dönüyordu. Gözleri benimkilerle buluştu. Uçaktan inmeyi unuttuğum için endişelendiğini düşündüm, bu yüzden ona rahatlatıcı bir gülümseme ve el sallamaya çalıştım, ama o döndü ve uçuş görevlisinin elini tuttu. Sonra da gitti.

Çocuklarla aram hiç iyi olmadı.

"Özür dilerim," dedim güzel ve artık dağınık olan uçuş görevlisine. "Uyuyakalmış olmalıyım."

Yere baktım ve bir buz küpü dışında boş olan plastik bir bardak tuttuğumu gördüm. Çok susamıştım, buzı ağzıma attım ve dişlerimin arasında çıtırdattım. Çıkan ses utanç verici derecede yüksekti ama boğulmamak için çıtırdatmaya devam ettim. Bir buz küpüyle boğulmak ve buz küpü erimeden önce nefes almayı bırakmak mümkündür.

"Biraz daha su ister misiniz?" Uçuş görevlisi bardağı almak için elini uzattı. Sanki uyuyakalmamışım da tıbbi bir kriz geçirmişim gibi konuştu. Sağlığım mükemmeldir. İlaç almıyorum. Formlara büyük harflerle HİÇBİRİ yazıyorum.

ilaçlarımı listelememi istiyor ve sonra kendimi netleştirmek için boşluğa çapraz bir çizgi çiziyorum.

"Hayır, hayır," dedim, hala çok susamış olmama rağmen, ama bir kafede değildim. "Hayır, teşekkür ederim."

Emniyet kemerimi çözdüm. Ayağa kalktım ve bacaklarımın neden titrediğini anlamadım.

"İhtiyacın var mı..." Sesi kesilirken yüzümü inceledi. Yüzünde zalim bir komedyenin gösterisinde ön sırada oturan birinin korkulu, ürkek gülümsemesi vardı. Sanki her an her şeyi yapabileceğime ya da söyleyebileceğime inanmış gibiydi.

"Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır." Bunu neden sorduğunu anlayamıyordum ama belli bir yaşa geldiğinizde gençlerin garip davranışlarını kabullenmeye başlıyorsunuz. Ya bir ev bitkisiymişsiniz gibi doğrudan size bakarlar ya da size camdan yapılmışsınız gibi davranırlar, elleri yuvarlanırsanız diye havada durur.

Plastik bardağı ona uzattım ve koridora çıktım. Koltuğumun üstündeki baş üstü kutusu açıldı ve sadece çantam kalmıştı. Ben çantama uzanamadan, o benim için çantamı indirdi. Çantamın el bagajı için belirlenen ağırlık sınırının çok altında olduğunu bilmeme rağmen yüzünde bir acı ifadesi gördüm.

Kolu bıraktım, böylece arkamda götürebildim.

"Teşekkür ederim," dedim ve burnumu çektim, çünkü kusmuk kokusu vardı ve ondan yayılıyor gibiydi. "Çok teşekkür ederim. Sizi beklettiğim için çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedi belli belirsiz.

"Sen iyi misin?" Dedim. "Allegra?"

Çünkü rozetindeki isim buydu ve zavallı şey hasta ve mutsuz görünüyordu ve açıkçası ben artık Hornsby Picture Theatre'daki o utangaç küçük kız değilim ve insanların isimlerini söyleyebilirim, hiç sorun değil.

Bir tür karar vermiş gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim. Mükemmel derecede iyiyim." Gülümsedi. Gülümsemesi büyüleyiciydi. "Teşekkür ederim. Size iyi akşamlar."

Uçaktan çıktım. Doğruca taksi durağına yürüdüm. Sırada önümdeki yaralı çocuğu görebiliyordum. Hornsby Picture Theatre'daki Henry'ye benzemediğini ya da benziyorsa bile bunun sadece yüzeysel bir şekilde olduğunu fark ettim. Son derece yakışıklı film yıldızı Brad Pitt'in muzdarip olduğu bir rahatsızlık olduğunu anladığım yüz körlüğü geliştirip geliştirmediğimi merak ettim.

Taksiye bindiğimde gelinliğimi giyen genç kadını gördüm ve bulmacayı anında çözdüm. Ortada korkutucu bir gizem ya da komplo yoktu. Ne kadar utanç vericiydi. Gelinliği Hobart'taki bir hayır kurumuna bağışlamıştı. O da satın almıştı. Bu kadar basit.

İyi bir akşam geçirmedim.

Bölüm 29

"Bugün ilk cenazeme gittim," diye açıklıyor Ethan kendisini Leo olarak tanıtan yaşlı adama. "Bu yüzden kendimi zaten biraz... tuhaf hissediyordum."

Ethan'ı önce Waverley'deki dairesine, oradan da Leo'nun yaşadığı Coogee'ye götürecek olan bir taksinin arka koltuğundadırlar. Ethan onu Coogee'de yaşıyormuş gibi seçmezdi. Daha çok şehirli, ayakkabılarındaki kumdan hoşlanmayan biri gibi görünüyor.

"Özür dilerim. Aile üyelerinden biri miydi?" diye sorar Leo ciddiyetle.

"Hayır. Bir arkadaşımdı." Ethan pencereden dışarı bakar ve lüks saatlerin, otellerin ve arabaların reklamını yapan dev reklam panolarına odaklanır.

"Bir arkadaş mı? Senin yaşında bir arkadaşın mı öldü?" Ethan pencereden döndüğünde Leo'nun tüm vücudunu ona doğru çevirdiğini ve emniyet kemerinin boynunu rahatsız edici bir şekilde çektiğini görür. Dehşete düşmüş görünüyor. Gerçekten dehşete düşmüş. Bu sevindirici.

"Evet," diyor Ethan. "Tam olarak aynı yaşta. Ağustos'ta otuzuna giriyor. Yani, o da otuzuna basacaktı."

"Ah, dostum, çok üzgünüm, büyükbaban falan olduğunu söyleyeceğini sanmıştım - bir büyükbabayı kaybetmek üzücü değil, çok üzücü, ama senin yaşında bir arkadaşını kaybetmek!" Tedirgin bir şekilde emniyet kemerini çekiştiriyor. "Bu asla unutamayacağın, asla üstesinden gelemeyeceğin bir şey!" Yüzünü buruşturuyor. "Yani, tabii ki atlatacaksın, ne aptalca bir şey söyledim, çok üzgünüm."

Taksi şoförü muhtemelen homurtu olabilecek bir ses çıkarır.

"Sorun değil," diyor Ethan. "Teşekkür ederim." Sokak lambaları Leo'nun yüzünü ortaya çıkarır. Sanki ayak parmağını çarpmış gibi yüzünü buruşturuyor. Aslında Leo'ya

Harvey'nin Ethan'ı: ikisi de biraz tuhaf, son derece yoğun insanların aynı alt türüne aitler. Ethan her zaman böyle insanlara ilgi duymuştur. Tıpkı sert vuran bir oyuncuya karşı tenis oynamayı tercih ettiği gibi, onların tuhaflıklarının yüzeylerinde zıplamayı seviyor. Normal, iyi ayarlanmış insanların yumuşak vuruşlarıyla başa çıkmak daha zordur.

"Bir zamanlar bir arkadaşım vardı," diyor Leo. Duruyor ve sanki her tarafına domates sosu bulaşmış gibi ağzının etrafını kuvvetlice siliyor.

Duraklama çok uzun sürer. "O...
öldü mü?" diye tahmin eder
Ethan.

"Oh, hayır," diyor Leo. "O ölmedi." Hüzünle pencereden dışarı bakıyor. "Sadece irtibatı kaybettik."

Tamam, bu söylediğim garip bir şeydi.

"Üzgünüm," diyor Leo. "Arkadaşını kaybetmen nedense bana onu hatırlattı. Aynı şey sayılmaz."

Hayır, dostum, değil.

Ethan konuyu değiştirir. "Peki ya sen? Bayan sana ne kadar süre verdi?"

"Oh!" Leo güler. "Ha ha. Hiç de uzun değil. Kırk üç, yani bu Kasım. Bir iş kazası. Ya sen?"

"Benim de fazla zamanım yok," diyor Ethan. "Ekim'de otuz yaşıma giriyorum." "Ve senin bir kavgada öleceğini mi söyledi?" Leo küçük bir aptallık yapıp

Boks hareketi: yumruk, yumruk, aparkat. "Çok dövüşüyor musun?"

Ethan'ın askısına başını sallıyor. "Kendine ne yaptın?"

"Saldırı dedi. Sanırım bu bir kavga sayılmaz. Ben çatışmadan oldukça kaçınıyorum. Bir kaya tırmanışı kazasında bileğimi kırdım..." diyor Ethan.

Leo, "Babam her zaman bu medyumlar ne yaptıklarını bilselerdi piyangoyu kazanacaklarını söylerdi," diyor.

"Belki bazıları kazanmıştır," diyor Ethan. "Sadece reklamını yapmıyorlar. Ama evet, ben kesinlikle inanmıyorum."

Bir an sessizlik oldu. Bir araba taksinin tam önünde şerit değiştirir. Sürücü frene basıyor ve aynı anda

yumruğunu arabasının kornasına vurur. Leo ve Ethan öne doğru sarsılır. Sürücü camını açar ve hakaretler yağdırır.

"Kusura bakmayın çocuklar!" diyor Ethan'ın Harvey'le birlikte izlediği bir filmdeki korkunç gangsterle aynı İngiliz aksanına ve kalın buruşuk boyuna sahip olan şoför.

İki hafta önce.

Harvey'nin sadece Harvey olduğu zamanlar. O kadar da önemli değilken. Hafta sonu için Sydney'e gelmişti. Eleştiriler kötüydü ama Ethan ve Harvey filmin oldukça iyi olduğunu düşünüyorlardı.

"Senin suçun değil dostum!" diyor Leo. "Bugünlerde yollarda aptallar var!"

Taksi şoförü boğazını temizlemeden önce bir süre sessizlik içinde yol alırlar.

"Umarım kulak misafiri olmamın sakıncası yoktur. Uçuşunuzda bir medyum var mıydı?"

"Bunamış zavallı bir ruh olduğunu düşünüyoruz," diyor Leo. "Herkese nasıl ve ne zaman öleceklerini söylüyordu."

"Bu doğru mu?" Taksi şoförü omzunun üzerinden bakıyor ve ustalıkla şerit değiştiriyor. "Bir kahin teyzemin altmışıncı yaş gününde öleceğini söyledi."

Bir duraklama olur ve sonunda Leo, "Ve-ah-o yaptı mı?" diye sorar.

"Öldü, dostum!" diyor şoför mutlulukla. "Altmışıncı doğum gününde gece yarısından bir dakika önce boğularak öldü. Doğum günü partisinden kalan pastayı yerken. Her zaman biraz açgözlüydü Carol Teyze, zavallı yaşlı tavuk huzur içinde yatsın."

"Oh, canım," diyor Leo. "Yemeğinizi çiğnemek çok önemli."

"Neyse ki aynı kahin bana annemin uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağını söyledi."

"Ve hâlâ hayatta mı?" diye onaylıyor Ethan.

"Yaşıyor ve tekmeliyor!" diyor şoför. "Çim kaselerini seviyor."

Leo, "Bu kahinin özel güçleri *olmadığını* umuyoruz," diyor. "Çünkü birkaçımız istediğimizden daha erken öldük."

"Anladım dostum. Peki ya tahminleri gerçekleşmeye başlarsa?"
Yoldan geçen bir sokak lambası arabayı aydınlatır, böylece Ethan dikiz aynasından onlara bakan parlak ve ilgili gözlerini görebilir. "O *zaman* anlarsın."

Bölüm 30

Günlüğümü kontrol ettim ve ilk ölüm Line Dansına Giriş dersimle aynı gün gerçekleşmiş.

Ne o zaman ne de sonraki birkaç ay boyunca bunun farkında değildim. Küstahlık etmek istemem.

Ölüm konusunda kayıtsız değilim. Ölümün hayatımı hem kişisel hem de profesyonel olarak tanımladığını iddia edebilirsiniz.

Çizgi dansı başarılı olmadı. Neden öyle olacağını düşündüm bilmiyorum.

Bölüm 31

Leo'nun Hobart'a yaptığı anlamsız günlük gezinin ve kaçırılan *Aslan Kral* konserinin trajedisinin ertesi sabahı.

Bir fırtına ani su baskınlarına, elektrik hatlarının devrilmesine ve banliyölerdeki ebeveynleri sevindirecek şekilde Cumartesi sabahı açık hava sporlarının iptal edilmesine neden oldu.

Oli yolun aşağısında bir arkadaşının evinde.

Bridie oturma odasındaki kanepede bir battaniyenin altında yatıyor, gözlerinin altında mor lekeler olan beyaz yüzlü, kulaklıkları takılı, televizyon açık. Gözlerinin altındaki makyaj artıkları, Zazu oynamanın verdiği heyecan ve adrenalinle akşamdan kalma on bir yaşındaki bir çocuktan ziyade, gece kulübüne gitmiş bir genç kız izlenimi veriyor.

Leo bu beklenmedik zaman hediyesini işlerini yetiştirmek için kullandı ve şimdi yağmur durmadan yağarken ve rüzgar uğuldarken Neve ile kahve ve kruvasan içiyor.

Neve'i kruvasanının üzerine reçel sürerken izliyor. Karısı pijama pantolonu giyiyor -pijama pantolonu olmadığını söylüyor ama pijama pantolonuna benzediği kesin ve yatarken giyiyor, bu yüzden kesin görünüyor- ve bir zamanlar Oli'ye ait olan ama ona küçük gelen eski mavi okul kapüşonlusu ve tabii ki Cartier saati.

Neve'le bir partide tanışmış ve ilk dikkatini çeken de onun saati olmuştu. Dikdörtgen yüzlü, on sekiz ayar beyaz altın, beyaz elmaslarla kaplı.

"Bu gerçekten çok güzel bir saat," dedi hiç düşünmeden. Normalde uygun açılış cümlesini bulmak için uzun süre düşünürdü.

o an geçti.

"Teşekkür ederim," dedi Neve, Neve olmadan önce ve onun yerine yüksek bir masada bir taburede tehlikeli bir şekilde oturan orta derecede sarhoş güzel bir kızken. Camları lekeli çarpık gözlükler, yakası yıpranmış kırmızı bir elbise ve Birkenstock ayakkabılar giymişti. (Leo'nun annesi Neve'i seviyor ama ayakkabılarını sevmiyor).

Leo'nun saate daha yakından bakabilmesi için bileğini kaldırdı ve "Annemin yirmi birinci yaş günü hediyesiydi" dedi.

Elbisesinin bir askısı omzundan düşmüştü ve bu büyüleyiciydi. Şimdi bir sutyen askısının dirseğine kadar kayması onu ıldırıyor. Sütyenlerini ayarlayıp duruyor. Sıkma mekanizmalarının nasıl çalıştığını anlamıyor gibi görünüyor.

Kendilerini tanıttıktan ve parti sahibini nereden tanıdıklarını belirledikten sonra elini adamın koluna koydu ve "Seni endişelendiren ne?" dedi.

Ona hiçbir şey için endişelenmediğini, sadece yüzüyle ilgili bir şey olduğunu söylemeye çalıştı - "endişeli yüzünü dinlendirmekten" muzdaripti - ama o ısrar etti, bu yüzden yanlışlıkla yasadışı park etmiş olabileceğinden endişelendiğini ve şu anda bir park cezasını karşılayamayacağını itiraf etti; ev sahibinin annesinin adını hatırlayamadığından endişeliydi ve onunla daha önce birçok kez tanıştırılmıştı; Neve'in taburesinden düşmek üzere olduğundan endişeliydi, lütfen böyle ileri geri sallanmayı bırakabilir mi? Ve son olarak, Neve'in gözlüklerinin arkasından düzgün göremeyeceğinden endişeleniyordu, lütfen gözlüklerini düzeltebilir miydi?

Mendiliyle gözlüğünü temizledi, çerçevesini düzeltti ve tekrar taktığında bunun güzel bir mucize olduğunu söyledi. Ev sahibinin annesinin adını gizlice belirleyerek, t a m zamanında "Merhaba, Irene!" demesini sağladı ve park işaretini iki kez kontrol etmek için yürüyüşe çıktılar. Temelde gelecekteki ilişkilerinin tamamı için bir şablon hazırladılar. Onun rolü düzeltmek ve ayarlamaktır.

risk v e endişe, onunki ise sakinleştirmek ve yatıştırmak, yaralı benliğini gevşetmektir.

İlk öpüşmeleri, şüphelendiği gibi yanlış okuduğu park tabelasının altındaydı. Bilet zaten oradaydı, sileceğinin altındaydı, o yüzden yerinden oynatmadı ve umursamadı.

Ay ışığında şehrin dar sokaklarında partiye doğru yürürlerken, annesinin ölüm yıldönümü o l d u ğ u n d a n bahsetti. Annesi Neve altı yaşındayken ölmüştü. Bu çok üzücü ama aynı zamanda kafa karıştırıcıydı, çünkü saat annesinin yirmi birinci yaş günü hediyesi değil miydi? Ama sonra Neve yirmi birinci doğum gününde, ailece yedikleri bir doğum günü yemeğinden sonra eve dönerken arabasının kapısını açtığını ve asfaltın üzerinde, sanki bulması için özenle yerleştirilmiş gibi duran bu güzel altın saatin durduğunu anlattı.

Neve onu aldı, yüzünü yıldızlara doğru eğdi ve "Teşekkürler anne" dedi.

Leo o zamana kadar zaten ona yarı aşıktı, bu yüzden "Deli *misin sen?*" demedi. *O saatin ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Onu polise teslim etmeliydin!*

Şu anda ne kadar değerli olduğunu bildiğinden emin değil. Marka isimleriyle hiç ilgilenmiyor. Sadık bir ateist, batıl inançları yok, meditasyon ya da yoga gibi aktivitelere sabrı yok ama saatinin birinin değerli kayıp malı değil, ölmüş annesinden bir hediye olduğuna gerçekten inanmış ve hala inanıyor. Saati her gün takıyor, tamamen rahatlık ve ekonomi için giyinen, mümkün olan her yerde ayakkabı giymekten kaçınan biri için tasarımcı lüksünün uyumsuz bir parıltısı.

Bazen kendisi de yıldızlara bakıyor ve onları bir araya getiren Cartier saat için Neve'in annesine teşekkür ediyor.

Ayrıca, artık çocuk sahibi olmuş ve bir ebeveynini kaybetmiş olduğundan, bunu bir şekilde anlıyor. O ve kız kardeşleri her zaman merhum babalarından park yeri bulmak için yardım istiyorlar. Aile WhatsApp'ına harika araba park yerlerinin fotoğraflarını gönderiyorlar: *Teşekkürler, baba!* Daha geçen gün bir

Leo'nun bulunması gereken binanın hemen dışında mucizevi bir nokta belirdi, bir Cartier saati kadar harikulade ve değerliydi. Bir ebeveynin sevgisi, zaman zaman cenneti ve dünyayı ayıran bariyeri aşacak kadar güçlüdür.

"Dünkü u  şta garip bir şey oldu," diyor Leo. "Neymiş o?" Neve ona bakar.  zerinde bir tereyağı lekesi var güçlüğünün camı.

Adam güçlüğünü temizlerken Leo'ya hikayeyi anlatır ve Leo da hikayeye kapılır - korkmaz, medyumlara pek inanmaz, çoğunun muhtemelen dolandırıcı olduğunu düşünür - ama kadının ne dediğini ve yolcuların nasıl tepki verdiğini duyunca büyülenir ve Leo'ya o kadar odaklanır ki, ne yazık ki güçlüğü olmadan kapıda duran ve her kelimeyi dinleyen çocuğu göremez, bu yüzden Bridie yürek parçalayan, dehşetle titreyen minik bir sesle şöyle dediğinde ikisi de yerlerinden fırlar: "Babam ölecek mi?"

Bölüm 32

Bazı insanlar büyüleyici bir yaşam sürer ve bunun kendilerinden kaynaklandığını düşünür.

Gemi kaptanları gibi, gururlu ve uzun boylu, ayaklarını açmış, bir elleri kaderlerinin dümeninde gevşekçe dururlar. Genellikle büyüleyici, karizmatik insanlardır çünkü neden olmasınlar ki? Falcılara ihtiyaçları yoktur. Onlar sadece açık denizler ve kolay seçimlerle karşı karşıya kalmışlardır.

Buzdağı görüldüğünde, nihayet kendi kontrolleri dışında bir şey olduğunda, öfkelenirler. Gözlerini sağa sola çevirip suçlayacak birini ararlar.

Böyle biriyle evlenmemeye çalış.

Bölüm 33

Yedi günlük balaylarının beşinci gününde Eve ve Dom yatak örtülerinin üzerine uzanmış, çıplak, iki yana açılmış, el ele tutuşmuş, serin esintisi yapış yapış vücutlarında gezinen döner tavan vantilatörünü seyrediyorlar. Çenelerini biraz kaldırdıklarında, yarı açık çıtalı ahşap kapılardan, köpüklü mor begonvillerin ve bir palmiyenin zarifçe sarkan yapraklarının çerçevelediği okyanus manzarasını görebiliyorlar.

Şu anda bir Instagram gönderisindeki balayı çiftleri gibiler. Bronzlaşmışlar, daha yeni seks yapmışlar, Eve'in saçları harika görünüyor, gökyüzü pembe ve batan güneş suyu gül altınına çevirmiş. Eve pembe altını seviyor. Telefon kılıfı da pembe altın! Bunun deniz için bir seçenek olduğunu bilmiyordu.

Ne yazık ki bu görüş de geçicidir. Gelgitte birlikte gelir ve gider. Bu, evlilik yeminleriyle ilgili bir hayat dersidir: iyi zamanlar ve kötü zamanlar, iyi zamanlar ve kötü zamanlar, tekrar ve tekrar.

Önümüzdeki bir saat içinde, sümüksü siyah kayalardan ve çöp yığınlarına benzeyen kahverengi yosun kümelerinden oluşan dev bir otopark yavaş yavaş ortaya çıkacaktır. Sonunda gördükleri manzara bir nükleer atık sahasına benzeyecek. Eve daha önce hiç nükleer atık sahası görmemiştir ama bu uygun bir tanımlama gibi görünmektedir.

Adaya ilk vardıklarında onları karşılayan üzücü manzara buydu: yorgun, huysuz, aksi ve evli.

Sydney'e vardıkları gece, nihayet lüks otellerinin "delüks odasında" yatağa girdiklerinde, yaptıkları tek şey uyumaktı. Rahatsız iç çamaşırları tam bir para israfıydı. Onlar

sıfır fiziksel temas vardı. Kelimenin tam anlamıyla ceset gibi uyudular. Uyandıklarında tüm çarşaf lar hala üzerlerindeydi! Bir sonraki uçuşları için inanılmaz derecede erken kalkmaları gerekiyordu; Eve seyahat programlarını planladığında bu çok önemli bir şey gibi görünmüyordu ama telefonlarının alarmı çaldığında çok önemli bir şey olduğu ortaya çıktı. Ücretsiz otel kahvaltısı için bile zamanları yoktu.

Seks konusunda sorun yok. Eve araştırdı. Bir sürü insan düğün gecesi seks yapamayacak kadar yorgun oluyor. Bu neredeyse bir trend.

Whitsundays'de yeni yenilenmiş "uygun fiyatlı lüks" bir ada tesisi olan Emerald Island'da kalıyorlar. Önceki tatil köyü üst düzeydi ancak iflas etti ve ardından bir kasırgada yerle bir oldu. Bir zamanlar konuk olan zengin ünlülerin şimdi burada ölü olarak görülmeyeceğini düşünmek komik. Ama Eve ve Dom aynı kumlarda çok daha ucuza yürüyebiliyorlar.

Eve burayı "bütçe bilincine sahip balayı çiftleri için uygun fiyatlı paketler" listesinde bulmuş. "Standart manzaralı plaj kabini" rezervasyonu yaptırdı.

Otele giriş yaptıktan sonra, arkadaşları Riley'ye tuhaf bir şekilde benzeyen bir tatil köyü çalışanı onları bir arabaya bindirerek kulübelerine götürdü ve çantalarını taşıdı. Paniğe kapılan Eve, Dom'a fısıldadı: "Ona bahş iş verecek miyiz?" Dom dehşet içinde omuz silkti. Dom'un babası Avustralya'da hiçbir şey için *kimseye* bahş iş vermemekte ısrar eder çünkü "biz işçilerimize uygun bir ücret öderiz" ama Dom'un babası her zaman güvenilir bir kaynak değildir. (*Umarım yakında daha iyi hissedersin, LOL, Baba* gibi mesajlar gönderiyor).

Riley'ye benzeyen adam çantalarını getirdikten sonra ahşap kapıları bir hamleyle açtı ve "Güzel manzara, değil mi?" dedi.

Eve ve Dom şaşkına dönmüşlerdi. Eve aslında dehşet içinde nefesini tuttu. Onlara gaz mı veriyordu? Eve bunun iklim değişikliği olduğunu düşündü. Dolayısıyla annesinin hatasıydı. Annesinin nesli iklim değişikliği konusunda hiçbir şey yapmamıştı. Yoksa en ucuz odayı seçtiği için Eve'in suçu muydu? Bu bir "standart manzara" idi. Ne ödersen onu alırsın.

İlk konuşan o oldu.

"Teşekkür ederim." dedi. Bunu neden söylediğini bilmiyordu: bu korkunç manzara için teşekkür eder gibiydi. Sonra ona cüzdanındaki tek nakit olan on dolarlık banknotu verdi ve adam hayretle baktı, bu da Dom'un babasının haklı olduğunu gösterir gibiydi ve kızın içinden parayı geri alıp alamayacağını sormak geldi, lütfen, bir hata yaptı.

Kahverengimsi gül yaprakları yatağın üzerine sallantılı bir kalp şeklinde serilmişti ve odanın köşesindeki küçük yuvarlak masada, arkasında 4,99 dolarlık kırmızı bir fiyat etiketi olan oda sıcaklığında tozlu bir şişe köpüklü şarap ve üzerinde mutlu bir meyve sineği bulutunun gezindiği bir meyve tabağı vardı.

"Sanırım biri plastik ambalajı unutmuş." Adam Havva'nın on dolarlık banknotuyla meyve sineklerine doğru kanat çırpı.

Eve ayakkabılarını çıkardı ve "Oh!" dedi çünkü halı ayak parmaklarının arasından nemli soğuk orman yosunu gibi sızıyordu ve bu da iğrençti. Orman yosunu sadece orman yosunu gibi hissettirdiğinde güzeldir.

"Bu buharlı temizlik olmalı," diye açıkladı Riley'ye benzeyen adam. "Son misafirler ortalığı dağıtmış olmalı. Keyfini çıkarın!"

Onun kesinlikle duyamayacağını anladıklarında gülmekten kendilerini alamadılar. Korkunç manzara, vızıldayan meyve sinekleri, iğrenç halı. "Bir reality şovda olabilirdik," dedi Dom. "*Cehennemden Balayları*."

Devasa yatağın kenarlarında dolaşmak için kendilerini duvarlara yaslamak zorunda kaldılar, ancak içeri girdiklerinde yatak gerçekten de çıtır çıtır ama saten yumuşaklığındaki çarşaflarıyla harikaydı. Çarşafların bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Halının üzerindeki köpekler gibi kıvrandılar. Karşılıklı uzandılar ve kabarık kar beyazı yastıklardan oluşan sıradağların üzerinden birbirlerine "*Helloooo*" diye seslendiler, ardından sahte soluk yankılar geldi: "Merhaba, merhaba, merhaba."

Sonra yatağın ortasına yuvarlandılar ve seks yaptılar ve düğünlerinden beri ilk kez olduğu için anlam yüklüydü ve hatta birbirlerinin gözlerine romantik bir şekilde baktılar

Sanki bir filmdeymiş gibi, aşklarının yoğunluğunu izleyicilerine kanıtlıyorlardı. Önce Eve kıkırdamaya başladı. Daha sonra saatlerce uyudular.

Eve, Dom'un "Bebeğim" diyen sesiyle uyandı. Uyan. Bak ne oldu."

Ve işte, bir mucize gibi, tam da resimlerin vaat ettiği gibi muhteşem bir okyanus manzarası vardı. Bir filtreye bile gerek yoktu, o kadar güzeldi ve güzelliğin gelgitle birlikte gelip gitmesi onu daha da özel kılıyordu.

Ayrıca halı kurudu ve artık orman yosunu gibi hissettirmiyordu. Meyveleri çöpe atıldılar.

O zamandan beri balayları muhteşem geçiyor. Tam olarak gerçek bir balayı gibi. Eve bunun teknik olarak gerçek bir balayı *olduğunu* biliyor ama Dom'la gerçek balayı çiftleri olduklarını düşünmek tuhaf. Yedi buçuk kez seks yaptılar, şnorkelle yüzdüler (bir kaplumbağa gördüler), kürek sörfü yaptılar (ikisi de bu konuda gerçekten iyiydi, çok uyumlular!), diğer tüm cimri balayı çiftleriyle mutlu saatler kokteylleri içtiler - bazıları eğlenceli ve belki de sonsuza dek arkadaşları olacak - adanın etrafındaki patikalarda yürüyüş yaptılar ve bu sabah paketlerinin bir parçası olan "özel çift masajı" yaptırdılar. İkisi de masajı acı verici buldu ama şikayet etmek istemediler ve artık masajdan hoşlanmadıklarını ve bir daha asla yapmayacaklarını biliyorlar, yani bu iyi bir şey.

Dom ayrıca Eve'e birkaç kişisel eğitim seansı verdi çünkü altı ay önce kişisel antrenör olarak kalifiye oldu ve işini kuruyor ve bir fitness uygulaması için harika fikirleri var. Şimdiden çok sayıda düzenli müşterisi var. Orta yaşlı anneler arasında popüler çünkü "Acıyor Dom!" dediklerinde "Biraz dinlen, nefes al" diyor ve çimlere oturup ona çocuklarından, duygularını nasıl incittiklerinden ve telefonlarına bakmayı asla bırakmadıklarından bahsediyorlar ve Dom da "Merak etme, büyüyünce geçer" diyor.

Eve, hanımların çimlerin üzerinde otururlarsa sonuç alamayacaklarından endişeleniyor. Daha fazla boot-camp-ish olması gerektiğini düşünüyor ve

Ona bağırmayı alıştırmayı yaptırmaya çalışıyor ama o bunu yapamıyor, çok iyi biri. "Daha fazla sınav çekemem, Dom!" diye inleyerek onu test ediyor ve her seferinde kaç kez bağırması gerektiğini açıklasa da durmasına izin veriyor, "EVET ÇEKEBİLİRSİN! DOM'UN EĞİTİM KAMPINDA ASLA 'YAPAMAM' DEMEYİZ!"

"Bence şimdi ne yapmalıyız biliyor musun?" diyor Dom. Ona muzip, neredeyse suçlu bir ifadeyle bakıyor.

Eve yüzünü ona dönmek için yan yatar. "Ne?"

"Gerçekten kötü bir şey," diyor. Gözleri parlıyor. "Vahşi bir şey."

Eve hasta hissediyor. Adamın ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Boğma olayını denemek istiyor. Bunun olacağını biliyordu. Şimdiden sıkıldı. Bu güzel balayı bir yanılsama, tıpkı o pembe altın deniz gibi.

"Bence," diyor, "mini bardan aldığımız Twirl'ü yemeliyiz."

Yataktan sıçırıyor, penisi neşeyle zıplıyor. "Yapıyoruz Eve, kimse bizi durduramaz."

Dün, çocukken otellerde kaldıkları birkaç seferde, ebeveynlerinin minibara asla dokunmamaları konusunda nasıl büyük bir çaba sarf ettiklerini, dokunurlarsa kendiliğinden yanabileceğini konuşmuşlardı.

"Yani, pahalı ama *o kadar* da pahalı değil!" Dom minibar fiyat listesini inceliyor.

Elinde bir çikolata ve bir paket cipsle yatağa geri gelir.

"Babana söyleyeceğim," diyor Eve.

"Bunun sonunu asla duyamazdım," diyor Dom.

Çikolatanın tadı çılgınca güzeldir, muhtemelen meyve olmamasına rağmen *yasak meyve* olduğu için. Görünüşe göre ilişkilerin bu kadar iyi olmasının nedeni budur çünkü seks yasaktır, ancak Havva başka biriyle yatmayı hayal bile edemez, tabii ki bir ünlü dışında.

Dom parmaklarındaki erimiş çikolatayı yalıyor ve "Ne önereceğimi *sanıyordun?* Korkmuş görünüyordun."

"Oh," diyor Eve. "Hayır. Bu aptalca. Sadece uçakta boğulmayı düşünmeye başladım. Ya da teknik terim her neyse-"

"Otomatik boğulma. Bunu mu istiyorsun?" Dom d o ğ r u l d u . Alarm. Endişeli mi yoksa heyecanlı mı görünüyor?

"Hayır," diyor Eve. "Özür dilerim. Liv ve Riley bu işin içinde. Sadece bunun eğlenceli olacağını düşünmüyorum."

"Oh, şükürler olsun." Dom yatakta geriye doğru yığılır. "Ben anlamıyorum o."

"Ben de anlamıyorum!" diyor Eve.

İkisi de aynı anda "Nefes almaktan hoşlanıyorum" der ve Başlarını çevirip birbirlerine kocaman gözlerle bakıyorlar ve sonra gülüyorlar ve gülüyorlar, ta ki Eve homurdanana kadar, bu her zaman ikisini de daha çok güldürüyor.

Çok inekler. Tamamen uyumlu inekler.

Eve titremeye başlar, bu yüzden yorganın altına geri dönerler ve sırtlarını duvara yaslayarak dik otururlar.

Bir süre sonra Dom, "Medyum kadından önce mi yoksa sonra mı boğulmayı düşünüyordun?" diye sorar.

"Daha önce," diyor Eve. "Kesinlikle daha önce. Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

Cips paketini açıyor ve ona uzatıyor.

"Söyledikleri hakkında endişelenmiyor musun?" Dom bir çip alır.

"*Endişelenmek mi?* Elbette de ğ i l i m ," diyor Eve. "Endişeli olduğunu sanmıyorum. beni öldürecek, Dom."

Dilinin üzerine bir patates cipsi koyuyor ve tadının damağına işlemesine izin veriyor. "Yine de umarım senin hakkında haklıdır ve doksan üç yaşına kadar yaşar ve solunum yollarından ölürsün."

"Solunum yolu enfeksiyonu," diyor Dom. "Ama seni öldürdüğüm için hapse gireceğim, değil mi? O yüzden genç ölmeyi tercih ederim."

"Bütün medyumlar sahtedir," diyor Eve. "Aileme ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Baban birine rüşvet mi verdi?" Dom kaşlarını çatıyor, hikâyeyi hatırlamaya çalışıyor. Birbirlerinin tüm hikayelerini biliyorlar. Ya da bildiklerini sanıyor.

Her neyse.

"Evet, ikinci buluşmalarında anneme rüyalarının erkeği olduğunu söylemesi için bir tarot kartı okuyucusuna rüşvet verdi!"

Babası her zaman bunu komik bir hikaye olarak anlatırdı, ki öyle değil, çünkü o kesinlikle Eve'in annesinin hayallerindeki adam değildi ve evlendikten sonra ona gerçeği söylediğinde, Eve'in annesi kendini "aldatılmış" hissetti ve büyük bir kavga ettiler ve sonra onu bir değil *iki* başka kadınla aldatmaya devam etti ve şimdi Eve'in annesinin "güven sorunları" ve perimenopozu var.

"Yine de bu sadece bir yozlaşmış medyum," diye belirtiyor Dom.

"Hepsi dolandırıcı," diyor Eve kendinden emin bir şekilde. "Her neyse, o yolcuların çoğunun onun sadece biraz kaçık bir melodi olduğunu, medyum olmadığını düşündüğünü unutmayın."

Bagaj karuselinin etrafındaki konuşmaları hatırlayınca aklına Dr. Barbara Bailey'nin ona bol bol su içmesini söylediği geliyor. Eve, komodin olmadığı için yatağın yanında yerde duran litrelik şişeyi bulur ve iki eliyle içebildiği kadar su içer.

İçerken Dom'a bakıyor. Dom boş bir ifadeyle önüne bakıyor ve cipslerini atıştırıyor. "*Uh-oh*" diye düşünüyor.

Su şişesini yatağın üzerine, bacaklarının arasına bırakıyor ve bir geçirti yutuyor. "Hanımefendinin söyledikleri hakkında endişeli misin?"

Dom ona bakmıyor. "Endişelenmiyordum ama dün gece, gecenin bir yarısı uyandım ve bir şey hatırladım - ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum."

Eve elinin tersiyle ağzını siler. "Beni öldürmek istediğini hatırladın mı?"

"Hayır." Onun şakasına gülmüyor. Azıcık bile. Hâlâ ona bakmıyor. "Seni korkutmak istemiyorum."

"Anlat bana."

"Liv ve Riley ile Huon Vadisi'ndeki karavan parkında kaldığımız ve o kadar kırmızı şarap içtiğimizde ne olduğunu hatırlıyorsun değil mi? Ne yaptığımızı?"

"Ne?" Eve düşünemiyor. Karavan küflüydü. Liv hapşırmadan duramıyordu. Kırmızı şarap iğrençti. O ve Dom pek içki içmezler. Bir çeşit tartışma vardı. Aptalca bir şey yüzünden. Aya iniş olabilirdi. Eve onlara Junie'nin komplo teorilerinden bahsediyor olabilir miydi? Ertesi gün hepsinin başı ağrıyordu.

Dom ona dikkatle bakıyor. Çok güzel kahverengi gözleri var. Tam olarak bu renk ve tarzda gözleri olan bir erkek bebek istiyor. Yakında gerçekten bir bebeği olabilir. Neden olmasın ki? Bebekler çok şirin, gerçi onunkini uçaktaki gibi ağlamaması için eğitecek. Eve "kariyer" yapmadan önce hamile kalırsa annesi aklını kaçırarak, bu da cazibesini artırıyor.

Dom diyor ki, "Hatırladın mı?"

Birden anladı. "Oh, Dom, *hayır, hayır*, bekle, bebeğim, bu *komikti!* Bunun bir anlamı yok! Bunun için endişelenmene gerek yok!"

Dom cips poşetinin üstünü sert ve düz bir çizgi halinde katlıyor. "Bu konuda biraz endişeliyim." diyor.

"*Dom.*"

Diyor ki, "Komik olduğunu düşünmüyorum. Hiç komik değil."

Bölüm 34

Annemin bir keresinde evlenmek üzere nişanlanmış bir müşterisi vardı.

Tatlı, güzel giyimli genç bir kadındı ve sol elini her zaman ışıltılı elmas nişan yüzüğünün ışığını yakalayacak şekilde açardı. Birkaç ayda bir kartlarını okuturdu ve her zaman erken gelirdi ve benimle garip bir çocuk değil de bir yetişkinmişim gibi konuşurdu ve sohbet ederken fazla bir şey söylememe gerek duymazdı, yaklaşan düğünü, gelinliği, buketleri hakkında bitmek bilmeyen bir ayrıntı akışı vardı. Beklentiyle parlıyordu.

Kamu hizmetindeki işini bırakmak zorunda kalmasının utanç verici olduğunu söyledi ancak o sırada "evlilik engeli" hala yürürlükteydi, bu da düğünden hemen sonra işini bırakması gerektiği anlamına geliyordu. (Biliyorum. Ben de inanamıyorum.)

Bu düğünün heyecanına kendimi o kadar kaptırmıştım ki annem beni izlemek için kiliseye götürdü. Bu benim ilk düğünümdü. Gelin ve damat öpüştüğünde romantizmden bayılacak gibi oldum.

O günden sonra kadın düzenli olarak okumalara gelmeyi bıraktı ve itiraf etmeliyim ki varlığını unuttum, ta ki bir yıl sonra bir gün onu dükkânlarda görene kadar. Onu neredeyse tanıyamıyordum. Tamamen farklı görünüyordu: sıkıcı, çökük omuzlar, üzerine oturmayan ya da onu düzleştirmeyen bir hırka. Gülümsedi ve el salladı ama konuşmak istemedi. Çalışmadığında böyle mi oluyor diye düşündüm. Evlenince böyle mi oluyor?

Evlendikten üç yıl sonra öldü. Evde yangın çıkmış. Kocası kurtulmuş. Cinayetle suçlanmadı,

ama duymamam gereken bir sürü şey duydum.

Bir keresinde anneme sordum, "Ona onunla evlenmemesini *söyledin* mi? Bunun olacağını gördün mü?"

Muhtemelen suçlayıcı konuştum.

"Kimseye bir şey yaptıramam Cherry ve her zaman doğru yapamıyorum" dedi.

Gördüğünü sanmıyorum.

O güzel düğündeki hiç kimsenin bunu görebileceğini sanmıyorum.

Bölüm 35

"Can't Help Falling in Love "ın duygulu cover'ının ilk akıcı notaları kiliseden süzülür ve tüm düğün konukları, mükemmel bir Nisan öğleden sonrasının erimiş ışığıyla aydınlanan girişte duran minik çiçekçi kızı görmek için dönerler.

Bunun sekiz gün önce bir uçuş görevlisinin üzerine kusan aynı yapışkan, mızmız çocuk olduğuna inanamazsınız. Willow'un yüzü kendini beğenmişlikten kaymak gibi çünkü bir prenses gibi görüldüğünü biliyor. Saçında beyaz çiçeklerden bir taç, kraliyet mavisi bir kuşak ve tam tül bir etek giyiyor. Bir kolunun üzerinde gül yapraklarından bir sepet tutuyor.

Koridorda yavaş ve temkinli bir şekilde yürüyor. Acele etmemesi söylenmişti ve o da bu talimatı ciddiye aldı. Birkaç adımda bir duruyor, duraklıyor, ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor, sonra bir avuç yaprak alıyor ve sanki parmaklarının arasından kum damlatıyormuş gibi onları teker teker önünde yere bırakıyor.

"Bütün gün burada olacağız," diyor Matt Paula'nın kulağına, gururla parlıyor, en iyi takım elbisesi içinde yakışıklı, düğün "renk paletini" tamamlamak için mavi bir kravat takmış. Küçük, minyatür bir beyaz elbise gömleği giymiş ve mavi papyon takmış olan Timmy'yi kucağına almış ve bir kolunu babasının boynuna dolamış.

Willow'un ardından üç nedimesi, spagetti askılı, kabarık, spreyci bronzlaştırıcı, kraliyet mavisi elbiseler giymişlerdir ama onlar kimin umurundadır ki, Paula gözlerini sadece gelinin çiçekçi kızından ayıracaktır. Ve işte o geliyor, küçük kız kardeşi, ışıltı ışıltı, her yönüyle mükemmel, Paula'nın elbisesini seçmemiş olsa da

daha da mükemmel görünebilirdi. Paula'nın yüzü gülümsemekten ağrımaya başlamıştır bile. Babalarının Lisa'nın elini kolunun kıvrımıyla okşamasını izliyor ve beş yıl önceki kendi düğününü hatırlıyor (renk paleti yok, Paula hiçbir zaman kız kardeşi kadar şık olamadı) ve Willow'un yirmi yıl kadar sonra bir gün Matt'in benzer şekilde çarpık kolunda koridorda yürüdüğünü düşünüyor ve bu düşünceyi, üzerine basamadan kovuyor: *Willow'un düğününde, gelinin henüz yedi yaşındayken trajik bir şekilde boğularak ölen küçük kardeşi için kadeh kaldırılacak mı?*

Kederin kadının yüzünde pençe izleri gibi sürüklendiğini görür.

Sanki Paula'nın gelecekteki acısını bekliyormuş gibi.

Paula onu nereden tanıyor? *Nereden, nereden, nereden?* Ve bunu çözmesinin bir faydası olacak mı? Her an aklına gelecekmiş gibi hissediyor, tıpkı eksik bir kelimenin ya da ismin pes edip düşünmeyi bıraktığında sihirli bir şekilde ortaya çıkması gibi, ama o Paula, bu yüzden düşünmeyi asla bırakmıyor.

Olanları kimseye anlatmadı. Dün gece gelen Matt'e bile. İskoç koltuk arkadaşı, "Bunu aklından çıkar," dediğinde bunu yapamayacağını biliyordu ama kız kardeşinin düğününe gölge düşürmemek için korkunç kehaneti bir sır olarak saklamaya kararlıydı. Ailesinin kehanetin kendisinden değil ama Paula'nın buna vereceği tepkiden endişe duyacakları için endişeli bakışların paylaşılacağını biliyordu. Stres seviyesini, açık tenli bir insanın UV endeksini takip etmesi gerektiği gibi takip etmesi gerekiyor.

Neredeyse kilisenin önüne gelmiş olan Willow, anne babasını görür ve sanki onların da katılacağını unutmuş gibi yüzü sevinç ve şaşkınlıkla aydınlanır.

Matt Paula'nın annesine bir şey söylemek için döner ve Timmy o an seçerek, annesinin onu yakalayacağından emin bir şekilde, Matt'in kollarından onun kollarına atlar.

Daha sonra, düğün resepsiyonunda, konuşmalar ve kadeh kaldırmalar bitmiş, Matt Willow'la dans pistinde, Timmy bebek arabasında uyurken, Paula kendi kişiye özel mücevher işini kuran damadın rastgele bir kuzeniyle sohbet ediyor.

Paula'ya telefonundaki (korkunç) eserlerinin fotoğraflarını gösterirken, "Kahinim bunun iyi bir fikir olduğunu söylüyor," diyor. "Ona danışmadan hayatımla ilgili önemli bir karar vermem."

Paula ikinci kadeh şampanyasını içiyor ve bugünlerde pek içki içmiyor. Pratik yapamıyor. Kafası mutluluktan uçuyor ve uçakta olanları paylaşmamak fiziksel olarak imkansız.

Rastgele kuzen dinliyor. Dudaklarını büzüyor. "Sence endişelenmeli miyim?" diye sorar Paula.

"Bazen bazı şeyleri mecazi anlamda kullanırlar."

"Mecazi olarak nasıl boğulursun?"

Kuzen bilmiyor.

Ve sonra Paula'nın diğer tarafındaki kişinin tüm bu süre boyunca kulak misafiri olduğu ortaya çıkar ve bir de bakarız ki masadaki herkes hikayeye dahil olur ve ne yazık ki Matt ilk olarak sarhoş bir nedime ona sarılıp (aşüfte) Timmy için çok ama çok üzgün olduğunu söylediğinde kehaneti öğrenir.

Paula'nın bu hikayeyi ona daha önce anlatmamış olmasına ve kendisinden önce pek çok kişinin bilmesine haklı olarak sinirlenir. Paula'nın iyi bir cevabı yok.

Matt, Paula'nın bu kadınla neden konuştuğunu bilmek ister.

"Onunla konuşmuyordum!" diyor Paula. "Ona falıma bakılmasını istemediğimi söyledim."

"Yani onunla konuşuyordun." O da bir avukat. Tartıştıklarında açık ararlar.

Paula her şeyin çok hızlı olduğunu, koltuğunda sıkışıp kaldığını, ne yapması gerektiğini açıklamaya çalışır.

"Uçuş görevlileri neredeydi?" diye soruyor Matt.

"Peki, *neredeydin?*" diye sordu Paula, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü Willow'un gelinliğinin tadilata ihtiyacı olursa zaman kazanmak için düğünden bir hafta önce Sydney'e gitmesi kararlaştırılmıştı.

"Neyse, endiçelenecek bir şey yok," der Matt, kötü ruh halinden çoktan kurtulmuştur. Bu konuda iyidir. "Bunu... büyütmemeliyiz."

"Ben değilim." Kızgınlık kabarıyor. "Sen" bunu büyütmemelisin demek istiyor.

"Timmy hakkında duyduğum bu saçmalık da ne?" Bu onun babası. Gür gri kaşları bir V şekli oluşturuyor.

Paula kendini on yedi yaşında, spagetti sosu ocakta kaynarken, terden sıırıslam olmuş eliyle en keskin mutfak bıçağını boynuna dayamış halde görüyor.

"Biraz daha yaklaş," dedi babası.

"Bilime güvenin," dedi annesi. "Sıra bende," dedi kız kardeşi.

Sadece başka bir sağlıklı aile anısı.

Bölüm 36

Tahminlerimin sonuçları mutlaka olumsuz değildi.

Kimliğim ortaya çıktıktan sonra hem "nefret mektupları" hem de içten teşekkür kartları aldım.

Açıkçası teşekkür kartları konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Bölüm 37

Ethan Chang ve muhteşem bir dondurulmuş balık varisi, bir Uber'in arkasında sessizce oturmuş, kırmızı altın rengi ağaçların gölgesi altında, tarihi kumtaşı binaların, Arnavut kaldırımlı yolların ve Sydney Limanı'nın safir parıltılarının yanından geçerek Rocks'a doğru ilerlemektedir. Sokaklar, serin esintide dans eden dökülmüş kahverengi yapraklarla kaplıdır ve arabaları yavaş hareket eden bir teknenin pruvası gibi onları keser.

Ethan daha önce sadece kafası iyiyken belirli müzikleri dinlerken yaşadığı türden bir coşku hisseder. Bu, bir Cumartesi sabahı ayıkken de bunun olabileceğinin bir ifşasıdır.

Dostum, bu dini bir deneyimmiş gibi davranma. Sadece ulaşılmaz ev arkadaşın için yanıp tutuşuyorsun.

Harvey her zaman aklına böyle alaycı yorumlarla mı gelecek yoksa sonunda uzaklaşacak ve Ethan artık onu hiç düşünmeyecek mi?

İşte yine o çok kötü his. Bu işi bitirdiğini düşünüp duruyor.

Annesi ona "Keder dalgalar halinde gelir," demişti. Evet, ama Harvey'de sadece dalgalar olmalıydı. Ethan, adam hayattayken onu hiç bu kadar düşünmemişti.

Ethan gizlice Jasmine'e bir kez daha bakar. Bir post-it notuna yazmaktadır. Yeni ürünler ve işler için girişimci fikirler sürekli aklına geliyor. Ethan dairenin her yerinde karalanmış notlar bulur. Bazıları mantıklı: *Kendi sırtınıza uygulayabileceğiniz SOLO GÜNEŞ KREMİ?* Bazıları yasadışı gibi: *Anında Sahte Kimlik mi?* Diğerleri

Yoğurt Dudak Balsamı Cin. Sonuncusunun bir alışveriş listesi olabileceğini tahmin ediyor.

Kadın başını kaldırıp adama bakıyor, göz göze geliyor ve sırtarak kalemini dişlerine vuruyor. O da gülümsüyor ve sanki arabanın dışında bir şey ilgisini çekmiş gibi hızla başka tarafa bakıyor.

Bu bir randevu değil. Bunun bir randevu olduğuna inandığınız izlenimini vermeyin.

Sürücü dar bir kavşağa çok hızlı girer ve arabanın aniden savrulması ona kadına tekrar bakma şansı verir.

Uzun kahverengi saçları ilk uyandığında çılgıncaydı (onu her sabah mutfakta yeşil çay yaparken görüyor, tişört giymiş uykulu gözlü güzel bir mağara kadını), ama şimdi pürüzsüz ve parlak, sanki sarhoş bir siyah kravat davetinden eve dönüyormuş gibi aşağı düşen bir topuz. Farklı uzunluklarda üç kolye takıyor, beyaz ipek bir gömleğin üzerine örme bir kazak üzerine büyük boy bir ceket giyiyor ve *iki* etek giymesi mümkün mü? Soğuğu hissediyor ve dairelerindeki ısıtıcıyı çok yüksekte tutuyor. Bazen kendini saunada yaşıyormuş gibi hissediyor. Ayakkabıları askeri görünümlü siyah bağcıklı botlar. Ethan'ın Nike'ları onların yanında acınacak derecede etkisiz görünüyor.

Bir medyumu görmeye gidiyorlar. Ethan ilk kez bir medyuma gitmektedir, eğer uçaktaki kadını saymazsa, ki saymaz çünkü o tahmin için kayıt yaptırmamıştır. Bu sefer gerçek bir randevusu var. Aslında yetmiş beş dolar için dolandırılmayı kabul etti.

Cenazeden birkaç gün sonra Ethan, Jasmine'e uçakta olanları üstü kapalı bir şekilde anlatmıştı. Dalgınlık numarası yapmıyordu.

-Aradan ne kadar zaman geçerse o kadar önemsiz görünüyordu ama Jasmine'in hemen ilgisini çekmişti.

"Peki ne zaman otuz yaşına giriyorsun?" diye sordu, ona öyle bir ciddiyet ve yoğunlukla bakıyordu ki, vücudu uygunsuz bir tepki verir diye gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. (Jasmine gibi bir kızla yaşarken istemsiz uygunsuz bir tepki verme olasılığı

Özellikle de havluyla dolaştığında. Büyükannesini çok düşünmek zorunda).

"Ekim," dedi adam ve kadın nefesini tuttu.

"Ekim'in *ilk* günü," diye vurguladı, tekrar yapacağını umarak, ama o çoktan kaşlarını çatmış ve çok gizli verilere erişen bir NASA bilim adamı gibi telefonuna dokunmaya başlamıştı. Ona Hobart'ta bir Mistikler, Cadılar ve Kahinler festivalinin uçuş günü sona erdiğini söyledi. Her türden medyum katılmış.

"Senin kadın bu yüzden Hobart'taydı," dedi ve sonra ona medyumların, durugörü uzmanlarının, el falcılarının ve kristal küre okuyucularının fotoğraflarını gösterdi, hiçbiri kadına uzaktan bile benzemiyordu, ama Ethan her birini düşünmek için zaman ayırdı, çünkü Jasmine'in kanepede ona bu kadar yakın oturması çok güzeldi.

"Aslında bu tür şeylere inanmadığımı biliyorsun. Bence bir kavgada ölme olasılığım sıfır," diye itiraf etti Ethan sonunda. "Ben kavgaya girmem."

"Yani, elbette, ama rastgele saldırıya uğrayabilirsiniz." Jasmine başparmağının yan tarafını çiğnedi. "Sokakta mı?"

"Sanırım yapabilirim," dedi Ethan, nazik olmak için. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" dedi. "Dövüş sanatları mı?"

"Hayır, *ikinci* bir görüş almalısın. Babam, 'Her zaman ikinci bir görüş al' derdi. "

Jasmine'in yılda en az iki kez "mükemmel bir medyum, aura ve tarot kartı okuyucusuna" gittiği, kötü bir ayrılık yaşadığında ya da yeni bir başlangıç yapmayı düşündüğünde ise daha fazla gittiği ortaya çıktı. Adı Luca, *inanılmaz biri*, çok yetenekli ve isabetli ve yarım saatlik bir okuma için "sadece" yetmiş beş dolar alıyor. "Cips kadar ucuz!"

Ethan, Jasmine'in cipslerin gerçekte ne kadar tuttuğunu bilip bilmediğini merak eder.

"İçeri girmek zor ama acil bir durum olduğunu açıklayacağım," dedi. "İkimiz için de randevu alacağım - zaten yakında onu görmem gerekiyordu. Birlikte gidebiliriz."

Tabii ki evet dedi. Uçaktaki yaşlı kadına minnettar. Bana bir randevu ayarladınız, bayan. Gerçi bu bir randevu değil. Randevu olmadığını biliyor. Ama bu da bir şeydir.

Ethan, Jasmine'e kendisini sahte bir isimle kaydettirmesini söyledi çünkü bu dolandırıcıların bu işten nasıl sıyrıldıklarını okumuştı. "Sıcak ve soğuk okuma" yapıyorlar. Sıcak okuma, sizi önceden araştırdıkları yerdir. Soğuk okumada ise açık uçlu sorular soruyorlar ve tepkilerinizi izliyorlar. Ethan poker suratıyla orada oturmayı planlıyor.

"Evet, gizli görevde olmak iyi fikir," demişti Jasmine yüzünü ekşitmeden. "Kim bilir Luca senin LinkedIn profilinden neler öğrenebilir."

Bu onun LinkedIn profiline baktığı anlamına mı geliyor? Kadın LinkedIn'de değil tabii ki, o yüzden bunu söyleyemez. Birbirlerini Instagram'da takip ediyorlar. Ethan onun paylaşımlarını incelemek için Ethan'inki kadar zaman harcamadığını varsayıyor.

"Peki... bu 'Luca'yı gördüğünde ne oluyor? Terapi gibi bir şey mi?" diye soruyor.

"Yani, hayır, çünkü terapi için terapistime gidiyorum," diyor Jasmine. "O harika biri. Sana bir randevu almamı ister misin?" Telefonunu karıştırmaya başladı bile, arama yapmaya hazırды. "Muhtemelen yas danışmanlığı almalısın. Harry için."

"Harvey," diyor Ethan. "Şimdilik iyiyim. Sana haber veririm."

Uber onları kemerli bir kapının önünde indirir ve Ethan, Jasmine'i takip ederek loş ışıklı bir hediyelik eşya dükkânına girer. Burası tütsü kokuludur ve mistik semboller ve göksel imgelerle süslenmiştir. Raflar kristaller, okült mücevherler, mumlar, kafatasları, gümüş kaseler, altın çanlar ve kedi, kurt, melek, ejderha ve şeytan figürleriyle parıldamaktadır. Rafların arkasındaki aynalı duvarlar kırmızı ve mor ışık prizmalarını kırıyor. Bir korsanın hazine sandığının içinde olmak gibi.

"Jasmine!" Gri kapüşonlu bir kadın masanın arkasında oturmuş muz yiyor ve bir Apple Mac üzerinde çalışıyor. Havası tamamen yanlış.

"Althea! Nasılsın? Bu arkadaşım Ethan. Pardon, yani *Jason*. Arkadaşım Jason." Jasmine bilezikleri ileri geri kayacak şekilde ileri geri hareket ediyor. "Jason Bourne."

Ethan sıçrayarak öksürüyor, Jasmine'in dans eden gözleriyle karşılaşılıyor ve bir an için sınıfta gülmemeye çalışan okul çocukları gibi oluyorlar.

"Savaşlarda bulundun mu, Jason?" Althea Ethan'ın bileğine başını sallayarak bakar ve korkunç görünümlü menteşeli ve tokalı bir askıya bağlı olan bacağını masanın arkasından çıkarır. "Ben de! Coles otoparkında menisküsümü incittim!"

Jasmine ve Althea menisküsünü tartışırken Ethan dükkânda dolaşıp ciltli kitapların başlıklarını inceliyor: *Yeni Başlayanlar İçin Sarkaç Büyüsü Rehberi*, *Psişik Öz Savunma İçin Pratik Bir Rehber: Paranormal Saldırılara Karşı Kendinizi Korumak İçin Klasik Kullanım Kılavuzu*.

Ethan kendini beklenmedik bir şekilde büyülenmiş bulur. Dokuzuncu yaş gününde aldığı sihir setini hatırlıyor. Minyatür bir kristal kutusunu eline alır, fiyatını görür, şaşırır ve hemen geri bırakır, büyüğü biraz daha azalmıştır.

"Luca seni bekliyor," diyor Althea. "İlk kim gitmek ister?"

"Önce sen git," diyor Jasmine ona. "Tanıdığım bir cerrahı hemen aramak istiyorum."

"Merdivenlerden *in*, *sağdaki* meşe kapıyı aç, *solundaki* mor perdelerin arasından geç," diyor Althea, titizlikle son muzunu soyarken.

O çıkarken Jasmine telefonunu kulağına dayar. "Bunu bir kovboyla riske atamazsın Althea, senin-" Bir parmağını kaldırdı. "*Dr. Geoffrey!* Evet, sizin için bir menisküs daha buldum!"

Ethan merdivenlerden aşağı iner, KAFANIZA DİKKAT EDİN tabelasının altından geçer, meşe kapıyı açar ve mor perdeleri aralayarak siyah U2 *Achtung Baby* konser turnesi tişörtü ve yırtık kot pantolon giyen, babası yaşlarında, tıraşlı, kel bir adam görür. İşe alım görüşmeleri için kullanılabilecek beyaz duvarlı küçük bir odada oturuyor,

Masanın altın yıldızlar ve aylarla işlenmiş mor bir kumaşla kaplı olması dışında.

"Luca?" diyor Ethan.

"O benim! Otursana. Jason, değil mi? Nasılsın?"

"Fena değil." Ethan hiçbir şeyi ele vermiyor, ruh halini bile.

Müşteriye bakacak şekilde duran çerçeveli, daktilo edilmiş bir tabela var. Şöyle yazıyor: OKUMALAR SADECE EĞLENCE AMAÇLIDIR VE DOĞRULUKLARI KONUSUNDA HİÇBİR GARANTİ VERİLEMEZ. TIBBİ, HUKUKİ VEYA FİNANSAL TAVSİYE VERMİYORUM.

Yani gerçekmiş gibi *davranmıyorlar* mı?

"Kırık kol mu?" diye soruyor Luca.

"Bileğim," diyor Ethan. "Kaya tırmanışı kazası." Kahretsin! Tek söylemesi gereken "bilek" idi. Sorulmadan bile bilgi vermiş oldu!

"Bu kötü şans. Althea Coles otoparkında menisküsünü incitti," diyor Luca.

"Evet," diyor Ethan. "Ben, uh, duydum."

"Yani bugün sadece genel bir okuma mı?" Luca ucuz plastik bir mutfak saatinin düğmesine basıyor ve tarot kartları destesini eline alıyor.

"Karıştırabilir misin?"

Ethan parmaklarını sallar. "Sanırım öyle."

"Sol el," diyor Luca. "Üç deste." Ethan

kartları üç desteye ayırır.

"Hangisi?" diye sorar Luca.

"Ah. Ortadaki, lütfen."

Luca kart yığınının masanın kenarına vuruyor.

"Bekar mısınız? Bir ilişkin var mı?" diye soruyor, sanki solitaire'in alışılmadık bir versiyonunu oynuyormuş gibi kartları üst üste diziyor ve arada bir durup gördüklerini değerlendiriyor.

"Bekâr," diyor Ethan.

"Burcunuz?" diye

soruyor Luca. "Terazi,"

diyor Ethan.

"Ah, *Terazi*." Luca başını sallar ve kıkırdar.

Terazi burcunun nesi bu kadar komik?

Luca elini ağzına götürdü. Başparmağıyla burnunu ovuşturuyor, desteden bir kart daha çıkarıp yere koyuyor ve sanki beklediği buymuş gibi, "Evet," diyor.

Kafasını kaldırmadan, "Biri var. Sık gördüğün biri. Bir iş arkadaşı mı? Çevrenizdeki bir arkadaşınız? Bir arkadaştan daha fazlası olmak isteyeceğiniz biri var."

"Evet," diyor Ethan ve konuşmayı kesmek için kendini zorlaması gerektiğini fark ediyor. Bu adam insanların doğal sohbet etme arzusuna güveniyor.

"Evet, evet. Bu doğru. Fiziksel olarak yakın biri. Ama durum biraz karışık. Ona nasıl hissettiğini söylersen arkadaşlığımız tehlikeye girebilir."

"Evet," diyor Ethan. "Beni o şekilde düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum."

Sanki doktorun yanındaymış gibi alçakgönüllü ve saygılı bir şekilde konuştuğunu duyuyor. Süreçle kendi işbirliğinden büyüleniyor.

"Aynen öyle. Anlayamazsın. Senden sadece arkadaş olarak mı hoşlanıyor yoksa daha fazlası için bir olasılık var mı? Ama dinle-" Luca bir karta dokunur. "İyi haber: Kupa Şövalyesi. Gelecekte hayatınıza aşk girecek. Eylül ya da en geç Ekim'de."

"Onunla mı?"

"Onunla da olabilir, başka biriyle de olabilir, bir arkadaşı da olabilir."

Ethan içten içe gözlerini deviriyor. Çıktı. Bu Ethan'ın büyükannesinin bedavaya söylediği türden bir şey: *Sabırlı ol, doğru kız dışarıda bir yerlerde Ethan, biliyorum!*

"Yakında gerçekleşecek. Çok yakında. Kalbinizi açtığınızdan emin olun."

Luca, üzerinde beyaz bir ata binmiş bir iskeletin korkunç derecede neşeli bir görüntüsü olan başka bir kart çıkarırken, "Doğru," diyor Ethan. Açıkça yazıyor: **ÖLÜM**.

Ethan neden burada olduğunu hatırlar: ikinci bir görüş almak için. "Buna ne dersin? Bu öleceğim anlamına mı geliyor?"

Luca yukarı bakar. "Ölüm kartı daha çok bir geçiş dönemi anlamına geliyor. Bir son anlamına gelebilir. Ya da bir başlangıç."

Ethan iç çekiyor. Adam her şeyi örtbas ediyordu. Ona doğrudan söyleyebilirdi. "Sadece uçaktaki bir medyum bana yakında öleceğimi söyledi."

Luca bir kaşını kaldırır. "Uçakta medyum! Bana o filmi hatırlattı. Ne oldu?" Parmaklarını şıklatır. "*Uçaktaki Yılanlar*." Tekrar kıkırdıyor. "Çok komik."

"Ha ha."

"Herhangi bir sağlık sorununuz var mı?" diye soruyor

Luca. "Hayır," diyor Ethan. "Bir kavgada öleceğimi söyledi."

Luca Ethan'ı inceliyor. Fiziğine mi bakıyor? Ethan okul fotoğraflarında yaptığı gibi kaslarını incelikle esnetiyor.

Luca, "Çok sık kavgaya karışan birinin aurasına sahip değilsin" diyor.

Okul fotoğraflarında da hiç işe yaramamıştı. "Yani sence yanılıyor mu?"

"*Hiçbir şeyin* önceden belirlenmiş olduğuna inanmıyorum," diyor Luca.

"Bilmiyor musun?" *O zaman senin asıl amacın ne?* "Kadere inanmıyor musun?"

"Bir dereceye kadar, ama 'Bu kesinlikle senin geleceğin' diyemem. Neden mi? Çünkü bunu yaptığım anda davranışlarınızı değiştiriyorsunuz. Artık bir an önce olduğun kişi değilsin. Mantiği anladınız mı? Yapabileceğim tek şey kartları yorumlayarak olası yolları görmenize yardımcı olmak."

"Doğru," diyor Ethan.

Luca, "Söyleyin bana, yakın zamanda sevdiğiniz biri vefat etti mi?" diye soruyor.

"Çok *sevdiğim* biri değil," diyor Ethan. "Bir arkadaş. Yani, sanırım... evet, sevilen biri."

"Çok özür dilerim." Luca'nın parlak mavi gözlerinde gerçek bir sempati var. İnsani bir anmış gibi geliyor, sanki Ethan'ın

Bu maskaralığın arkasındaki gerçek kişi.

Ethan onun bakışlarını, bir deprem sonrası gibi görünen, çok kötü çatlamış bir tavana doğru takip e d e r .

"Arkadaşınızın özel bir gülüşü vardı. Sıra dışı. Diğer insanları güldüren bir kahkaha."

"Öyle yaptı," diye nefes alıyor Ethan. Bir daha asla tanık olamayacağı o saçma, sessiz, hırıltılı kahkahayı düşündükçe sesi kırılıyor. "Gerçekten yaptı."

(Ama belki de herkes arkadaşlarının özel kahkahaları olduğunu düşünüyordur?) Luca, "Arkadaşın burada. Seninle birlikte."

"Öyle mi?" Ethan omzunun üzerinden bakar. Harvey'nin annesi, babası ve ateşli kız kardeşiyle birlikte olması gerekmiyor muydu?

"Tabii ki öyle ve '*İnançlı olun*' diyor. Sürekli *inanç*."

"Gerçekten mi?" Ethan şüpheciliğini gizleme zahmetine girmez. Yetmiş beş dolarla yapabileceği çok şey vardı. İnançlı olmak mı? Bu Harvey'nin yapacağı bir şey değil. Harvey'nin hiçbir şeye inancı yoktu.

Luca boynu tutulmuş gibi başını yana yatırır. Gözlerini kapatır. Ethan koltuğunda kayar.

Sonunda Luca konuşur. "Harvey, 'Bizim gibiler ilk hamleyi yapmak için hep çok bekler' diyor. "

Ethan irkilir. Yüzüne kan hücum eder. *Bizim gibi erkekler*. Harvey, *Jasmine*'e karşı ilk hamleyi onun yapması gerektiği anlamına mı geliyor? Ethan ne zaman onun adını ansa, "Rüyada görürsün, dostum," derdi. Harvey artık öldüğüne göre daha mı iyiydi? Öteki dünyadan bakınca Ethan ve Jasmine'in gerçekten bir geleceği olduğunu görebiliyor muydu?

"Kaza yapmanı ve yanmanı izlemekten zevk alacağını söylüyor dostum, ama..." "Ama ne?"

Luca gözlerini açar ve hınzırca sırıtır. "Ama belki de yapmayacaksın, Jason Bourne, belki de yapmayacaksın."

Bölüm 38

İnsanlar annemin falcı olduğunu öğrendiklerinde her zaman ilgilerini çeker.

Clark Kent'in bir telefon kulübesine girip Süpermen olarak çıkması gibi, o da yatak odasının kapısını kapattı ve "Madam Mae" olarak çıktı.

Bazen sosyal bir ortamda bir arkadaşım diğer konuklara Madam Mae'den bahsetmemi önerir ve ben de "Dur, ben bunun için mi davet edildim?" diye düşünürüm. Ben eğlence miyim? Benimle ilgili en ilginç şey annem mi?

Muhtemelen.

1984'teki o akşam yemeği partisinde de böyle olmuştu.

-

Ev sahibemiz çikolata parçaları, krema ve vişnelerden oluşan çok katmanlı, orantısız bir karışımı masaya koyduğunda spontane bir alkış koptu. "Bu bir Alman Kara Orman pastası," dedi titreyerek. Birinin, umarım ben değildim, kötü bir Alman aksanıyla cevap vererek eğlendirmeye çalıştığını hatırlıyor gibiyim.

Bak, ben de yapmış olabilirim.

Hepimiz yemek davetlerinde pişman olduğumuz yorumlar yaparız.

Tatlı bir zaferdi. Ev sahibemizin hayatında belirleyici bir an olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Bu onun imza yemeği oldu. O zamandan beri birçok kez yedim. Anma konuşmasında şüphesiz buna atıfta bulunacak.

Bu arada adı Hazel'dı. Hâlâ Hazel!

Kolesterolüne dikkat etmesi gerekiyor ancak bunun dışında sağlık durumu iyi.

Onun kuaför salonuna müşteri olduktan sonra aramızda bir tür dostluk gelişti; salonun adı, hayal gücünden yoksun bir şekilde, Hazel's Hair'di. Benimle aynı bölgede büyüdü ve üç yaş küçük olmasına rağmen aynı liseye gitti. "Akraba ruhlar" değiliz ama sorun değil. Şimdi emekli oldu ama ne zaman Sydney'e gitsem saçımı kesip boyamaya devam ediyor.

İnsanlar saçıma her zaman iltifat ediyor ve ben de bu iltifatları Hazel'in becerileri için değil de kendim içinmiş gibi kabul ediyorum. Bunun benim doğal saç rengim olduğunu varsayıyorlar. Benim doğal saç rengim gri, ama Hazel onu çok az "değiştiriyor". Renk konusunda çok yetenekli.

Yakın zamanda fark ettim ki Hazel'in dostluğunu çoğu zaman hafife almışım, bir kraliçe gibi kabul etmişim, tıpkı saçıma yapılan iltifatlar gibi benim hakkımmış gibi. Siz de bir arkadaşınızla aynı şeyi yapmış olabilirsiniz. O arkadaşınızı bir arayın. Eğer konuşmalarını sıkıcı buluyorsanız, aynı anda sessizce bulaşık makinesini boşaltabilirsiniz.

Her neyse, Hazel'in akşam
yemeği partisi. Sanki dün gibi!
Pek sayılmaz.

Dün olmadığını biliyorum. Uzun zaman önceydi.

Ruh halimiz düzelmişti. Harika kek yardımcı oldu ve ayrıca geç gelen güneyle bir rüzgar sıcaklıkta dramatik bir düşüşe neden oldu, bu da vantilatörün kapatılabileceği ve hepimizin saçlarımızı düzeltebileceği anlamına geliyordu. Ayrıca, sakallı adamın dışındaki pirinç tanesi yerinden çıkmıştı, bu da hepimiz için muazzam bir rahatlama oldu.

Güneyle fırtına, hava tahmincilerinin güvenilmezliği hakkında bir tartışmaya yol açtı.

"Bir *kâhinle* daha şanslı olursun!" Hazel bana gösterişli bir göz kırptı, ben de görmemiş gibi yaptım.

Sakallı adam "kaos teorisini" duyup duymadığımızı sordu. Duymuştum ama konuşmaya payıma düşenden fazlasını kattığım için bir şey söylemedim.

Kaos teorisi, şu anda küçük bir değişikliğin daha sonra büyük bir değişikliğe yol açabileceği fikridir.

İlk olarak bir meteoroloji uzmanı tarafından bir hava durumu dizisi modellenirken gözlemlenmiştir. Değişkenleri altı yerine yanlışlıkla üç ondalık basamağa yuvarlamış ve bu küçük değişikliğin iki aylık bir süre boyunca simüle edilmiş hava modelinin tamamını değiştirdiğini keşfederek şok olmuş, böylece atmosferdeki en önemsiz değişikliğin bile hava durumu üzerinde dramatik bir etkisi olabileceğini kanıtlamıştır.

"Brezilya'da bir kelebeğin kanat çırpması Teksas'ta bir kasırgaya yol açabilir mi?" diye sordu sakallı adam, sanki bu soruyu kendisi düşünmüş gibi mutlu bir gülümsemeyle, oysa aslında meteoroloji uzmanının akademik makalesinin aliteratif başlığından alıntı yapıyordu.

Bu benzetmenin ilk olarak, bir uçak kapağını çağrıştırdığını biliyordum. *Martı* kanadı. Bundan bahsetmediğimi söylemekten gurur duyuyorum.

"Peki, olabilir mi?" diye sordu sonunda biri ve sakallı adam teorik olarak olabileceğini ya da bir kasırgayı *önleyebileceğini* açıkladı.

Hiçbirimizin hortumlarla ilgili bir deneyimi yoktu, bu yüzden sohbette bir durgunluk oldu.

"*Salonda biraz oyalanalım* mı?" Hazel kolunu özensiz bir şekilde salladı. Büyüleyici bir çakırkeyiflikten utanç verici bir sarhoşluğa uzanan o görünmez çizgiyi aşmıştı.

Kocası kahveyle kendisinin ilgileneneceğini söyledi ki Hazel'in sıcak sudan sorumlu olmasını istemediğimiz için bu mantıklı bir karardı.

Herkes için yeterli oturma yeri yoktu, ben de sehpanın yanında yere oturdum. Genç bir kadın olarak yerde oturmayı severdim ve sık sık otururdum. Artık yapmıyorum, ancak ironik bir şekilde artık yapmam tavsiye ediliyor. Brezilyalı bir doktor "oturarak ayakta durma testi" adında bir şey geliştirdi; bu testte ellerinizi ya da ayaklarınızı kullanmadan yerden ayağa kalkmanız isteniyor.

Dizler. Geçen yıl arkadaşım Jill ile denedik ve tavsiye etmiyorum. İkimiz de başarısız olduk. Yine de bizi güldürdü.

"Cherry!" diye emretti Hazel. "Herkes annenin ne iş yaptığını anlat!"

"Bu gece herkes annem hakkında yeterince şey duydu," dedim kararlı bir şekilde.

"Cherry'nin Anne oldu a ünlü servet Veznedar. *Madam Mae!*
Ooooh!"

"Onun yetenekleri sana mı miras kaldı?" Çekici adam bana kalkık elini uzattı. "Avucumu okuyabilir misin?"

"Hayır," dedim. Bana uzattığı eli tutma isteğine karşı koydum. "Onun yetenekleri bana miras kalmadı. Annem her zaman bir patates kadar sezgilerim olduğunu söylerdi."

"Bir patates!" dedi çekici adam. "Şey, sen kesinlikle patatese benziyor."

Gözleri erkeklerin yaptığı o hızlı aşağı, yukarı hareketini yaptı. Artık buna izin verildiğinden emin değilim.

O gece güzel görünüyordum ve seksenlerde güzel görünmek zordu. Siyah ince çizgili yüksek belli bir etek, sıcak pembe bir gömlek ve simli üçgen şeklinde küpeler takmıştım. Saçlarımın yanları kısa, tepesi uzun ve tırtıklıydı. Hazel ve ben harika göründüğünü düşündük. Bu bizim hatamız değildi. Modaydı.

Karısı sinir bozucu uzun bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve "Falcılık *yasa/* mı ki? Annen alınmasın ama... sahtekârlık değil mi bu?"

Bunun, kocasının az önce bana bakış şeklinden dolayı benden intikam alma şekli olduğunu anladım ve tamamen kabul ettim.

"Tabii ki yasal," dedi Hazel. "Cherry'nin annesinin evlerinin önünde bir tabelası vardı."

Haklıydı. Posta kutumuzun altındaki iki zincire asılı küçük el boyaması ahşap tabelada şöyle yazıyordu: MADAM MAE-ELMALAR, ÇAY YAPRAĞI VE TAROT. RANDEVU GEREKMEZ.

Aslında randevu almak gerekiyordu ama annem hiçbir müşteriye geri çevirmeyi sevmezdi. Son derece popüler olduğu, hatta kısa bir süre için "kötü şöhretli" olduğu yıllarda, küçük oturma odamızda bazen dört kişi dolaşırdı. İçecek ikram etmek zorundaydım, bu da stresliydi.

Sakallı adam özür dileyerek ama bildiklerini paylaşmadan da edemeyerek, "Sanırım falcılık teknik olarak yasadışı," dedi.

Google'dan önce akşam yemeği partilerinde her türlü doğrulanamaz ifadeyi atabilirdiniz, ancak bu durumda o haklıydı. Falcılık teknik olarak yasadışıydı ama nadiren kovuşturmaya uğrardı. Annem kesinlikle polisle hiçbir sorun yaşamamıştı, ancak çocukluğundan beri polisin falcıları yakalamak için gizli görevde olduğuna dair hikayeler biliyordu. Sadece polisin para alışverişine tanık olması halinde kovuşturmaya uğrayabilirdiniz. Kadınlar polis teşkilatına katılmadan önce bazı falcılar bu olasılıktan kaçınmak için erkek müşterilerle görüşmeyi reddediyordu. Avustralya'nın bazı bölgelerinde ve dünyanın pek çok yerinde hala fal bakmanın yasadışı olduğu yerler var. Geçenlerde Amerika'da hüküm giymiş medyumların şartlı tahliye kurulları önünde mülakata alındığını okudum. "Hepsi palavra, değil mi?" diye alay eden "komisyon üyeleri" (hepsi erkek gibi görünüyordu), medyumları (hepsi kadın gibi görünüyordu), evet, "hepsi palavra" olduğunu itiraf etmeye zorluyordu.

Doğaüstü güçlere sahip olduğu düşünülen kadınlar için her zaman özel bir öfke ve aşağılama olmuştur. Britanya Adaları'nda cadılık suçundan idam edilen son kadın soyulmuş, katrana bulanmış, bir fıçı üzerinde kasabada dolaştırılmış ve diri diri yakılmıştır.

Açık olmak gerekirse: bu yasal bir infazdı.

Çekici adam "uzun bir falcı soyundan" gelip gelmediğimi sordu.

Olmadığımı söyledim, ancak gerçekte büyükannem de el falına bakardı. Mektup kutusunda hiçbir işaret yoktu, sadece fısıltılı yönlendirmeler vardı ve büyükbabamın bundan asla haberi olmadı. Onu diri diri yakmazdı,

ama o buna bir son verirdi. Büyükbannem kazandığı parayı bir bisküvi kutusunda saklardı. Her Cumartesi öğleden sonra Hornsby'deki evinden birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki Jersey Caddesi'ndeki bahisçiye gider, her yöne iki şilin yatırır ve çay için pirzola kızartırken evdeki radyodan at yarışlarını dinlerdi.

"Her zaman kendi paranı kazanmanın bir yolunu bul, Cherry," derdi bana bisküvi kutusunu sallayarak.

Ne zaman online bankacılık yapsam büyükbannemin madeni paralarının hafif şingirtisini duyuyorum: değerli bağımsızlığın sesi.

Sinir bozucu kıvırcık saçlı kadınla falcılığın yasal olup olmadığını tartışmadım. Bunun yerine, sakallı adama yeni teknolojinin gelecekte hayatlarımızı nasıl değiştirebileceği konusunda bir fikri olup olmadığını sorarak dikkatleri kendimden uzaklaştırdım. Olacağını bildiğim gibi birden fazla düşüncesi vardı.

Kapı zili çaldığında "cep telefonunun" neden hiçbir zaman yaygın olarak kullanılamayacağını açıklıyordu.

O anda bir önsezi ürpertisi hissettiğimi söyleyebilmeyi isterdim ama hissetmedim.

Bölüm 39

Mayıs ortası, Tazmanya'ya yaptıkları muhteşem gezinin üzerinden neredeyse bir ay geçmiş ve Sue O'Sullivan arkadaşı Caterina Bonetti ile Haberfield'daki loş ışıklı yeni "rustik İtalyan lokantasında" hafta ortası akşam yemeği yiyor. Altı aydır görüşmemişlerdir, bu yüzden konuşacak çok şeyleri vardır; neredeyse bir ajandaya ihtiyaçları vardır, konuşacak çok şey vardır. Kelimeleri birbirine karışıyor, düşünceleri sapıyor, sesleri birbirine karışıyor: *Tazmanya nasıldı, Cairns nasıldı, saçların harika görünüyor, kolyene bayıldım, annen nasıl, kız kardeşin nasıl, ayak bileğin nasıl, dizin nasıl, bunları duymak için can attığımı söylemiş miydin?*

Cam kavanozdaki LED mum beyaz masa örtüsüne spot ışığı tutuyor ve öne, ışığa ve birbirlerine doğru eğilip buzlu parlak turuncu Aperol spritz'lerini çevre dostu kırmızı-beyaz çizgili kağıt pipetleriyle karıştırıyorlar ve garson siparişlerini almak için her görüldüğünde "Oh, üzgünüm, daha bakmadık bile, konuşmakla meşgulüz!" diyorlar. İlk üç seferinde "Acelelerimiz yok" demişti ama şimdi sinirlenmiş ve onları tersliyor.

Gözlüklerini takarlar ve birbirlerinin fotoğraflarına bakmak için telefonlarını değiştirirler: Sue'nun son derece başarılı Tazmanya karavan gezisi ve Caterina'nın annesinin son derece stresli doksanıncı doğum günü kutlaması. Daha sonra kayınvalideleri hakkında şikâyetle bulunmaya başlarlar ki bu terapötik amaçlar için her zaman gereklidir, zira bu hoş ama çıldırtıcı kadınları güzel genç yüzlerine karşı asla eleştirmediler.

Sue, Caterina'ya bir gelininin Max'le birlikte on sekiz aylık torunlarını kucağına almadan önce "rızasını" almak zorunda olduğunu, bir diğer gelininin de ailesini şekersiz diyetle soktuğunu, dolayısıyla şu anda yalan söylemeye gerek yok, çocukların *meyve* yemesinin yasak olduğunu anlatıyor.

Caterina Sue'ya gelininin sürekli olarak Caterina'nın yakında çalışma saatlerini azaltıp azaltmayacağını sorduğunu söylüyor. Caterina bir pratisyen hekimdir ve *kendisi* de pratisyen hekim olan gelini, Caterina ücretsiz çocuk bakımı sağlama ayrıcalığına sahipken çalışma saatlerini artırmayı ummaktadır. Diğer büyükanne zaten haftada iki gün çalışıyor.

"Çalışma saatlerimi azaltmak istiyorum," diye itiraf ediyor Caterina Sue'ya. "Ama yeni yürümeye başlayan çocuklara bakabilmek için değil! Geçen gün bana çocukları yüzme derslerine götürebileceğimi söyledi, sanki bu benim için özel bir muamele olacakmış gibi! Sen de çocuklarını yüzme dersine götürmekten *nefret etmiyor* muydun?"

Sue aslında çocuklarını yüzme derslerine götürmekten, diğer ebeveynlerle sohbet etmekten oldukça keyif alıyor ve torunlarını da götürme fırsatını çok istiyor ama ürpermiş gibi yapıyor. "Oh, evet. Çok gürültülü. Bütün o... klor."

"*Aynen öyle*. Ben görevimi yaptım!"

Sonuç olarak Caterina hâlâ tam zamanlı çalışmaktadır ve bu gülünç bir durumdur: sevimli, kötü torunlarından kaçmak için çalışmaktadır.

Sue, Caterina'ya çalışma saatlerini azaltmasını söylüyor ve gelininin ya da diğer büyükanne'nin ne düşündüğü *kimin umurunda*? Kreşte yanlış bir şey yok. Caterina, Sue'ya gizlice o çocuklara sevdiği tüm meyveleri yedirmesini söyler. İkisi de birbirlerinin tavsiyelerini göz ardı edeceklerini biliyor.

Sonunda menüyü okumak için telefonlarının fenerlerini kullanacak kadar uzun süre konuşmayı bırakırlar. Caterina başka bir garsonun dikkatini çeker ve Sue'ya onunla sohbe başlamamasını tembihler, Sue da bruschetta, sarımsaklı ekmek, balkabağı mantısı, armut ve patates siparişi verirken garsona güzel saçları için iltifat etmekte direnir.

roka salatası ve Sue'nun gezisi şerefine bir şişe Tazmanya pinot noir.

Sue ona uçakta olanları anlatırken Caterina bruschetta'yı ikiye bölmektedir. Bunca zamandır Sue'nun gündemindeydi ama ertelemişti. Büyük bir mesele gibi görünmesini istemiyor.

"Bu son derece ürkütücü," diyor Caterina. Tabağının üzerine eğilmiş, elindeki bruschetta parçasını dikkatle havada tutuyor. Domates ve fesleğenle dolu ve bir ısırik alır almaz tüm yapı patlıyor. "Doğru. Bıçak ve çatal kullanıyorum." Sue'ya bakıyor. "Sanırım gerçekten endişelenmiyorsun?"

"Oh, hayır, tabii ki hayır," diyor Sue. Bruschetta'sını ısırmaya çalışıyor ve Caterina'nınkine benzer bir sonuç alıyor. "Bu ekşi maya çok çtır!" Peçetesiyle ağzını siliyor. "Yanımda oturan adamla detayları paylaştık ve bir iş kazasında ölürse iletişime geçeceğine söz verdi. Ha ha. Eğer haklıysa ilk o gidecek."

"Ne yani, bu tahminleri uçaktaki herkes?"

"Her bir yolcu muydu bilmiyorum ama bagaj bölümünde bu konu hakkında konuşan pek çok insan vardı. Bazı balayı çiftleri vardı. Gelin hala gelinliğinin içindeydi. Kadın ona 'yakın partner cinayeti'nden öleceğini söylemiş. " Sue kokteylini sallıyor ve son lokmasını da içiyor.

"Bu korkunç," diye soluk soluğa kalıyor Caterina. Öne doğru eğiliyor. "Adam baktı mı?"

"Şiddet mi? Hayır, hiç de değil" diyor Sue. "Ama düğün fotoğraflarında hiç şiddet yanlısı görünmüyorlar, değil mi?"

Caterina elindeki bruschetta tabağını iterken, "Bazı şaşırtıcı derecede zeki insanlar medyumlara inanıyor," diyor. "Çok başarılı bir cerrah tanıyorum-hey, bekle, Max'in bir İtalyanla ilişkisi olacağını öngören bir medyum görmedin mi? Beni yıllarca Max'ten uzak tuttun!"

"Kısa boylu bir İtalyan kadındı, sen Max'ten daha uzunsun!" Nedense Max ve Caterina'yı yatakta düşünmek Sue'yu kıkır kıkır güldürüyor. O kadar uyumsuzlar ki, metafiziksel olarak imkânsız gibi geliyor. "Seni ondan hiç uzak tutmadım."

Caterina ona alaycı bir şüpheyile bakar, peçetesiyle ağzını siler ve peçetesini tekrar kucağına bırakır. "Doğru psişik tahminlere dair *gerçek* bir kanıt duymak isterim."

"Nostradamus?"

"Dünyanın doksanlı yıllarda sona ereceğini söylemişti," diyor Caterina. "Kendi ölüm gününü tahmin ettiğini okuduğumu hatırlıyorum-"

"Ciddi misin? Ama bu etkileyici."

"Hayır, ama tahmin edin *ne zaman* kehanette bulundu? *Ölmeden bir gün önce*. Hasta ve yatalak olduğu zaman."

"Belki o kadar etkileyici değildir," diye kabul ediyor Sue.

Raviolileri, salata ve şarapla birlikte devasa buharlı kaselerde gelir. Sue fırsattan istifade garsonun saçına iltifat eder ve Caterina gözlerini devirir.

Garson gittikten sonra "Sen tam *bir* büyükannesin," diyor.

Sue ona parmak atarken burnunu kaşıyormuş gibi yapar: bu ona en büyük torunu tarafından öğretilmiş bir manevradır. Uçak olayı hakkında başka bir şey söylememeye karar verir. Caterina daha önce de onu tıbbi dertleriyle sıkın insanlardan şikayet etmişti.

Sue anlıyor. Bir keresinde bir arkadaşı arayıp Sue'nun oğlunun bacağını sarmak için gelip gelemeyeceğini sormuştu. Sue *yarım saat* uzakta yaşıyordu ve evde beş çocuğu vardı. (Çocukları arabaya bindirdi ve oraya gitti. Akşam yemeğinde pizza yediler ve eğlenceli bir geceydi. Ama yine de. Hadi ama.)

Sue diyor ki, "Peki nasıl gitti-"

Caterina araya giriyor, "Ailenizde pankreas kanseri yok, değil mi?"

"Yok."

"Peki herhangi bir belirti yaşamıyor musunuz? Endişelendiğiniz bir şey var mı?"

"Hayır."

"Risk belirteçlerinin hiçbiri yok," diyor Caterina. Parmaklarıyla işaretliyor. "Obez değilsiniz, sigara içmiyorsunuz, diyabetik değilsiniz, aile geçmişiniz yok."

"Hayır," diyor Sue. "Aptalca olduğunu biliyorum. Endişelenmeyin. Endişelenmiyorum." Salata kâsesinin kenarından parmaklarıyla bir parça armut alıyor.

"Öyle değil mi?" Caterina ona sabit bir şekilde bakar. Loş ışıktaki Sue'nun kırk yıl önce ilk bebeklerini yerel bebek kliniğine götürdüklerinde tanıştığı ve otoriter klinik hemşiresinden hoşlanmadıkları için bağ kurdukları kadın olabilir.

"Şey," diyor Sue. "Erken yakalamanın zor olduğunu biliyorum. Sonuçların çok iyi olmadığını biliyorum. Bu benim... tercihim olmazdı."

Caterina alaycı bir şekilde gülümser.

Sue sözlerine şöyle devam ediyor: "Sanırım çağımız gereği, sürekli korkunç teşhisler konulan insanlar duymuyor musunuz? Sanki hepimiz bir sonraki baltanın nereye düşeceğini görmek için bekliyor gibiyiz."

"Biliyorum," diyor Caterina. "Bu çok acımasız."

"Bu can sıkıcı bir durum çünkü 60 yaşına bastığımdan beri keyfim yerinde."

Caterina, "Seni tanıdığımdan beri keyfin yerinde Sue," diyor.

"Hayır, görmedim. Ve bu yolculuk için çok heyecanlıyız. Ülkeyi hiç terk etmediğime inanabiliyor musun? Bir pasaport bile alamadan öldüğümü düşünsene."

"Çok meşguldün Sue," diyor Caterina. "Güzel bir aile yetiştirmek, canını dişine takarak çalışmak, insanların hayatlarını kurtarmak. Sadece seyahat edersen gerçekten 'yaşamış' olacağın fikrine kapılma. Sanki *yaşamaktan* sayılan tek şey herkesle aynı turistik noktalarda aynı fotoğrafları çekmekmiş gibi."

"Biliyorum," diyor Sue. Duraksıyor. "Yine de Pisa Kulesi'ni tutuyormuş gibi yaptığım o fotoğraflardan birini *gerçekten* istiyorum. Buzdolabımın üzerinde istiyorum. Bu benim hayalim. Buzdolabımı her açtığımda kendimi Pisa Kulesi'ni tutarken görmek istiyorum." Avucunun içini göstererek hayali bir kameraya gülümsüyor.

Caterina homurdanıyor. Bardağını kaldırıyor, karıştırıyor ve tekrar yerine koyuyor. "Tamam. Şimdi bazı temel testler yapalım. Karın ultrasonu. Kan şekerinizi kontrol etmek için nefes testi. Prediyabetik olmadığınızdan emin olmak için. Karaciğer ve böbreklerinizin nasıl çalıştığını kontrol etmek için kan testleri."

Sue çatalını bırakıyor. "Bu kendini beğenmişlik mi? İçlerinde kötü bir 'his' olduğu için acil servise giden insanlar gibi olmak istemiyorum. İşyerinde kimseye bahsetmedim bile. Çok utanç verici."

"Sadece genel bir sağlık kontrolü yapacağız," diyor Caterina. "Bunda yanlış bir şey yok. İçimizin rahat etmesi için. Kontrol edebileceğimiz her şeyi kontrol edeceğiz."

"Sen çok iyi bir arkadaşsın," diyor Sue duygusal bir şekilde.

"Hayır." Caterina trafik polisi gibi elini kaldırır. Duygusallığa dayanamaz. Gerçi Sue onun kaba dış görünüşünün ardındaki duygusal kalbi görebiliyor.

Sue çatalıyla devasa büyüklükte bir ravioliyi mızraklıyor ve suyunun akmasını izliyor. "Bu yaşta bunu söylemenin aptalca olduğunu biliyorum ama daha yeni başlıyormuşum gibi hissediyorum."

"Annem '*La vita va veloce*: bu hayat hızlı gidiyor, zamandan çok daha hızlı' derdi. "

"Bazen son kırk yılı otomatik pilotta yaşadığımdan endişeleniyorum," diyor Sue, "sanki hep şunu düşünüyormuşum gibi, tamam, sadece bir sonraki şeyi atlatacağım, *sonra* yaşamaya başlayacağım: bir kez evlendiğimde, bir kez bebek doğduğunda, bir kez bu çocuk gece boyunca uyduğunda, bir kez bu okula gittiğinde, bir kez hepsi okulu bitirdiğinde, bir kez Noel bittiğinde, bir kez Paskalya bittiğinde, nasıl gittiğini biliyorsunuz. Hamster çarkı."

"Biliyorum," diyor Caterina. "Ama sen bana hiçbir zaman otomatik pilota bağlanmış biri gibi gelmedin. Her zaman küçük bir hamster gibi göründün, Sue."

"Ölmeye *hazır* değilim," diyor Sue dramatik bir şekilde, tam da güzel saçlı garsonun parmesan ve karabiber ikram etmek için belirlediği anda.

Garson kız şaşırmış görünüyor.

"*Aslında* ölmüyorum," diye onu rahatlatıyor Sue. "Oh, evet, lütfen Parmesan'a! Bir medyum vardı - dürüst olmak gerekirse, gerçekten medyum olup olmadığını bile bilmiyoruz -"

"Sue," diyor Caterina.

"Aman Tanrım, medyumlara *bayılırım*," diyor garson kız. "Bana güç ver." Caterina iç çeker.

Bölüm 40

O gün, Hobart'tan Sydney'e giden uçakta kelebek bendim.

Aslında, ben daha az şiirsel bir martıydım.

Bu daha uygun görünüyor. O uçakta tahminlerimi söyleyerek, kanat çırparak yürüdüm ve eylemlerimin sonuçları oldu, bunun da sonuçları oldu, bunun da sonuçları oldu.

Ben bir kaos ajanıydım.

Bölüm 41

"Bebeğiniz hayatının ilk dokuz ayını sıcak, rahat ve sucul bir ortamda geçirdi!"

Paula, her biri mayolu bir bebek tutan ebeveynlerden oluşan bir çemberin içinde, beline kadar klorlu, sözde ısıtılmış suyun içinde, çok dar eski tek parça mayosunun içinde titriyor. Ebeveynler havuzun kenarında başlarının üzerinde duran eğitmeni dinlemek için başlarını geriye eğiyorlar. Bebekleri tekme atıyor, zıplıyor, kıpırdanıyor, kıkırdıyor ve mızızlanıyor.

"Bebeğinizin suya karşı doğal bir ilgisi var." Eğitmen, kırpılmış beyaz saçları olan, mayosunun üzerine kırmızı, uzun kollu bir haşema giymiş, fit bir kadındır. Paula kırmızı boyalı ayak tırnaklarının fayansın kenarından sarktığını görebiliyor. Ebeveynler gibi eğitmen de kucağında bir bebek tutuyor, pembe sincap yanaklı bir kız çocuğu, Paula yakınlarda bir ebeveyn göremediği için kullanışlı bir dekor bebek gibi görünüyor.

Tüm bebekler sevimli ama Timmy, belli ki en sevimlisi. En sevdiği akortsuz "ah ah ah" sesini çıkarıyor ve avuçlarını suyun yüzeyine vuruyor, yüzünü her sıçratışında kendini ürkütüyor. Küçük su damlacıkları onun koyu renk kirpiklerine yapışıyor ve Paula bıçak gibi bir sevgi saplanması hissediyor.

Timmy'yi evden arabayla kırk dakika uzaklıktaki Tiny Fish Yüzme Okulu'na kaydettirdi. Altı aydan küçük bebekleri kabul eden bulabildiği en yakın yüzme okuluydu. Willow yolun beş dakika aşağısında yüzme dersleri alıyor ve buna bayılıyor. "Timmy'nin adını yazdıracağız ve dört hafta içinde onu göreceğiz!"

Willow'un yüzme okulundaki müdür Timmy'nin ayaklarını gıdıklayarak şöyle demişti. "Şu devasa ayaklara bak! Orada bir yüzücü var!"

Ama Paula bekleyemeyeceğini anladı. Hemen harekete geçme arzusu çok güçlüydü. Timmy *hemen şimdi* yüzmeyi öğrenmeli. Bu mantıksızdır çünkü eğer kadının öngörüsüne inanıyorsa, o zaman yedi yaşına gelene kadar boğulmayacağına da inanmaktadır ki bu da yıllar demektir. Ama bu onu rahatlatmıyor.

Düğünden sonra Hobart'a döndüklerinden beri Matt'le kehanet hakkında konuşmadılar. Ne de olsa, söylenecek daha ne vardır ki? Matt'in bu konuyu unutmasını istediğini biliyor, ama o sürekli bunu düşünüyor. Başka bir konuda gayet tutarlı ve neşeli bir şekilde sohbet ederken bile, kafasında düşüncelerden oluşan bir bant kayar: *Buna inanmıyorum. Ama ya doğruysa? Onu daha önce nerede gördüm? Buna inanmıyorum. Ama ya doğruysa? Onu nasıl tanıdığını bul! Ama bunun ne yardımı olacak? Buna inanmıyorum. Ama ya doğruysa?*

Çok yorucu.

"Kulağa çok yorucu geliyor Paula," dedi Dr. Donnelly, Paula on yedi yaşındayken ve uzun zamandır unuttuğu bir konuyla ilgili saatler süren düşünce sürecini anlatırken. Paula şaşırılmıştı. Herkes böyle düşünmüyor muydu? Görünüşe göre düşünmüyordu.

"Bebeğinizin zaten doğal bir yüzme yeteneği var! Altı aya kadar memeli dalış refleksi suyun bebeğin ciğerlerine girmesini engeller." Eğitimci bebeği, Matt'in Süpermen oynarken Timmy'ye yaptığı gibi karnının üzerine çeviriyor. Onu havada sallıyor ve bebek kıkırdıyor. "Amfibi refleksi, onları suya karın üstü yatırdığınızda bacaklarının hareket edeceği anlamına gelir."

"Ah *ah* ah!" diye onaylıyor Timmy. En azından burada olduğu için mutlu.

Yeni bileziği tombul küçük bileğinde şingırdıyor. Paula bileziği uğursuz mu, rahatlatıcı mı yoksa eğlenceli mi bulduğuna karar veremez.

Eğitmen ciddileşiyor. "Bugün buraya gelerek çocuklarınıza bir gün *hayatlarını kurtarabilecek* doğal bir beceriye bir başlangıç yapmalarını sağlıyorsunuz."

Paula bu sabah Willow'u evine bıraktığında Paula'nın kayınvalidesi, "Timmy yüzme dersleri için çok küçük," dedi. "Bunun nedeni uçaktaki cadı, değil mi?"

Matt ona söylemiş olmalı. Annesine söylediğine göre kehanet hâlâ aklındadır ve bu da Paula'nın ona karşı şefkatli hissetmesine neden olur. Belki de söylediği kadar ilgisiz değildir.

Paula, "Hayır, hayır, bu sadece Timmy için eğlenceli bir aktivite," dedi. "Her neyse, çok teşekkürler-"

"Bekle." Zehra buyurgan bir el kaldırdı.

Matt'in annesi Türk, siyah saçlı, siyah gözlü, şık ve çekici.

"Timmy için bir Geyim var," dedi. "Her iki çocuğa da doğduklarında birer tane vermeliydim ama Matt her zaman, 'Anne, köy batıl inançlarıyla beni Paula'nın önünde utandırma,' derdi."

"Matt mi söyledi bunu?" Paula şaşırmıştı. Matt'in kendi ailesinin -daha zengin, daha şık- onunkinden bariz bir şekilde üstün olduğunu anladığını sanıyordu. Onunla tanıştığında sıradan bir Paula Jones'tu. *Elbette* adını Paula Binici olarak değiştirmekten ve otomatik olarak daha göz alıcı hale gelmekten mutluydu. (Hâlâ yeni ismi kadar çekici ve ilginç olmayı bekliyor. O sıradan Jones genleri savaşmadan yok olmayacak.)

"Bir nazar bileziği. Onu korumak için," dedi Zehra. Timmy'nin bileğine mavi ve beyaz kolyeli gümüş bir bileklik takmıştı. "Willow için de bir tane var."

"Teşekkür ederim," dedi Paula ve sonra merakla, "Buna gerçekten inanıyor musun Zehra?" diye sordu.

Zehra zarif bir omuz silkti. "Onlar Swarovski."

Herkesin batıl inançları vardır. Paula'nın kız kardeşinin düğünündeki o mantıklı görünümlü, gözlüklü konuk, görünüşe göre bir vergi denetçisi, buketi yakaladığı için kendinden geçmişti, sanki bunun ona bir evlilik teklifi getireceğine gerçekten inanıyordu.

Şimdi eğitmen havuzun kenarına doğru yürüyor. "Tiny Fish'te öğrettiğimiz şey, kendini kurtarma denilen bir kavramdır."

Eğitmenin kucağındaki bebek ışıldııyor. Paula olacakları olmadan önce biliyor.

"Emeklemeden önce yüzmeyi öğrenen torunum Olivia ile tanışın!"

Eğitmen bebeği düşürür. Herkes nefes nefese kalır. Birkaç dehşet verici saniye boyunca alçalır ama sonra yana doğru yuvarlanır, küçük kollarını ve bacaklarını tekmeler ve sırt üstü yüzerken sırttan ıslak minik yüzü sudan çıkar.

"Evet, bu bize göre değil," diyor Paula'nın yanındaki adam, bebeği yüzünü onun ağır dövmeli göğsüne gömerken. "I'm a Little Teapot' şarkısını söyleyeceğimizi sanıyordum. "

Ama Timmy zevkten çılgına dönmüş durumda. Paula'nın kollarından kurtulup suya atlamaya çalışıyor ve Paula onun kaygan vücudunu tutmak için sıkı sıkıya sarılmak zorunda kalıyor. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

Eğitmen Paula'ya, "Küçük adamın çok hevesli," dedi.

Paula sanki gurur ve zevkle gülüyor, ama kayınvalidesinin mırıldandığı sözleri hatırlıyor, o kadar alçak sesle konuşuyor ki, Timmy'nin bileğine nazar bileziğini takarken Paula'nın onu duymak için yakınına eğilmesi gerekiyor: "Bu bir kehanet olmayabilir Paula, bu bir lanet olabilir."

Bölüm 42

Sanırım annem yanılıyordu. Kaderle savaşılabılır.

Doktora gidiyorsunuz. Sağlık kontrollerinizi yaptırırsınız. Belirtileri görmezden gelmezsiniz. Sebzelerinizi yersiniz. Egzersiz yaparsınız. İlaçlarınızı alırsınız. İşaretli yollarda kalırsınız. Emniyet kemerinizi takarsınız. Güneş kreminizi sürüyorsunuz. Kör noktalarınızı kontrol edersiniz. Her iki tarafa da bakın. Frenlerini kontrol et. Bir flört uygulaması indirirsin. O partiye gidersiniz. O işe başvurursunuz. O kişiyle konuşursunuz. Mümkün olduğunca çok çalışırsınız. Mantıklı bir şekilde yatırım yaparsınız.

Kadere karşı mutlaka *kazanamazsınız* ama en azından mücadele etmelisiniz.

Bölüm 43

"Sırtın nasıl, beta? Hâlâ ağrı kesici alıyor musun? Baban ve ben opioid krizi hakkında mükemmel bir belgesel izledik. İlginçti ama aynı zamanda dehşet vericiydi."

Allegra'nın annesi yumuşak bir dille konuşur ama otoritesi o kadar sarsılmazdır ki, Allegra onunla telefonda konuşurken bile kendi yetişkin versiyonunu aktif bir şekilde kontrol altında tutması gerektiğini fark eder.

Kendisini bir kez daha içinde bulduğu, bir daha asla dönmeyeceğine söz verdiği Kuzey Sidney'deki dairenin yatak odasına bakar ve yine de buradadır, henüz kendinden nefret etme aşamasında değil, hala cehenneme gitme aşamasındadır.

Tek yapması gereken mesajlaşmaktı. Elinde bir şişe şarapla yatak odasının kapısında belirdi, kaşlarını kaldırarak etiketi işaret etti. Bir an için sadece penceresinden gelen şehir ışıklarıyla aydınlandı: sakallı, heykel gibi, muhteşem. Kişiliğine uygun olduğunu düşündüğünüz kaya gibi sert karın kaslarına sahip olmadığını fark etmek her zaman rahatlatıcı ve şaşırtıcıdır. Karın kaslarına sahip olamayacak kadar yemeklerini sevdiğini söylüyor.

Allegra annesinden gelen bu telefona cevap verirken ses çıkarmamaya hayatı üzerine söz vermiştir. Bugünlerde Allegra annesinden gelen bir çağrıyı uzun süre görmezden gelirse, bir sonraki duyacağı şey kurtarma helikopterleri olabilir. Şaraba evet anlamında başını sallar ve adam ortadan kaybolur.

"Bana ilacının adını hatırlat Allegra, yazdığımı sanıyordum ama bulamıyorum. Kardeşine ne düşündüğünü sormak istiyorum."

"Taj'ın ne düşündüğü kimin umurunda?" diyor Allegra içgüdüsel olarak. İşte böyle. Görüşmenin üzerinden iki dakika geçti ve şimdiden on iki yaşındaymış gibi davranmaya başladı.

Allegra'nın yirmi sekizinci doğum gününün üzerinden bir aydan fazla zaman geçti: kariyerinin bugüne kadarki en kötü uçuşuyla sonsuza dek damgalanmış bir gün. Ailesinin evindeki doğum günü yemeğini kaçırmak ve doğruca evine gidip yatmak zorunda kaldı ve ertesi sabah uyandığında hareket edemiyordu. Sırtı kireçlenmiş gibi hissediyordu. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek banyoya gitmek zorunda kaldı, dramatik bir şekilde sızlandı ve bir yandan da kaftan giyen ve ayakkabı dolu el çantası olan yolcu hakkında intikamcı düşünceler düşündü.

Allegra annesini aradı, annesi gelip yatağına dönmesine yardım etti, ardından Allegra'nın ortopedi cerrahı olan kuzenlerinden birini aradı, muhtemelen yapacak daha iyi işleri, hatta ameliyatı vardı ama hemen gelip ağrı kesicileri yazdı. Allegra mutlu bir ağrı kesici denizinde yüzerken annesine ve kuzenine bir yolcunun önümüzdeki on iki ay içinde "kendine zarar vererek" öleceğini nasıl tahmin ettiğini anlattı.

Annesi mantıklı ve sempatik bir yaklaşım sergiledi. Elbette bunu duymak üzücü bir şey olurdu! Ama Allegra yaşlı kadınların sözleri üzerinde durmamalıydı.

Ancak görünen o ki, annesi evde oturuyor. Allegra'nın beslenme düzeni, uyku düzeni ve adet döngüsüyle her zaman ilgilenmişti, ancak şimdi Allegra'nın ruh haliyle ilgili sinir bozucu yeni bir ilgisi var. *Kendini nasıl hissediyorsun? Stres seviyen nasıl? Bugün sakın misin? Endişelendiğin bir şey var mı?* Hepsi aynı soruyu sormanın farklı yolları: Aile laneti sizin için geliyor mu?

Çünkü hanımefendinin ölüm nedenini önceden tahmin etmiş olması son derece yerindeydi.

Elbette bir tesadüftü ama hanımefendi bunu tahmin edebilir miydi? Görmüş müydü? Hissetmiş olabilir mi? Sadece Allegra işte berbat bir gün geçirdiği için mi suratı asık görünüyordu?

Allegra'nın ailesinin her iki tarafında da depresyon geçmişi olduğu bir sır değil. Utanılacak bir şey yok. Kesinlikle yok. Onlarınkı ilerici ve modern bir Hintli aile ve Allegra'nın ebeveynleri ruh sağlığı sorunları hakkında açık olmanın önemini anlıyorlar. Evet, elbette her türlü soruyu yanıtlayabilirler, ancak söylenecek çok az şey var ve konuşulacak daha ilginç şeyler var.

Annesi hem Taj hem de Allegra doğduktan sonra doğum sonrası depresyon geçirdi. Zor bir dönemdi, yardım aldı, iyileşti, ne demek neden bu konuda konuşmuyorum Allegra? Az önce konuştum.

Babası otuz yaşından beri antidepresan kullanıyor. Beyin kimyası "dengesizleşti", hepsi bu, şimdi kontrol altında, endişelenecek bir şey yok, bilmeniz gereken tek şey bu mu, çünkü oldukça meşgulüm, evet, meşgulüm, sadece burada oturmuyorum, koşu bandında koşmak üzereyim, beni izlemek ister misiniz? (Allegra'nın babası yakın zamanda bir koşu bandı satın aldı ve onu her kullandığında bir seyirci için can atıyor).

Bir de Allegra'nın büyükannesi var, babasının annesi, elli altı yaşındayken "yanlışlıkla" çok fazla baş ağrısı hapı almış ve kendisi değil.

Allegra ve Taj'a büyükannelerinin bir hata yapmadığını söyleyen teyzeleriydi. Hayatına son vermeyi seçmişti ve bu nedenle cennete ya da cehenneme gitmeyecekti, ruhu bir tür arada kalmış, ölmesi gereken günü bekliyordu.

"Ama aradaki yer güzel mi?" diye sordu Allegra.

"Hayır," dedi Allegra'nın teyzesi ısrarla. "Değil."

Allegra aylarca, belki de yıllarca büyükannesinin eski bir asansör büyüklüğünde klostrofobik bir bekleme odasında olduğuna dair kabuslar gördü, büyükannesinin oturduğu tek bir sandalye vardı, el çantası kucağındaydı, hardal sarısı duvarlar gittikçe yaklaşırken dümdüz önüne bakıyordu ve sonra artık büyükannesi değildi, bekleme odasındaki *Allegra*'ydı ve hardal sarısı

Sarı duvarlar dört bir yandan üzerine geliyordu, burnu dümdüz bastırılmıştı, kemikleri toza dönüşmüştü ve ölmeden hemen önce nefes nefese uyanacaktı.

Aileleri Allegra'nın kâbusları yüzünden teyzelerini asla affetmedi. Daha önce hiç olmamıştı!

Taj mantıklı bir yaklaşım benimsedi. Teyzesine, büyükannelerinin ne zaman ölmesi *gerektiğini* hesaplayıp hesaplayamayacaklarını sordu, böylece büyükannelerinin ne kadar kalacağını bilebileceklerdi, çünkü büyükanneleri beklemekten nefret ediyordu. Teyze, hiçbir saygın astrologun dünyada beklenen yaşam süresini açıklamayacağını söyleyerek alay etti. Taj düşündü ve sonra "Bekleyin" dedi.

Eğer büyükannelerinin doğum haritası onun başka bir zamanda öleceğini öngörüyorsa, bunun yanlış olacağını, çünkü *böyle bir şey olmadığını* söyledi. Dolayısıyla, mantıksal olarak, haritanın hiçbir anlamı yoktu. "Saygısızlık etme Taj," dedi teyze.

Taj daha da ileri gitti. Cennete, cehenneme ya da "arada bir yere" inanmadığını söyledi. Huzur içinde ve rüya görmeden uyudu ve o andan itibaren tamamen laik oldu.

Allegra dindar değil, ancak akışa uymaktan mutlu. Hâlâ ara sıra tapınağa gidiyor. Neden gitmesin ki? Zararı yok ve ailesini mutlu ediyor.

Büyükannesi hâlâ hayatta olsaydı şimdi ancak yetmişli yaşlarında olurdu. Ölüm tarihi hâlâ yıllar öncesinden belirlenmiş olabilirdi. Hâlâ hardal rengi duvarlardan kurtulmayı bekliyor olabilirdi. Şimdi Allegra diyor ki, "Sana söyledim anne, sırtım artık iyi. İşe geri döndüm. İlaçları almayı bıraktım. Gerek yok

Taj ile sağlığım hakkında konuşmak."

"O bir tıp uzmanı ve senin kardeşin Allegra, bunu sokakta bir yabancıyla tartışacak değilim."

Allegra mantıklı bir şekilde, kardeşinin bir uzmanlığı olması gerektiğini biliyor. Bir diploması, bir ofisi, hastaları var. Ama o hâlâ sadece *Taj*. Ne bilebilir ki?

Kızgınlığı onu pervasızlaştırıyor. "O yolcunun söylediklerini sana söylememeliydim. *Asla* 'kendime zarar vermeyeceğim'. Ben depresyonda değilim anne ve depresyona girmeyeceğim."

Annesinin sesi buz gibi. "Depresyon aslında senin acı çekmeyi *seçtiğin* bir şey değil Allegra, tıpkı soğuk algınlığına yakalanmayı *seçtiğin* gibi."

Şimdi Allegra kendini kötü hissediyor. "Evet, biliyorum, haklısın, sadece söylüyorum
."

"Yolcunun ne söylediği beni ilgilendirmiyor." Annesinin sesi daha yüksek. Muhtemelen söylediklerinden de pişmanlık duyuyordur, çünkü böylece depresyonun, Allegra'ya genetik yatkınlığını bulaştırmaya hazır soğuk mikroplar gibi havada görünmez bir şekilde dolaştığını ima etmiş olmuyor mu? Allegra zavallı annesinin hassas bir çizgide yürüdüğünü biliyor: Bu konuda endişelenme ama bu konuda kibirli de olma.

"Bunu düşünmüyorum bile. Bu yıl Diwali'nin ne zaman olduğunu bildiğinden emin olmak için aradım, yani çalışmıyorsun, çünkü kuzenlerin-
"

"Biliyorum anne, takvimimde var. Söz veriyorum çalışmayacağım."

Allegra'nın annesinin hakkında hiçbir şey bilmediği adam ona bir kadeh şarap uzatır. Annesi evlilik öncesi seks konusunda eski kafalı değildir ama seks için seks fikrinden de hoşlanmaz. Seks sevginin bir ifadesi olmalıdır. *Eğer bu adamla bir geleceğin olmadığından eminsen, Allegra, ondan hoşlandığından bile emin değilsen, neden onunla yatarak zamanını harcıyorsun?*

Sırtını yatak başlığına dayayarak dikkatlice yatağın üzerinde onun yanına yerleşiyor. Pürüzsüz bronzlaşmış baldırları var. Bisiklet sürerken "aerodinamiğini iyileştirdiği" için bacaklarını tıraş ediyor. Yatak odasının köşesinde bir sörf tahtası duruyor. Yatağının başucundaki askeri temalı kitap yığınının üzerinde bir burun spreyi ile birlikte bir dambıl duruyor. Daha az uyumlu olamazlardı.

"Sesin dikkatin dağılmış gibi geliyor," diyor annesi. "Bir şey mi izliyorsun? Ağabeyin dalgınken aramamdan nefret ediyor."

bir şey izlerken, ki görünüşe göre bunu hep yapıyorum."

"Sadece yorgunum," diyor Allegra.

"Çok çalışıyorsun. Sen-"

"Yedin mi? Evet, yedim." Bir sonraki soruyu engelliyor. "Geçen gece bana verdiğin kahverengi tavuğu yedim." Yarın akşam yiyecek. "Güzeldi."

"Senin için daha fazlasını yapacağım, *meri jaan*, iyi uykular."

Meri jaan. Annesi bu sevgi ifadesini gerçek hastalık ya da kalp kırıklığı zamanları için saklıyor. Tercümesi "hayatım". Annesinin sesindeki sevgi, Allegra'nın terslediği için kendini kötü hissetmesine neden olur. Yarın ziyarete gelecek.

"Hoşça *kal* anne," diyor, *özür dilerim* anlamına gelen bir ses tonuyla.

Telefonu yüz üstü yatağın yanına koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyor uyumlu olmadığı adama.

Gülümsüyor. "Annenle konuşurken sesin farklı çıkıyor."

"Yani sesim daha Hintli geliyor."

Bu, Allegra ve ailesinin kendileriyle ilgili fark ettikleri bir şey: aksanları dinleyicilerine göre incelikle değişiyor. "Babamın Avustralyalı sesini dinleyin," diye kıkırdıyor erkek kardeşi. Bu doğal olarak oluyor. Allegra bunu taklit edemez.

"Başka bir dil biliyor musunuz?"

"Hintçeyi oldukça iyi anlıyorum," diyor Allegra kaba bir şekilde. "Ama akıcı konuşamıyorum."

Onunla ailesi, geçmiş ve *kültürü* hakkında konuşmak istemiyor. Bu çok kişisel. Kendisine "delicesine güzel" denmesinden memnun ama adamın kastettiği gerçekten "egzotik" ise değil.

Telefonunu tekrar eline alıyor ve kaydırmaya başlıyor. "Bize paket siparişi vereyim mi?"

"Hayır. Yemek yapıyorum," diyor.

"*Yemek* mi yapıyorsun?" Telefonunu bırakıyor. "Bunu yapmana gerek yok."

"Doğum günün için," diyor. "İşe geldiğimde arkadaşını elinde balonla görünce kendimi kötü hissettim ve doğum günün olduğunu fark ettim, bilmiyordum-"

"Neden olsun ki?" Burada olup bitenlerle ilgili hiçbir yanlış anlaması olmadığını açıkça belirtmek ister. Ayağıyla onun baldırına tekme atıyor. "Lafı açılmışken, *çörek*le olan performansın neydi? Arkadaşım..."

Kendini yakalıyor. Alay etmek ilişkilerinin temelini oluşturuyor ama bunun da bir sınırı var. Anders'in kimseyi o adamdan nefret ettiği kadar sevemeyeceğini söylediğini ona söyleyemez, tıpkı arkadaşlarına ara sıra Birinci Subay Jonathan Summers'la takıldığını söyleyemeyeceği gibi.

Dehşete düşeceklerdi. Annesinden daha çok onaylamazlardı. Lütfen pilot olmasın Allegra, tamam, peki, illa pilot olacaksa neden o? *En kötüsü* o.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Elini yüzüne götürüyor ve parmaklarının arasından ona bakıyor. "*Sakin ol, sakın ol Jonny* diye düşünüyordum, çünkü iş yerinde kimsenin bizi bilmesini istemediğini biliyorum ve sonra ben... bilmiyorum, bir ahmak gibi davrandım. O *çörek*lere bayılıyorum."

"Kriz anlarında iyi olmalısın," diyor Allegra. "Sen bir pilotsun. Hayatlarımız senin ellerinde."

"Kriz anlarında mükemmelim" diyor. "Sadece berbat bir oyuncuyum."

"Sorun değil," diyor. "Ama benim için yemek yapmana gerçekten gerek yok. Bu gerekli değil. Bizim işimiz bu değil."

Genellikle yaptıkları şey, şaşırtıcı derecede iyi seks yapmak, ardından oldukça güzel bir Vietnam yemeği ya da yerel paket servislerden oldukça iyi bir pizza ve onun evinde pahalı bir şişe şarap içmektir. Kadının evinde asla. Asla yemeğe çıkmazlar. Sonra kadın adamın evinden bir Uber'le ayrılır, doymuş ve biraz sarhoştur ve bunun bir daha olmayacağına dair kendine söz verir.

Bir ilişki hissi uyandırıyor, ancak bildiği kadarıyla evli değil ya da başka biriyle ilişkisi yok. Instagram hesabında hiçbir kadın görünmüyor.

İş ilişkileri konusunda bir yasak yoktur. Bu her zaman oluyor. Bunu kamuoyuna açıklayabilirler, ancak bir yere varmayacakken aşağılanma ve dedikodu riskini almak gereksiz görünüyor.

"Sana turta yaptım," diyor. Bir ritim var.

Uzun bir vuruş.

"Bana *turta* mı yaptın?" "Turta" kelimesinin neden birdenbire bu kadar komik olduğunu bilmiyor.

"Evet," diyor. O da biraz gülüyor. "Sana turta yaptım, Allegra. Bu benim özel yemeğim. İyi turta yaparım. Hamur işlerini sıfırdan yaparım. Tavuklu ve sebzeli, üstü kafesli. Yirmi dakika içinde hazır olacak. Yeşil salata da yaptım."

"Şey, bunların hepsi çok, tanrım, evsel... bir *kafes* üst, bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim."

"Sepet örgüsü gibi." Parmaklarını çaprazlayarak gösteriyor.

"Oh, evet, elbette, biliyorum." Şarabından büyük bir yudum alır ve onun gözlerinden kaçır. Utanmış hissediyor. Onun için yemek pişirmesi, az önce yaptıklarından, kapıdan girdiği andan daha samimi geliyor, ki bu çok samimiydi.

Doğru olmayan bir şeyler var. Jonny'nin en belirgin özelliği kibirken, o kendinden emin görünmüyor.

Altı ay önce Allegra ve bir grup okul arkadaşı bir müzik grubunu izlemeye gittiklerinde iş dışında karşılaşmışlardı. Barda yanında duran o kibirli, yakışıklı pilotu hemen tanıdı. Gözlerini hızla kaçırdı ama adam gözüne takıldı.

"Seni nereden tanıyorum?" dedi.

İş dışında farklı görünüyor. Makyajsız, saçları açık, kot pantolonlu, burnunda hızma, atletli, omzunda dövme. (Küçük bir soyut

Ganesha. O ve kuzeni on sekiz yaşına geldiklerinde onları birlikte almışlar. Annesi "Buna pişman olacaksın." demiş. Şimdiye kadar pişman olmadım.)

Parmaklarını şıklatarak onun kim olduğunu anladı: "Allegra!" "Birinci Subay Jonathan Summers." Bir parmağını ona doğru uzattı.

Alnına.

O flört etti. Kadın alay etti. O da bunu nezaketle karşıladı. Dans ettiler. Dans edebiliyordu. Tabii ki dans edebilirdi. Onun dairesine geri döndü çünkü doğru seviyede sarhoştı, çünkü kötü hissettiriyordu ama teknik olarak kötü değildi, çünkü ona baktığında hissettikleri yüzünden, çünkü iki yıldır bekârdı ve vücudu "Bu kadar bekârlık yeter Allegra, çok teşekkürler" diyordu.

O zamandan beri bu beşinci kez oluyor. Seks, ne yazık ki, sadece daha iyiye gidiyor.

"Annenle konuşurken kulak misafiri oldum - bu konuda konuşmak istemiyorsan özür dilerim - ama o yolcu o gün sana bir kehanette bulundu mu?" dedi.

Kadından haberi var çünkü normalde olduğu gibi uçuş ekibi birbirlerini aerobridge'de bekledi ve havaalanından birlikte ayrıldılar, dolayısıyla birbirlerine neler olduğunu anlatmak için bolca zamanları oldu. Kaptan pilotun bile ilgisini çekmiş ve hizmetçileriyle konuşan bir aristokrat gibi değil de sıradan bir iş arkadaşı gibi davranmıştır.

"Bilmek istemezdim," dedi personel otobüsü sarsıla sarsıla otoparka doğru ilerlerken. "Eşim Ölüm Saati adında bir web sitesi buldu, doğum tarihinizi, vücut kitle endeksinizi giriyorsunuz ve ölüm tarihinizi tahmin ediyor. Ona benim verilerimi girmemesini söyledim!"

Eminim öyledir, diye düşündü Allegra.

Kim, filtresi olmadığı için yüksek sesle "Eminim öyledir," dedi.

"Eminim o da öyledir," dedi kaptan hüzünle ve hepsi güldü.

Anders, "Ne zaman ve nasıl öleceğimi bilmek istiyorum," dedi. "Hanımefendinin tahminini kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Bu gerçek değil," dedi Ellie, yle bir inançla ki, bunun Kara Okulu'nda öğrendiği bir kural olduğunu sanırdınız. "Her Şeyi kafasından uyduruyordu."

Allegra, Jonathan'ın otobüsteki sohbete pek katkıda bulunmadığını, sadece telefonuna baktığını ve Allegra'yla göz temasından kaçındığını hatırlıyor; Allegra da pek konuşmuyordu, nemli giysileri içinde kaskatı oturuyordu, sırtı o kadar kırılıgandı ki her an milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Allegra şimdi, "Yani yirmi sekiz yaşında kendime zarar vererek öleceğimi tahmin etti," diyor.

Jonny irkilir. "Bu *korkunç*. Artık yirmi sekiz yaşındasın! Bu senin yirmi sekizinci *doğum gnnd*!"

"Farkındayım," diyor Allegra. "Sorun yok. Endişeli değilim. Depresyonda falan değilim. Kendime zarar vermeyeceğim."

Kaşlarını atıyor. "Bunu akıl sağlığı sorunları yaşayan birine söylediğini hayal edin."

"Ama ben değilim," diyor Allegra. "Yani sorun yok."

Ona dikkatle bakıyor. "Kardeşim lisedeyken ağır bir depresyon geçirdi. Ailemiz için korkutucu bir dönemdi."

Aman Tanrım. Neler oluyor? Sepet ryor, ailesiyle ilgili kişisel hikayeler paylaşıyor, *savunmasız* davranıyor.

"Her neyse," diyor. Onunla ailesinin depresyon geçmişi hakkında hikyeler paylaşmayacağı kesindir. Uzun zaman önceki kbusundaki o klostrofobik hardal sarısı duvarları tekrar görüyor, büyükannesini düşünüyor, bekliyor, bekliyor, muhtemelen hâlâ bekliyor.

"Olay raporu tuttunuz mu?" diye soruyor Jonny. "Yolcu rahatsızlığı için mi?"

Bu onun kendini beğenmiş iş kişiliğinin ortaya çıkışı mı? Güzel. Çok kibar davranıyor. Bu çok garip.

"Bunu düşündüm ama gerçekten hiçbir Şey olmadı; her Şey başlamadan bitmişti" diyor. "Sırtımdaki sakatlık ve kusan ocuk için bir güvenlik raporu hazırladım ama medyum kadın... hayır."

Başını salladı. "Elbette."

"Sence yapmalı mıydım?" Bir an için endişelendi. "Belki de yapmalıydım."

"Hayır, eminim sorun yoktur," diyor ve rahatlatıcı bir elini koluna koyuyor. "Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim. Sadece bir yolcu şikâyet ederse ya da bir video internete düşerse olabilir. Böyle bir şey olacak olsaydı şimdiye kadar çoktan olurdu. Ne kadar zaman oldu?"

"Altı hafta," diyor Allegra. "Evet. Sanırım öyle olurdu."

Bardağını dambılının ve burun spreyinin yanına bırakıyor, yan dönüyor, başını elinin üzerine koyuyor ve gülümseyerek ona bakıyor.

Oh, hayır. Lütfen. Kes şunu. Ondan gerçekten hoşlanamazsın, Allegra.

Pişirme kokusu daireyi dolduruyor. Onun dikkatle pasta şeritlerini kestiğini hayal ediyor ve ağırlıksız bir his, kalbinin öne doğru devrildiği bir roller coaster hissediyor.

Annesi ona ilişkilerin karşılıklı saygı ve dostlukla başladığını, bunun da sevgiye ve ancak ondan sonra sekse yol açtığını öğretmişti. Ama eğer seksle başladıysanız, arkadaşlığa geri dönebilir miydiniz? Sıra dışı şeyler yapıp sonunda aynı yere varabilir miydiniz? Gerçek bir ilişkide? *Birinci Subay Jonathan Summers* ile mi? Onca insan arasında?

"Bana hayat hikayeni anlat, Allegra Patel." diyor.

Bunu gerçekten bilmek istiyormuş gibi söylüyor.

Bölüm 44

Bana hayat hikayeni anlat, Cherry.

Bir yaz gecesi kırmızı şarabımı doldururken ve kırmızı-beyaz kareli bir masa örtüsünün üzerinden bir sepet sarımsaklı ekmeği bana doğru iterken sıvı siyah gözlü bir adam söyledi ve bunu gerçekten bilmek istiyormuş gibi söyledi.

Hayat hikayemi bilmek istemiyorsunuz, en azından onun bildiği şekilde, çünkü bu gece yeşil tığ işi elbisemi çıkarıp sizinle yatacağımı ummuyorsunuz.

Ama nasıl "Ölüm Kadını" olduğumu anlamak istiyorsun. Ben de anlamak istiyorum.

Bu nedenle, hayat hikayemi mümkün olduğunca doğru ve kısa bir şekilde anlatmaya çalışacağım ve Glebe'deki İtalyan restoranında o gece yaptığım gibi çekici veya komik olmaya çalışmayacağım.

(Komik olmaya çalışma Cherry, dedi sıvı gözlü adam yıllar sonra. Bazen işler böyle yürür. Artık kandıramazsın.)

Söz veriyorum, akşam yemeği partisine ve kapı ziline çalmasına geri döneceğim.

Yakın arkadaşım Jill şu ifadeden nefret ederdi: geri dönmek. Bunu sürekli söyleyen bir adam için çalışıyordu: "Şuna geri dönelim, Jill." Bu onun dişlerini gıcırdatmasına neden olurdu. Üzgünüm, Jill.

Ancak yaşlandıkça, anılarınız daha az doğrusal hale geliyor ve her şey başka bir şeye geri dönüyor gibi görünüyor.

Bölüm 45

Zamanınızı paranızmış gibi bütçeleysin!

Leo patronundan gelen mesaja bakar ve Lilith'ten son üç yılda zaman yönetimi stratejileri konusunda gerçekten yardım *isteyip istemediğini* ya da Lilith'in bunun bir zayıflığı olduğunu fark edip ona akıl hocalığı yapmaya çalışıp çalışmadığını hatırlamaya çalışır ve eğer durum buysa, elbette minnettar ve yapıcı eleştirilere açıktır.

Telefonunda ya da bilgisayar ekranında onun adı her görüldüğünde biraz hasta hissediyor. Bu, onun ilk kadın patronu olduğu için içselleştirilmiş kadın düşmanlığına mı işaret ediyor? Ama patronluk taslayan kadınlara alışık. Kendisinden küçük üç kız kardeşi var. O onların *atıydı!* Onlar "Deh!" diye bağırırken evin içinde elleri ve dizleri üzerinde sürünmek zorundaydı.

Neve, kız kardeşleriyle tanışmış olmasına rağmen artık kadınlara "otoriter" diyemeyeceğini söylüyor.

Şu anda bir Cuma akşamı saat yedi ve ailesi sinemaya gitmeden önce masasında birkaç saat geçiriyor.

Zamanınızı bütçeleysin.

Filmi es geçmeli. O zamanı daha akıllıca harcayabilir. Sinemada oturup büyük bir ekrana bakacak; film sırasında ailesiyle etkileşime girecek gibi değil.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor Neve, başını çalışma odalarının kapısından uzatarak.

"Ah," diye başlar Leo.

"Leo." Odaya giriyor. "Bridie bunu dört gözle bekliyor."

"Bridie şimdi iyi," diyor Leo.

Bridie'nin Leo'nun Neve'e bir iş kazasında öleceği kehanetini anlattığına kulak misafiri olmasının sonucu iki haftaya yakın inanılmaz stresli bir ebeveynlik dönemi olmuştu: uykusuzluk, mide ağrıları, gözyaşları. Bridie sürekli olarak onlara internette bulduğu, ölümleri doğru tahmin eden medyumlar ve inşaat mühendislerinin iş kazalarında ölebileceği ve öldüğü tüm yollarla ilgili yeni kanıtlarla geliyordu. (Leo'nun kaymayan ayakkabı giyip giymediğini öğrenmek istiyordu.

Leo, Bridie'ye endişelenecek bir şey olmadığını söylemek için araya girdiğinde Neve, "Onu kapatma," dedi, "kaymaz, zaten çoğu gün sadece bilgisayarının başında çalışıyor! "Bırakın bunu atlatmaya çalışsın. Bu arada, sahadayken kaymayan ayakkabılar giyiyor musun?"

Neyse ki Oli en ufak bir endişe duymadı, soğukkanlılıkla kadının "dolandırıcı" olduğunu ilan etti, Oli'nin buna kanmayacağı ima edildi.

Leo ve Neve tam da Bridie için profesyonel yardım almak zorunda kalabileceklerini düşünürken, Bridie bir moda modasıymış gibi ilgisini kaybederek kendini toparladı. Her şeyi unutmuş gibiydi. Babası artık umurunda değil miydi? "Kes şunu," dedi Neve.

Bridie'nin yeni takıntısı, başarısız olacağına ikna olduğu (başarısız oldu) yaklaşan matematik sınavı oldu ve hepsi bir kez daha aile hayatının hızlı akıntısına kapıldı: okul, iş, hafta sonu sporları, faturalar, ev işleri, ev ödevleri ve Bridie'ye sabırlı bir matematik öğretmeni bulmak.

O zamandan beri Leo bu tahmin üzerinde fazla düşünmeyecek kadar meşguldü, ancak belki de son iki yıldır günlerini ve hayallerini dolduran şehir yeraltı tren istasyonu ve alışveriş kompleksi alanını ziyaret ettiğinde normalde düşündüğünden daha fazla güvenlik konusunu düşünüyordu. *Bu yıl eyalette ödüllendirilen en önemli inşaat mühendisliği projelerinden biri!* Heyecan verici. Ayrıca stresli. Sahada olması gerekiyor ve ekipler yeterince sık orada olmadığına şikayet ediyor, ancak Lilith şu saatlerde masasında olmayı hedeflemesi gerektiğini söylüyor

Günde en az altı saat, yani bu da tam olarak çözemediği bir başka zaman yönetimi bilmececi ve önerdiği uygulamaların hiçbirinin cevabı yok.

Neve masasının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Erkekler için en yaygın ölüm döşeği pişmanlığını bilmek ister misiniz? Bu palyatif bakım hemşiresine göre?"

"Özellikle değil."

"*Keşke bu kadar çok çalışmasaydım.*" Bunu zafer kazanmış bir edayla söylüyor, sanki bir şeyi kanıtlamış ve artık masasından sıçrayıp bu kadar çok çalışmayı bırakacaktı gibi.

Leo şöyle diyor: "Ölmek üzere olan bu adamlar çalışmak zorunda olduklarını unutuyorlar ve bu yüzden şimdi pişmanlıklarını anlatmalarını dinleyecek bir hemşireye para ödüyorlar. Çalışmak *istediklerini* de unutuyorlar. Aslında eskiden nasıl bir insan olduklarını hatırlayamıyorlar."

Neve bunu düşünür. Neve'de her zaman sevdiği şeylerden biri, onun her zaman durup karşıt bir görüşü dikkate almasıdır.

"Belki de haklısın." diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Leo. Gözleri bilgisayar ekranına geri döner.

"Ama Leo," diyor, "çocuklarının büyüdüğünü görmeyi kaçırmak istemezsin."

Elbette çocuklarının büyüdüğünü görmeyi kaçırmak istemez. Kaçırmıyor! Yarın Oli'yi futbola götürecektir. Bu gece Bridie'ye matematik ödevinde yardım etti, çok acı vericiydi. Neden bahsediyor bu kız?

Bazen kendini o esnek lastik adam oyuncaklarından biri gibi hissediyor ve bir kolu patronunda, diğer kolu karısında ve her gün farklı yönlerde çekiyorlar, *daha fazla zaman, daha fazla zaman, daha fazla zaman* talep ediyorlar.

"Tamam, iyi, filme geleceğim," diyor ama ayağa kalkmıyor.

"Sorun değil." Neve iç geçiriyor. "Film boyunca orada oturup iş için endişelenmeni istemiyorum."

Sandalyesini yaklaştırıyor, kolunu onun beline doluyor ve ona bakıyor.
"Bir dahaki sefere ben de geleceğim."

"Ölüm döşegindeki en iyi beş pişmanlıktan birini daha bilmek ister misin?" diye soruyor Neve, kolunu bırakıp masasına geri dönerken.

"Ne oldu?" diye soruyor Leo, ama umurunda değil, elleri tekrar klavyesinin üzerinde, daha az zamanda daha çok şey yapmaya, öncelik sıralaması yapmaya, görevleri önemlerine göre gruplandırmaya, sadece acil olana değil, önemli olana odaklanmaya hazır, ama her şey hem önemli hem de acil.

"Keşke arkadaşlarımla iletişim halinde kalsaydım."

Homurdanıyor. Bir noktaya daha değinildi. Bir nokta daha görmezden geliniyor.

Bölüm 46

Bir falcının kızının hayat hikayesini hayal ettiğinizde, muhtemelen kırmızı saten perdeler, titreyen mumlar, renkli dumanlar ve kristal küreler hayal edersiniz.

Bunun yerine şunu düşünün: Çeyrek dönümlük bir blokta kırmızı pişmiş toprak kiremitli, beyaz, hava koşullarına dayanıklı, iki yatak odalı bir ev, dikey sıralar halinde mor üzüm salkımlarıyla kaplı bir mutfak, nane yeşili küçük bir banyo, mandalina ağacı ve dut ağacı olan bir arka bahçe, bir sebze bahçesi, tavuklar için bir kulübe ve babam için bir kulübe.

Çilli burunları ve çığlık atan ağustos böceklerini, oltaları ve fokurdayan dereleri, okaliptüsün ve yeni biçilmiş çimlerin burun sızlatan kokusunu, umut dolu mavi gökyüzünün uçsuz bucaksız genişliğini düşünün.

1950'lerin Sydney banliyölerini düşünün.

-

Annemle babam 1946 yılında, savaştan hemen sonra, Hava Kuvvetleri Derneği'nin düzenlediği bir yılbaşı gecesini dansında tanışmışlar. Annem bileti saklamıştı, hala soldurulmuş ve değerli bir şekilde bende duruyor. Şöyle yazıyordu: *Dans 8:30- 1:30, Salonda içki serbest, Herkes için yenilikler, Konfeti savaşı. Giriş 10/6 Tek.*

Dans, herkesin Hornsby'deki Pacific Cabaret olarak adlandırdığı The Cab'de yapıldı: zarif, beyaz, art deco tarzı bir bina, öyle tasarlanmıştı ki içeri girdiğinizde bir yolcu gemisine adım atıyormuşsunuz gibi hissediyordunuz. Aydınlatma armatürleri

gemilerin yayları. Kesilmiş palmiye ağaçları duvarları süslüyordu. Donyağı ağacından yapılmış dans pisti Sydney'in en iyisi olarak kabul ediliyordu.

Taksi 1970'lerde bir paten pistine dönüşmüştür.

Bina seksenli yıllarda yıkılmış ve yerine bir ofis bloğu inşa edilmiştir.

"İlerleme" hakkında çok fazla düşünmemek genellikle en iyisidir, aksi takdirde kendinizi depresyonda bulabilirsiniz.

Annemle babamın adları Arthur Hetherington ve Mae Mills'ti. Babam

Arthur, utangaç, kalın sesli, uzun boylu bir köylü çocuğuydu.

Lismore, kafası rakamlara çalışan, elleri iyi çalışan, dikkatli, titiz, mantıklı bir adamdı. En sevdiği şeyler balık tutmak, kano yapmak ve satranç oynamaktı.

Babam savaşta uçak teknisyeni olarak görev yaptı. Zamanının çoğunu Endonezya'nın Morotai adasındaki hangarlarda ve atölyelerde geçirmiş. Annem, "Bence çok iyi vakit geçirdi," derdi, sanki babamın savaş deneyimi, çaydan sonra kulübesinde tamirat yaparak geçirdiği zamanın denizaşırı bir versiyonuymuş gibi. Savaş hakkında soru sorulduğunda, babam pilotlardan endişeyle bahseder, alnı kırışırdı, sanki hala onların güvenliğinin sorumluluğunu hissediyormuş gibi. "Gus adında komik bir Queenslandli" ve "Les adında melek gibi şarkı söyleyen genç bir adam" hatırlıyordu. Tüm pilotların batıl inançları vardı. Gus her zaman çocukluk oyuncak ayısıyla uçardı. Bu konuda hiç utanmazdı. Les ön lastiğe üç kez tekme atmadan asla uçmazdı.

Babam uçaklardan birini kaldırıp uçurabilecek kadar bildiğini ama indirmekte zorlanacağını düşünüyordu. Bunu söylediğinde insanlar hep gülerdi ama ben bunu rahatsız edici bulurdum. İnişin oldukça önemli olduğunu düşündüm.

(Yakın zamanda yapılan bir ankete katılan erkeklerin neredeyse yarısı acil bir durumda ticari bir uçağı başarıyla indirebileceklerine inanıyordu. Erkekleri hem bu kadar sevimli hem de sinir bozucu yapan şey kibirleri, öyle değil mi?)

Annem Mae, tanıştıklarında on sekiz yaşındaydı, babamdan üç yaş küçüktü ve parlak, güzel ve coşkuluuydu. Onun

En sevdiği şeyler danslar, partiler, kütüphane kitapları ve resimlerdi. O ve babam içecek barında konuşmaya başladılar. Annem bir Kir Royale sipariş etti. Babam, "Kulağa hoş geliyor, ben de aynısından alayım." dedi. O kadar tatlı olduğunu söyledi ki neredeyse tükürecekti. (ok fazla crme de cassis olmalı. Her yıl yıldönümlerini kutlamak için bir tane içerim. şiddetle tavsiye ederim ama oranların doğru olması gerekiyor).

Annem onu ablası Pat teyzemle tanıştırdı, Pat teyzem sigara içtiğinden emin olduğum bir sesle, "Arthur'un el falını oku, Mae. Geleceğinde ne olduğunu gör."

Annem babamın el falına baktı ve ona geleceğinde bir dans olduğunu söyledi. Flört yetenekleri kusursuzdu.

Daha sonra hayatının sürpriziyle karşılaştı - bu her zaman hikayenin en sevdiğim kısmı olmuştur - çünkü babam dans edebiliyordu ve dans edebilecek bir adam gibi görünmüyordu, ama hepsini yapabiliyordu: rumba, foxtrot, swing, Kanada Üç Adımı, ingene Tap.

Pat Teyze, Arthur ve Mae'yi ilk kez birlikte dans ederken izlemenin çok güzel olduğunu, sanki her zaman olması gereken bir şeyi görmek gibi olduğunu söyledi.

Böyle bir aileye sahip olduğum için iyi bir dansçı olacağımı düşünebilirsiniz ama ne yazık ki öyle olmadı. "Herkes line dansı yapabilir," demişti öğretmen, dersine kaydolduğumda ve onun yanıldığını kanıtladığımda yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz.

Ben yirminci yüzyılın ortalarındaki bebek patlamasının hemen başında doğdum. Bu, tüm askerlerin iyimser bir ruh hali içinde, aile kurmaya hazır olarak eve dönmelerinin ardından doğum oranlarının yükseldiği zamandı. Bu nedenle ben bir baby boomer'ım. Popüler değiliz. Daha genç kuşaklar, şansımızın fazlasıyla yaver gittiğine inanıyor. Belki de haklılar.

Düzelteyorum: Ve asker kadınlar. Savaştan sonra eve dönen sadece askerler değildi. Üzgünüm, Pat Teyze. Pat teyzem Avustralya Ordusu Hemşirelik Servisi'nde hemşire olarak görev yapıyordu. Bir keresinde sıyrılan dizimi bandajladığını ve annemin onun tekniğini düzeltmeye çalıştığını hatırlıyorum. "Orta Doğu'da kurşun yaralarını tedavi ettim, Mae."

Pat Teyze ağzının kenarından duman üfledi. "Sanırım bunu başarabilirim."

Annem "Üzgünüm, Pat." dedi. Annemin özür dilediğini nadiren duyardım. Haklı olmayı severdi. Ben de severim.

Pat Teyze'nin nişanlısı Singapur'da Japonlar tarafından esir alınmış. Burma Demiryolu'nda çalışırken açlıktan ölmüş. Pat Teyze hiç evlenmedi, Paul McCartney'e derin bir aşk duymasına rağmen o müsait değildi. İlk aşk deneyiminizin beyninizi kalıcı olarak değiştirdiğini okumuştum. Gerçekten öyle hissediyorum.

Üç kapı altımızda oturan Bay Brown'ın bir oğlu vardı, o da savaş esiriydi ama eve dönmüştü. Bazen, mehtaplı yaz gecelerinde, tüm kıyafetlerini çıkarır ve mahallede koşardı. Zavallı yaşlı Basil Brown, derdik biz çocuklar, umursamazca.

Mahallemizde Pat Teyze gibi ilk aşklarını kaybetmiş ya da savaştan sonra etrafta yeterince erkek kalmadığı için ilk aşklarını bile yaşayamamış pek çok "yaşlı hizmetçi" vardı. Bayan Heywood'un uzun sarı bir saç örgüsü vardı ve bize piyano öğretirken çoğu zaman sebepsiz yere sessizce ağlardı. Elbette, gözyaşlarının bir nedeni *olduğuna* eminim, sadece biz bilmiyorduk. Belki de çaldıklarımızın sesiydi.

Öfkeli ve güzel bir kadın olan Bayan Piper, evinin yanındaki boş arazide altı sağmal inek beslerdi. İnekleri evcil hayvanlarıymış gibi çalılıkların arasında ve yolumuzun üzerinde "yürüyüşe" çıkarırdı. Bütün ineklerine çiçek isimleri vermişti: Dügün çiçeği. Zambak. Başka isim hatırlamıyorum. *Çuha çiçeği!* Anladınız işte.

Artık "yaşlı kadınlar" demediğimiz için ve antidepresanların, flört uygulamalarının, sperm bankalarının ve vibratörlerin yaygınlaşmasından dolayı mutluyum. Genç kadınlar için bekâr olmak çok daha kolay. İlerleme her zaman kötü değildir.

Hiç erkek ya da kız kardeşim yoktu ve kişiliğim nedeniyle çok fazla arkadaşım olmadı ama yan komşumuz olan arkadaşım Ivy vardı.

Köprü Yolu. Onunla tanıştığımı hatırlamıyorum. O hep vardı. Bir kız kardeş gibi, sanırım. İkimiz için de konuşurdu.

O zamanlar Hornsby, kırsal bir köy hissi veren çalılık bir banliyö idi. Ivy ve ben çalı yollarında koşar, bilyelerimizi yabani böğürtlenlerle doldururduk. Sokağımızın dibindeki büyük, berrak kaya havuzlarında çıplak ayakla su sıçratırdık. Kurbağa yavruları, kurbağalar ve kertenkeleler yakaladık. İnanır mısınız, Ivy ve benim kendi küçük baltalarımız vardı ve bunları şenlik ateşi yakmak için ağaç dallarını kesmekte kullanırdık.

Çocukluk anılarımın renkleri çok zengin ve canlı, ama yine de muhtemelen sizinkiler de öyle. Göz uzmanım bana yaşlandıkça göz merceklelimizin doğal olarak daha sarı hale geldiğini, bu nedenle renklerin asla eskisi kadar parlak olmadığını söyledi.

Hafta sonları babam beni Apple Tree Bay'de tuttuğu teneke bir tekneyle balığa götürürdü. Balıkların ısırmasını beklerken her zaman babamla paylaşacak birçok düşüncem ve soracak sorularım olurdu. Nefes almak için hiç duraklamamış olabilirim. Bir keresinde anneme şöyle dediğini duydum: "Tanrım, o çok komik bir şey."

O sözlerdeki sevgisinin sıcaklığını hâlâ hissediyorum.

Dans yetenekleri bana miras kalmamış olsa da, babamın rakamlara olan düşkünlüğü bana miras kaldı. İki yaşına geldiğimde yüze kadar sayabildiğimi söylerdi. Dahi olduğumu söylemiyorum. Sadece matematiğe eğilimliydim.

Ödüllü oyuncu Jennifer Lawrence'ın çocukken topallayarak yürüyormuş gibi yaptığını ve kendini performansına o kadar "adadığını" okudum ki öğretmeni onun kalıcı olarak sakatlandığına inanmış. Bu anekdotu büyüleyici buldum. Jennifer daha şimdiden bir gün olacağı oyuncuydu.

Babam kaderimde nasıl biri olacağımı görebiliyordu.

Ben çok küçükken benimle matematik oyunları oynardı. Masanın üzerine dilimlenmiş muz kaseleri koyardı. Bir parça yer ve "Şimdi kaç tane oldu Kiraz?" diye sorardı. Toplama, çıkarma ve çarpma işlemlerini böyle öğrendim.

Babam demiryolları için çalışıyordu. Sanırım üçüncü sınıf bir makinist olarak işe başladı ve Demiryolu Enstitüsü'nün sunduğu derslere katılarak yükseldikçe yükseldi. Bana, Cherry, eğer yeni bir şey öğrenme fırsatın olursa, bunu değerlendirmelisin, demişti.

Babam hırslıydı. Hayali, York Caddesi'ndeki Transport House adlı yeşil kiremitli art deco binada takım elbiseli ve kravatlı bir "iş adamı" olarak Demiryolları Departmanı için çalışmaktı. Yazışma yoluyla muhasebe yeterliliği için çalıştı. O ve ben her gece mutfak masasında ödevlerimizi birlikte yapardık.

Dokuz yaşıma geldiğimde ailenin çek defterini dengelemekten sorumluydum. Mutfak masasında başımı görevimin üzerine eğiyordum ve bazen annemle babamı gülümserken yakalıyordum; belki gülmemeye bile çalışıyorlardı. Sanırım kendimi beğenmiş görünüyordum.

Bir gece babam bana bir gün Sydney Üniversitesi'nde matematik okuyabileceğimi söylediğinde annem bir ses çıkardı: küçük bir inanmazlık soluğu.

"Cherry isterse üniversitede matematik okuyabilir," dedi babam sert bir şekilde.

Annemle babam pek sık tartışmazdı. Bazen, eğer annemin keyfi yerindeyse, babamın taşralı çocuk konuşmasını küstahça düzeltirdi. "Balık tutmak değil, balık tutmak" derdi ve bazen de babam anneme paranın ağaçta yetişmediğini söylerdi. Herhalde bunu biliyordur, diye düşünürdüm kendi kendime şaşkınlıkla.

En sürekli ve en önemli çatışma kaynakları, Pazar hariç her gün kapımızı çalan satıcılardı. Annem onların en gözde müşterisiydi. Otlar, baharatlar, "şifalı merhemler", makyaj malzemeleri, yüz kremleri, ansiklopediler, dikiş makinesi ve elektrikli süpürge satın alırdı. Elektrikli süpürge satıcısı kendi kir torbasını getirir, halının üzerine serer ve süpürürdü. Annem büyülenmişti. Aslında hala biraz kir görebildiğimi söyledim ama kimse beni dikkate almadı.

Annem online alışverişe bayılırdı. Aman Tanrım, kamyon dolusu cilt bakımı alırdı. Retinolü bir "Gerçek Ev Kadını" gibi benimserdi.

Annemin sevmediği tek bir kapıdan satış elemanı vardı: Jiminy Cricket. Bu, annemin her ay sigorta ödememizi almak için kapımızı çalan sigortacıya taktığı lakaptı. Hepimiz ona böyle derdik. Bir keresinde babam kapıyı kapatırken yanlışlıkla "Hoşça kal Jiminy" demişti. Sanırım Jiminy'nin gerçek adı Brian'dı, bu yüzden babam için utanç verici, sigortacı için de kafa karıştırıcı olurdu.

Eğer farklı bir kuşaktansanız, aynı kültürel referansları paylaşmıyor olabiliriz, bu yüzden size Jiminy Cricket'in Disney filmi *Pinokyo*'dan bir karakter olduğunu söylemeliyim. Şapka giymiş, esprili bir cırcır böceğidir. Sinir bozucudur. Bilinçler genellikle sinir bozucudur.

Sigortacının kısa, hızlı bacakları vardı, güler yüzlü ve keldi. Fötr şapka takıyordu ve kapıyı açtığımızda şapkasını çıkardı. Yeşil olmamasına rağmen Disney karakterine benziyordu.

Annem ondan *nefret ederdi*. Jiminy'nin tüylerini diken diken ettiğini söylerdi. Onun "yağlı" olduğunu söylerdi. Sanırım o yapmacık, dalkavuk, patronluk taslayan adamlardan biriydi. Belki o tipleri tanıyorsunuzdur. Cenazesini organize ederken, cenaze direktörüne karşı neden bu kadar antipati duyduğumu merak ettim. Annemi gömmesi için ona para ödediğim için miydi? İşte o zaman "yağlı" kelimesi aklıma geldi.

Annem her ay Jiminy'den şikayet ederdi. Hayat sigortasının para israfı olduğunu söylerdi. Okyanusa atmak gibi. O parayla yapabileceği çok daha iyi şeyler olduğunu söylerdi. "Eminim," dedi babam kuru bir sesle.

Hayat sigortasının kötü şans getirdiğini söyledi.

Babam dedi ki, "Kötü şans mı? Sanırım ciddi değilsin."

Ciddiydi. Alışılmadık bir şey değil. Batıl inançlar, insanların hayat sigortası yaptırmamalarının üç ana nedeninden biridir. İnsanlar bunun kendilerini daha çok ölüme götüreceğini düşünürler.

Hayat sigortasına yatırım yapmak ölüm riskinizi artırmaz.

Düzeltilme: Hayat sigortasına yatırım yapmak, bir katille evliyseniz ölme riskinizi artırabilir. Komik olmaya çalışmıyorum. Sadece doğru.

Babam dedi ki, "Bu senin ve Cherry'nin güvenliği için Mae. Hayatın ne getireceği belli olmaz. Bana bir otobüs çarparsa, yıldırım düşerse ya da-"

"Öyle söyleme! Asla ama *asla* böyle şeyler söyleme!" Annem evin içinde koşturup bulabildiği her yere tahta vuruyordu.

Babam onu kucakladı ve bu konu hakkında konuşmayı kestiler. Babam bir tatil için para biriktirmeye başlayabileceğimizi söyledi, Central Coast'taki normal kamp tatillerimiz değil, uyumadan önce kahvaltı siparişinizi dış kapının koluna astığınız ve sabah kapıyı açtığınızda patikanın üzerinde bir tepsi, küçük reçel ve bal kavanozları ve küçük altın sarısı tereyağı dikdörtgenleri ile birlikte bir kağıt torbada tostunuz ve sıcak bir demlik çay bulduğunuz uygun bir yol kenarı motelinde bir tatil. Annem ve babam bu tür bir kahvaltıyı balayında deneyimlemişlerdi ve bana bir rüya gibi gelmişti.

Babam bizi hiç yol kenarındaki bir motele götürmedi.

Benim gibi şanslı baby boomer'lar için bile tüm hayaller gerçekleşmiyor.

-

Elbette, para konusunda tartışmak evliliklerde alışılmadık bir durum değildir. Mali konulardaki anlaşmazlıklar boşanmaların önde gelen nedenlerinden biridir. Zengin ya da fakir çoğu çiftte en son ne hakkında tartıştıklarını sorun, muhtemelen para diyeceklerdir.

Uçakta gelinliğimi giyen genç kadına sor.

Aslında, lütfen ona sorma. Son tartışmalarının benimle ilgili olduğunu söyleyebilir.

Bölüm 47

Düğünlerinden altı hafta sonra Eve kredi kartı faturasını açar, çığlık atar ve korku filmindeki bir kız gibi elini ağzına kapatır. Faturayı masaya bırakır, birkaç adım geri çekilir, çirkin şeftali rengi mutfak tezgahına yaslanır ve nefesini sakinleştirmeye çalışır.

Evlerinde yalnızdır. Cumartesi sabahı. Dom'un bugün saat beşe kadar arka arkaya kişisel antrenman seansları var. Ona bir daha bakmak istemiyor. Kelimenin tam anlamıyla hasta hissediyor.

Hayır. Büyü artık, Eve. Faturayı parmak uçlarıyla alıyor. Aklına bir fikir gelir: Bu onların faturası değil! Yanlışlıkla başkasının postasını açmıştır! Ama hayır, bu onların faturası. Yeni ve parlak isimleri oradaydı: *Eve ve Dominic Archer-Fern*.

Bir hata olacak. Hatayı bulacaktır. Mutfak masasına oturur ve zarfın düz kenarını bir cetvel gibi kullanarak faturayı satır satır gözden geçirir. Çok fazla satır. Çok fazla para. Nedimelerin hediyeleri, sağdıçların hediyeleri, kuaför, makyöz, saç ve makyajları yapılırken kızlar için iki şişe prosecco, düğünün başlamasını beklerken acıktıklarında oğlanlar için üç et sever pizzası, bir daha asla giymeyeceği aptal, rahatsız düğün gecesi iç çamaşırları, onun düğün ayakkabıları, Dom'un düğün ayakkabıları, smokin kiralama, Sydney'deki taksiler, konaklama paketlerine dahil olduğunu düşündükleri acılı çift masajı (küçük harflerle "ek ücret" kelimeleri), yarı fiyatına happy hour kokteylleri (neden Adelaide'den gelen o çiftte içki ismarladılar? O kız bir restoranda çalışıyordu).

), minibar faturası (bir kez başladıklarında, minibardan bir şeyler almaya devam ettiler ve bedava gibi hissetmeye başladılar), havaalanından eve Uber (Dom'un babası onları almayı *teklif etti!* Neden hayır dediler?), yeni dairelerindeki tüm eşyaları için ödemek zorunda oldukları sigorta çünkü görünüşe göre yapmanız gereken şey bu, telefon faturaları, ilk elektrik faturaları (aman Tanrım, neden kimse onlara elektriğin bu **k a d a r** pahalı olduğunu söylemedi, bu temel bir insan hakkı değil mi?), Dom'un günlük sabah smoothie'si, Eve'in günlük sabah kahvesi, market faturaları (neden bu kadar çok yiyecek alıyorlardı? Normal yemek yemenin bu kadar pahalı olduğunu kim bilebilirdi?).

Masanın ortasında kocaman bir kase meyve var: mandalinalar, muzlar, portakallar, elmalar. Dom her gün olağanüstü miktarda meyve yiyor. "Ahududu biraz pahalı değil mi?" Eve son alışverişlerini yaptıklarında şöyle demişti. "Bunu karşılayabiliriz, değil mi?" Dom'un kafası karışmıştı.

Ertesi gün Eve ahududuların yarısının beyaz tüylerle kaplı olduğunu fark etti! İğrençti! Ne para israfı.

İkisi de daha önce evden uzakta yaşamamıştır ve Eve'in annesi sanki gerçekten aptallarmış gibi onlara bunu hatırlatmaya ve yararlı tavsiyelerde bulunmaya devam eder. Yirmi yaşındalar, içki içebilir, oy kullanabilir ve araba sürebilirler.

"Elektrik, bakkaliye, araba sigortası gibi diğer tüm masraflarınızı ödemeniz gerekeceğini unutmayın," dedi bu kira için başvuruda bulunduklarında. "Bütçe yaptınız mı?"

Bütçe. Ne kadar da anne tipi bir kelime. Battery Point gibi pahalı bir yere başvurmuş değiller. Hobart'tan arabayla yirmi dakika uzaklıkta, balkonsuz kırmızı tuğlalı bir binanın birinci katındalar.

Tam olarak büyüleyici sayılmaz ama mutfak pencerelerinin hemen dışında çok güzel büyük bir ağaç var ve güneş ışığı titreyen yapraklarının arasından süzülüyor, böylece esintili günlerde ışık ve gölgenin zıpladığı bir disko topu etkisi yaratıyor ve açık günlerde doğru görebiliyorlar.

büyük ağaçtan dağlara doğru uzanıyordu. Eve'in annesi onaylayarak, "Manzara çok güzel," demişti ama gençler için popüler bir yerel mekân olduğu anlaşılan binanın önünü kaplayan atılmış sigaralar, sigara izmaritleri, pizza kutuları ve boş cam şişeler o kadar da heyecanlandırmamıştı. Emlak ilanında yer alan özellikler listesinde bundan bahsedilmiyordu. Eve ve Dom bazen gecenin bir yarısı gürültülü kahkahalar, hıçkırıklar ve bağırışlarla uyanırlar: tüm o büyük, çiğ ergen duyguları.

Mesele şu ki, lüks bir daire kiralamamışlardı, bu yüzden Eve normal şeyler alabileceklerini varsaydı. Elmaslar ve tasarım çantalar değil. Sadece ahududu ve elektrik.

Bir kalem ve not defteri bulur, dizüstü bilgisayarını açar ve sanki işteymiş gibi sandalyesinde dik oturur. Düzenli ve zeki bir insandır. Okulda matematikte oldukça iyiydi. Sıkıcı bir "bütçe" yapacak. Bunun üstesinden gelecektir.

Bu daire için kira başvurusunda bulunduklarında, en son maaş bordrolarını ibraz etmeleri gerekiyordu. O sırada Dom bir depoda tam zamanlı çalışıyor ve mesai saatleri dışında kişisel antrenman yapıyordu. Başvuruları onaylandıktan sonra depo onu işten çıkarmış ama onlar endişelenmemiş. Tam tersine. Memnun olmuşlar. Plana göre Dom kişisel antrenman işini büyütecek, fitness uygulaması üzerinde çalışacak ve çok *daha fazla* para kazanacaktı. İnsanlar fitness uygulamalarını milyonlara satıyordu!

Daha fazla müşteri ediniyor, ancak sorun son dakika iptalleri. Çocuklar *çok* hastalanıyor ve arabalar sık sık çalışmıyor gibi görünüyor, Eve bunu şüpheli buluyor, çünkü Dom'un müşterilerinin hepsi onlardan daha iyi arabalar kullanıyor. Eve, Dom'un tam anlamıyla ovalde ekipman kurarken "*Çok üzgünüm Dom!*" mesajı göndermeleri halinde Dom'un iptal ücreti alması gerektiğini düşünüyor, ancak Dom bunu düşünmüyor bile. Çoğu zaman müşterileri nakit paraları olmadığını söyleyip bir dahaki sefere ödeme yapıp yapamayacaklarını soruyor ve Dom, Dom olarak her zaman "Elbette" diyor, ancak kayıt tutmuyor ve asla para peşinde koşmuyor. "Oh, hepsi

Ama Eve hiçbir müşterisinin iki kez ödeme yapmadığını biliyor. Yani sonuçta işe yaramıyor.

Fitness uygulamasından hiçbir şey çıkmadı.

Görünüşe göre başlamak için zengin bir yatırımcıya ihtiyacınız var. Dom nereden bulacağından emin değil.

Ortak hesaplarının bakiyesini kontrol eder ve sızlanır. Bir sonraki kira ödemesi ayın yirmi altısında. Arabalarının ödemesi ayın yirmi yedisinde. Eve'in maaşı ayın yirmi sekizinde yatırılıyor. Hesaba biraz nakit yatırmazlarsa otomatik ödeme için yeterli paraları olmayacak.

Kalemini eline alır, sayfanın ortasına bir çizgi çeker ve bir tarafa gelirleri, diğer tarafa da giderleri listeler.

On beş dakika sonra not defterini itiyor ve alnını ellerinin üzerine koyuyor. Korkmuş, bunalmış ama en çok da çok utanmış hissediyor.

Kelimenin tam anlamıyla hayatlarını sürdürmeye güçleri yetmiyor.

Yanlış hesaplamışlar. Aslında ilk etapta hiç hesap yapmadılar. Sadece çoğu gün çok çalışırsanız, herkesin sahip olduğu türden şeyleri karşılayabileceğinizi düşündüler. Büyük bir hata yaptılar.

Dom'a nasıl söyleyecek?

Bunu dikkatle ele alması gerekiyor. Dom, tuhaf ve karmaşık olduğu ve inatla yanlış bir fikre saplandığı zamanlar dışında, erkeklerin en tatlısı, en seveceni, en uysalı ve en istikrarlısıdır.

Bu ilk kez on yedi yaşındayken olmuş ve bir Fransızca dersi sırasında aşık olduktan sonra iki yıl birlikte olmuşlar (çok romantik, sanki Paris'te tanışmışlar gibi, ha ha, hayır değil).

Hepsi Dom'un babasının suçuydu. Bir gece, çok fazla kırmızı şarap içtikten sonra, yemek sonrası "hayat" hakkındaki ünlü monologlarından birini yaptı. Eve orada değildi. Sadece Dom saygıyla dinliyordu, tıpkı babası gibi.

vaaz veren bir rahipti. Konu ilişkilerdi. Dom'un babası çoğu genç ilişkinin başarısızlığa mahkum olduğunu ve Dom ile Eve'in bu kadar genç yaşta tanışmış olmalarının bir "trajedi" olduğunu (daha sonra "trajedi" kelimesini kullandığını inkar etti), çünkü yirmili yaşlarında birbirleri için doğru kişi olduklarını anlayacak kadar dünyayı deneyimlemediklerini veya yeterince başka insanla çıkmadıklarını fark ettiklerinde büyük olasılıkla ayrılacaklarını açıkladı.

Diğer çocuklar "Yanıldığını kanıtlayacağım baba" der ya da X kuşağından cahil bir ebeveynin tipik çakırkeyif saçmalıkları olarak görmezden gelirdi ama Dom öyle yapmadı. Bunu ciddiye aldı ve aptalca bir çözüm bulana kadar bütün gece bu konuda endişelenerek uyanık kaldı.

Eve, son sınıf fen laboratuvarının dışındaki balkonda kalbini kıran Dom'un soğuk ve kararlı yüzünü asla unutmayacak. Sanki uzaylılar tarafından kaçırılmış gibiydi. "Ayrılmamız gerek," dedi. Kız hıçkırarak ağlamaya devam etti: "Neden? *Neden?* Ben ne yaptım?" Gerekçesini açıklamadı çünkü fikrini değiştirmeye çalışacağını biliyordu. Bu, çılgınca sayıda şınav ve barfiks çekmesini sağlayan aynı türden çılgınca bir acı yok kazanç yok inancıydı.

Eğer ayrılırlarsa, başka insanlarla "çabucak" ilişki kurabileceklerine, bu ilişkileri bitirebileceklerine ve en fazla altı ay, bir yıl içinde tekrar birlikte olabileceklerine ciddi olarak inanıyordu. Ayrılığın bir aşı gibi olduğunu söylüyordu.

Neyse ki Dom eve gidip babasına anlatmış, babası da Dom'un saçmalıklarını bu kadar ciddiye aldığı için dehşete düşmüş. Dom'un kolunu tuttu ve "Ama onu kaybedebilirsin dostum!" dedi ve ardından bu kez ayık bir şekilde, kaderi *kandıramayacağınız*, hayatınızı farklı bir yöne doğru zorlayamayacağınız, bazı şeylerin olması gerektiği ve bazı şeylerin olmaması gerektiği ve her zaman seçim yapamayacağınız, tek yapabileceğinizin yolculuğun tadını çıkarmak olduğu vb. hakkında bir monolog daha yaptı. (Dom'un babası çok konuşur.)

Sonunda ayrılıkları sadece dokuz saat yirmi üç dakika sürdü. Eve'in hayatının en kötü dokuz saat yirmi üç dakikasıydı.

Tabii ki kaderlerinde varmış ve yıllar sonra burada mutlu bir evlilik sürdürüyorlar.

Mutluluktan

uçuyorum! Çok,

çok mutlu.

Kaseden bir mandalina alıyor, soyuyor ve bir parça çiğniyor. Biraz ekşi ama fark etmemiş gibi davranıyor ve tükürmüyor, çekirdeklerini bile.

Bölüm 48

Onuncu yaş gününden bir hafta sonra, yapışkan gri bir Şubat günü, babam bir peniyi başparmağının üzerinde dengeledi ve yükseklere fırlattı.

Otuz iki yaşındaydı, genç bir adamdı, ama elbette benim için olabildiğince yetişkin biriydi. Şık kanvas tüpü içindeki oltası (annem Noel'de vermişti), olta kutusu ve takımı ön kapının yanındaki koridordaydı. O, arkadaşları Ralph ve Angelo ile birlikte Gosford'a giden trene biniyor, oradan da otobüsle Avoca Plajı'na geçip geceyi orada geçiriyorlardı. Eşlerimiz ve çocuklarımız genellikle onlarla giderdi ama bu sefer gitmedik çünkü kaçırmak istemediğimiz bir okul şenliği vardı. (Şimdi düşünüyorum da, anneler muhtemelen şenliği kaçırdıkları için çok mutlu olurlardı).

Babam peniyi yakaladı ve elinin üstüne koydu. "Yazı mı tura mı Cherry?"

Tura dedim ve bir sonraki sefer de tura dedim ve doğru bildim.

Üçüncü seferde yazı dedim.

"Neden kuyruk diyorsun?" diye sordu babam.

Gururlu ve bilgili bir şekilde, "Çünkü az önce iki tura aldık baba, şimdi yazı gelme ihtimali daha yüksek," dedim.

Babam dedi ki, "Öyle *hissettirdiğini* biliyorum. Bana da öyle geliyor! Ama madeni paranın hafızası yoktur. Eğer adil bir paraysa yazı ya da tura gelme ihtimali *her zaman* ikide birdir."

Yazı turanın sonuçları istatistiksel olarak bağımsızdır. Söylemeye çalıştığı şey buydu. O kelimeleri kullanmadı. O bunları bilemezdi ve ben de anlayamazdım. Ama bu

prensipti. Bu konuda konuşmak için neden o anı seçtiğini bilmiyorum. Belki de kendisi yeni öğrenmişti.

Bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Ama ya arka arkaya *on tane* tura gelirse? O zaman bir sonrakinin yazı olması *kesinlikle* daha muhtemel olurdu."

İşte o zaman bana Monte Carlo'da olanları anlattı.

Başlangıçta bir karışıklık oldu, çünkü Monte Carlo'nun Fransız Rivierası'ndaki Monako'nun ünlü bir bölgesi değil, Arnott's Assortment kutusundaki en sevdiğim bisküvinin adı olduğunu anladım, ama bunu çözdük.

1913 yılında Monte Carlo kumarhanesinde oldu. Rulet masasında. Topun sürekli siyaha düşmesi, giderek daha fazla insanın masanın etrafında toplanmasına ve kırmızıya giderek daha büyük bahisler oynamasına neden oldu çünkü serinin kesinlikle sona ermek üzere olduğuna inanıyorlardı. Top kırmızıya düşmeden önce art arda *yirmi altı* siyah vardı. İnsanlar milyonlarca frank kaybetti.

Gelecekteki olayların olasılığının geçmişteki olaylara bağlı olarak değiştiği inancı (bu olayların bağımsız olduğunu varsayarak) Monte Carlo yanılgısı veya kumarbaz yanılgısı olarak bilinir.

Henüz çocuk olduğum için babamın ne dediğini *tam olarak* anlayamamıştım.

Aslında tarih, birçok "finans gurusunun" olasılığın temellerini anlamadığını göstermektedir. Bu son derece başarılı, karizmatik adamlar (neredeyse her zaman erkektirler), kendi olağanüstü zekalarına atfettikleri iyi bir şans serisiyle, serinin sona erdiği ve müşterilerinin kayıplarının felaket olduğu güne kadar yükseklerle çıkarlar. Ama bu asla gurunun hatası değildir. O zaman sadece kötü şanstır. Geçmiş performans gelecekteki sonuçların garantisi değildir, millet!

-

Belki de bunun babamla yaptığım son konuşma olduğunu zaten tahmin etmişsinizdir ve bu yüzden bu kadar net hatırlıyorum ve neden

Bunu çok sık düşündüm ve belki de hak ettiğinden daha fazla önem verdim.

O, Angelo ve Ralph kaya balıkçılığı yaparken babama yıldırım çarptı. Harika bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Balıklar ısıırıyordu. Sadece beş dakika daha kalmaya karar vermişlerdi.

Babam bana her zaman okyanusa asla sırtını dönme derdi, ama yıldırım ne tarafa baktığınızı umursamaz, bulabildiği en yüksek şeyi vurur, bu bir ağaç, bir kilise kulesi ya da bir insan olabilir ve babam o üç balıkçı arasında en temkinli olanıydı, ama aynı zamanda en uzun olanıydı.

Yıldırım çarpması sonucu ölmek nadirdir, ama olur. Her yıl yaklaşık iki bin kişi yıldırım çarpması sonucu ölüyor. Hiçbirinin bunu beklemediğini söyleyebilirim.

On kişiden dokuzu yıldırım çarpmasından kurtulur.

Buluttan yere düşen bir yıldırım, bir milyara kadar elektrik cıvatası içerebilir. Kalp yaralanması başlıca ölüm nedenidir. Yıldırım babamın kalbini durdurdu. Babamın büyük, güzel, endişeli, sevgi dolu, hırslı ve komik kalbi.

Sık sık bitiremediği son düşüncesini merak ederim. Yemle mi ilgiliydi, istatistiksel bağımsızlıkla mı ilgiliydi, benimle ödev yapmakla mı ilgiliydi, annemle dans etmekle mi ilgiliydi, Monte Carlo bisküvileriyle mi ilgiliydi, Queensland'li pilot Gus ve oyuncak ayısıyla mı ilgiliydi, kamp alanında içmeyi dört gözle beklediği birayla mı ilgiliydi, okyanusta yüzmekle mi ilgiliydi, yoksa dizinin arkasındaki kaşıntıyı kaşımakla mı ilgiliydi? Gerçekten fark etmez. Otuz iki yıl boyunca milyonlarca düşünceye sahipti. Ben sadece sonuncusunu merak ediyorum.

Babamın ölüm haberini duyduğuma dair hiçbir anım yok. O anının olması gereken yerde bir boşluk var, sanki yıldırım onu dağlamış gibi. Bana "garip" davrandığım söylendi: Ağlamadım ya da soru sormadım. Görünüşe göre *mesaj alındı* der gibi başımı salladım, kalemimi aldım ve ödevime döndüm.

Yıllarca bundan utandım, sanki hayatımın en önemli anlarından birinde başarısız olmuşum gibi, sanki bu babamı sevmediğim anlamına geliyormuş gibi,

Ama daha sonra, kırk yaşına yeni bastığımda, bir partide bir arkadaşımın arkadaşıyla konuşmaya başladım. Çimlere batan beyaz plastik sandalyelerde oturup West Coast Coolers içtik ve bazen çok fazla alkol ve yeterli yiyecek olmadığında yabancılar arasında gerçekleşen garip samimi sohbetlerden birine girdik ve ikimizin de çocukken babalarımızı kaybettiğimizi keşfettik.

"Kavrayamayacağın kadar büyük bir olaydı, şoktaydın" dedi.

Bir yabancından gelen basit bir nazik yorumun kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlaması ilginçtir.

Annemin tepkisini hatırlıyorum. Neredeyse yere düşecekti, sanki yıldırım onun da kalbine düşmüştü, ama Pat Teyze tam zamanında onu bir sandalyeyle yakaladı ve annem başını mutfak masasının üzerine koyup tekrar tekrar, Hayır, hayır, hayır, hayır, dedi.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Bunu onursuzca buldum. Babamın bundan hoşlanacağını sanmıyordum.

Babamın cenazesinin ertesi günü, Ivy ve ben dereye doğru giderken Jiminy Cricket'in birinin evinin patikasından aşağıya doğru koştuğunu gördüm. Çok heyecanlanmıştım. Ne güzel zamanlama. Ona doğru koştum ve "Babam öldü, şimdi *bize* para ödemen gerekiyor!" dedim.

Ivy yüzümde sanki bir bahis kazanmışım gibi ürkütücü bir gülümseme olduğunu ve Jiminy'nin bu kadar telaşlı görünmesine şaşmamam gerektiğini söyledi.

Sigorta bir bahis gibidir. Kendi kötü şansınız üzerine bahse girersiniz. Sigorta şirketi çoğunlukla kazanır çünkü çoğunlukla arabanızla kaza yapmazsınız ve çoğunlukla eviniz yanmaz.

Hayat sigortası ne zaman öleceğinize dair bir bahistir.

Biz kazandık, çünkü babam gibi büyük, güçlü ve zeki bir adamın otuz iki yaşında ölmesi pek olası değildi.

Ama yaptığı buydu.

Bölüm 49

Ethan tereyağı, vanilya ve şeker kokusuyla uyandığında, erken kış güneşinin vurduğu bir Cumartesi sabahıdır. Jasmine pek sık yemek pişirmez ama harika krepler yapar. Karnı açtır ve yatak odasının panjurlarını sonuna kadar açtığında ruh hali gün gibi parlak ve güneşlidir. Medyum ziyaretlerinden beri Jasmine'le daha çok konuşuyor, birlikte daha çok vakit geçiriyorlardı. Artık ona Jason Bourne diyor. O da ona hâlâ Jasmine diyor. Aklına bir lakap gelmiyor.

O gün Luca'nın okumaları hakkında çok konuştular. Ethan ona Luca'nın Harvey'nin "bizim gibi adamlar" sözlerini nasıl kanalize ettiğini anlattı. Jasmine, Luca'yı ilk gördüğünde ona arkasında saçını örten birini görebildiğini söylediğini anlattı. "Bu Nana!" Jasmine ağlamıştı. O zamandan beri büyükannesinin her zaman yanında olduğunu bilmekten büyük bir huzur duyuyor.

Ethan yüzde yüz ikna olmuş değil. Luca "bizim gibiler" cümlesini tamamen şans eseri bulmuş olabilir. *O kadar da* spesifik değil. "Oldukça spesifik," dedi Jasmine. Ayrıca, Luca o gün Jasmine'in kartlarını okuduğunda ona bu yıl içinde "finansal zorluklara" hazırlıklı olmasını söyledi ki bu Ethan'ın bir kavgada ölmesi kadar olası görünüyor. (Adam gerçekten Jasmine'in kim *olduğunu* bilmiyor mu?)

Ethan kadının öngörüsü konusunda hâlâ oldukça soğukkanlıdır, ancak dışarı çıktığında şiddet olasılığının daha fazla farkında olduğunu fark etmiştir. Sokakları bir görevdeki Jason Bourne gibi tarıyor. Sarhoş ve öfkeli haydutlara karşı gözünü dört açıyor. Birden fazla kez yolun karşısına geçti, böylece yürümek zorunda kalmadı.

Gürültülü bir barın girişinden geçerken. Bu konuda ne hissettiğinden emin değil. Kadınların hayatlarını nasıl yaşadıklarına daha mı sempatik?

Bu ifşadan kazara gerçek bir kadına asla bahsetmemesi gerektiğini kendine hatırlatır.

Bir tişört ve kot pantolon giyer ve mutfağa gider. Tereyağının cızırtısını duyabiliyor. Adımlarında bir sıçrama, sesinde bir "Zip-a-Dee-Doo-Dah" tonu var. "Krep kokusu mu alıyorum?"

"Kesinlikle öyle, dostum," der derin bir ses ve Ethan hayal kırıklığına uğramış bir çocuğunki gibi düşmeden önce yüzünü yakalamayı başaramaz.

Mutfakta bir adam var, Calvin Klein boxer şortlu, bronzlaşmış çıplak rugby oyuncusu göğsü, özel okuldan kalma sarkık saçları, babasından miras kaldığına şüphe olmayan güçlü çene hattı, Ethan'ın en sevdiği kupadan kahve içiyor, tezgâha yaslanmış, Jasmine'in krep pişirmesini izliyor.

"Günaydın Ethan," diyor Jasmine. Elindeki spatulayla işaret ediyor. "Bu Carter."

"Demek ev arkadaşısın." "Ev arkadaşı" kelimesinin içinde bariz bir düşmanlık var. Carter Ethan'ın kupasını bırakıp elini uzatıyor ve Ethan ne olacağını biliyor ve öyle de oluyor: Carter elini sıkar, göz teması kurarak Ethan'a bu mutfaktaki en yüksek rütbeli şempanze olduğunu bildirir.

"Memnun oldum," diyor Ethan. "Vay canına. İyi kavradın dostum."

Jasmine şöyle bir bakar. "Dikkat et. Ethan kaya tırmanışında bileğini kırdı. Alçıyı daha yeni çıkardı."

Carter'ın gözlerinde öfke alevlenir, çünkü Ethan ona Jasmine'in önünde alfa erkeği davranışları sergilediğini söylemiştir ve herkes kadınların bundan nefret ettiğini bilir, ama adam aptal değildir. Ona güler yüzlü ve nazik bir sağ kroşe ile karşılık verir. "Özür dilerim. Eski kafalı babam sıkı tokalaşmaya takıntılıdır."

"Krep ister misin Ethan?" diyor Jasmine. Üzerinde bir atlet ve pijama pantolonu var ve saçları sabahları normalde olduğu gibi dağınık değil, bir tür topuz haline getirmiş.

"Sana her gün böyle kahvaltı mı hazırlıyor? Şanslı adam!" Carter Jasmine'in omzuna sahiplenici bir el koyuyor, aşağı yukarı, yukarı aşağı ovuşturuyor. Ethan'ın teni ürperiyor.

Oh, Jasmine, Ethan düşünüyor. O bir bela. Bela olduğunu göremiyor musun?

Buraya ilk taşındığında mutfakta ilişkiye girmeye hazırды. Onlar iki bekar insan, bir noktada olması gerekiyordu ama Jasmine o sırada uzun süreli bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Bunu beklemeyi bırakmıştı. Rahatlamıştı. Hayallere kapıldı.

"Ben iyiyim," diyor Ethan. "Dışarı çıkmak üzereyim."

Herkes bunun yalan olduğunu biliyor. "Krep kokusu alıyor muyum?" sözü hala yankılanıyor.

"Bizimkileri yatağa geri götürür müsün?" diyor Carter, eli şimdi sırtında olan Jasmine'e. Ethan'a bok yiyen bir sırtış atıyor. Diyor ki: Ne kadar bench press yaptığını, banka bakiyeni, kullandığın boktan arabayı, onu ne kadar çok istediğini biliyorum. Sen kaybettin, ben kazandım. Her açıdan.

Ethan olabildiğince hızlı bir şekilde daireden çıkar ve sanki gerçekten kahvaltı için biriyle buluşacakmış gibi Bronte Plajı'na doğru yürür.

Ne ezik herif, kız ona ilgi duyduğuna *dair hiçbir işaret* vermediği halde böyle bir kızla şansı olduğunu düşünüyor. Carter muhtemelen "biri" ya da babası öyle. Böyle insanlar birbirleriyle çıkarlar. Aynı dili konuşurlar, aynı kayak merkezlerinde tatil yaparlar. Jasmine ve Carter muhtemelen şu anda yatakta onun umutlu inek ses tonunu taklit ediyorlardır: *Krep kokusu mu alıyorum?*

Keder ve aşağılanma boğazını düğümler. Arka cebinden telefonunu çıkarıp arar. Telefon çaldığında tutkuyla öpüşen bir çift görür. Adam alçak bir tuğla çitin üzerinde oturmaktadır. Kız onun bacaklarının arasında durmaktadır. Saat sabahın dokuzu. Bu gereksiz.

"Alo?" Bir kadın sesi.

Kalbi küt küt atar. Telefonu kulağından çekip az önce aradığı kişinin ismine bakar ve farkına varır

Yaptıklarının acısı içine çöküyor.

Harvey'i aradı. Harvey, mutsuz olduğunda aradığı arkadaşısıdır. Terfi aldığında Harvey'i aramazsın, araban kaza yaptığında Harvey'i ararsın. Harvey mutsuzluğu sever. Asla sizi daha iyi hissettirmeye çalışmaz ya da duygularınızı küçümsemez. Her ayrıntıyı ister, ne kadar aşılayıcı olursa o kadar iyidir.

Ethan konuşamıyor. Yine o balta gibi keder hissi. *Harvey* ile konuşmak istiyor.

Kadın diyor ki, "Ethan? Ben Lila. Harvey'nin kız kardeşi. Cenazede tanışmıştık."

Cep kadranı. Cep kadranıymış gibi davran.

"Çok özür dilerim," diyor ve sesindeki gözyaşlarını duyuyor. "Ben sadece... unuttum. Bir an için unuttum. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Onunla konuşmak istedim."

"Bunun için endişelenme. Bana her zaman olur."

"Seninle tanıştığımı hatırlıyorum," diyor Ethan. "Merhaba, Lila. Bunu yaptığıma gerçekten inanamıyorum."

"Telefonu bende," diyor Lila. "Bazı insanlar mesaj atıyor. Yani yanlışlıkla değil, öldüğünü biliyorlar ama mesaj atıyorlar. Bir adam mesaj atmış: *Yüz dolar için üzgünüm, seni özledim dostum.*"

"Deano," diyor Ethan. "Serseri. Harvey bunun peşini bırakmayacaktı."

"Bunu Harvey'nin mirasına ödemesini sağlamalıyım," diyor Lila.

"Yapmalısın." Ethan terli alnını siliyor, bulutlarla kaplı mavi gökyüzüne bakıyor. Nasıl oluyor da Harvey başka bir boyuttayken o hâlâ bu güneş sisteminde bulunabiliyor, güneşin etrafında dönen bu gezegende durmasına izin veriliyor? Ya da basitçe artık var değilken? "Nasıl... idare ediyorsun?"

"Biliyor musunuz, buna inanamıyorum," diyor Lila. "Cenazenin üzerinden neredeyse iki ay geçti ve ben hala... Hala aklım almıyor."

"Biliyorum," diyor Ethan. *"Biliyorum."*

"Harvey hiçbir zaman genç yaşta ölecek biri gibi görünmedi," diyor Lila. "On yaşından beri orta yaşlı. O yaşa *gelmiş olması* gerekirdi."

orta yaşlı."

Ethan güler. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Bir martı gürültüyle viyaklıyor ve biri korna çalıyor. Ethan telefonu kulağına dayar. Ağlıyor mu? Lütfen ağlamasına izin verme.

"Gitmene izin vermeliyim," diyor Ethan. "Özür dilerim, tekrar-"

"Onu ara - beni ara - ne zaman istersen. İnsanların Harvey'i düşündüğünü bilmek benim için çok güzel. Onu da özlüyorum. Hoşça kal Ethan."

Telefonu kapatır ve Ethan sahile doğru yürür, çılgınca öpüşmeyi bırakmayan çiftin yanından geçer. Kendini daha iyi hissediyordu. Şüphesiz Carter uzun süre buralarda olmayacaktır ve eğer Jasmine böyle bir adama aşık olursa, o zaman Ethan için uygun kız değildir.

Beyaz bir sakız ağacının dalında asil bir şekilde oturan ve gövdesiyle neredeyse tamamen kamufle olmuş, sessizce tünemiş bir kookaburra görür. Kuşun soğukkanlılıkla hesap yapan gözleri Ethan'inkilerle buluşur ve aklına bir çocukluk anısı gelir. Yan komşuları Ethan ve kız kardeşini, pırıltılı Japon balıklarıyla dolu yeni süslü havuzlarına hayran kalmaları için davet etmişti. Ertesi gün öğleden sonra Ethan üniformasını değiştirirken yatak odasının penceresinden dışarı baktığında bir kookaburranın ağzında büyük, pırıltılı altın rengi ve çaresiz bir şeyle bir ağacın gövdesine defalarca vurduğunu gördü.

Kendi bahçesinde ölüm ve vahşet. Bunu asla unutmadı.

Bölüm 50

Monte Carlo en sevdiğim bisküvi olmaya devam ediyor. Bir tane yediğimde aklıma hep istatistiksel bağımsızlık gelir. Kremalı reçel dolgusunun tadını çıkarabilmek için iki kat bisküviyi birbirinden ayırırım. Herkesin Monte Carlos'u bu şekilde yediğini sanırdım, bu yüzden geçen yıl yakın arkadaşım Bert'in her iki katmanı da aynı anda dikkatsizce ısırdığını görünce şok oldum. Kırıntılar uçuşuyordu. Bana göz kırptı ve "Tehlikeli yaşamayı severim, Cherry." dedi.

Bölüm 51

Annem hayatının geri kalanında babamın ölümünü önceden gördüğüne inandı.

O gün babamla hayat sigortasının anlamsızlığı hakkında tartışırken babamın "yıldırım çarparsa" yorumunu yaptığını ve onun ölümünü göğsünde *hissettiğini* söyledi. O anda öleceğini biliyordu ve eğer babam onu dinleseydi, daha ısrarcı olsaydı, Jiminy Cricket'in yağlı suratına kapıyı kapatsaydı, bu asla olmayacaktı.

"Biliyordum, biliyordum, biliyordum." dedi.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Mae," dedi Pat Teyze.

Babam da "Eğer bana otobüs çarparsa" demişti ve ona otobüs çarpmadı. Bunlar, olası olmayan ancak muhtemel olayları belirtmek için kullanılan yaygın halk deyimleridir.

Öfkeli bir gençken bir keresinde anneme "Bunun *hiçbir* anlamı yoktu, sen *hiçbir* şey bilmiyordun!" diye bağırmıştım.

"Ne bildiğimi biliyorum! Ne hissettiğimi biliyorum!" Annem yumruğuyla göğsüne vurdu. O zamana kadar annem Madam Mae olmuştu ve babamın ölümünü öngörmek onun başlangıç hikayesi haline gelmişti.

O zamanlar on altı yaşındaydım, bu yüzden onun bir aptal olduğunu düşündüm.

Bölüm 52

Eve kredi kartı faturasını sıkıca katlar ve sanki annesinden saklıyormuş gibi kot pantolonunun arka cebine koyar. Yatak odalarına gider ve yatağa atlar. Ne zaman üzgün olsa kendini yatağa atar. Görünüşe göre bunu küçük bir çocukken yapmış. O zamanlar *"Evie, çok tatlısın."* derlerdi. Şimdi ise muhtemelen gerçek bir rahatsızlığı olduğu anlamına geliyor.

İçeri girmek için tüm gücüyle üst çarşafı çekiştirmesi gerekiyor. Dom her zaman yataklarını yapar ve harika bir iş çıkarır. Sanki bir askermiş gibi çarşafları süper sıkı çekiyor, ancak yastıkları da dikkatlice yerleştiriyor ki bu çok sevimli. Ona böyle yatak yapmayı öğreten babasıydı.

Dom bekâr bir baba tarafından yetiştirilmiş tek çocuk, Eve ise bekâr bir anne tarafından yetiştirilmiş tek çocuktur. Bunu 10. sınıftaki o meşum Fransızca dersinde keşfettiler. Çiftler halinde ayağa kalkıp diğer kişinin yaşam koşullarını Fransızca olarak anlatmaları gerekiyordu. "Dom babasıyla yaşıyor. Kız ya da erkek kardeşi yok. Tilly adında bir köpeği var." "Eve annesiyle yaşıyor. Kız ya da erkek kardeşi yok. Tilly adında bir kedisi var." Aman Tanrım, Fransızca'da çok kötüydüler, Fransızca öğretmenleri onlardan nefret ediyordu, ama sınıftaki herkes için, öğretmen hariç, çok açıktı, çünkü onun ruhu yoktu, Eve ve Dom bir bütünün iki yarısı, iki eş yapboz parçası, *evcil hayvanları farklı türlerde olsa da AYNİ ADI paylaşan* ve sonsuza dek birlikte olmaya mahkum iki insandı.

Ve şimdi, işte buradalar, evlendiler, sonsuza dek mutlu yaşıyorlar. Çok ama çok mutlular!

Ve sonra, garip bir şekilde, kafasında onun izni olmadan zalim, kötü niyetli bir düşünce belirir: *Ama Eve, hayatında dört gözle bekleyeceğin hiçbir şey yok.*

Son on sekiz aydır düğün, düğün, düğün dışında bir şey yoktu. Listeler ve randevular, yapılacak çok şey ve sürekli bir ivme hissi, sanki bir şeye doğru kayıyormuş gibi, daha hızlı ve daha hızlı, düğüne bir ay kaldı, bir hafta kaldı, yarın! Ve sonra: gerçekleşiyor! Koridorda yürüyor, düğün dansını yapıyor, kadehler kaldırılıyor, konuşmalar yapılıyor, fotoğraflar çekiliyor ve gülümsemekten yüzü ağrıyor. Ve sonra Hobart'tan Sydney'e uçuş. Hayır, uçuşu düşünmeyelim. Balayını düşünün: seks, kokteyller ve yüzme. Eve, yeni dairelerine dönüş! Tüm o güzelce paketlenmiş hediyeleri açmak ve onları koyacak yerler bulmak ve berbat zevkli misafirlerden gelen hediyeleri değiştirmek için mağazalara gitmek. Teşekkür kartlarını yazmak: o kadar eğlenceli değil ama yine de yapılması gereken bir başka görev. Ve sonra fotoğrafları almak, kendilerine bakmak, ne kadar iyi göründüklerinden biraz memnun hissetmek, arkadaşlarıyla videoyu izlemek!

Şimdi ne var?

Şimdi, hiçbir şey.

Hayatı boyunca bir daha düğünü kadar büyük ve göz alıcı bir şey olmayacak. Sadece *başkalarının* düğünlerine gidecek ve evet, umarım bebekleri olacak, ama bebekleri nasıl karşılayacaklar? Ya onları uçaktaki o korkunç bebek gibi ağlamamaları için eğitemezse? İki işte çalışmak, çocuklarına yemek yapmak, çamaşırlarını yıkamak, yaşlanmak ve ölmek zorunda kalacak ve tüm hayatının asıl amacı ne olacak?

İnsanlar "varoluşsal kriz" derken bunu mu kastediyor? Bunlardan biri için yeterince karmaşık ya da havalı olduğunu düşünmüyordu.

Panik yapmayacak. Bu işi çözecektir.

Google'da aratıyor: *Düğünümden sonra neden üzgünüm?*

İnternet anında teşhis imkanı sunuyor: *Düğün sonrası hüznü.*

Çok yaygındır. Doğum sonrası depresyonu gibi ama hormonlar ya da sempati olmadan. Kimse ona lazanya getirmeyecek. İnternete göre çözüm, *plan yapmak*. Randevu geceleri falan. Randevu geceleri için çok küçükler. Düşüncesi bile ürpertiyor. *Bütçeler. Randevu geceleri*. Sırada ne var? Ortez mi?

Zaten dışarı çıkmaya paraları yetmez. Kredi kartları patlayacak.

Ellerini başının arkasına koyar ve Dom'un yaşadıkları mali krize nasıl tepki vereceğini merak eder.

Kocasının boşanmak gibi gizli ve aptalca bir çözüm bulmadığından ya da balayında olduğu gibi bütün gece uçakta kadının söyledikleri yüzünden endişelenmediğinden emin olması gerekecek.

Ona bu konuyu düşünmeyi bırakacağına dair söz vermişti ama hala aklında olduğunu biliyor çünkü daha dün gece yatakta dik oturdu ve çok net bir şekilde "Eve'i asla incitmem. Bir milyar yıl geçse bile."

Dedi ki, "Biliyorum, Dom. Yapmayacağını biliyorum."

Uykuda konuştuğunu ve sabah olduğunda hiçbir şey hatırlamayacağını biliyordu. Uykuda konuşurken sesi çok hızlı ve mırıltılıdır, bir tür sakinleştiricidir.

Neyse ki hemen uykuya geri döndü. Bazen uyurgezer olduğunda onu takip etmesi ve nazikçe yatağa dönmesini telkin etmesi gerekiyor.

Uykuda konuşma ve uyurgezerlik altı yaşındayken, yani annesi Dom'u ve babasını terk ettiğinde başlamış. (Annesi şimdi Bali'de yaşıyor ve yoga öğretiyor. Dom onu *on yıl* boyunca hayatından çıktığı için affetmiş ama Eve affetmemiş). Bir gece Dom'un babasının kapısı sabahın üçünde çalındı. Gelen, çöp tenekelerini dışarı çıkarmayı *u n u t t u ğ u n u* fark eden ve gecenin karanlığında pijamalarıyla dışarı fırlayan komşusuydu; küçük Dom, yine pijamaları ve çıplak ayaklarıyla karanlık patikada yürüyor ve komşusuna okula geç kaldığını söylüyordu.

Ondan sonra babası Dom'un evden çıkamayacağından emin olmak için yollar bulmak zorunda kaldı. Dom büyüdükçe ve uyurgezer olmaya devam ettikçe işler daha da zorlaştı. Pencereleeri kilitlediler ve yatak odasının kapısına bir zil koydular. Bazen babası onu giyinik bir şekilde duş alırken yakalıyordu. Bazen gecenin bir yarısı kendine tost yapar, yer, yatağa geri döner ve uyandığında hiçbir şey hatırlamazdı: kanıt olarak sadece mutfak masasının üzerindeki yenmemiş kabukların olduğu tabak kalırdı. Bazen aylar geçiyor, Dom ve babası onun bu durumu atlattığını düşünüyorlardı ama sonra yine oluyordu. Pijama partilerine ya da kamplara gidemiyordu, olabileceklerden çok utanıyordu ve babası bir uçurumdan düşmesinden ya da bir arabanın önüne atlamasından endişe ediyordu.

Bir keresinde, genç bir delikanlıyken ve ehliyetini aldığında, *Dom uykusunda araba kullanmıştı*. Contağı kapattıktan sonra uyandı ve yerel dükkanların ay ışığıyla aydınlanmış boş otoparkında arabadan indi. Mükemmel bir şekilde park etmişti ama oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Bu onu dehşete düşürmüştü. Dom'un isteğı üzerine Eve yatmadan önce arabanın anahtarlarını sakladı. Evde yaşarken bu babasının işiydi ve bazen babası ertesi gün onları nereye sakladığını unutturdu, bu da Dom'u çıldırtırdı.

Çoğunlukla önemli bir şey değil. Yatakta oturur, saçma sapan bir şeyler söyler ve sonra tekrar yatar. Kişisel antrenörlüğe başladığından beri uykuda konuşmalarının çoğu birinin formunu düzeltmekle ilgili. "Dirseklerini kilitleme," der uykuda bulanıklaşan sesiyle. "Çekirdeğine odaklan."

Bazen biraz tedirgin olur ama çoğunlukla sakindir. Sadece bir kez sesi sinirli çıkmıştı, o da Huon Vadisi'nde havasız karavanda yaptığı kamp gezisindeydi. Eve, uyku bozukluklarının havasız bir odada ve içki içtiğinde her zaman daha kötü olduğunu fark etti.

O gece karavanda yan yana iki ranzada yatıyorlardı. Eve ve Liv üst ranzalarda, oğlanlar ise alt ranzalarda yatıyordu.

Eve gözlerini açtığında Dom'u ayakta, ranzasının yanında durmuş, doğrudan gözlerinin içine bakarken bulduğunda saatin kaç olduğunu bilmiyordu.

"Seni öldüreceğim." dedi.

"Ne yapacaksın?" dedi Eve.

Doğrulup oturdu, bunu ona hiç söylememişti ve asla da söylemeyecekti ama bu onu dehşete düşürmüştü. Yüzü sadece Riley'nin telefon şarj cihazından gelen ürkütücü yeşil ışıkla aydınlanıyordu. Yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu. Gözleri kara delikler gibiydi.

"Seni öldüreceğim," dedi tekrar, sesinde saf öfke ve inancı duyabiliyordu ve karavan duvarına dayanmak için geri çekildi ve yastığını önünde tuttu, sanki bunun yardımcı olacakmış gibi.

"Dom," dedi. "Bebeğim. Uyan artık. Uyuyorsun."

Yüzüne iyice yaklaştı. Onun kırmızı şarap kokan nefesini koklayabiliyordu.

Dedi ki, "Benim çok özel yeteneklerim var. Seni arayacağım. Seni bulacağım ve öldüreceğim."

Bu noktada, tanıdığı ve rahatladığı için yüksek sesle gülmüştü, çünkü şimdi anlamıştı. O gece hepsi filmlerden replikler alıntılanmıştı ve bu Riley'nin favorisiydi: Liam Neeson'ın *Taken* filminde adam kaçıranlarla yaptığı meşhur telefon konuşması.

"*Hiç* yeteneğin yok dostum." Riley alt ranzadan seslendi. "Ve İrlanda aksanın da berbat." Uyurgezerlik ve konuşma hakkında her şeyi biliyordu, bu yüzden neler olduğunu hemen anladı.

Dom aksanı bıraktı ve mırıldanmaya başladı, "Burada duralım ve biraz su alalım. Şuraya çek bebeğim, suya ihtiyacım var, susadın mı bebeğim?"

Riley ayağa kalktı ve Dom'a bir şişe su verdi, Dom suyu uzun bir yudumda içti, birazını üzerine döktü, belli ki bu onu uyandırdı çünkü normal sesiyle, "Özür dilerim. Uyurgezer miydim?"

Hepsi buna güldü. Komikti. Sadece başka bir çılgın Dom uyurgezerlik hikayesi.

Ta ki uçaktaki kadın tahminini yapana ve balayında Dom gece uyanıp karavandaki olayı hatırlayıp araştırmaya başlayana ve gerçekten korkunç bir şey keşfedene kadar: "cinayete meyilli uyurgezerlik" denen bir fenomen.

"Ya bunu sana yaparsam?" dedi ve bulduğu tüm haberleri ona gösterdi. Uyurken birini öldürdüğünde rüyasında "saldırgan devekuşları" gördüğünü iddia eden bir adam. Çok sevdiği karısını öldüren ve şimdi ne yaptığını hatırlamadan hapiste olan bir koca. "Öldüğüm güne kadar onu özleyeceğim," diyordu ki bu son derece trajikti.

"Beni öldürmeyeceksin," demişti Eve. "Her neyse, ben medyumlara inanmam."

"Medyumu unut. Sadece uykumda sana zarar verebileceğimin farkında olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Uyurgezer olduğun zamanlarda bana hiç dokunmadın," diye onu teselli etti Eve. Bu teknik olarak doğru değildi. Bazen onu yatağa dönmeye ikna etmeye çalışırken elini kabaca ittiği oluyordu, ama bir kez bile kendini tehlikede hissetmemişti.

Tanrım, hepsi çok aptalcaydı!

Uyurken bile *Dom*'dur.

İnternette olan şeyler gerçek hayatta asla olmaz.

Yatağının başucundaki çerçeveli düğün fotoğrafını alıyor. Bu fotoğraf için "vintage tarzı" bir efekt seçmiş - karamsar siyah-beyaz ve sarımsı bir tonda - ve bu, kendisinin vintage bir elbise giydiği ve Dom'un klasik jartiyer ve papyon taktığı gerçeğiyle birleştiğinde, düğünlerinin onlarca yıl önce gerçekleşmiş gibi görünmesini sağlıyor.

Eve elbisesini giyen ilk gelini düşünüyor. Düğün sonrası hüznü var mıydı? Birden fazla uygun fiyatlı masrafın büyük bir uygunsuz toplam oluşturduğunu biliyor muydu? Muhtemelen. Muhtemelen herkes

bunu biliyor. Bu fotoğrafın baskısı kırk beş dolar, çerçevesi ise altmış dolar. Parasını Kardashian gibi sağa sola saçıyor.

İnsanların sürekli kullandığı şu ifade nedir? "Hayat pahalılığı krizi." Kendileri için geçerli olduğunu düşünmüyordu. İpotekleri ve okul ücretleri olan insanlar için geçerli olduğunu düşünüyordu.

Annesinin nişan partisinde Dom'un babasıyla konuşmasına kulak misafiri olduğunu hatırlıyor. "İkisi de ağaçtaki bebekler gibiler."

"Biliyorum," dedi Dom'un babası üzüntüyle. "Ne olduklarını bilmiyorlar Bilmiyorum."

Peki, neden onlara bilmediklerini söylemediler?

Fotoğrafta gülümseyen kendi aptal suratına yüksek sesle "Sen çok, çok aptalsın" diyor.

"Kimmiş aptal?" diyor Dom yatak odasının kapısından.

Fotoğrafı bırakıyor. "Neden bu kadar erken döndün?" "Son iki müşteri iptal etti."

"Şaka yapıyorsun," diyor Eve. "Bu inanılmaz, bu insanlar çok-"

"Öğle yemeği için Tayland yemeği aldım." Dom bileğine doladığı plastik poşeti kaldırıyor. "Ama biraz soğumuş olabilir, çünkü sana söylemem gerek, ben-"

"Pahalı yerden değil mi?" Eve o kadar hızlı oturur ki başını duvara çarpar. "Ow."

Dom telaşlanmış görünüyor. "Pahalı olan yer hangisi? Senin sevdiğin balık köftelerinin olduğu yere gittim."

"Burası pahalı bir yer!" diye feryat ediyor Eve.

Dom çantayı yere bırakır. "Neler oluyor?"

Kot pantolonunun arka cebinden kredi kartı ekstresini çıkarıp adama uzatıyor.

Dom ona bakar. "Bu *bizim* faturamız mı? O kadar borcumuz mu var?"

"Evet," diyor Eve. "Sanki biraz sıçıp batırmışsınız gibi hissediyorum bebeğim, ben-"

"Eve dönerken arabayı parçaladım," diyor Dom. Ağır ağır yatağa oturuyor. Yüzünde hiç renk yok. "Ve sanırım arabanın sigortasını ödemeyi unuttum."

Bölüm 53

Babamın ölümünü gerçekten anlamamın uzun zaman aldığını bu şekilde biliyorum.

Bir öğleden sonra, on üç yaşımıdayken, babam öleli üç yıl olmuşken, okuldan eve geldiğimde annem gözleri ıslı ıslı ve yüzü kızarmış bir halde beni karşılamaya koştu. "*Harika* haberlerim var, Cherry." dedi.

En olağanüstü rahatlama hissi tüm bedenimi kapladı. Bacaklarım sevinçten o kadar güçsüzleşti ki oturmak zorunda kaldım. Taşıdığımı bilmediğim muazzam bir ağırlık omuzlarımdan kalktı. *Babam döndü* diye düşündüm.

Aklım başıma gelmeden önce bir an için gerçekten böyle düşünmüştüm.

-

Bir keresinde göz kamaştırıcı pop yıldızı "Pink" hakkında bir makale okumuştum. Kısa bir süre önce babasını kaybetmişti ve (makaleye göre, doğruluğu kontrol edilmiş ya da edilmemiş olabilir) ilk düşüncesinin şu olduğunu söylemişti: Bir daha kimse onu böyle sevemeyecekti. Bunu okuduğumda şöyle düşündüm: Evet, "Pink," anlıyorum. Herkes sizin belirli bir versiyonunuzu seviyor ve o kişi gittiğinde o versiyon da onlarla birlikte gidiyor. Babam benimle çok *ilgilenirdi*. Annem de ilgileniyordu ama annem benim farklı bir versiyonumu seviyordu.

Hiç kimse beni babamın gördüğü gibi görmedi, "en komik küçük şey", belki de hala beni gördüğü gibi, ölümden sonra yaşama inanıp inanmadığımı bilmesem de. Yeterli veri yok. Ama eğer varsa

Böyle bir şey olsa ne güzel olurdu, acaba babam Pink'in babasıyla hiç karşılaştı mı?

Belki de kahvaltı büfesinde. Açık büfe kahvaltı babamın cennet fikri olurdu.

-

Merak ediyorsanız, annemin harika haberi, Büyük Muz'u görebilmemiz için bize Coffs Harbour Pacific Palms Motel'de bir tatil ayarlayacak kadar para biriktirmiş olmasıydı.

Bu korkunç sarı turistik cazibe merkezi Amerikalı bir muz plantasyonu sahibinin fikriydi (Hawaii'de bir konserve fabrikasının tepesinde gördüğü büyük bir ananastan esinlenmişti) ve o zamanlar dünyanın en büyük muzuydu. Sanırım hala da öyle. Avustralya'nın "büyük şeyler" takıntısını başlattı. Şimdi büyük bir bira kutusu, büyük bir koç, büyük bir gitar, büyük bir elma, büyük bir avokado ve daha birçok "büyük şey" ile övünüyoruz. Eğer Avustralyalıysanız, bu konuda gurur duyabilir ya da utanabilirsiniz.

Pek çok kişi Büyük Muz'un gizlice daha küçük bir versiyonla değiştirildiğine inanıyor, öyle ki gazeteciler bu konuda makaleler yazdı, ancak bu doğru değil.

Yetişkinler olarak tekrar ziyaret ettiğimizde daha küçük görünüyor. Hiçbir şey ilk seferki gibi göz kamaştıramaz.

Bölüm 54

Uçuştan üç ay sonra huzurlu ve güneşli bir Cumartesi öğleden sonrası. Temmuz başları. Şimdiye kadar ılıman bir kış geçirdik, ki bu güzel.

Leo bu gece birkaç saat çalışıp çalışamayacağını düşünürken köri için soğan, kişniş ve havuç doğrar, ancak bu teknik olarak bu hafta yedi gün çalıştığı anlamına gelecektir, bu da karısının inkar etmeyi tercih ettiği bir suçlamasıdır.

Neve çamaşır ipinden aldığı kuru giysilerle dolu bir çamaşır sepetiyle arka kapıdan girer. Oli, zafer golünü attığı çamurlu bir futbol maçının ardından duştan çıkar.

Köpek horluyor.

Bridie'nin kan donduran çığlığı evin her köşesinden ve muhtemelen komşular tarafından da duyulur.

Dehşet verici bir yaralanma geçirmiş gibi görünüyor.

Leo o kadar kötü irkilir ki başparmağının üst kısmını kesmekten kıl payı kurtulur. Bıçağı bırakır ve koşmaya başlar. Neve çamaşır sepetini yere atar, üzerinden atletik bir şekilde sıçrar ve aynı yöne doğru koşar.

Bu sırada Oli havlusunu yavaşça beline sarar, avucunun içiyle buğulanmış aynada bir daire çizer, bir tarafa dönerek bükülmüş pazularını hayranlıkla seyreder ve kız kardeşinin nesi olduğunu merak eder.

Çığlık oturma odasından geliyor; Bridie kanepenin ortasında, sadece başının üstü görünecek şekilde sarı bir battaniyeye sarılmış oturuyor.

Leo battaniyeyi çekerek Bridie'nin bağdaş kurup oturduğunu, başını o kadar öne eğdiğini ve alnının neredeyse okula otobüsle gitmeye başladığında istemeyerek verdikleri ama artık başlarının belası haline gelen lanet telefonuna değdiğini görür. Leo her iki çocuğun cihazına da en son ebeveyn kontrollerini yüklemiştir, ancak Bridie ve Oli'nin üstün teknolojik becerileriyle bunları hackleyebileceklerinden şüphelenmektedir. O ve Neve yeni anlaşmalar yapmaya devam ediyor - akşam yemeğinden sonra telefon yok, kahvaltıdan önce telefon yok, arabada telefon yok - ama çocuklar anlaşmaları nasıl hackleyeceklerini de biliyorlar.

"Ne oldu? Sorun ne?" Neve parmak uçlarıyla Bridie'nin saç çizgisini inceliyor, bacaklarını kaldırıp ileri geri çeviriyor.

"Ne oldu?" diyor Leo. "Neresi acıyor?"

Neve şüpheyle etrafına bakınır. "Kardeşin bir şey mi yaptı? Duşta olduğunu sanıyordum."

Bridie hem kızgın hem de haklı görünüyor. Yüzü kıpkırmızı, sanki tokat yemiş gibi. "Babam ölecek, tıpkı o kadının dediği gibi."

"Lütfen, yine mi bu?" Neve kendini Bridie'nin yanına bırakır. "Beni çok korkuttun."

"Ben ölmeyeceğim." Leo, Bridie'nin diğer tarafına oturur. "Sana söylemiştim. Neden hâlâ bunu düşünüyorsun?"

Yüzünü ovuşturur, parmak uçlarında soğan kokusu vardır. Bridie telefonunu kaldırıyor.

"Hayır! Psişik tahminlerin gerçekleştiğine dair daha fazla kanıt görmemize gerek yok," derken Neve aynı anda Leo da "Belki yemekten sonra gösterirsiniz?" diyor.

"Sanırım uçaktaydı," diyor Bridie. "Babanın uçağında mı?" diye sorar Neve sertçe.

"Bak." Bridie onlara telefonunu verir. Sonra bir minder alır ve yüzünün önünde tutar. "Bir daha izlemeyeceğim." Sesi titriyor. "Bu çok kötü."

Leo ve Neve birbirlerine bakarlar.

"Basın oyna," diyor ki
tarafından ve

Bridie, onu ses boğuk
yastığı yüzüne bastırdı.

Bölüm 55

Muhtemelen en az bir kez başınıza gelmiştir. Bir önsezi yaşadınız. Tam olarak ne olacağını daha gerçekleşmeden biliyordunuz. Biletiniz okunmadan hemen önce çekilişi kazanacağınızı biliyordunuz. Birisi size telefon etmeden, e-posta göndermeden ya da mesaj atmadan hemen önce onu düşünüyordunuz. Belirli bir günde korkunç ya da harika bir şey olacağını hissediyordunuz ve oldu.

Sezgilerinizi dinlemek muazzam önemde bir şeyle sonuçlanırsa, bu sizi değiştirir. Tabii ki değiştirir. Nasıl değiştirmesin ki?

Bir keresinde büyükannem çamaşır ipine çamaşır asıyordu. Güzel bebeği, annem, ayaklarının dibinde bir sepetin içindeydi. Her şey çok güzeldi. Bebek miyavlıyor ve baloncuklar üflüyordu. Saksağanlar ötüyordu. Sonra büyükannem bir tehlike hissetmiş.

Nasıl bir tehlike olabilir?

Tam da kırmızı karınlı siyah bir yılan biricik bebeğinin karnından sürünerek boynuna doğru ilerlerken aşağıya baktı. Büyükanne anında, içgüdüsel olarak tepki verdi. Bebeğinin önlüğünün eteğinden tuttu. Hızlı bir hareketle onu sepetten çıkardı. Olimpiyat disk atıcısı gibi onu başının üzerinde döndürdü.

"Beni gerçekten başının üzerinde döndürdüğünü sanmıyorum," derdi annem.

"Affedersin, orada mıydın, Mae?"

"Evet, oradaydım anne."

"Çok komik."

"Mae'nin beyninin karışmasına şaşmamalı," diye kıkırdardı Pat Teyze.

"Biliyordum," derdi büyükbabam. "Hissettim. İçimde korkunç *bir kıyamet* hissi vardı."

"Hayır, duymadın," derdi büyükbabam, "bir hışırtı gibi bir şey *duydun* ya da göz ucuyla küçük bir hareket yakaladın."

Büyükanne kollarını kavuşturur, alt dudağını dışarı çıkarır ve Büyükbaba "Pekala Lizzie, haklısın, biliyordun, bir şekilde biliyordun" diyene kadar başka bir şey söylemezdi.

Aptal değildi.

Sonra bir fincan çay alırdı.

-

Babama yıldırım çarpmadan önce annem sıradan biriydi.

Benim için öyle değildi. Karizmatik ve zekiydi, tanıdığım tüm anneler arasında en güzeli, en güzel tene sahip olanıydı ve sokağımızda araba kullanmayı öğrenen ilk anneydi, bu beni çok gururlandırdı, ama söylemeye çalıştığım şey onun "sıradışı" olmadığı. Günlerini ev işleriyle geçirirdi: dikiş dikmek, yemek pişirmek, çamaşır yıkamak ve bahçeyle uğraşmak. Saksağanlar ağacımızdaki dutları ipteki temiz çamaşırlarının üzerine düşürdüğünde küfredirdi. Kütüphaneden ödünç aldığı tuğla büyüklüğündeki aşk romanları için ağlardı.

Evet, avuç içi okuyordu ama ciddi bir şey değildi. Büyükannemi taklit ediyordu. Hiçbir zaman ücret talep etmezdi ve kız arkadaşlarına fal baktığı zaman genelde kıkırdama krizine girerlerdi. Sanırım annem uzun boylu, esmer, yakışıklı erkekler hakkında kötü şeyler öngörürdü. Benim çay yapraklarımı okurdu, çünkü ona yalvarırdım, ama bu ondan bana bir hikaye anlatmasını istemek gibiydi. İkimizin de buna gerçekten inandığını sanmıyorum.

Tanıdığımız çoğu insanla aynı batıl inançlara sahiptik. Tahtaya vururduk. Tuz döktüğümüzde sol omzumuzun üzerinden biraz atardık. Çift sarılı bir yumurta kırdığımızda "Birisi

ikizleri olacak!" dedik ve gerçekten ikizleri olan biri olup olmadığını hiç kontrol etmedik. Şans için parmaklarımızı çapraz yaptık. Hepsi iyi eğlenceliydi.

Ama babam öldükten sonra her Şey deėiőt. Tüm batıl inançlarımız ciddileőt.

Bilemiyorum. Belki de annem gerçekten onun ölümünü öngörmüştür.

Ama babama yıldırım arpacağına *gerçekten* inansaydı, yaz fırtınası olasılığının ağır bastığı bir günde kaya balıkçılığı yapmaktan kaçınmasını önerebilirdi diye düşünörsünüz.

Bir uyarı yardımcı olabilirdi, anne.

Bölüm 56

"Testleri yaptınız mı?"

Sue alışveriş sepetini yere bırakmış, süpermarketin meyve ve sebze reyonunun ortasında, bu yüzyılda olgunlaşabilecek bir tane bulma umuduyla kaya gibi sert yeşil avokadoları sıkarken telefona cevap veriyor. Arayan Caterina, sesi alışılmadık derecede gergin geliyordu.

"Henüz değil," diyor Sue.

Akşam yemeğinden sonra bir yükün kalktığını hissetti. Testleri yapmak için gerekli formlara sahip olduğunu bilmek, bir şekilde onları gerçekten *yapmasına* gerek olmadığı anlamına geliyordu. Kadınla ilgili endişeleri saçma gelmeye başlamıştı.

Caterina sevkleri yazarak zamanını boşa harcadığı için ona kızgın mı? Ya da, ki bu daha olası görünüyor, gereksiz testler önerdiği için mi endişeleniyor?

"Endişeleniyorsanız testleri yapmama gerek yok-"

Caterina araya giriyor. "Bugün ortalıkta dolaşan şu videoyu görmedin mi?"

"Ne videosu?" Sue'nun telefonu bip sesi çıkarıyor. Avokadoyu yerine koyar ve telefonuna bakar. En küçük oğlu onu aramaya çalışıyordu.

Telefonu tekrar kulağına götürüyor.

"Bu bir kız. Görünüşe göre sizin uçağınızdaymış," diyor Caterina. "Bu... üzücü. Henüz kaldırılmamış olmasına şaşırdım."

Şimdi Sue'nun telefonu bir çocuk oyuncağı gibi vızıldıyor ve titriyor.

"Muhtemelen sadece bir tesadüf," diyor Caterina. "Nostradamus'un şansının yaver gitmesi gibi."

Birisi kararlı bir ifadeyle avokadoları yaklaşıyor ve Sue plastik alışveriş sepetini yere atarak kenara çekiliyor.

"Sue?" diyor Caterina.

"Biri mi öldü?" diyor Sue. "Uçuştan mı? Bunu mu demek istiyorsun?"

Bir duraklama.

Sue arka planda birinin şöyle dediğini duyar: "Affedersiniz, Dr. Bonetti?"

"Sadece bir dakika," diyor Caterina, sesi boğuk.

"Bak. Bu aptalca. Muhtemelen sahtedir." Sesi yine yüksek ve net.

"Ama testleri yap, Sue, testleri yapmalısın."

Bölüm 57

Bu bir uyarı ile ilgili bir şey.

Kişi inanmak zorundadır. Kişi eylemlerini değiştirmelidir.

Ya annem gerçekten kesin bir dille, "*Sana yıldırım çarpacak Arthur*" deseydi?

Yine de kaya balıkçılığına gider miydi?

Bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıp arkadaşlarına şöyle demiş olabilir:
Hadi bugünlük bu kadar yeter.

Büyükannemin onu kırmızı karınlı kara yılandan kurtardığı gibi annem de babamı kurtarabilirdi.

Babam yüz yaşına kadar yaşayabilirdi.

Bölüm 58

Paula'nın kız kardeşi mesaj atıyor: *Bunu o tuhaf kuzeninden iletiyorum, izlemedin mi, düğünde konuştuğun bir şey mi? Görmezden gelmekten çekinmeyin! x*

Paula'nın Lisa'nın düğününde konuştuğu potansiyel olarak "tuhaf" tek kuzen, yeni kayınbiraderinin kuzeniydi; durugörü uzmanına danışmadan hayatıyla ilgili önemli bir karar vermeyen kuzen.

Paula bir önsezi hisseder. Görmezden gelmeli mi? Psişik tahminlerle ilgili bir şey olacak ve o endişe tavşan deliğine geri dönmek istemiyor.

Bunu atlatmak üzere, ya da atlattığını umuyor.

Hem Timmy hem de Willow nazarlıklarını her gün takıyorlar. Willow kendininkini *çok seviyor* ve insanların hayranlıkla bakması için bileğini uzatıyor. Matt bilezikleri gördüğünde şaşkınlıkla baktı ama itiraz etmedi. Belki de hoşuna bile gitmiştir. Meğer o ve kardeşi de çocukken bileklik takarlarmış.

Paula artık yüzme hocasının torunu hakkında yaptığı övünmenin aynısını yapabilir: Timmy yürümeden önce yüzüyordu. Hâlâ yürümeye ilgi göstermiyor, emeklemek ona yetiyor ama sonsuza kadar yüzebilir ve havuzun eni boyunca kürek çekebilir, sırtarak ve lıkırdayarak.

Hanımfendinin kehanetinin ya da lanetinin gücü giderek azalıyor, tıpkı incitici bir sözün acısının zaman geçtikçe unutulmasa da hafiflemesi gibi. Artık her gün bunu düşünmüyor. Her şey biraz utanç verici.

Çocuklar uyuyor.

Paula ve Matt kara kara düşündükleri bir Scandi dizisi izliyorlar. Sanki hiç bitiremeyeceklermiş gibi geliyor çünkü her gece biri uyuyup diğerinin tatmin edici bir şekilde açıklayamadığı kafa karıştırıcı olay örgüsüne uyandıktan sonra geri sarmak zorunda kalıyorlar.

Paula karşı kanepeye uzanmış Matt'e bakar. Matt mışıl mışıl uyuyor, ön kolunu alına dayamış, göğsü inip kalkıyor.

Programı durdurur, telefonundaki bağlantıya basar.

Bir arabanın direksiyonunda oldukça dik duran sarı saçlı genç bir kadının yan profilini gösteren bir video. Çekimi yapan kişi yolcu koltuğunda onun yanında. Küçük bir araba gibi görünüyor. Aralarında fazla boşluk yok.

Film çeken kişi "Bugün neden bu kadar yavaş sürüyorsun Kayla?" diye sorar.

Kız yan gözle bile bakmıyor. Tüm odağı önündeki yoldadır.

Saçları cetvelle çizilmiş gibi düz bir şekilde ortadan ayrılmış, şık ve düşük bir at kuyruğu şeklinde. Kirpikleri uzun ve Bambi taklidi, cildi genç ve nemli, direksiyonu öyle sert kavlıyor ki parmak eklemleri bembeyaz.

"Çünkü dün on dokuz yaşıma girdim," diyor başını çevirmeden.

"Peki neden bu kadar yavaş sürmek zorundasınız, insanlar bize korna çalıp duruyor?"

"Kimse bize korna çalmıyor," diyor sürücü.

Filmi çeken kız telefonu kendi yüzüne doğru tutuyor. Şoförün koyu saçlı, koyu tenli bir versiyonu: aynı saç modeli ve kıvrıkcık uzun kirpikler.

"Kesinlikle öyleler," diye fısıldıyor ve sürücüyü çekmeye devam ediyor. "Neden yaşlı bir vatandaş gibi araba kullanıyorsun, Kayla? Bunun için tamamen mantıklı açıklaman nedir?"

Sürücü hala kameraya bakmıyor. Şerit değiştirmek için omzunun üzerinden kontrol ediyor. "Üç ay önce Sydney'e uçtum-"

Sen de uçaktaydın, diye düşünüyor

Paula. "Ki bu konuda çok soğukkanlıydın."

"Rahat değildim, çok kötü bir uçuş korkum var, bu bir fobi ve bu benim kendi başıma ilk uçuşumdu - sadece ikinci kez uçağa *biniyordum* - ve uçakta bir medyum vardı ve şöyle dedi -"

"Bekle, bugünlerde *tüm* uçuşlarda medyum mu sunuyorlar?"

"Kapa çeneni." Kayla sırtıyor. "Her neyse. On dokuz yaşımdayken bir araba kazasında öleceğimi söylemişti, bu yüzden yirmi yaşına kadar ekstra-ekstra dikkatli araba kullanıyorum. Önlem olsun diye."

Dudağını ısıyor, trafik ışıklarında duruyor, bir an bekliyor ve sonra kameraya dönüyor. Çok güzel bir kadın. Büyük, kurnaz olmayan peygamber çiçeği mavisi gözleri var.

Paula onu tanıyamaz. Uçuştan hatırlayabildiği sadece üç yüz vardır: İskoç koltuk arkadaşı, Paula'nın kötü ebeveynliğinin sonuçlarına katlanan güzel Hintli uçuş görevlisi ve kadının kendisi.

"Çünkü ölmek istemiyorum." Kayla sahte bir "ölü" yüzü takınıyor: gözleri şaşlı, dili dışarıda, başı bir tarafta. Çok sevimli.

Paula, Timmy için o kadar takıntılı bir şekilde endişelenmektedir ki, aynı uçakta bulunan ve korkunç bir kehanette bulunan diğer kişileri hiç düşünmemiştir. Başkalarının başına korkunç şeyler geldiğinde soğukkanlı ve mantıklı olmak kolaydır. Kayla ile temasa geçmeli, ona dikkatli sürmesinin iyi bir fikir olduğunu ama endişelenmemesini, kimsenin geleceği görme gücüne sahip olduğuna dair bir kanıt olmadığını söylemelidir.

"Neden araba kullanmayı bırakmıyorsun?" diye soruyor çekim yapan kız.

"Annem de öyle dedi, Kayla, yirmi yaşına gelene kadar yollardan uzak dur dedi, ben de 'Evet, sağ ol anne, ölmeyi tercih ederim' dedim."

Paula anneye karşı bir sempati hisseder.

"Yani, ne yapacağım ben? Bir yıl boyunca evde mi kalacağım? Gerçek hayatımı yaşamalıyım ve biz taşrada yaşıyoruz."

"Kesinlikle. Peki o uçuşta *başka* ne oldu Kayla?" Kayla kıkırdıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Arkadaşı bir kez daha kameraya konuşur. Fısıldıyor, "Bir erkek arkadaş var. Boyu 1.80! Dev gibi. Sıska bir dev. Ama seksi, sıska bir dev. Kıskanıyorum! Basketbol oyuncusu gibi görünüyor ama değil."

Trafik ışığı yeşile dönüyor. Kayla önüne bakar. Arabayı ileri sürüyor. Diğer araba, bir hayvanın ani sıçrayışı ve hırıltılı saldırısı gibi görünür. Acımadan arabanın sürücü tarafına çarpıyor. Kayla'nın dikkatli elleri direksiyondan fırlıyor.

Metal metale çarpıyor.

Kayla'nın omzu kameraya doğru yana doğru çarpıyor ve görüntü sanki telefon sahibinin elinden düşmüş gibi dalgalı ve bulanık hale geliyor.

Hızlı flaşlar var: Kayla'nın sarı saç telleri. Yüzünün yan tarafı? Bir koltuğun dikişi. Birinin eti. Sonra bulanık gri malzeme, sanki telefon yolcu ayak boşluğuna yüzüstü düşmüş gibi. Birinin hırıltılı nefes alışının sesi.

Video aniden durur. Ekran kararır.

Matt doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu? Ne oldu? Neye bakıyorsun?"

Paula konuşamıyor. Ciğerlerinde hava yok.

Rahatsız edici derecede uygunsuz, neşeli pembe kıvrıkcık el yazısıyla okuyor:

RIP KAYLA HALFPENNY ÇOK

ERKEN ÖLDÜ.

SONSUZA DEK ÖZLENECEK.

SONSUZA DEK ON DOKUZ.

Bölüm 59

Bir martının kanat çırpışıyla her şey değişir.

Bölüm 60

"*Hayır, hayır, lütfen, hayır,*" diyor Sue nefesinin altında.

Markette, taze meyve ve sebzelerin parlak renkleriyle çevrili telefonundan videoyu izliyor. Ladyfinger muzları özel, telefonunda ölüm.

Kayla'nın check-in sırasında telefonunu düşürdüğünü, Max'in telefonu onun için aldığına gösterdiği nazik minnettarlığı; Sue'ya uçuş fobisini anlatışını hatırlıyor.

Bir araba kazasında ölme ihtimalin daha yüksek, hayatım.

Sue bunu ona gerçekten söylemediğinden oldukça emin, muhtemelen sadece düşündü, gerçi söylemiş olsa da ne fark eder ki. O gün korkunç tahminlerde bulunan Sue değildi.

Max'in çocuklara araba kullanmayı öğretmesini düşünüyor: "Yeşil ışık yansa bile yine de bakacaksın dostum. Diğer sürücülerin doğru şeyi yapacağına güvenemezsin."

O ve Max, oğulları evden her ayrıldığında, bisiklete binen çocuklardan yeni ehliyet almış genç sürücülere ve yeni bebekleri olan genç babalara kadar, umut dolu can simitleri gibi son dakika uyarılarını savurdular. "Kaskını tak!" "Çok fazla içmeyin!" "Yağmurda yavaş sür!"

Ama asla her şeyi söyleyemezsiniz ve asla yeterince söyleyemezsiniz. *Kontrol edin, iki kez kontrol edin, üç kez kontrol edin, lütfen bir zamanlar şefkatle avuçlarımızın içine aldığımız o savunmasız güzel başlarınızı koruyun.*

Sue, çocuklarının sıkıcı ebeveyn tavsiyelerini sık sık göz ardı ettiklerini biliyor, evet, evet, elbette, anne, anladım, baba, onların

Max ve Sue'nun hiç bilmediği riskler aldılar ve bu sadece şans eseri yanlarına kaldı.

Kayla'nın ailesini düşünüyor ama sadece bir an için çünkü herkesin acısını üstlenseydi bunca yıl acil serviste çalışamazdı. Bu onlara yardım etmeyecek. Onlara hiçbir şey yardım edemez. Sunabileceği hiçbir ağrı kesici yok.

Bunun yerine, videodaki sahneler gözlerinin arkasında titreşmeye devam ederken market alışverişine geri döner.

Bu, kendi öngörüsünün de gerçekleşeceği anlamına gelmiyor, elbette gerçekleşmeyecek ama eve döner dönmez randevuları alacak. Testleri yapacak.

Bölüm 61

Kayla Halfpenny'nin yaşam öyküsünü kabul etmeden kendi yaşam öykümü paylaşmak yanlış geliyor.

Kayla'yı Hobart'taki kalkış salonunda gördüm. Bana ağlamaklı piyano öğretmenimi hatırlatan oydu. Önce içkisini sonra da telefonunu deviren.

Onun hakkında çok şey öğrendim. Eğer bakmak isteyen olursa, hepsi hala internette mevcut.

Kayla Halfpenny, Hobart'ın eteklerinde bir kasaba olan Lauderdale'de ailesi ve iki küçük kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Güzellik Terapisi Diploması için eğitim görüyordu. O bir "Swiftie" idi (benim de müziğini son derece çekici bulduğum olağanüstü sanatçı Taylor Swift'in tutkulu bir hayranı). Kayla uçmaktan çok korkuyordu ama o hafta sonu bir arkadaşının partisi için cesurca tek başına Sydney'e uçuyordu. Partide iyi vakit geçirdi. Herkese bagaj karuselinde tanıştığı çok uzun boylu çocuktan bahsetti.

Küçük kız kardeşleri ona tapardı. Ailesi ona hayrandı. On sekizinci yaş gününde ona bir köpek yavrusu hediye ederek sürpriz yapmışlardı. Kayla o kadar sevinmiş ve şaşırılmıştı ki histerik bir şekilde ağlamıştı. Bunun görüntülerini izledim. Çok dokunaklı. Yavru köpeğe "Ruby Tuesday" adını vermişti. Neden bilmiyorum. "Ruby Tuesday" 1967'de çıkan bir Rolling Stones şarkısı. Kayla bu şarkıyı sever miydi bilmiyorum ama ben çok severim. Ruby Tuesday Kayla için o kadar üzülmüş ki veteriner ona antidepresan vermiş. Kayla'nın kız kardeşi bunu internette yayınladı. Şimdi daha iyi. Ruby Tuesday, yani. Kız kardeşi değil. Saçmaladığımın farkındayım. Üzgünüm.

Kayla bir Perşembe günü öğleden sonra Hobart, Primrose Sands'deki bir kavşakta geçirdiği trafik kazasında öldü. İş çıkış saati değildi. Açık, soğuk bir Temmuz günüydü. Görüş mesafesi iyiydi. Hız yapmıyordu. Ne olduğunu tam olarak biliyoruz çünkü ağır yaralı olmasına rağmen hayatta kalan arkadaşı kazayı sosyal medyada canlı yayınladı. Eğer siz de benim gibi elli yaşın üzerindeyseniz -ya da otuz yaşın üzerinde olsanız bile- Kayla'nın psişik bir öngörü nedeniyle yavaş sürdüğünü "arkadaşlarıyla" paylaşmak için arabada yaptığı bir konuşmayı neden "canlı yayınladığını" anlamayacaksınız.

Kaza Kayla'nın hatası değildi. Tüm yol kurallarına uymuştu. Yeşil ışığa güvenebilmeliydi.

Teknik olarak benim hatam da değildi, ancak Kayla o gün daha hızlı sürseydi, bu kadar dikkatli olmasaydı, sabahın onunda yasal alkol sınırının üç katından fazla alkol almış, daha önce iki kez alkollü araç kullanmaktan hüküm giymiş kırk yaşında bir adamın saatte yüz kilometreden fazla hızla kırmızı ışıkta geçtiği anda farklı bir kavşakta olabilirdi.

Bu düşüncenin benim aklıma gelmemiş olmasını dilerdim ve umarım ailesinin de aklına gelmemiştir.

Bölüm 62

Dom, Eve'i telefonunu köprücük kemiğine bastırması ağlarken bulduğunda, "Sadece para, bebeğim," diyor. "Bunu halledeceğiz. Ne oldu? Başka bir fatura mı?"

Sanki farklı bir şey olmasını umuyormuş gibi videoyu en az beş kez oynattı. Kalbi kırılıyormuş gibi hissediyor ve bu kızı tanımıyor, bu yüzden kalbinin kırılmaya hakkı yok!

"Hayır, bunun parayla bir ilgisi yok." Eve iğrenç sümüklü burnunu elinin tersiyle siliyor. Dişleri gıcırdıyor. Soğuk bir gün ve kaloriferi açmayarak tasarruf etmeye çalışıyorlar çünkü her volt elektrik ya da adına ne dersiniz deyin, çok pahalıya mal oluyor. "Bu uçaktaki kız. O...o..."

Konuşamıyor. Kayla'nın bagaj karuselinde Eve'in gelinliğindeki dantele o narin parmak ucuyla dokunuşunu ve sonra uzun boylu çocukla konuşurken saçlarına dokunuşunu hatırlıyor.

Eve, Kayla Halfpenny'nin kulağa ünlü bir kişinin adı gibi geldiğini söylediğinde "Ünlü olmak istemiyorum" demişti ve şimdi viral oldu.

Dom telefonu alır.

Adam videoyu izliyor, kadın da adamın yüzünü izliyor ve sonra kendi kendine, "Eve, seni aptal, *apтал* kız" diye düşünüyor.

Bölüm 63

Sakallı adam gibi bir "katı determinist", Kayla Halfpenny'nin ölümünden sorumlu sürücünün sadece gerçekte olduğu gibi davranmış olabileceğini söyleyecektir. Yaptıkları, alkolizme yönelik genetik bir eğilimin kaçınılmaz sonucuydu, belki de ona çok az ya da hiç ahlaki kod vermeyen bir çocuklukla birlikte, terk edilmenin çocukça anılarını ortaya çıkaran bir kız arkadaşıyla tartışması, onu gece boyunca içmeye ve ertesi sabah direksiyon başına geçmeye yönlendirdi.

Kaçınılmaz olarak düşen domino taşları serisi.

Ancak bana Tanrı'nın bize özgür irade verdiği öğretildi ve Tanrı'nın varlığı konusunda karmaşık duygulara sahip olsam da özgür iradeye inanıyorum.

O adam içip araba kullanmayı seçti.

O son domino taşı durdurabilirdi.

Korkunç tahminimi gerçekleştirdiği için ondan nefret ediyorum. Beni doğru yaptığı için ondan nefret ediyorum.

Bölüm 64

Leo'dan mesaj geldiğinde Ethan yatak odasındadır ve Jasmine'in yeni erkek arkadaşının soytarılığından kaçmaktadır.

Onu *Leo Anxious Flight Guy* olarak kaydetmiş.

Eski insan tarzında yazıyor. Tamamen noktalanmış cümleler.

Merhaba Ethan, ben Leo, Hobart uçuşundan. Eve taksiyle döndük. İnternette dolaşan üzücü videoyu görüp görmediğini merak ettim. Acaba sahte mi?

Ethan gördü. Neredeyse kaydırarak geçecekti ama bir şey onu durdurdu. Belki de bilinçaltında kızı uçaktan tanımişti. Gerçek gibi görünüyor. Kontrol etti ve kazayı bildiren bir Tazmanya haber sitesi buldu. *İki aracın karıştığı kazada bir kadın ölmüş, diğerinin durumu kritik.* Leo'nun bunun sahte olmadığını gayet iyi bildiğinden şüpheleniyor.

O cevap verir: *Evet. Çok kötü. Sanırım tamamen şans eseri bayan bir tane aldı.*

Değil mi?

Leo cevaplar: *Evet. Henüz endişelenmiyorum! Otuz yaşına geldiğinde hatırlatır mısın?*

Ethan cevaplıyor: *1 Ekim. Çok uzun değil! Arkamı kollayacağım! Ne zaman 43?*

Leo cevaplıyor: *12 Kasım. İletişimde kalalım, dostum.*

Ethan kendini tam anlamıyla korkmuş hissedemiyor. Hâlâ şüpheli ya da en azından nispeten şüpheli. Hem Harvey'nin *hem* de kendisinin genç yaşta ölmesi pek olası gelmiyor. Bu çok fazla tesadüf olmaz mıydı? İstatistiksel olarak olası değil mi?

Uzun zaman önce bir istatistik dersinde hocanın öğrencilerden tıklım tıklım dolu salonda aynı doğum gününü paylaşan kaç kişi olduğunu tahmin etmelerini istediğini düşünür. Kimse yaklaşıp söylememiş bile. Öğretim görevlisi herkesin her zaman yanıldığını söylemişti. İnsanlar kendilerini evrenin merkezine koyma eğiliminde oldukları için olasılığı çılgınca küçümsüyorlar.

Buna "doğum günü paradoksu" denir. Şöyle düşünürsünüz: *Bu odadaki başka birinin benimle aynı doğum gününe sahip olma olasılığı nedir?* Tüm olası permütasyonları düşünmezsiniz.

Aslında, bir odada sadece yetmiş beş kişi olduğunda en az iki kişinin bir doğum gününü paylaşma ihtimali yüzde yüze yakındır.

Ethan evrenin merkezi *değil*.

Harvey'nin ölümü Ethan'ın ölme ihtimalini azaltmaz ya da artırmaz. Ethan'ın ölme ihtimali her zaman olduğu gibi aynıdır.

Bu belki de ayıltıcı. Ama yine de endişeli değil.

Dairenin bir yerinden Carter'ın gürleyen sesini duyar ve ürperir.

Alçısı çıktıktan sonra cerrahının günde üç kez kullanmasını tavsiye ettiği kavrama güçlendirici aleti eline alıyor ve sıkıyor. Beş saniye açık. Beş saniye kapalı.

Bileği ağrıyor.

Egzersizlerinde yeterince gayretli değil.

Bölüm 65

Doğruluk benim için her zaman önemli olmuştur. Çocukken öğretmenlerim hata yaptığında onları sık sık düzeltirdim. Yardımcı olduğumu düşünürdüm ama öğretmenlerim nadiren minnettar olurdu. Tam tersi.

"Sana fikrini sordum mu Cheryl?"

"Bu Cherry, ve hayır benim fikrimi sormadınız, ama dokuz ve altıyı değiştirdiniz, efendim" derdim.

Bu beni şaşırttı. Doğru yapmak istemiyorlar mıydı? Beni,

"Ölüm Kadını "nı "viral" yapan şey doğruluktu.

Aynı şey daha yavaş, daha yerel bir ölçekte anneme de oldu, o da kendini sıradan Mae Hetherington'dan falcı Madam Mae'ye dönüştürdü.

Annem hayat sigortası parasının tek bir kuruşuna bile dokunmayı reddetti. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sanki babam hayatını sigortalatmak yerine banka soymuş gibi, bir şekilde haksız kazanç elde etmiş gibi davranıyordu.

İnsanlar yas tutarken garip davranırlar.

Pat Teyze paranın "geleceğim" için bir banka hesabına yatırılmasını sağladı. Hayatımızı değiştirecek bir miktar değildi. Annem parayı kullanmış olsa bile bizi geçindirmek için bir yol bulması gerekecekti. Sanırım bir noktada bir karar verdi ama bunu asla yüksek sesle söylemedi: *Ben falcı olacağım*. Sadece oldu.

Kütüphaneden aşk romanları ödünç almayı bıraktı. Onun yerine eve "ruhlarla bağlantı kurmak" hakkında bir yığın kitapla geldi.

"gizli yeteneklerinize erişmek" ve "tarot yorumlamak." Sanki önemli bir sınava hazırlanıyormuş gibi bunları inceledi ve bol bol not aldı.

Evimizin kapalı arka verandasını "ofisine" dönüştürdü. Pencerelelerin üzerine bir kumaş tutturdu ve üç tane yumuşak ışıklı lamba yerleştirdi.

Annem görünüşün gücünü biliyordu. Bir "görünüm" yarattı: parlak eşarplar, şingırdayan bilezikler ve sarkan küpelerin yanı sıra parlak kırmızı ruj ve bol miktarda siyah göz kalemi.

Sonra şimdi "yumuşak lansman" olarak adlandırılan şeyi yaptı.

Mahallemizdeki konuşkan, çok kiliseye bağlı olmayan ama çok etkili kadınlardan oluşan seçkin bir gruba "yarı fiyatına" okumalar sunuyordu. Artık onlara "Etkileyiciler" deniyor.

Bunlardan en başarılısı George Caddesi'ndeki Shaw's Cake Shop'ta çalışan Bayan Shaw oldu. Bayan Shaw yedi çocuğu ve üç torunu olan dul bir kadındı. Vanilyalı dilimleri için ölünerdü.

Annem Bayan Shaw'a geleceğinde şunları gördüğünü söyledi: dinlendiği sürece çabucak iyileşeceği tuhaf bir hastalık, küçük bir mali talih kuşu ve olağanüstü güzellikte yeni bir bebek.

Birbiri ardına: Bayan Shaw kısa sürede iyileştiği tuhaf bir hastalığa yakalandı; çekmecenin arkasında kocasının eski bir çift çorabının içine saklanmış yirmi sterlin buldu; ve ikinci kızı ilk hamileliğini açıkladı.

Bayan Shaw *çok şaşırmıştı*. Pastanesinin kapısından içeri giren herkese bu hikayeyi anlattı. Viral bir meme'in altmışlı yıllardaki versiyonuydu.

İnsanların bu kadar kolay kandırıldığına inanamıyordum. Bu basit bir olasılıktı! Bayan Shaw hastalık hastasıydı ve sürekli tuhaf hastalıklar yaşıyordu, bunu *herkes* biliyordu! Ayrıca kocası öldüğünden beri onun gizli parasını bulduğunu da biliyorduk ve son olarak, Shaw'un altı kızından üçü yakın zamanda evlenmişti, yani

yakında ailede yeni bir bebek beklemek için her türlü neden vardı ve elbette tüm ilk torunlar "olağanüstü güzeldir."

Haber yayıldı. (Haber her zaman yayılır, sadece bu günlerde daha hızlı oluyor).

İnsanlar Madam Mae ile okuma yapmak için uzun mesafeler kat etmeye başladı.

Annem, bir zamanlar babamın babasına ait olan heybetli, yüksek arkalıklı deri kanatlı koltuğa oturdu. Müşterileri yumuşak çiçekli bir koltuğa oturdular, böylece hem rahat ettiler hem de Madam Mae sesiyle konuşurken anneme bakmak zorunda kaldılar: normalden daha derin ve yavaş ve oooh, çok ürkütücü. Buna dayanamıyordum. Gülünç buluyordum.

Bazı müşteriler Hornsby'ye giden trene bindi ve istasyondan evimize kadar dik yokuşu yürüyerek, gergin, nefessiz ve bir bardak suya ihtiyaç duyarak geldi. Diğerleri bisiklet, araba ve taksiyle geldi. İnsanlar annemin olağanüstü, yetenekli olduğunu, fallarının çok doğru çıktığını, hayatlarını değiştirdiğini, hatta hayatlarını kurtardığını söylemek için dükkanlarda önümü kesmeye başladılar!

Büyükbabam dehşete düşmüştü. Büyükannem de memnun değildi. Bu, büyükanneimin gizli el falcılığından büyük bir adımdı. Bu, kızının açıkça gerçek bir iş kurmasıydı.

Büyükannem ve büyükbabam annemin üzüntüsünden dolayı aklını kaybettiğine inanıyorlardı, ki sanırım bir bakıma kaybetmişti de. Yeni kilise rahibinden annemi doğru yola getirmek için onu çağırmasını istediler.

Çay ve Shaw's Cake Shop'tan vanilyalı bir dilim (Bayan Shaw ne zaman okumaya gelse yanında taze pişmiş vanilyalı dilimler getirirdi) eşliğinde Peder O'Malley nazikçe anneme ihtiyaç duyduğu anda Rabbimize dayanmasını önerdi.

Annem dedi ki, "Baba, geleceğinde yasak bir aşk görüyorum." Peder O'Malley oradan hızla uzaklaştı.

Üç yıl sonra, Kilise Litürji Komitesi'nin saygın bir üyesi olan kızıl saçlı evli bir kadına skandal bir şekilde aşık olduktan sonra rahipliği bıraktı. Altı kızıl saçlı çocukları oldu.

Biri şu anda milletvekili olan çocuklar, ara sıra haberlerde görüyorum, daha önemli politikacıların basın toplantılarının arka planında kafa sallıyorlar.

Annemin tahmininin doğruluğundan etkilenmiş olabilirsiniz, ama size şunu söyleyebilirim ki, belki de annem Peder O'Malley'in gözlerini bacaklarında hissetmiş ve bekârlığın onun için zor olacağını sezmiştir.

(Annemin güzel bacakları vardı.)

Her zaman daha mantıklı bir açıklama arıyordum. Mantiğın her sorunun cevabı, her tartışmanın çözümü olduğuna inanırdım. Annem derdi ki, "Bazen mantıklı bir açıklama yoktur Cherry."

Mantiğı hala seviyorum ama sınırlarının da farkındayım. Gödel'in "eksiklik teoremi "ni ilk öğrendiğimde on dokuz yaşındaydım; bu teoreme göre herhangi bir makul matematiksel sistemde her zaman *kanıtlanamayan* doğru ifadeler olacaktır.

Hayal kırıklığına uğradım!

Düşündüm de: Lanet olsun, anne.

Bölüm 66

"Medyumlar hiç fikirlerini değiştirirler mi?" diye soruyor Paula.

Kız kardeşinin düğününde damadın rastgele kuzeniyle telefonda konuşuyor, araba kazası videosunu ileten ve adını hatırlamaya zahmet etmediği kuzeniyle, ki bu onun kabalığı.

Paula sadece bilgi istiyor ve bir karar vermeden önce kahinine danışmaktan büyük bir ciddiyetle bahseden, sesinde en ufak bir alaycılık ya da bu-her-şey-bir-az-eğlenceli iması olmayan bu kuzen, sormayı düşünebileceği tek kişi.

"Bazen," diyor kuzen. "Mesela koşullarınız değişirse. Ya da farklı bir seçim yaparsan. Durugörüm bana farklı senaryolar gösteriyor ve istediğim sonucu tezahür ettirmek bana kalıyor."

"Doğru," diyor Paula. "Sadece küçük oğlum artık yüzebiliyor. Sanırım bunun onun tahminini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim. Diyetinizi değiştirdiğinizde ve kolesterolünüzü düşürdüğünüzde doktorunuzun daha uzun yaşayacağınızı öngörmesi gibi."

"Doktorum diyetin kandaki kolesterolün sadece yüzde yirmisine katkıda bulunduğunu söylüyor," diyor kuzen.

"Evet, bu sadece bir örnekti, ama sizce bu medyum Timmy yüzebildiği için bana farklı bir tahminde bulunur mu?"

"Elbette," diyor kuzen. "Bu mümkün. Ayrıca, durugörü uzmanım bazen o gün farklı bir enerjiye sahip olabileceğinizi söylüyor. Bu da tahmini değiştirir."

Farklı enerji. Tüm bu woo-woo dili. Çok saçma.

Ama Paula'nın bunu kadından duyması
gerekıyor. Sadece onu bulması gerekiyor.

Bölüm 67

Bunlar büyükannemin son sözleriydi: "Hayatımı boşa harcadım." "Çok teşekkür ederim," dedi annem, her şeyi Onun hakkında.

"Ne demek istiyorsun büyükanne?" dedim.

Onun hatalarından ders almayı umduğum için ilgimi çekmişti. Hatta kalem ve kağıt bile hazırlamış olabilirim.

(Belki de annemle birbirimize sandığımızdan daha çok benziyorduk.) "Elbette benzemiyorsun anne," dedi Pat Teyze.

Ama büyükannem sadece içini çekti ve ona son doğum gününde aldığım mavi brunch ceketinin düğmesiyle sinirli bir şekilde oynadı. Aslında daha soluk bir maviyi tercih ederdi ama bunun da iş göreceğini düşündü.

Büyükannem bir daha tek kelime etmedi. On gün sonra öldü.

Son sözlerinizin ne olacağını asla bilemezsiniz, bu yüzden hepsini akıllıca seçmeye çalışın.

Bölüm 68

Dom kelepçe almış.

Doğal olarak Eve kelepçelerin seks için olduğunu düşünüyor, her ne kadar sabahlığının kravatu gayet iyi çalışsa da ve şu anda çok sıkı bir bütçeleri olsa da satın alma konusunda mutsuz değil, ancak Dom sanki seks aklındaki son şeymiş gibi seks için olmadıklarını söylüyor. Kelepçeler Eve'i "uyku kaynaklı şiddet" olasılığından korumak için.

Dom'un gülünç planı, uykusunda ona zarar vermemek için her gece kendini yatak başlığına kelepçelemektir.

"Bu çok aptalca," diyor Eve. "Uyuyamayacaksın, strese gireceksin ve sonra-oh, unut gitsin."

Kayla Halfpenny'nin araba kazasının videosunu ona göstermekle aptallık etmişti.

Bu onun için yeterliydi.

Tek bir doğru tahminde din değiştiriyor. O inkar ediyor ama kadın biliyor.

Aptal kadının aptal sihirli güçleri olduğuna yüzde yüz ikna olmasa bile, Eve'i uykusunda incittiği düşüncesi artık aptal kafasında yer etmiştir.

Aslında, yaptığı her şey uykuyla ilgili şiddeti *daha* olası hale getirecek. O da araştırma yapmış! Alkol ve stresten uzak durması gerekiyor. İyi bir uyku rutini olması gerekiyordu. Her zamankinden daha fazla içiyor, aptal bir müşterinin ona verdiği bir şişe viskiyi bitirmeye çalışıyor ve çok ama çok stresli: çoğunlukla para hakkında ama belki de her şey hakkında. Göz kapakları

Ağırlaşmış ve cildi garip bir mantar rengine dönmüş, sanki güneş yanığının altında hastaymış gibi. Uyku rutini yok çünkü *uyanık kalmaya* çalışıyor olabileceğini düşünüyor.

Bunu ona söylemedi ama geç saatlerde uykuya daldığında, her zamankinden daha fazla uyurgezerlik yapıyor. Çoğunlukla dairenin içinde dolaşüyor, isimsiz önemli bir nesneyi arıyor. Dolap kapaklarını açıp perdelerin arkasına bakarken "Nerede o?" diye mırıldanıyor. "Onu bulmalıyım bebeğim, gerçekten çok önemli." Sonunda ona endişelenmemesini, gerçekten önemli olan şeyi bulacağını söyleyerek onu yatağına geri götürür. Ona onu sevdiğini söyler ve yatağa geri döner. Asla saldırgan değildir, sadece tedirgindir.

Onun umutsuzca bulmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu biliyor: bir çözüm.

Evliliklerinin ilk yılını böyle hayal etmemiştir. İkisi de fazladan iş yapmıştır ve artık birbirlerini neredeyse hiç görmemektedirler. Eve gündüzleri tıp merkezinde çalışıyor ve haftada üç gece garsonluk yapıyor. Dom hala mümkün olan her yerde kişisel antrenman yapıyor.

-arabası olmadan çok zor- ama aynı zamanda bazı işçilik işlerinin yanı sıra gece yol işçisi olarak yarı zamanlı bir iş buldu.

Arabayı yola elverişli hale getirecek paraları yok. Eğer arabanın sigortasını ödemiş olsalardı, sadece fazla ödemeleri gerekecekti, ancak ödemediler ve bunun için kimin suçlanacağı belli değil, çünkü faturaları ödemekten kimin sorumlu olduğunu hiçbir zaman belirtmediler. Şimdi bu Eve'in işi ve onun iyi bir sistemi var. İlk etapta bir sistem kurmadığı için aptalın teki. İş yerinde asla böyle bir hata yapmazdı.

Tamir ettirene kadar kullanamayacakları araba için Dom'un babasına hâlâ borçları var ve şaşırtıcı kredi kartı faturalarını ödemeye çalışıyorlar. Geçen ayın kirasını ödemeyi başardılar, ancak her ay tekrar tekrar kira ödemeye devam etmek zorundasınız. Belki de Eve bilinçaltında ev sahiplerinin ebeveynler gibi olduğuna ve arada sırada sizi rahat bırakacaklarına inanıyordu.

Kendi kendine bağırmaya başladı: GERÇEK DÜNYA BÖYLE İŞLEMİYOR EVE.

Sadece kafasının içinde. Ama hala başını ağrıtıyor.

Bir şeyler içmek ya da yemek için dışarı çıkmazlar. Arkadaşları para gerektiren herhangi bir etkinlik önerdiğinde bahaneler uydururlar. Tüm aktiviteler paralıdır.

Eve geçen hafta market alışverişi yaparken toplam tutarı gördüğünde hissettiği dehşet yüzünden okunmuş olmalı ki kasadaki kız "Özür dilerim" dedi. Alaycı bir şekilde değil, sempatik bir şekilde!

Süpermarkette iki dakikalık erişte kampanyası vardı, bu yüzden akşam yemeğinde onu yiyorlar. Aileleri onları yemeğe çağırdığında evet diyorlar ve iskorbüt hastalığından dişleri dökülmesin diye tüm sebzeleri yiyorlar. Sağlıklı yiyeceklerin bu kadar pahalı olduğunu kim bilebilirdi? Tüm yayın hizmetlerini iptal ettiler. Güya bir gün bu zamana dönüp bakacaklar ve "Ah! Ne kadar genç ve fakir olduğumuzu hatırlayın! Ama birbirimize sahiptik!"

Fakir olmak romantik değil, korkunç bir şey.

Kimseye söylemediler çünkü çok utanç vericiydi. Aileleri araba sigortalarını ödemeyi unutmalarını çok büyütürdü. Bu dayanılmaz olurdu.

Şimdi Dom yatak odasında kendini yatak başlığına kelepçeleme alıştırmaları yapıyor ve Eve mutfakta iki dakikalık erişte için su kaynatıyor.

Mutfak penceresindeki yansımasını görebiliyor. Dışarısı uzay kadar karanlık görünüyor. Yılın bu zamanı hava çok erken kararıyor. Kıştan nefret eder. Annesinin pencerenin dışındaki ağaçtan gelen güneş ışığının disko topu etkisine nasıl hayran kaldığını hatırlıyor ve sonra Eve'e babasıyla ilk evlendiklerinde kiraladıkları bir daire ve o zamanlar nasıl "çok mutlu" oldukları hakkında tuhaf bir hikaye anlatıyordu. Bu da ne...! Eve daha önce hiç "mutluluktan" bahsedildiğini duymamıştı! Ailesinin her zaman başarısız olmaya mahkum olduğunu düşünmeyi tercih ediyor. Aksi takdirde bu

Birbirini seven herhangi bir çift, birbirlerinin isimlerini söylemeye bile tahammül edemeyen küskün eski sevgililere dönüşebilir.

Babasının, annesinin hayallerindeki adam olduğunu söylemesi için tarot kartı okuyucusuna rüşvet verdiğini düşünüyor. Bir yalan için para ödemek.

O da aynısını yapmalı. Bu güzel aile geleneğini takip etmeli. Ama bu sefer yalan değil, gerçek olacaktı.

Evet. Cevap bu. Dom'a yanlış anladığını söylemesi için bayana para ödeyecek ve işte *doğru* tahmin ve tabii ki karınızı öldürmeyeceksiniz, Tanrı aşkına (muhtemelen "Tanrı aşkına" demeyecek, Eve onun küfrettiğini hayal edemiyor), sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız ve sevimli Dr. Baileys kadar buruşuk ve yaşlı olana kadar ölmeyeceksiniz.

Sadece onu bulması gerekiyor.

Bölüm 69

Ethan sabahın üçünde aniden uyanır. Saati görünce gözlerini kapatır ve tekrar uykuya dalmak için kendini kandırmaya çalışır ama işe yaramaz, sanki saat sabahın onuymuş ve ikinci kahvesini yeni içmiş gibi uyanık ve uğultuludur.

Oturur ve sanki suçluymuş gibi yastığını yere atar. Dairenin seslerini dinliyor; buzdolabının vızıltısı, musluğun acı veren damlaması. Kalkıp kapatması gerekiyor ama gömleksiz Carter'la karşılaşma riskini almak istemiyor. Adam hiç gömlek giymiyor ki. Bu, üst üste beşinci gecesi olacak ki çoğu insan ev arkadaşının yeni erkek arkadaşı için bunun aşırı olduğu konusunda hemfikirdir.

Carter bir misafir ya da bir yetişkin gibi davranmıyor. Devasa, şımarık bir okul öncesi çocuk gibi davranıyor. Carter'la ilgili döküntülerden oluşan kalıcı bir iz dairenin her yerine yayılıyor: yemek masasının üzerinde yarısı yenmiş protein barı, banyonun zemininde sırlıklam ıslak havlusu, banyo dolabında kapağı açılmamış deodorantı, sandalyelerin arkasına asılmış tişörtleri. Ethan eve geldiğinde duyduğu ilk şey onun gür sesi oluyor. Jasmine'in yatak odasının kapısı kapalıysa Ethan hemen kulaklıklarını takıyor ama bir keresinde Carter'ın "Ah bebeğim!" diye inlediğini duyacak kadar hızlı davranamadı.

Ethan onunla muhatap olmamak için eve gelmekten kaçınıyor. Geç saatlere kadar çalışıyor, spor salonuna gidiyor, müsait olan arkadaşlarıyla akşam yemeği planları yapıyor, ailesinin evine davetsiz geliyor. Onu gördüklerine her zaman sevinirler ama

Bir keresinde akşam yemeği için arkadaşlarıyla buluşmak üzere kapıdan aceleyle çıkıyorlardı, bu da onu zavallı hissettirdi, özellikle de onu davet ettiklerinde ve o da *Evet, lütfen* dediğinde ve iyi vakit geçirdiğinde. Böyle devam ederse taşınmak zorunda kalacak. Akıl sağlığını etkiliyor. Belki fiziksel sağlığını da. Her zaman hafif hasta hissediyor çünkü her yer Carter'ın tıraş losyonu kokuyor. Kıyafetlerine bulaşılıyor. Annesi gömleğini kokladı ve hayal gördüğünü söyledi ama öyle değil. Bu sabah dişlerini temizlerken deodorant çubuğunda Carter'ın koltuk altı kollarını görünce resmen kustu.

Jasmine asla Carter'ın evinde kalmıyor ve Ethan bunun nedenini bilmiyor. Belki de Carter hâlâ evde yaşayan erkek çocuklardan biridir. Muhtemelen ailesinin uçurum kenarındaki Doğu Banliyöleri malikanesinde kendi kanadı vardır ve temizlik personeli gizlice onun pisliklerini toplar. Carter'ın yaşamak için ne yaptığı, eğer bir şey yapıyorsa, belli değil. "Danışmanlık" ve "yatırım" gibi anlamsız kelimeler kullanıyor. Jasmine'in bir işinin olmaması sevimli ama Carter'ın bir işinin olmaması saldırgan.

Ethan aniden sinirlendi. Kızgın. Uyuması gerekiyor. Jasmine ve Carter'ın aksine Ethan normal bir insan, erken kalkmasını gerektiren düzenli bir işi var ve yarın konsantrasyon gerektiren sıkıcı bir ev içi eğitim kursuna katılacak.

Yataktan çıkar. Damlayan musluğu kapatır. Yasemin'in ona her zaman ikram ettiği Sleepytime poşet çaylarından biriyle kendine bir fincan çay yapar. Gömlek giymeyecek. Kira ödüyor. O da Carter gibi dairesinde gömleksiz dolaşacak.

Yasemin mutfakta belirlediğinde telefonunda gezinirken fincanındaki çay poşetini değiştiriyor. Adam sadece ocağın üzerindeki davlumbazın ışığını açmıştır, bu yüzden Yasemin gölgesi, sarmalanmıştı bir figürdür.

"Eşarp mı takıyorsun?" diye sorar Ethan.

Titriyor. "Carter yatak odasının soğuk olmasını seviyor."

"Poşet aylarınızdan birini deniyorum," diyor Ethan. "Sen de ister misin?"

"Evet, lütfen," diyor Jasmine. İkinci bir fincan alıyor ve döndüğünde açık buzdolabının parlak ışığıyla aydınlanıyor, karanlık bir sahnede spot ışığı altında dramatik bir monolog sunmak üzere olan güzel bir oyuncu gibi.

"İngiliz çöreği mi?" dedi.

"Elbette," diyor Ethan. Carter'ın uyuyup uyumadığını, az önce *bebek* seksi yapıp yapmadıklarını merak ediyor, sonra bu düşünceyi kovuyor.

Jasmine kekleri kızartıyor. Ethan iki tabak koyuyor. Kilerde bal buluyor. Bu, "hobi çiftliklerinde" arıcılık yapmaya başlayan bir aile dostu tarafından yapılan özel balıdır. Hobi çiftliğinin kendi çiftliği ve yatılı yöneticiler için başka bir çiftliği vardır. Carter onun için doğru adam, Ethan değil. Carter'ın da böyle aile dostları vardır. Kızın hayatı onu şaşırtmıyor. Ethan bir köylüyken neden bir prensesin özlemini çekiyor?

Harvey, *kadınların kendilerine acımayı çekici bir özellik olarak görmediklerini* söylüyor. *Onlar özgüveni severler.*

Lütfen, sen kendine acıma kralıydın, Harvey!

Jasmine'e araba kazasının videosunu gösterme fırsatı bulamadığını hatırlar. Belli ki Carter'ın önünde bu konu hakkında konuşmak istememişti. Video resmi olarak internetten silinmiştir ama bir kaydını saklamıştır.

"Uçaktaki kadını hatırlıyor musun?" diyor çay poşetlerini lavaboya koyarken.

"Elbette," diyor. Dönüp ona bakıyor. "Bir şey mi oldu?"

Videoyu bulur, telefonunu uzatır. Kadın parmaklarındaki balı yalıyor ve telefonu alıyor.

Sesi kısıktır ama ölümcül çarpışmanın seslerini duymasına yetecek kadar yüksektir. Jasmine'in nefesi kesiliyor.

"Oh, *Ethan*," diyor kadın. Birbirlerine yakın duruyorlar, kadının eli adamın çıplak göğsünde.

Mutfak şiddetli, kör edici bir ışıkla dolup taşıyor.

Carter gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı, eli elektrik düğmesinin üzerindeydi ve acımasız bir alaycılıkla, "Ah, pardon çocuklar, bölüyor muyum?" dedi.

Bölüm 70

Kayla'nın kazasına ilişkin TikTok LIVE videosunun ekran kaydı aileden gelen talep üzerine kaldırıldı, ancak bir milyon görüntülenme ve üç bin "beğeni" almadan önce değil. Bana bunun insanların Kayla'nın ölümünü "beğendikleri" anlamına gelmediği söylendi.

İnternette çok fazla "dedikodu" ve bir tabloid gazetede küçük bir makale vardı, ama hepsi bu kadardı. Kayla'nın ailesi bu tahmin hakkında hiçbir zaman kamuoyu önünde konuşmadı.

Kazayı görüntüleyen yolcu arkadaşı haftalarca hastanede yatmak zorunda kaldı ve bu süre zarfında sosyal medyayı kapattı.

İnsanlar kısa sürede başka şeylerle ilgilenmeye başladılar, her zaman yaptıkları gibi.

Bir perspektiften bakacak olursak: fırın kapağındaki yansımasına havlayan bir köpeğin videosu iki milyon görüntülenme ve on bin beğeni aldı.

İnsanlar unuttu. Sadece Kayla'yı tanıyanlar ve sevenler onun hakkında konuşmaya devam etti.

Bu noktada henüz kimse benden "Ölüm Kadını" olarak bahsetmemişti. Hepsi gelecekti.

Bölüm 71

İkinci ve üçüncü ölümler, ilkinden bir ay sonra, Ağustos ayında, birer gün arayla gerçekleşmiştir.

İlk teşhis haberi kısa bir süre sonra ortaya çıktı.

Tıpkı Monte Carlo'daki rulet masasında, o küçük beyaz topun tekrar tekrar siyahın üzerine düştüğü ve herkesin bunun bir anlamı olduğundan emin bir şekilde etrafına toplandığı zamanki gibiydi.

Bölüm 72

Leo sonraki iki ölümü isteyken öğrenir.

"Medyum", "uçak" ve "ölüm" kelimeleri için bir Google alarmı kurdu.

Tazmanya'da yayınlanan bir gazetenin manşeti şöyle: "Uçak Medyumu Evli Doktorların Ölümlerini Doğru Tahmin Etti."

Makale bir ödeme duvarının arkasındadır, ama o abonelik için kaydolmakta tereddüt etmez ve makalenin tamamı ekranında belirir belirmez, Hobart'taki kalkış salonundaki yaşlı çifti tanır. Onlar kahve sipariş ederken arkalarında sıraya girmiş ve zayıflıklarının yanı sıra bileklerindeki Apple Watch'ları ve gözlerindeki parlak zekâyı da fark etmiş. İkisi de kalın giyinmişti ve büyükannesini ve onun soğuğu ne kadar kötü hissettiğini düşündü.

Makalede çiftin altmış yıl boyunca Hobart'ta ortak bir muayenehane işleten emekli doktorlar olduğu ve yerel toplumda iyi tanınan, hastaları tarafından sevilen kişiler oldukları belirtiliyor. Dr. Bailey ve Dr. Bailey'in bir kızları, üç torunları ve yedi torun çocukları vardı.

Kızlarıyla röportaj yapıldı. Anne ve babasının en küçük torunlarının vaftiz törenine katılmak için Hobart'tan Sydney'e uçtuklarını ve bu uçuş sırasında bir bayanın onlara sırasıyla yüz ve yüz bir yaşlarında öleceklerini söylediğini ve tam olarak da öyle olduğunu söylüyor.

"Doktor oldukları için bilimsel insanlardı, bu yüzden bunu ciddiye almadılar, eğlenceli buldular" dedi ve ekledi

ölüm hakkında felsefe yaparlardı. Ölüm nedenlerinin tıpkı Kraliçe Elizabeth gibi 'yaşlılık' olacağını duymak onları çok eğlendirirdi. Gururlu kraliyetçilerdi."

Leo, çiftin hayatlarını özetlemek için seçilen fotoğraflara bakarken duygulanıyor: Düğün günlerinde genç ve güzel; daire gözlü bebek kızlarını kucaklayan yeni ebeveynler olarak; yepyeni muayenehanelerinin önünde beyaz önlükleriyle sırt sırta dururken, kollarını kavuşturmuş ve profesyonel, boyunlarında stetoskoplar; kızlarının düğününde gelinin orta yaşlı ebeveynleri olarak; Muhtemelen Avrupa nehir **yolculuklarından** birinde kameraya kadeh kaldıran emekli gezginler olarak; büyük torunlarının vaftiz töreninde yaşlı aile reisi ve aile reisi olarak, etrafları aileyle çevrili, daire gözlü bebek artık bir büyükanne.

Bu şekilde uzun ve mutlu bir ortak yaşam sürmesi gereken kendi anne ve babası adına kıskançlık duymaktadır. Bunun yerine annesi son yıllarını yalnız geçirmek zorunda kalacak. Emeklilik planları hiçbir zaman gerçekleşmedi. Geçen gün Leo'ya, insanların artık kederini üzerinden attığını varsaymalarından bıktığını söyledi. Sesinde gerçek bir öfke vardı ve bu Leo'yu şaşırttı çünkü belki o da öyle sanıyordu. Babasını her zaman özleyor, ama gerçekten yoğun, korkunç yas dönemini atlattığını hissediyor - örneğin artık arabada ağlamıyor - ve annesinin de atlattığını varsayıyordu. Şimdi bunun aptallık olduğunu görüyor. Leo'nun yakın aile yapısı bozulmadan kalırken, annesi hayat arkadaşını kaybetmiştir. Leo'nun bildiği kadarıyla kimse bu ifadeyi kullanmamış ya da ona böyle olması gerektiğini söylememiş olsa da, annesi özellikle "mutlu dul" ifadesine öfkeleniyor. Kısa süre önce aqua aerobikte yeni bir arkadaş edinmiştir, o da bir duldur. Öfkeli Dullar adında bir kulüp kuruyorlar.

Annesine ya da kız kardeşlerine medyum hakkında hiçbir şey söylememiştir. Annesini üzme ya da ölmediğinde kız kardeşlerine kendisiyle dalga geçmeleri için bir sebep vermek istemiyor.

"Yarınki saha yürüyüşü Perşembe gününe ertelenmiştir."

"Hmmm, ne?" Leo belli belirsiz başını kaldırdığında ofis müdürünün ofis kapısından kafasını uzattığını görür.

"Yarının sitesi-"

Kelimeler sızıyor. "Oh, evet, iyi, güzel, teşekkürler." Elini onaylarcasına kaldırır ve bilgisayarına geri döner. Bu onun için nadir bir durumdur. İş yerinde çalışıyor. Bu faturalandırılabilir bir zaman değil.

Yaşlı çiftin kızı şunları söyledi: "Annem kısa bir hastalıktan sonra hastanede huzur içinde öldü ve babam onsuz bir gece bile geçiremedi. Hemen ertesi gece uykusunda öldü."

Anne ve babası ölümlerine kadar, evlendikten sonra taşındıkları evde yaşamaya devam etmişlerdir. Yerel toplumdaki konumları göz önünde bulundurulduğunda ayakta alkışlanması beklenen ortak cenaze törenleri, evlendikleri kilisede yapılacak.

Kadın, anne ve babasının uzun ve mutlu bir yaşam sürdürdüklerini ama yine de onları kaybetmenin kendisini "harap ettiğini" söyledi. "Hiçbir zaman yeterince uzun değil, değil mi?" dedi. "Bir gün daha, bir sohbet daha, bir telefon görüşmesi daha için her şeyi yaparsınız."

Makale, Tazmanyalı genç bir kızın trafik kazasındaki trajik ölümünün sosyal medyada canlı olarak yayınlanmasının ardından "sözde uçak medyumuna" artan ilgiye atıfta bulunarak sona eriyor. "İddiaya göre" genç kıza medyum tarafından on dokuz yaşındayken bir araba kazasında öleceği söylenmişti.

Leo'nun telefonu çalıyor.

Öyle yazıyor: *Sue O'Sullivan (Hobart uçuşu)*.

"Nasılsın Leo, konuşabilir misin?" Sanki bir kez uçakta karşılaşmış yabancılar değil de eski arkadaşlarmış gibi hemen konuya giriyor ve Leo, Max'le gerçekten eski arkadaşları *olmalarına* dair garip bir özlem duyuyor. Arkadaş konusunu fena halde karıştırmıştır. "Arkadaşları" Neve'e bırakmıştır, tıpkı Neve'in ona "vergi" ve "ampulleri" bıraktığı gibi.

"Konuşabilirim," diyor Leo. "Sadece Bailey'ler hakkında bir şeyler okuyorum. Hobart'taki doktorlar."

"Ben de," diyor Sue. "Ne harika bir vuruş! Üzücü ama trajedi değil, araba kazasındaki zavallı güzel genç kız gibi değil, gördüğünüzü varsayıyorum. Onunla havaalanında konuştum, çok tatlıydı. Bunu görmek korkunçtu..."

Leo onun sözlerinde videonun dehşetini duyuyor.

"Ben yaptım," diyor Leo. "O video korkunçtu. Onu ilk kızım buldu."

"Oh, hayır, peki Bridie bunun... sonuçlarını anladı mı?"

Bridie'nin adını hatırlıyor. Duraklıyor. Bundan çok etkilendi.

"Affedersiniz, Bridie'ydi, değil mi?"

"Evet," diyor Leo. "Harika bir hafızan var! Ne yazık ki Bridie biliyor; eşimle bu konu hakkında konuşurken beni duymuş ve bir süre çok sinirlenmiş. Bunu atlattığını sanıyorduk ama belli ki araba kazası geçiren zavallı genç kızın videosu..."

"Çocuklar dirençlidir," diyor Sue. "Endişelenmemeye çalışın." İç çekiyor. "Seni neden aradığımı gerçekten bilmiyorum Leo, sanırım sadece aynı durumda olan biriyle konuşmak istedim. Tüm bu testleri yaptırdım ve kanser olduğuma dair hiçbir belirti yok. Sanırım sadece merak ettim, kendini nasıl hissediyorsun-"

"Korktun mu?" diyor Leo. Masasının üzerinde duran, Neve ve çocukların çerçeveli fotoğrafına bakıyor. Göz alıcı bir yer değil, sadece üçü kanepede, Neve ortada, her kolun altına bir çocuk sıkıştırılmış. Oli ve Bridie artık çok daha büyükler.

"Evet," diyor Sue. "Yani, her şey sadece-"

"Korkunç bir tesadüf," diyor Leo. Onun cümlelerini tamamlamayı bırakması gerekiyor. İnsanlar kendi cümlelerini bitirmeyi tercih eder. Fotoğrafı kendine yaklaştırır. O ölemez. O gerekli. Neve yanıcı maddeleri ocağın yanına bırakıyor, dolap kapaklarını hiç kapatmıyor ve o eve geldiğinde çok mutlu oluyor. Bazen bu ona ergen bir çocuğun şaşkınlık hissini veriyor: *Vay be, bu kız hala benden hoşlanıyor!*

"Gerçekten bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" diyor Sue. Telefonda sesi Max'in uçaktan hatırladığından daha genç, daha az büyükannemsi, daha çok kendisiyle aynı yaşta biri gibi geliyor. Sue ve Max'i akşam yemeğine davet ettiğini hayal ediyor. Ethan da gelebilir! Farklı kuşaklardan arkadaşlara sahip olmak sağlıklıdır. *Onun* arkadaşları olabilirler. Bu garip olur mu? Evet, tuhaf. Onun nesi var?

"Bu bir tesadüf olmalı," diyor Leo. "Ama evet, biraz sarsılmış hissediyorum. O yaralı adamla aynı taksiyi paylaştım ve onun otuz yaşına geldiğinde, yani Ekim ayında bir kavgada öleceğini öngördü ve benim de Kasım ayındaki doğum günümünden sonra herhangi bir zamanda bir iş kazasında ölmem gerekiyor. Sırada biz varmışız gibi hissediyorum!" Bu kara mizah uygun mu?

"Umarım siz ikiniz onun yanıldığını kanıtlarsınız!" diyor Sue güçlü bir sesle. "O uçuş görevlisine 'kendine zarar vermekten' öleceğini söylediğini duydum.

Yirmi sekiz yaşındayken," diye düşünüyor Leo. "Ama bence bundan daha gençti."

"Oh, hayır, lütfen bana Allegra olmadığını söyleyin," diyor Sue. "Şu güzel olan mı? O gün onun yirmi sekizinci doğum günüydü!"

Leo'nun telefonu öter ve kulağından çekip Neve'in adını görür. Leo isteyken nadiren arardı. Makaleyi gördü mü? "Üzgünüm Sue, karım arıyor-"

"Sen git Leo," diyor Sue hemen. "İrtibatta kalalım."

Leo, Neve'in çağrısını kabul eder. "Merhaba," diyor ona ve kelimeleri panik içinde yuvarlanıyor. Neve'in sesinin böyle çıktığını hatırlayabildiği tek zaman, her iki bebeğin de doğumunun son aşamalarıydı; her iki seferde de Neve ona lütfen durdurması için yalvarmıştı ve Leo bunu yapamadığı için kendini çok kötü hissetmişti.

"İstifa etmen gerek Leo. İstifa mektubunu hemen yaz."

"Ciddi değilsin." "Ben ciddiylim."

Buna inanamıyor. Bir tür düğmeye basılmıştı. Birlikte o korkunç araba kazası videosunu izledikten sonra sakinleşmişti.

"Daha fazla insan öldü," diyor. "Tıpkı onun öngördüğü gibi."

"Biliyorum tatlım, makaleyi ben de yeni okudum, ama onlar yaşlı bir çiftti, aslında tahmin etmek o kadar da zor değildi. Rastgele bir şey yüzünden işi bırakmam mümkün değil-"

"Neden yapamıyorsun? Tabii ki yapabilirsin. Çok kolay. Sadece bir yıl boyunca çalışmayı bırak."

"Bir iş kazasında ölmeyeceğim, size söz veriyorum."

"Bana bunun sözünü veremezsiniz. Geçen hafta bir şantiyede çok katlı bir vincin çöktüğüne dair bir haber vardı. Kırk yaşlarında bir adam ölmüş. Sen de olabilirdin. Kolaylıkla sen olabilirdin."

"Orası bizim sahalarımızdan biri değildi ve biliyorsun Neve, sana da bir otobüs çarpabilir."

"Eğer bir medyum bana otobüs çarpacağını söyleseydi, otobüse binmekten kaçınırdım!"

"İpoteği ödemenin tek yolu otobüse yetişmekse, hayır!"

Bir tartışmanın ortasında gibi görünüyorlar. Duygularını sesinden uzak tutmaya çalışıyor. "Bunların hepsi-"

"Biliyor musun?" Neve araya giriyor. "Eğer o kadın için çalışmak seni öldürürse, o manipülatif, mikro yönetimci kaltağı kendim öldürürüm."

Leo sallanıyor. *Manipülatif, mikro yöneten kaltak mı?* Bu da ne böyle? Neve ve Lilith'in birbirlerinden hoşlandıklarını sanıyordu. Ofisteki Noel partilerinde birbirlerinin saçlarına hayran hayran bakıyorlardı. Aslında Neve'in bir kadın olarak Lilith'i kendisinden bile daha ilham verici bulduğunu sanıyordu.

"Neden *bahsediyorsun*, Neve?" "Leo?"

Bölüyor muyum?"

Ve işte orada, tam önünde duruyordu. Krem rengi pantolon takımı ve inci küpeleriyle Lilith, telefonundaki bir mesaja kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Bu drenaj sorununu duydunuz mu?"

Gülümsüyor. Kesici dişlerinden birinde minicik bir kırmızı ruj lekesi var.

Bölüm 73

Daha önce hiç lakabım olmamıştı.

Bu yüzden ilk ismimin "Ölüm Kadını" olması büyük talihsizlik. Pek hoşuma gitmedi.

İlk olarak yaşlı doktorların ölümünden sonra ortaya çıkmıştır.

İşte bu. ne zaman *Deathlady* oldu a trend
hashtag birden fazla sosyal medya platformunda.

Bu da beni ne diyeceğimi bilemez halde bırakıyor.

Bölüm 74

Eylül sonu. Sydney'de bahar. Ethan otobüste işe g i d i y o r .

"Şu kiraz çiçeği ağacının rengine *bakar* mısınız!" diyor yanında oturan kadın. Pencereden soluk pembe çiçeklerin bol köpüğünü işaret ediyor.

"Çok güzel," diyor Ethan.

"Ama hiç uzun sürmüyorlar, değil mi?"

Kiraz çiçeklerinin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri olmayan Ethan, "Hayır," diye onaylıyor.

Kadın daha fazla yerel bitki örtüsünü göstermeye fırsat bulamadan AirPods'unu takıyor.

Otuzuncu doğum gününe on bir gün kaldı. Pazartesi gününe denk geliyor, ki önemli bir doğum günü için boktan bir gün. *Özellikle de benim son doğum günümse.*

Bu hastalıklı düşünceler pop-up reklamlar gibidir ve beyinde bunların görünmesini engelleyecek doğru güvenlik yazılımına erişemiyor gibi görünse de, kendisinin hala ilgisiz ve şüpheli olduğuna gerçekten inanmaktadır.

Bazen kendini "saldırısının" hızlı olacağını ya da en azından iyi bir yumruk atacağını umarken yakalıyor, ancak yine de kendini birine vururken hayal edemiyor.

Bizim gibi adamlar-

Evet, kapa çeneni, Harvey.

Açılan düşünceler ve Harvey'nin araya girmeleri yüzünden Ethan tek kelime bile edemiyor.

Son zamanlarda, 7. sınıfta bir futbol topunu yanlışlıkla 11. sınıftan korkunç bir çocuğun kafasının arkasına doğru tekmelediği zamanı düşünüyordu. "Kaç Ethan!" diye bağırdı arkadaşları, o da kaçtı. Sadece özür dilemek daha iyi olabilir miydi? Bunu asla bilemeyecek. Korkunç çocuk onu kovalamadı ama "onu yakalamayı" planladığı söylentisi yayıldı. Korkunç bir zamandı. Mafyanın sizi vuracağını bilmek gibi bir şeydi. Çocuklar Ethan'a sürekli "arkasını kollaması" ve okulu, ülkeyi terk etmeyi düşünmesi gerektiğini söylüyorlardı. Kader araya girdi ve 11. sınıf öğrencisi snowboard yaparken bacağını kırdı ve geri döndüğünde Ethan'la ilgili her şeyi unutmuş görünüyordu.

Komik bir hikayeye dönüşmüştü ama aslında o zamanlar her gün yakın ama belirsiz bir tehlikenin korkusuyla uyanmanın komik bir yanı yoktu. Otuzuncu yılı, 7. sınıftaki o iki haftanın yetişkin versiyonu mu olacak?

Otuzuncu yaş günü partisi vermiyor. Her zaman bir tane yapacağını varsaymıştı, sosyal çevresinin çoğu bunu yapıyor gibi görünüyordu, ama sadece doğru hissettirmede.

Harvey'nin yokluğu var, ancak gerçek şu ki Harvey hayatta olsaydı ve otuzuncu yaşına kadar gelemeyeceğini söyleseydi, Ethan asla iptal etmezdi. Öldüğünüzde statünüz gerçekten yükseliyor. Ayrıca tüm arkadaşlarının psikik kehaneti bildiği ve ailesinden hiçbirinin bilmediği gerçeği de var, bu yüzden onları aynı odada bir araya getirme riskini almak istemiyor. (Anne babasına veya kız kardeşine de korkutucu büyük çocuktan hiç bahsetmedi).

Parti yerine çeşitli küçük kutlamalar planlanır: Doğum gününün olduğu gün bir iş yemeği, Cuma gecesi bir grup arkadaşıyla bir barda içki, Cumartesi gecesi bir aile yemeği ve Pazar gecesi bir başka arkadaş grubuyla, eski lise arkadaşlarıyla, kafasına top yeme hikayesini asla unutmayacak olanlarla b i r akşam yemeği.

Jasmine onun gerçek doğum günü gecesi için bir planı olmadığını öğrenince "meşhur nachos "unu yapacağını söyledi (Jasmine onun meşhur nachos'unu ilk kez duyuyor ama o l s u n) ve

The Sopranos'un ilk bölümünü birlikte izleyebileceklerdi. Bir süre önce ikisinin de diziyi izlemediğini keşfettiler ve ikisi de insanların kendilerini bu konuda yetersiz hissettirmesinden bıkmışlardı.

Harvey bir *Sopranos* hayranıydı. Bir sürü *Sopranos* alıntısı vardı. Örneğin, Ethan'ı ne zaman şort giyerken görse, en iyi İtalyan-Amerikan aksanıyla, "Bir don şort giymez," derdi. Harvey hiçbir zaman şort giymezdi, ama bunun nedeni mafya üyesi olması değil, tavuk bacaklarından rahatsız olmasıydı.

Ethan, Jasmine ile nacho yemeyi kendisi için iyi olduğunu düşündüğünden daha çok istiyor.

Carter katılmayacak. Şükürler olsun. Pazartesi günleri arkadaşlarıyla düzenli bir poker gecesi yapıyor, bu yüzden Pazartesi günleri dairede Carter'sız geçiyor.

Carter'dan *hoşlanmak* için elinden geleni yapıyor. Jasmine gezegendeki herhangi bir erkeğe sahip olabilirdi, bu yüzden Carter görüldüğü kadar kötü olamazdı. İronik bir şekilde, Carter'ın o canı ifadeyle ışığı yaktığı, mutfaktaki olayın olduğu gece, arkadaş olmalarının ilk kez mümkün görüldüğü geceydi. Ya da en azından dostça tanıştıkları.

Carter, Ethan'ın kanını donduran bir ses tonuyla şöyle demişti: "Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?"

Eğer Jasmine'in de kanı donmuşsa bile bunu belli etmedi. Endişelenmemiş görünüyordu. Ethan ondan biraz uzaklaşmasına rağmen o Ethan'dan bir adım bile uzaklaşmadı. Belli ki ev arkadaşına karşı gizli bir aşk beslediği için suçluluk duymuyordu, bu yüzden iç karartıcıydı.

"Bir medyum Ethan'ın otuz yaşında öleceğini öngörmüş," diye açıkladı Jasmine. "Ve diğer bazı tahminleri de doğru çıkmaya başladı."

Bu Carter'ı gerçekten neşelendirmişe benziyordu. "Ciddi misin?"

Ethan'ın otuzuncu yaş gününe sadece birkaç hafta kaldığını öğrendiğinde neşesi yerine geldi.

"Üzgünüm dostum," dedi. "Verdiğim tepki için. Bir an için ikinizin arasında bir şey varmış gibi göründü."

"Saçmalama," dedi Jasmine utanç verici bir hız ve inançla. Ethan bunun gülünç olduğunu kabul etti.

Üçü birlikte İngiliz kekleri ve Sleepytime çayı içtikten sonra Carter araba kazasının videosunu izledi ve "Çok korkmuş olmalısın" dedi. Sonra durakladı ve "Ama bu seni hayatta olduğun için minnettar yaptı mı?" dedi.

Ethan bunun onu hayatta olduğu için minnettar *kılmadığını*, sadece yakında ölebileceği endişesiyle ara sıra gerildiğini itiraf etti.

Sonra Carter beklenmedik bir şekilde hareketlendi ve Jasmine ile Ethan'a *düzenli olarak* kendi ölümlülüğü üzerine düşündüğünü söyledi. Poker arkadaşlarından biri Carter'ı "Stoacılığın kadim felsefesine" alıştırmıştı. Carter'ın "antik felsefe" sözcüklerini kullanışında, tıpkı okuldaki bir sporcunun *Romeo ve Juliet* hakkındaki tartışmaya aniden İngilizce olarak ciddi bir katkıda bulunması gibi, büyüleyici, yani neredeyse büyüleyici bir şey vardı. Carter, Jasmine'in odasına bile gitti ve ne demek istediğini göstermek için bir dekorla geri döndü. Bu, üzerinde "Ölümü Hatırla" anlamına gelen *Memento Mori* yazan ve "her yere taşıdığı" altın bir paraydı. Carter onlara Romalı generallerin büyük bir savaşı kazandıktan sonra savaş arabalarıyla zafere doğru yol aldıklarını, arkalarında da tek görevi generalin kulağına tekrar tekrar "Ölümlü olduğunu unutma!" diye fısıldamak olan zavallı bir adam olduğunu anlattı. Ölmen gerektiğini unutma!"

Carter, "Böylece adamın koca bir kafası olmadı," diye açıkladı. Sleepytime çayını höpürdeterek içti ve kendisine önemsiz şeyleri düşünerek zaman kaybetmemeyi hatırlatması için her gün madeni paraya baktığını söyledi. (Banyo havlunuzu asmak gibi, diye düşündü Ethan.)

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi Carter, inanılmaz derecede derin bir şey aktarmak üzere olan biri edasıyla. "Her güne bir hediye gibi davranmalısın çünkü bu son günün olabilir."

Sanki dünyada bunu söyleyen ilk kişinin kendisi olduğuna gerçekten inanıyordu.

Sonra Jasmine yaşam koçunun (terapistinden farklı bir adam) ona nasıl kendi ölüm ilanını yazdığını, bunun hayattan ne istediğini (başarı, şöhret, övgü) gerçekten netleştirdiğini ve bir zamanlar Los Angeles'ta gerçekten harika bir ölüm meditasyonu atölyesi yaptığını, burada ölü bedeninizi *kurtçuklarla* birlikte *çürüyen ve çürüyen* gibi görselleştirdiğiniz bir Budist geleneği hakkında her şeyi öğrendiğini anlattı (göstermek için parmaklarını güzel yüzünde ürpertici bir şekilde gezdirdi). Anlattığı fikir, maddi dünyaya olan bağlılığınızı kaybetmenize yardımcı olmaktı. Daha sonra kendini çok *canlı* hissetmişti ve bu arada Beverly Wilshire'daki kahvaltı büfesindeki krep istasyonu muhteşemdi ve zamanında oldukça muhteşem krep istasyonları deneyimlemişti.

"Ama arkadaşın yakın zamanda ölmedi mi?" Carter Ethan'a nazikçe sordu. "Bu seni... ne bileyim, sen olmadığın için minnettar yapmıyor mu?"

"Hayır," dedi Ethan. "Sadece o olduğu için üzülüyorum."

Üçü şafak sökene kadar konuştular, bu noktada Jasmine ve Carter tüm günlerinin hediye olduğunu bilerek güven içinde yataklarına döndüler ve Ethan işe gitmek için hazırlandı.

O zamandan beri, Jasmine'in kadının özel güçlerinin bir başka kanıtı olduğuna inandığı, ancak Ethan'ın pek de etkileyici bulmadığı iki yaşlı doktor ölmüştür. Bu ölümleri herkes tahmin edebilirdi. O *da* tahmin edebilirdi. Onlar sayılmaz. Üzgünüm, yaşlı doktorlar.

Carter hâlâ aynı şekilde kalmaya devam ediyor ama Ethan'ın artık onun arkadaşı olduğuna ikna olmuş görünüyor. Ne zaman karşılaşsalar, Carter Ethan'a ciddi bir yumruk atıyor ve "Kardeşim" diyor.

Bazen *günde birden fazla yumruk tokuşturması* oluyor, bu da dayanılmaz *bir şey*. Herkes sizi tanıdığı anda, koridorda her geçişinizde sizi neşeyle selamlayan o iş arkadaşı gibi

ilk seferden sonra göz temasından kaçınmalı ya da en iyi ihtimalle acı dolu gülümsemeler paylaşmalıdır.

Carter ayrıca Ethan'dan birden fazla kez otuzuncu yaş gününün tam tarihini kendisine hatırlatmasını istemiştir. Ona bir hediye almayı mı planlıyor? Evet, iyi bir tane. Kardeşim neşeyle gün sayıyor.

Yanındaki kadın onu dürtüyor ve otobüsün camına vurarak başka bir kiraz çiçeği ağacını işaret ediyor.

"Çok güzel," diyor Ethan yine.

Gerçekten de oldukça güzel.

Bölüm 75

On sekizinci doğum günümünden üç gün sonra bulutlu, esintili bir Cumartesi sabahı başıma olağanüstü bir şey geldi.

O sırada Sydney Üniversitesi'nde çift diploma için çalışıyordum: Saf ve Uygulamalı Matematik alanında Fen Bilimleri Lisansı ve İstatistik alanında Sanat Lisansı. Babamın benim için kurduğu hayali gerçekleştiriyordum.

Babamın anısını onurlandırmak için sadece matematik çalıştığımı ima etmek istemiyorum ve örneğin bir balet olmayı tercih ederdim. İki sol ayağımla *Kuşu Gölü'nde* dans ettiğimi hayal edin! Bu fizik kurallarına meydan okumak olurdu.

(Fizik kurallarına karşı gelmenin imkansız olduğu açıktır, mübalağalı bir dil kullanıyordum).

Üniversiteyi severdim. Sosyal hayat için değil tabii ki. Hiç arkadaş edinmedim. Çoğu zaman yüzlerce erkek arasında tek kadın bendim, ama bu beni rahatsız etmedi ve arkadaş edinmememin nedeni de bu değildi. Tek bir kişiyle bile göz teması kurduğumu hatırlamıyorum. Sosyalleşmek için orada değildim. Öğrenmek için oradaydım. Biri kalem ödünç almak istediğinde bakmadan verirdim. Sanki çevresel görüşümü kaybetmiş gibiydim. Tek görebildiğim tahta ya da tepegözdeki şekillerdi.

Tanıdığım herkes çalışmalarımın işe yaramaz olduğunu, kimsenin konuşmadığı bir dili öğrenmek gibi olduğunu düşünüyordu. Bu arada, matematik bir dildir, güzel bir dil olduğunu iddia edebilirim ve var olan tek evrensel dildir, çünkü dünyanın her yerinde aynıdır.

İnsanlar sadece tek bir iş için nitelikli olabileceğimi söylediler ve o da istemediğim bir işti: öğrenmek istemeyen çocuklara matematik öğretmek. Çocuklara olan sevgimle tanınmıyordum.

Umurumda değildi. Yedinci cennetteydim.

Bir gün evde, yatak odamda işime dalmıştım. Pat Teyze gelmişti, sık sık gelirdi ama bu sefer özel bir amaç için gelmişti: yüzer raflar. Annem bir dergide bir resim görmüş ve aynısını yapmak istemişti ve Sarı Sayfalar'dan bir marangoz bulmuştu: *Jack Murphy, DENEYİMLİ MARANGOZ, hızlı, güvenilir hizmet, kaliteli iş. Tüm marangozluk ihtiyaçlarınız için!* Pat Teyze, bu deneyimli marangozun bu süslü raflar için Annemden fahiş bir fiyat talep etmediğinden emin olmak için oradaydı.

On dokuz yaşında. Uzun boylu, sırık gibi ama sırıklığının içinde zarif. Boyunların en kırılganı ve gözlerin en kibarıydı. Jack evimize giren en uzun adamdı, bu da kafasını neredeyse sedef asılı aydınlatma armatürümüze çarpacak olan ilk ve tek kişi olduğu anlamına geliyordu. Sanki bir rugby maçında yön değiştiriyormuş gibi başını çevik ve sportif bir şekilde çevirdi.

Bunu gördüm, çünkü tam o anda kendime bir fincan çay yapmak için mutfığa giderken odaya girdim. Durdum ve panik içinde kendime baktım. İspanyol paça mavi kot pantolon, mavi ve sarı çizgili dar bir tişört ve gümüş halka küpeler giymiştim. Saçlarımı o sabah yıkamıştım. Sırtımın ortasına kadar uzanıyordu, uzun ve düzdü. Tamamen şans eseri görünüşümün mükemmel olduğunu görünce rahatladım.

Annem üstünkörü, "Kızım Cherry," dedi. "Cherry güzel bir isim," dedi Jack.

Annem ve ben aynı anda "Teşekkür ederim" dedik.

Jack tokalaşmam için elini uzattı, bu biraz tuhaftı. Marangozlar normalde yanlarından geçen potansiyel müşterinin kızıyla tokalaşmazlardı ama o öyle yaptı.

"Merhaba, Jack." dedim.

"Selam, Cherry." dedi.

Tokalaşma belki de sosyal olarak kabul edilebilir olandan bir ya da iki saniye daha uzun sürdü. O anı hâlâ avucumun içinde hissedebiliyorum.

Konuştuklarımız bu kadar. ayımı yaptım ve soyut cebirime döndüm. Jack mezurasını çıkardı.

O gittikten sonra annem ve Pat Teyze bir gençlik filmindeki kızlar gibi çığlık atıp zıpladılar.

"Bunu *gördün* mü?"

"*Tabii ki* gördüm! Kr Freddy de görmüş olabilir!"

Yıllarca o an hakkında konuştular.

Dünyaca nl "Timsah Avcısı" Steve Irwin ve eşi Terri'nin tanıştıkları gün başlarına benzer bir şey geldiğini ilgiyle not ediyorum. O anı anlattıkları röportajları izlemiştim ve benim Jack ile yaşadığım deneyim de onlarınkine çok benziyordu, ancak Hornsby'deki evimizde timsah yoktu.

Belki de bunun iki gencin göz göze geldiği ve "kıvılcımların uçuştuğu" sıradan bir hikaye olduğunu düşünüyorsunuz.

Belki de bu olayı "olağanüstü" olarak tanımlamanın abartılı bir dil olduğunu düşünüyorsunuz.

Ama başınıza geldiyse anlayacağınızı biliyorum.

Bölüm 76

Allegra gün batımında Portekiz'de bir tahta kaldırım boyunca koşuyor, saçlarında hafif bir esinti var.

Yakışıklı Afro-Amerikan bir adam önünden koşuyor, sık sık dönüp ona sırtıyor, tavsiye ve cesaret veriyor. Adı Jay. Ona dirseklerini doksan derecelik açılarda tutmasını ve inanılmaz manzaranın tadını çıkarmasını hatırlatıyor.

"Ölüyormuşum gibi hissediyorum Jay," diye pufluyor Allegra.

"Harika gidiyorsun," diyor Jay. "Çok iyi gidiyorsun!"

Gün batımında aslında Portekiz'de değil, Avustralya'nın Sidney kentindeki North Ryde'da ailesinin garajında bir koşu bandında ve bir vantilatör yüzüne sahte bir deniz meltemi üflerken monitörde Jay onun sanal antrenörü. Koşmanın Temelleri serisinin ikinci haftasında. Jay bir "fitness yolculuğuna" çıktıklarını söylüyor.

"Endorfin hissettin mi?" Babası kafasını garajı evden ayıran kapıdan uzatıyor. Bu onu üçüncü kez kontrol edişi. "Jay bugün nasıl? Jay'i seviyorum! Neredesin?"

"Git buradan, baba!"

"Özür dilerim, özür dilerim!" Ellerini yukarı kaldırır. "Devam et! Formun iyi!" Kendi dirseklerini doksan derecelik açıya getiriyor.

Babası, değerli koşu bandını başka birinin kullanmasından heyecan duyuyor. İlk kez denemek için geldiğinde, tüm zaman boyunca yanında durdu, koşmasını izledi ve sonsuz bir coşkulu yorum akışı sundu: "Eğimin nasıl yükseldiğini hissedin! Sanki bir tepeye doğru koşuyormuşsun gibi! Şimdi hız artıyor, bak, daha hızlı koşmalısın! Dikkat et!"

Ona en sevdiği antrenörlerini ve dünya çapında koştuğu muhteşem yerleri anlatmak istiyor. Belki birlikte bir yarı maraton için antrenman yapabilirler!

Allegra "Dur bakalım baba," derken annesi gülerek kızının alnında daha önce hiç ter damlası görmediğini söyledi ki bu abartı değildi. Allegra hiçbir zaman fitness ya da sporla ilgilenmedi. Nefes nefese kalmaktan hoşlanmıyor, bir spor salonunun eşiğinden bile geçmemiş ve her zaman bir uçuş görevlisi olarak çalışmanın ona ihtiyacı olan tüm egzersizi sağladığına inanmış. Her seferinde saatlerce ayakta kalıyor.

Ailesine bir doktorun sırtı için koşmayı önerdiğini söylemişti. Allegra gibi "yapısal olarak normal bir omurgaya" sahip olan ve "merkezlerini geliştirmeye" ihtiyaç duyanlar için harika olduğunu söylemişti.

Bu doğru, ancak Allegra merkez bölgesini geliştirmekle gerçekten ilgilenmiyor; sırtı şu anda iyi durumda. Egzersize olan yeni ilgisinin nedeni, şimdiye kadar hep "yapısal olarak normal" olduğuna inandığı ama şimdi tıpkı o uçuşta sırtının yaptığı gibi her an onu felakete sürükleyebileceğinden korktuğu ruh sağlığına duyduğu yeni ilgidir.

Anders ona araba kazası geçiren zavallı Tazmanyalı kızın şok edici videosunu ve yaşlı doktorlarla ilgili hikayenin linkini gönderdi. Medyuma *kafayı takmış* ve Allegra'ya günlük mesajlar gönderiyor. *RUOK? CIDDEN MI, RU? BUGÜN KENDINE ZARAR VERME! SEVİLİYORSUN, SEVGİLİ KALBİM.*

Farklı algoritmalarda yaşayan ebeveynleri araba kazası videosunu ya da makaleyi görmemiştir ve tabii ki Allegra onlara ölümlerden bahsetmemiştir. En başta annesine kehaneti açıkladığı için derinden pişmanlık duyuyor.

Kendi kendine, bu kehanetten kaçınmanın çok kolay olduğunu söyleyip durur: Kendine zarar *vermeyecektir*. Geçen her gün, kadının öngörüsünün gerçekleşmesine izin vermediği bir başka gündür ve kendine zarar verme isteğine direnmek zor değildir. Hiçbir zaman kendine zarar verme arzusu hissetmemiştir. Bir zamanlar

Okulda kendini kesen çocuklar onu hep şaşırtmıştır. Neden bir insan bile bile acıyı seçerdi ki?

Depresyonda değil. Hayatından memnun. İyi bir hayatı var. İşini seviyor. Dairesini. Arkadaşlarını. Ruh hali her zaman istikrarlı olmuştur. Kriz anlarında sakin, çatışmaları iyi idare ediyor. Regl döneminden önce hırçınlaşır, kötü uyuduysa huysuzlaşır, ancak nadiren melankolik hisseder.

Kendisini her zaman, sular ne kadar dalgalı olursa olsun kendini düzeltebilen, sağlam ve küçük bir römorkör gibi, neredeyse sıkıcı derecede dengeli bir insan olarak hissetmiştir.

En son üç yıl önce eski erkek arkadaşı ondan ayrıldığında gerçekten üzgün hissettiğini hatırlıyor. Bunu bir restoranda yapmıştı. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Tuhaftı çünkü ilişkide herhangi bir sona erme yoktu. Sanki yasal olarak sevgi dolu, kendini adanmış bir erkek arkadaş gibi davranmaya devam etmeniz gerektiğini düşünüyordu - arabadan restorana doğru yürürken elini tutuyor, hafta sonu planları hakkında konuşuyorlardı - ta ki son ana kadar. Sonra: BANG. Sürpriz unsurunun en etkili sonuç için çok önemli olduğunu mu düşünüyordu? Siparişlerini daha yeni vermişlerdi. Özel deniz ürünlerini paylaşmayı kabul etmişlerdi. Başka bir kadın çıkıp gidebilirdi ama o, sıkıcı römorkör, yaygara koparmadı. Masada ağlamadı. Çok fazla gururu vardı. Hatta deniz ürünlerinden biraz yedi. Sonuç olarak kalıcı bir deniz ürünleri alerjisi olabileceğini düşünüyor.

Yıkılmıştı ama bir gün bile iş kaçırmadı ve bunu atlattı. Depresyondan muzdarip değildi. Duyarlı biri değil.

Şimdi, kesinlikle doğrulanmamış olsa da, yeni bir erkek arkadaşı olması mümkün. Birinci Subay Jonathan Summers, gerekli olmamasına rağmen onu baştan çıkarmaya niyetli görünüyor - iş bitti, Jonny -Ama mükemmel kafes turtası sadece bir başlangıçtı. Adam onu yürüyüşe, sinemaya, akşam yemeğine davet ediyordu ve bu çekiciydi, neredeyse karşı konulmazdı, ama kadın kendini tutuyor, kendinden bir parça saklıyordu

tıpkı tüm kalbini vermeyi reddeden ve bu nedenle bir gül almayacak olan bir *Bachelor* yarışmacısı gibi, çünkü herkes bir reality-TV flört şovunda ayakta kalan son kadın olmak istiyorsanız, her şeyi ortaya koymanız ve kendinizi prime-time televizyonda küçük düşürmeniz gerektiğini bilir.

Şimdi düşününce, Jonny Summers *tam* da yapımcıların rol vermek isteyeceği türden bir bekâr. Allegra *The Bachelor*'ı kendini üstün hissetmek için izliyor. Kendini izliyor olsaydı televizyona bağırırdı: "O adamın lanet gülünü reddet! O seni reddetmeden sen onu reddet!"

Bir sabah net bir düşünceyle uyandı: "Ölüm Kadını" Jonny'nin tüm bu saçmalıkları Allegra'nın kalbini kırmak için garip bir şekilde özenle hazırlanmış bir planın parçası olarak yaşadığını ve bu kez kendine zarar vermesine yol *açacak* kadar ciddi bir depresyona gireceğini öngörmüştür.

Ertesi gün başka bir düşünceyle uyandı: geleceğinde bir ayrılıktan çok daha önemli bir trajedi gizleniyordu. Örneğin, anne babası ve erkek kardeşiyle birlikte bir araba kazası geçirecek ve tek kurtulan kendisi olacaktır. Sonrasında yaşayacağı keder dayanılmaz olacak. Kendisinin bir römorkör olduğunu düşünmesinin tek nedeni hayatın onu hiç sınamamış olmasıdır.

Koşu bandının yanına park etmiş olan anne babasının arabasına bakıyor, gümüş rengi bir Volvo, on yıl önce Taj ve Allegra hâlâ evde yaşarken alınmış. Doğal olarak annesi değerli yeni arabayı kutsamak ve korumak için bir tören yapmıştı ama bir aile etkinliğine geç kalıyorlardı ve Allegra'nın babası, Taj garaj zeminindeki hindistan cevizini parçalamak için sonsuza kadar uğraşırken (denemek istediği yeni bir tekniği vardı) ve özel bir seyahat güvenliği mantrası okurken dört tekerleğin üzerine hindistan cevizi suyu serperken aklını kaybetti, Her lastiğin altına limon koydular ve sonra Allegra'nın annesi bir diya yakıp arabanın içinde tütsü sallarken, babası direksiyonda oturdu, burun delikleri seğirdi, ellerini sallayarak, "Prisha, *yeter, döşemeye* bulaşıyor!" Allegra ya da Taj'ın birbirlerine "Prisha, *yeter!*" demeleri, ikisinin de gülmekten yerlere yatması için yeterli.

Annesinin kutsamasına ek olarak, babası dikkatli bir sürücü olmanın yanı sıra, arabanın bakımını altı ayda bir yaptırma konusunda da titizdir. Yani, ruhani ve dünyevi tüm temeller sağlanmış.

Araba kazası olmayacak ve depresyon olmayacak.

Birkaç hafta önce, Allegra arama çubuğuna bir şey yazdı: Çıkacak tüm cevapları tahmin etmesine rağmen *depresyon nasıl önlenir?* Düzenli egzersiz. Aile ve arkadaşlarla vakit geçirmek. Dışarı çıkın. Alkol ve uyuşturucudan uzak durun. Minnettarlık.

Web sitesi *depresyonu önlemenin kesin bir yolu* olmadığı konusunda uyardı, ancak Allegra yine de devam etti ve bazı çevrimiçi psikologların önerisine göre kendi kişisel *Bu Yıl Mutlu Kalma* planını yaptı. Neden yapmasındı ki? Gelecekteki mutluluğunu da kontrol altına alabilirdi. Ruh halini dengede tutmak. Hiçbir zaman çok içen biri olmadı ama artık daha da az içiyor. Haftada iki kez babasının koşu bandında koşuyor ve aynı zamanda ailesiyle görüşüyor. Ara sıra bir ağaca bakıp "*Güzel*" diye düşünmeyi hatırlıyor.

Koşu bandı hızlanırken ve Allegra'nın bacakları daha hızlı koşmaya zorlanırken Jay, "Bir sonraki aralıkta hızımızı sadece otuz saniye artırıyoruz," diye uyarıyor. Beyni vücudunun geri kalanına yetişirken her zaman bir panik anı vardır: *Neden bu kadar hızlı koşuyoruz? Acil durum nedir?* Ama sonra sakinleşiyor.

Büyükannesinin koşu bandına ihtiyacı var mıydı? Allegra'nın ağırbaşlı büyükannesini bir koşu bandında hayal etmek imkansız, ama bu onu kurtarmış olabilir mi? Hiç üzgün görünmüyordu! Gerçek duygularını mı saklıyordu, yoksa üzüntü bir gün bir canavar gibi arkasından yaklaşıp onu kötü niyetli kollarıyla mı sardı?

Allegra'nın koşu bandı konsolundaki telefonu çalar ve *Trina Tanaka* ismi yanıp söner.

Trina onun ekip yöneticisi. Allegra onu çok iyi tanımıyor ama aralarındaki küçük etkileşim hoş ve profesyonelceydi. Trina elliden fazla mürettebat üyesinden oluşan bir ekipten sorumlu ve Allegra onu sadece ara sıra yüz yüze görüyor. Bu, Allegra'nın kurumsal bir ortamda olmamanın takdir ettiği şeylerden biri:

korkunç bir patronun hayatını günlük olarak etkileme olasılığı yoktur.

Allegra koşu bandını durdurmak için güvenlik anahtarını çeker ve telefonu alır.

"Nasılsın, Trina?" diye soluk soluğa soruyor.

Konuşur konuşmaz, aramayı sesli mesaja bırakması gerektiğini fark eder. Bir kere nefes alması gerekiyordu ve daha da önemlisi Trina'nın neden aradığını biliyordu. Allegra nce Trina'yı aramalı, hikyeler internette yayınlanmaya başlar başlamaz bu durumun önüne geçmeliydi.

"Merhaba, Allegra. Dinle, Nisan ayında Hobart-Sydney uçuşunda kabin amiriydin ve bir yolcunun yolcuların ölümüyle ilgili tahminlerde bulunduğu iddia ediliyordu, doğru mu?" diyor Trina. "Neden bahsettiğimi bildiğinizi varsayıyorum. Medya bunun üzerine gidiyor. Telefonlar alıyoruz."

"Evet." Allegra nefes alış verişini düzene sokar. Hadi ama, Bayan Sözde Krizde ok Sakin. "zr dilerim. Koşu bandındaydım."

"Sorun değil, acele etme."

Ses tonunda ve "acele etme" sözlerinde Allegra'ya bir şüpheliyi sorgulayan bir dedektifi hatırlatan bir şeyler var.

"O kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu." Allegra savunmacı bir ses çıkardığını duyar.

"Lttfen bana anlat, Allegra."

Allegra koşu bandı monitrndeki hata mesajını okurken gözüne kaçan bir damla teri kırpıştıırarak uzaklaştıırıyor: *Uh-oh, koşu bandınız durmuş gibi görünüyor.*

Gerçekten.

Bölüm 77

Tanışmamızdan altı ay sonra, dindar Katolik büyükanneme Jack Murphy'yi Tanrı'dan daha çok sevdiğimi söylemeyi gerekli buldum.

Bazen söylediklerinize ya da hissettiklerinize inanamazsınız.

"Ah, hayatım," diye irkildi büyükannem ve teselli edercesine omzumu sıvazladı.

Jack sayesinde her şey daha iyiydi. Yemeklerin tadı daha güzeldi. Yıldızlar daha parlak parlıyordu, çalışmalarım daha da büyüleyiciydi ve zaten çok büyüleyiciydiler!

"Bu son olamaz" diye hiç düşünmedim.

Hayatımın şu anda böyle olduğunu düşündüm. Mükemmel.

Özel bir zamandı. Jack sosyal bir çocuktur. Beni aksi takdirde vebadan kaçır gibi kaçacağım partilere ve danslara götürürdü. O yanımdayken, her zaman üçe kadar sayarak herhangi bir kapıdan geçebileceğimi ve hatta eğlenebileceğimi keşfettim, özellikle de sırtımı duvara yaslayıp en yakın çıkışı görebileceğim bir köşede kendime bir yer bulabilirsem.

Onu balığa, kanoya ve kampa götürdüm. Soğuk su konusunda çok korkaktı ve güçlü bir yüzücü değildi. Okyanus söz konusu *olduğunda onu* bir, iki, *üç diye* sayardım.

Onunla birlikte Avoca Plajı'ndaki üfleme deliğinde durduğumuzu, suyun içeri ve dışarı çekilmesini ve sonra volkanik bir şekilde patlayarak yüzümüze sıçramasını izlediğimizi, parlak bronz omuzlu, saçları fok balıkları gibi kafalarına yapışmış bir grup yerel çocuğun atlamak için zaman tuttuğunu hatırlıyorum.

Mor bir "halka ve ip" bikini giymiştim. Üst kısmı plastik bir halkayla birbirine bağlanmış iki üçgendi. Altta ise kalçalarımda gevşek fiyonklarla birbirine bağlanmış iki üçgen daha vardı. Melanom umurumda bile değildi.

Zavallı Jack oyunbaz bir tavırla, "Yani... oraya mı giriyoruz?" dedi.

Kesinlikle hava deliğinde yüzmeyeceğimizi söylediğimde çok rahatladı (bir kere bikinim buna dayanamazdı) ve çocuklar bağırp ısılk çalarken beni orada kayaların üzerinde öptü.

Blowhole'lar tehlikeli olabilir ve blowhole'larda yüzmek ölümcül olabilir. Lütfen bunu yapmayın. Parlak bronzlaşmış omuzlara sahip genç bir çocuk olsanız ve her şeyi yapabileceğinizi düşünseniz bile, değilsiniz.

Çocukken, kamp alanından tanıdığım bir çocuğun babası tarafından denizden çıkarıldığını görmüştüm. Başı babasının kollarında korkunç bir açıyla sallanıyordu ve onunla birlikte hava deliğinde yüzen arkadaş grubu, normalde çok gürültülü oldukları halde sessizce izliyordu. Tekrar hayata döndürülemedi. Babam beni aceleyle uzaklaştırdı ama annesinin feryatları bizi takip etti.

Bazen bu feryatların beni sonsuza dek takip edeceğini düşünüyorum.

Jack, o hava deliğine atlamış olsaydı muhtemelen birkaç yıl önce Victoria sahilinde yüzmeye giden ve bir daha kendisinden haber alınamayan Avustralya başbakanı Harold Holt gibi ortadan kaybolacağını söyledi. Birçok komplo teorisi vardı, bunlardan biri de onun bir Çin casusu olduğu ve bir denizaltı tarafından yakalandığı yönündeydi. İnsanlar bir başbakanın boğulabileceğine inanmıyordu. Başbakanlar boğulabilir. Prensesler araba kazalarında ölebilir.

Bazen Ivy ve o zamanki erkek arkadaşıyla dörtlü olarak dışarı çıkardık. Jack, Ivy'nin erkek arkadaşından her yönden tartışılmaz bir şekilde üstündü, bu yüzden bundan zevk aldım. Babama çekmişim ama aynı zamanda annemin kızayım. (Belki fark etmişsinizdir.)

Jack'in babası dizleri sakat, kaba saba bir adamdı. Benden hoşlanıyordu, ama Jack'in annesi önceki kız arkadaşını tercih ediyordu, stajyer bir hemşire.

daha çok onun tarzında biriydi.

Beni tuhaf buldu. "Yani gerçekten matematik öğretmeni olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"O da öyle diyor anne," diye iç geçirdi Jack.

"Ama matematik diplomasıyla başka ne *yapabilirsin* ki, Zeki Takunyalı?" Bana böyle derdi. Ben de ona Bayan Murphy derdim. Matematik diplomamla yapacak bir şeyler bulacağımı söyledim.

Jack beni Tanrı'dan daha çok seviyor muydu bilmiyorum ama beni sevdiğini biliyorum. O dönemde yazdığı ve bana "onun kızı" olduğumu, "beni sonsuza kadar saklayacağını" ve "kalbinin bana ait olduğunu" söylediği kartlar ve notlar hala bende. El yazısı çok güzeldi. İmlası pek iyi değildi.

Annem öldükten sonra bir çekmece dolusu annemle babamın ilk tanıştıklarında birbirlerine verdikleri notları buldum. Onlar da hala bende. Yaklaşan düğünleri ve ardından yeni bebeğin (benim) gelişiyile ilgili ne kadar heyecanlı olduklarına dair notlar var. Belirsiz kabahatler için özürler var: *Özür dilerim. Öyle demek istememiştim.* Bazıları müstehcen. Hatta müstehcen. Onları burada tekrar etmeyerek mahremiyetlerini koruyacağım.

Bazıları üzgün, çünkü her ikisi de daha fazla çocuk istemiş ama asla sahip olamamışlar. Babam şöyle yazmış: *"Önemli değil, zaten ilk seferde turnayı gözünden vurduk.*

Açık olmak gerekirse: Beni kastediyordu. Ben onların ikramiyesiydim.

Jack dört çocuk istiyordu: iki kız ve iki erkek.

İsimlerinin Harry, Henry, Helen ve Hope olacağını söyledi. Neden hepsinin baş harfinin *H* olması gerektiğini hatırlamıyorum. Sadece bunu komik bulmuştu. Gerçekten anlamamış olmama rağmen ben de güldüm.

Dürüst olacağım: Sanırım o zamanlar kalbimin derinliklerine bakma kapasitem olsaydı, bırakın dört çocuğu, aslında hiç çocuk istemediğimi görürdüm, ancak bir kadının böyle hissetmesinin mümkün ya da izin verilebilir olduğunu bilmiyordum. Herkes çocuk isterdi. Jack'in partileri eğlenceli ve katlanılabilir kıldığı gibi çocukları da eğlenceli ve katlanılabilir kılacağını varsaymışım.

Babam her notuna özenle tarih atardı. Annem kendi notlarının kenarlarına minik aşk kalpleri çizerdi. Görünüşe göre onlarınki mutlu bir evlilikti, belki de mükemmel bir evlilikti, ama açıkçası tüm verilere sahip değilim. Hiç bilmediğim ve asla bilemeyeceğim çok şey var.

Evlilik, içeriden bakıldığında bile gizemli bir kurumdur.

Bazen yumuşak bir şekilde döşenmiş asgari güvenli bir hapishane gibi hissedebilirsiniz.

Benim deneyimim de buydu zaten.

Bölüm 78

Hobart'ta buz gibi gri bir Pazar günü ve Paula, Aziz David Katedrali'ne kısa bir yürüyüş mesafesinde park ettiği arabasının sürücü koltuğunda oturuyor ve eve gidip bu yeri daha hak eden birine vermeyi düşünüyor; örneğin Dr. Barbara ve Brian Bailey'i gerçekten tanıyan ve onların ortak cenazesine kendi garip, bencil nedenleriyle değil, ölümlerinin yasını tutmak ve uzun yaşamlarını kutlamak için katılan birine.

Erken gelmiş. Cenazenin başlamasına daha yirmi dakika var, ama o şimdiden patika boyunca yürüyen insanları görebiliyor; iyi giyimli, kasvetli bakışları *kutlama* değil *cenaze* olduğunu söylüyor. Paula eski bir iş kıyafeti giyiyor.

Çocuklar Matt'te. Kahve içmek için bir arkadaşıyla buluşacağını düşünüyor. Burada bulunma nedenini açıklamaya değmez. Timmy'nin kehaneti hakkında konuşmayı reddediyor. Konuşacak bir şey olmadığını çünkü buna inanmadığını söylüyor. Kocasının medyum hakkında *tek bir kelime* bile konuşulmasını inatla reddetmesi, açıkçası neredeyse kendi davranışı kadar tuhaf. Sanki bunun hakkında konuşmanın gerçekleşmesini sağlayacağını düşünüyor, bu da onu da en az onun kadar batıl inançlı ve tuhaf yapıyor.

Tabii ki, onun kahve için fazla giyinmiş olduğunu fark etmedi.

Paula'nın uçuş sırasında yaşlı doktorlarla hiçbir etkileşimi olmamış, ancak "Küçük çocuklu veya yardıma ihtiyacı olan yolcular" özel kategorisine ait oldukları için uçağa birlikte erken binmişler. Yaşlı adamın çocuklarına gülümsemiş olabileceğini düşünüyor.

Çoraplı ayaklarını ince topuklu ayakkabılarının içinde ileri geri kaydırıyor ve esniyor. Dün gece sabah dörde kadar psişik web sitelerinde gezinmiş, kadını aramış, o lanet olası tanıdık ama tuhaf yüzü bulmaya çalışmıştı. Şansı yaver gitmedi.

Eliyle ağzını kapattığında klor kokusu alıyor. Timmy şu anda üç farklı yüzme okuluna kayıtlı. Haftada altı ders alıyor ve bunların hepsinde Timmy bebek olduğu için annesinin de onunla birlikte havuza girmesi gerekiyor. Timmy mutlu. Havuza girmek için her fırsatı seviyor. Willow haftada sadece bir yüzme dersi alıyor ve şükürler olsun ki havuz merkezindeki çocuk bakım merkezine gitmekten mutlu. Willow'un anaokulunda olduğu iki gün Paula Timmy'yi iki derse götürüyor: biri sabah onda, diğeri öğleden sonra ikide.

Düşüncelerinin sonu gelmiyor: *Nerede olacak? Havuzda mı? Nehirde mi? Okyanus mu? Bu nasıl olacak? Nasıl durdurabilirim? Nasıl hazırlanabilirim?*

Zihninin gerçekten dinlendiği tek an, Timmy ile havuzda olduğu, onun zahmetsizce "kendini kurtarmasını", boğulmamasını izlediği, çok huzurlu, kendinden emin bir şekilde yüzmesini izlediği, yüzünün sanki anne karnına geri dönmüş gibi hülyalı olduğu zamandır.

İnsanlar "Vay canına, tam bir su bebeği!" diyor ve Paula da "Kesinlikle öyle!" diyor.

Paula telefonunu alır ve kız kardeşini arar.

"Bir saniye bekle," der Lisa. Paula, McDonald's'ın arabaya servis bölümünde siparişini bağırarak, fikrini değiştirerek, mırıldanarak ve ah ederek bekler. Zavallı siparişçi yi çıldırttığı kesin.

Paula başını pencereye yaslar. Park ettiği yerden katedralin girişini görebiliyor. Garip bir şekilde, bu kilisede ikinci kez çifte cenaze törenine katılıyor. Geçen yıl, anne ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiş olan bir iş arkadaşına destek olmak için gitmişti. Tıpkı uçaktaki genç kızın durumunda olduğu gibi, başka bir sürücünün hatasıydı.

Bu son derece hüzünlü bir cenaze töreniydi ve Paula bakışları hayal ederek kendini tutmaya çalışırken neredeyse midesi bulanacaktı. *Neden ağlıyor, onlarla hiç tanışmadı bile!* Eminim böyle hissetmeyecektir.

Bugün, iki doktor çok daha yaşlıyken ve doğal nedenlerle ölmüşken.

"Nasılsın?" diyor kız kardeşi, muhtemelen patates kızartmasıyla dolu ağzıyla.

Paula, "Günün bu saatinde nasıl patates kızartması yiyebiliyorsun?" diye soruyor.

"Neden olmasın?" diyor kız kardeşi. "Hayat kısa ve benim artık bir gelinliğe sığmama gerek yok. Sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor Paula.

Lisa şüpheyle, "Sen hiç bir şey yapmazsın," dedi.

"Araba mı kullanıyorsun?" diye soran Paula, kız kardeşinin patates kızartması yerken dikkatinin dağıldığını ve Paula'nın telefonla konuştuğunu hayal eder.

"Sorun yok, kenara çektim," diyor Lisa. "Her şey yolunda mı?" "Sadece düşünüyordum," diyor Paula.

"Ah, canım," diyor kız kardeşi.

İçinden patladı. "Düşünüyordum da, Timmy yedi yaşına geldiğinde boğulursa, başka bir bebek sahibi olmak için çok yaşlı olacağım ve Willow tek çocuk olacak."

"Yapmayacak, sana söz veriyorum. Bu gerçekten korkunç, bunun seni etkilemesi çok üzücü Paulie."

Bu onun çocukluk lakabı ve Paula aniden küçük kız kardeşine her şeyi anlatmak istiyor, bunun sadece bitmek bilmeyen yüzme dersleri olmadığını; bazen garip, tuhaf bir yere doğru kaygan bir yokuşta olduğunu hissediyor. Düşünceleri gittikçe daha karanlık ve dolambaçlı bir hal alıyor.

Kız kardeşinin sesi birden aceleci bir hal aldı. "Belki de şu anda yaşadıkların hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacın vardır. Bir profesyonelle mesela?"

"Ne? Hayır. Ben bir şey yaşamıyorum." "Öyle sayılırsın."

Eğer biri Paula'nın zihninde yarasalar gibi uçuşan düşünceleri keşfederse, çocuklarını elinden alırlar.

"Ben iyiyim," diyor.

"Şu doktorla tele-sağlık görüşmesi yapabilirsin - adı neydi? Dr. Donnelly."

Kız kardeşinin bu ismi bu kadar kolay hatırlaması utanç verici.

Genç bir kadın Paula'nın arabasının önünden yolun karşısına geçer. Üzerinde kendisine büyük gelen siyah bir elbise vardır. Onda tanıdık bir şeyler var.

Gelin. Uçaktan.

Paula, "Aslında gitmem gerek, kusura bakma Lisa, seni sonra ararım," der ve arabasının kapısını hızla açar.

Bölüm 79

Jack'e yirminci yaş günü için baş aşağı ananaslı pasta yaptım. Saatlerimi aldı ve berbat oldu. Dans eder gibi pişiririm. Bayan Murphy'nin pastayı gördüğünde yüzündeki ifadeyi tahmin edebilirsiniz. Jack'in son kız arkadaşının pastacılıkta çok yetenekli olduğunu söyledi.

Jack'in yirminci doğum günü, yasa gereği Çalışma ve Ulusal Hizmet Dairesi'ne kaydolması gerektiği anlamına geliyordu. Kayıt yaptırmaması, mutlaka ulusal hizmet yapacağı anlamına gelmiyordu. Buna "doğum günü oy pusulası" karar veriyordu. Her biri yılın bir gününü temsil eden numaralandırılmış tahta bilyeler bir varile yerleştirilirdi. Kazanmak istemeyeceğiniz bir piyangoydu bu. Oylamalar yılda iki kez yapılırdı ve o zamana kadar televizyonda yayınlanırdı, bu nedenle süreç hakkında hiçbir gizlilik olamazdı, çünkü insanlar hile yapıldığını söylemeye başlamıştı. Komplo teorileri yeni bir gelişme değil.

Jack, ben ve ailesi oylamayı tekerlekli ahşap dolap içindeki televizyonlarından izledik.

"Merak etme anne, ben hayatımda hiç çekiliş kazanmadım," dedi Jack. Jack'in doğum günü 15 Mart'tı. Numarası 102'ydi.

Takım elbiseli adamlar oylamayı idare etti. Takım elbiseli adamlar genellikle kaderinizi belirler.

Fıçı döndürüldü. Her bir bilye elle seçildi, parmak uçları arasında tutuldu. Sondan ikinci sayı 101'di.

Bayan Murphy nefes verdi. Mutlu bir şekilde, "Bir sonrakinin 102 olmayacağı kesin Jack!" dedi.

Neredeyse kendi kendime, "Madeni paranın hafızası yok," dedim.

"O da ne, Zeki Takunyalı?" dedi Bayan Murphy sertçe.

"Ona öyle deme anne," dedi Jack.

Dedim ki, "Fark etmez. Her seferinde aynı olasılıkla dönüyorlar-" Neyim vardı bilmiyorum. *Kapa çeneni Cherry*, diye düşünüyorum şimdi, davranışımı hatırladığımda. Bayan Murphy kumarbazın yanılığını duymak istemiyordu. İnsanlar bunu kavrayamıyor. Onlara Loto numaralarımın bir, iki, üç, dört, beş ve altı olduğunu söylediğimde bana deliymişim gibi bakıyorlar, çünkü bu kombinasyonun istatistiksel olarak diğer kombinasyonlar kadar mümkün olduğuna inanmaları imkansız.

Bir sonraki numara 102 idi.

Bayan Murphy gözyaşlarına boğuldu. Beni suçladı. Anlamıştım. Jiminy Cricket annem için neyse, ben de Bayan Murphy için oyduum. Oğluna kötü şans getirmiştım ve basit bir ananaslı kek bile pişirememiştim.

Jack endişelenmiyordu. Seçilmek demek, iki yıl boyunca Avustralya düzenli ordusunda **y e r** almak demektir. Bu Vietnam'a gönderileceği anlamına gelmiyordu.

Bay Murphy, "Her zaman söylediğim gibi, ulusal hizmet çocuğa iyi gelecek, ona biraz disiplin kazandıracak!" dedi. Ama yüzü lekeli ve gözleri vahşiydi. Fransa'da savaşırmıştı.

Vietnam'da devam eden savaşla ilgili tek görüşüm, erkek arkadaşımın bu savaşla bir ilgisi olmasını istemediğimdir. Sorunları çözmeyi severim. Savaş, çözmek mümkün olmayan bir sorundur. Güncel olaylar hakkında hep böyle düşünmüşümdür. Popüler kültürden hoşlanırım, fark etmişsinizdir. Bir film yıldızının kahvaltıda ne yediğini okumayı seviyorum. Rahatlatıcı ve aptalca ve gerçekten önemli değil. Ancak, güncel olayların kesin olmayan doğası beni rahatsız *ediyor* çünkü ilgili tüm bilgiler mevcut değil ve muhtemelen hiçbir zaman da mevcut olmayacak ve bu önemli.

Vietnam Savaşı hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Sizi temin ederim ki ailemdeki diğer kadınlar ne düşüneceklerini çok iyi biliyorlardı.

Büyükannem, "Bırakın bunu Amerikalılar düşünsün, bizimle bir ilgisi yok!" dedi.

Pat Teyze, George ve Macquarie caddeleri boyunca yapılan protesto yürüyüşlerine katıldı, özenle boyanmış bir tabela başının üzerinde sallanıyordu:

SAVAŞA SON VERİN! ZORUNLU ASKERLİK KALDIRILSIN!

Savaşı onaylayan ve bunun "komünistleri dışarıda tutmak için" gerekli bir kötülük olduğunu düşünen annem, "O pis uzun saçlı hippilerin yanında yürümek," diye burun kıvırdı. Annem, hayatını fal bakarak kazanan birine göre oldukça muhafazakârdı.

Jack eğitimini Victoria'da tamamlamış ve başarılı olmuştu ki Bayan Murphy bunun çok aptalca olduğunu söylemişti. Daha sonra "özel denizaşırı hizmet" için seçildi. Jack bırakın Avustralya'yı, Victoria'ya gitmeden önce eyaletten bile ayrılmamıştı. Vietnam'ı haritada bile gösteremezdi.

İşte o zaman annem sanki dans pistinde zarif bir dönüş yapıyormuş gibi görüşlerini anında değiştirdi. Zorunlu askerlik bir "iğrençlik" haline geldi. Jack'e tapardı.

Jack yetkili kişilerin ne yaptıklarını bildiklerini varsayıyordu. Eğer ona ihtiyaçları varsa, yardım ederdi. Waitara'da bir dükkanın vitrinindeki OĞLUMLA OLMAZ, YAPAMAZSIN yazısını okuduğunu ve bana "Peki, kimin oğlu o zaman?" dediğini hatırlıyorum. Marangozluk işini tam da yükselişe geçtiği bir dönemde askıya almamayı tercih ederdi ama Avustralya'dan ilk kez ayrılacağı için de heyecanlıydı. Geri döndüğünde evlenecek, hayatımıza devam edecek ve o dört çocuğa sahip olacaktık. Jack için her şey yolundaydı.

Jack diğer tüm "nashos"larla birlikte gitmeden önce annemden Jack için bir okuma yapmasını istemedik ve o da hiç teklif etmedi. Anneme bir şey görüp görmediğini ya da hissedip hissetmediğini hiç sormadım ama tren istasyonunda Jack'e veda ederken aklıma bir düşünce geldi:

Onu bir daha asla göremeyeceksin, Cherry.

Soğuk, berrak, acımasızca kesin bir sestir.

Dikkate almadım. Sese inanmamayı seçtim. Eve gittim ve ona bir mektup yazdım. Ona büyüleyici bir geometri hakkında her şeyi anlattım.

Lisedeyken yaptığım ders.

Biliyorum.

Her çocuk bir geometri dersi duymak istemezdi ama Jack bir marangozdu. Geometri konusunda doğuştan gelen bir anlayışı vardı.

Ona ikinci sınıf öğretmenimiz Bayan Crane'in tahtaya en küçük tebeşir işaretini nasıl çizdiğini ve bir noktanın "sıfır boyutlu" olduğunu, yani aslında var olmadığını açıkladığını anlattım. Ancak iki nokta olduğunda - var olmayan iki nokta - aradaki boşluğu bir sürü nokta ile doldurabilirsiniz ve *bir* çizgi elde edersiniz, bu da uzunluğa sahiptir, bu yüzden artık *bir boyuttur*, bu da artık var olduğu anlamına geldiğini iddia edebilirsiniz. Bayan Crane tebeşirini düz bir çizgi halinde tekrar tekrar tahtaya vurarak bir dizi hiçliğin nasıl bir şeye dönüşebileceğini gösterdi. (Aslında, çizginin hala var olmadığını, sadece bir kavram olduğunu da iddia edebilirsiniz, ancak o zamana kadar söylediğim her şeye uyarı eklememeyi öğrenmiştim. Ne de olsa bu bir aşk mektubuydu).

Jack'e o gün sınıfta nasıl öne doğru eğildiğimi, sanki ayak parmaklarım aydınlanmanın uçurumunda asılı duruyormuş gibi hissettiğimi anlattım. Saflığımla, Bayan Crane'in her şeyi açıklayan bir şeyi açıklamak üzere olduğuna inanmıştım. *Neredeyse* zaten bildiğimi hissettiğim ama ifade edemediğim bir şey; sonsuzluk ve Tanrı, okyanus ve uzay, evren ve babamla ilgiliydi.

Tabii ki geometri dersimde aydınlanmayı başaramadım. Bayan Crane tebeşiri bıraktı ve bize pergellerimizi ve açölçerlerimizi çıkarmamızı söyledi.

Jack'e, onunla birlikteyken, o gün neredeyse anlamış olduğum şeyi anlamaya yakın olduğumu hissettiğimi söyledim.

Ona, onunla tanışana kadar uzayda yüzen, sıfır boyutlu, var olmayan bir nokta olduğumu söyledim.

Evet, biliyorum. Ne utanç verici bir aşk mektubu! Geometri hakkında şiirsel olmaya çalışmak! Modern bir kadın asla böyle bir şey yazmaz. Bir erkekle tanışmadan önce kesinlikle var olmalısınız! Kendi kariyeriniz, kendi hobileriniz, kendi düşünceleriniz ve kendi finansal planınız olmalı!

Annem, güzelce inşa edilmiş, geometrik olarak mükemmel yüzer raflarının kalitesine hayret etmeyi asla bırakmadı.

Bölüm 80

"Affedersiniz! Alo?"

Eve, otobüs durağından katedrale doğru yokuş yukarı yürürken, elinde anahtarları, bir koluna dolanmış el çantasıyla arabasından atlayan bir iş kadını görür. Birinin becerikli ama nazik patronuna benziyor. Yolun karşısına geçerek Eve'e doğru ilerler, sanki Eve önemli bir yardımda bulunabilecekmış gibi umutlu ve acelecidir.

Eve, annesinin cenazelerde giydiği siyah elbisesini düzeltiyor. Cenazelerde giyilen bir elbiseniz olduğunu hayal edin. Yaşlı olmak böyle bir şey işte. Sanki kırışıklıklar yetmezmiş gibi.

"Merhaba." Kadın şimdi Eve'in önündedir. Dağınık bir topuzdan kaçan, uçuşan saçları var. Muhtemelen sevimli doktorlar için büyük bir keder içinde. Belki de onların torunudur? Aman Tanrım, Eve ne diyecek? Ama muhtemelen birçok eski hasta cenazeye gelecektir. Eve jelibonlardan bahsedecek.

"Sanırım Sydney'e giden aynı uçaktaydık," diyor kadın. "Ben Paula. Sanırım... siz gelin miydiniz?"

"Oh!" dedi Eve, rahatlamış bir halde. "Evet, gelin bendim. Ben Eve'im. Cenaze için mi buradasınız?"

"Evet, gerçi onlarla hiç tanışmadım, sadece uçuştan hatırlıyorum. Çılgık atan bebeği olan bendim." Paula saç tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "O bayan-"

"Oh, evet," diyor Eve. "Kesinlikle öyle."

Paula biraz titreyerek nefes alıyor ve katedralin kulelerine bakıyor. "Ben de. Acaba bir ihtimal onun

bugün ortaya çıkabilir. Hani katiller kurbanlarının cenazelerinin arkasında gizlenirler ya? Ya da televizyonda öyle yaparlar, gerçek hayatta gerçekten yaparlar mı bilmiyorum."

"Ben de aynen böyle düşünüyordum," diyor Eve. Paula, "Onu bulmak için yanıp tutuşuyorum" diyor.

"Ben de," diyor Eve. "Bana farklı bir tahminde bulunması için ona para vereceğim. Bunu yüz dolar karşılığında yapacağını umuyorum, sence bu yeterli olur mu?" Yeterli olsa iyi olur.

"Ama ya aynı tahminse?"

"Hayır, hayır. Söylemesini istediğim şeyi söylemesi için ona rüşvet vereceğim. Sadece onu bulmam gerek."

"Oh," diyor Paula. "Doğru ya. Ama ya yapmazsa?"

Şüphe sürünüyor. Eve'in babasının tarot kartı okuyucusuna rüşvet verdiği hikayesi aile geçmişinde her zaman yerleşik bir gerçek olmuştur, *tüm* medyumların rüşvete açık olduğunu varsaymıştır, ama ya bu varsayım, pek çok varsayımı gibi yanlıştır?

"Yani onun kesinlikle bir sahtekâr olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye devam ediyor Paula. "Şu ana kadar üç ölümü doğru tahmin etmiş olsa bile mi?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Eve. "Yakın partner cinayetinden öleceğimi söyledi. "

Paula titriyor. "Bana bebeğimin yedi yaşına geldiğinde boğulacağını söyledi."

Eve dehşete düşer. "Bu çok daha korkunç. Boğulmayacak! Sadece nasıl yüzüleceğini bildiğinden emin olun, bu önemli... pardon, eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

Paula garip bir şekilde gülümser. "Sorun değil, ona kesinlikle yüzmeyi öğreteceğim." Eve'i inceliyor. "Yani kocanız, o..." "Şiddet" kelimesini kullanmıyor. Söylemesine gerek yok. "Sanırım o hiç..." "Sana vuracağım" demesine de gerek yok.

Şu anda olan da bu. Eve insanların gözlerinde korkunç sorular görüyor. Dom'u yargılamadan mahkum eden sorular. Daha iyi bilmesi gereken insanlar, çok üzgün olduğunu söyleyen kendi annesi gibi, ama sadece kontrol etmek zorundaydı, sadece Eve'in bir şey olması ihtimaline karşı

ona söylemiyordu. Bu adaletsizlik Eve'in Dom adına büyük bir öfke kabarması hissetmesine neden oluyor. Tatlı Dom'unun asla yapmayacağı bir şeyle suçlanması o kadar yanlış ki, masumiyetini bile kanıtlamıyor, çünkü suçluluğu sözde geleceğinde.

"Özür dilerim." Paula ona dikkatle bakar. "Bunu sormamalıydım."

"*Yüzde bir* bile endişeli değilim," diyor Eve. "O asla yapmaz, beni *asla* incitemezsin, milyon yıl geçse bile."

"Anlıyorum," diyor Paula. Kaşlarını çatıyor. "Peki o zaman, madem bu kadar eminsin, neden görmezden gelmiyorsun?"

"Oh, bunların hepsi çok aptalca. Endişelenen ben değilim, o! Dom bir uyurgezer ve 'uyurgezer cinayeti' hakkında makaleler okumuş. Bu çok nadir görülen bir şey ama gerçek, oluyor ve Dom sadece... o sadece..."

Durur çünkü katedralin çanları çalmaya başlamıştır. Çok kasvetli ve dramatik. Kilise çanları ona hep böyle duygular verir: Hayat! Büyük! Trajik! Gizemli!

"Artık her türlü aptalca şeyi yapmak istiyor, tek bir yatak odamız varken ayrı odalarda uyumak gibi!" Sesinin kırılmalı ve gergin tınısını duyuyor. Tanıdık geliyor. Annesi gibi konuştuğunun farkına varıyor. "Kendini banyoya kilitlemeyi önerdi! Sanki kurt adammış gibi."

Paula başını sallıyor. Yüzünde bir şeyler açılıyor gibi.

Diyor ki, "Dom'un nasıl hissettiğini anlıyorum. Çünkü onu kontrol edemiyorsun. Ben de biraz mantıksız davrandım." "Nasıl?" diyor Eve.

Paula şöyle diyor: "Timmy'yi üç farklı yüzme okuluna kaydettirdim. O yüzerken kendimi sakın hissettiğim tek zaman bu."

Sanki büyük bir sırrı itiraf ediyor gibi.

"Var mı o değil gibi ve yüzme dersler?" Eve dener anlamak için.

Paula, "Hayır, yüzmeyi *çok seviyor*, bunun için deli oluyor," diyor. "Sadece... bu kadar çok yüzme dersi almak benim için garip. Yani, eğer

Herkes bilseydi, aklımı kaçırdığımı düşünürlerdi."

"Ama yüzmeyi seviyorsa, insanların ne dediği kimin umurunda, her neyse!"

Paula, sanki Eve eğlenceli ama aynı zamanda açıklayıcı bir şey söylemiş gibi gülümser. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyorlar. Zilleri dinlerler ve birbirlerini anlamaya çalışarak birbirlerine değerlendirci bakışlar atarlar.

"Hanımefendi muhtemelen cenazeye gelmeyecek," diyor Eve.

"Uzak bir ihtimal," diye katılıyor Paula. "Hobart'ta yaşamıyor olabilir. Kesinlikle reklam vermiyor. Binlerce web sitesine baktım."

"Avustralya'da yaşamıyor bile olabilir," diyor Eve. "Gerçi ben öyle olduğunu düşünüyorum. Öyle hissettirdi."

"Evet, aslında onu tanıdığımı düşünmüştüm," diyor Paula. "Ama nereden tanıdığımı hatırlayamıyorum." Alnını o kadar sert kaşdı ki acı çekiyormuş gibi görünüyor. "Normalde yüzler konusunda iyiyimdir."

"Onun yüzünü düşündüğünde bir şeyler hissediyor musun?" diye soruyor Eve. "Bir keresinde televizyonda bana birini hatırlatan bir adam gördüm ve uykulu, sıkılmış bir hisse kapıldım ve onun tarih öğretmenim olduğunu fark ettim."

"Oh," diyor Paula. Gözlerini kapatıyor. "Sanırım hissettiğim şey bir tür hüznün. Ama aynı zamanda, belki de neşe? Bu ne anlama gelebilir ki? Bilmiyorum. Ama belki de güçlerimizi birleştirip onu bulmaya çalışmalıyız."

Eve tam evet, bunu çok isterdim diyecekken telefonu Dom'dan gelen bir mesajla titrer ve bir göz atıp ona gönderdiği makalenin başlığını okur:

"Kadın Uykusunda Sevgili Papağanını

Öldürdü." Mesajı diyor ki: *Konuşmamız gerek.*

Bu çok üzücü ama o bir papağan değil.

Konuşmamız gerekiyor. Partnerinizin konuşmaya ihtiyacı olması asla iyi bir şey değildir.

Paula'ya bakar. "Onu hemen bulmalıyız."

Bölüm 81

Jack'i kaybettikten sonra yaşayamayacağımı düşündüm ama yaşamaya devam ettim.

Hayatımda üç kadın vardı - Pat teyzem, annem ve büyükannem - hepsi de sevdikleri erkekleri kaybetmişlerdi ve benim keder ve depresyonun karanlık çamurlu derinliklerine çok fazla batmama izin vermediler. Her zaman beni dirseğimden tutup yukarı çekecek biri vardı. Bu, bitmek bilmeyen çay bardakları, yapmak istemediğim uzun yürüyüşler, sıcak banyolar ve sıcak su şişeleri ve bazen de yatağıma uzanıp artık benim olmayan gelecek için milyonlarca gözyaşı dökerken sadece sırtıma konan bir eli içeren ortak bir çabaydı.

Ve televizyon vardı.

Hafta içi her akşam saat 20:30'da dördümüz, Paddington'daki bir apartman bloğunun sakinlerinin hayatlarını anlatan, bizim soluk soluğa kalıp gülmemize, büyükannemin ise gözleri ekrana yapışmış halde haç işareti yapmasına neden olan, açık saçık ve çığır açan bir pembe dizi olan *96 Numara*'yı izlerdik. İlk bölümünün reklamı "*Bu gece Avustralya televizyonu bekaretini kaybediyor*" sloganıyla yapılmıştı ve bu hiç de abartılı değildi. Dördümüz de Pat Teyze'nin sigaralarına ve Bex'e olduğu kadar derin bir bağımlılık içindeydik. Annemin, büyükannemin ve teyzemin televizyonun titrek monokrom ışığında aydınlanan büyülenmiş profillerini hala görebiliyorum.

Elbette derslerime devam ettim ve notlarım düşmedi ama Sydney Üniversitesi'nin bahçesinde sersemlemiş bir halde yürüyordum. Kimse bana gerçek gibi gelmedi. Bev, Don ve Aldo.

96 *numara* bana derslerde yanımda oturan insanlardan daha gerçekçi geldi.

Bir televizyon dizisinin Jack'in yasını tutmama yardımcı olduğunu itiraf etmek klişe gelebilir ama bu doğru. Kederden kaçınabilirsiniz ama bunu günde yirmi dört saat boyunca yapamazsınız. Dikkatinizi dağıtmaya ihtiyacınız var ve yasal olduğu ve size ya da başkasına zarar vermediği sürece, bulabildiğiniz her yerde bu dikkat dağıtıcı şeyi almanızı tavsiye ederim.

Ivy ve ben bu süre zarfında çok kötü bir şekilde ayrıldık. İşlerime devam etmemi istiyordu. Bir gün beni tersledi, "Onunla nişanlı bile değildin Cherry, *üzülmeyi* bırak! Pat teyzenin yaptığı gibi hayatını hiç tanımadığın bir adam için harcayacaksın!"

Bunu hem Pat Teyze hem de benim için son derece rencide edici buldum. Jack ve ben nişanlanmamış olabilirdik ama evlenmeyi ve dört çocuk sahibi olmayı planlıyorduk.

Bir yıl sonra Ivy bana bir özür mektubu gönderdi. Çok güzel bir mektuptu ve tabii ki onu affettim.

Özür dilemek için hiçbir zaman geç değildir.

Düzeltiyorum:

Bazen çok geç oluyor. Boş ver.

Mezun olduktan sonra herkes kendini beğenmiş bir şekilde artık kalifiye olduğum tek işin matematik öğretmenliği olduğu gerçeğini kabul etmemi bekledi ama ben kararlıydım. Beyaz sayfaları karıştırdım ve matematik diploması olan birinin işine yarayabileceğini düşündüğüm tüm kuruluşların isim ve adreslerini yazdım. Kırk mektup gönderdim.

İki hafta sonra telefon çaldı ve müzikal bir İskoç aksanına sahip bir adam "Cherry Hetherington?" dedi.

İlk işimi böyle buldum. Matematik öğretmiyordum. Gri kanguruları saymaktı.

Bölüm 82

Leo bir pazartesi günü saat ikide eve gidiyor. Bu bir keşif. Günün bu saatinde trafik harika! Başkanlık konvoyundaymış gibi yeşil ışıktan yeşil ışığa süzülüyor. Bazen trafiğin yoğun olduğu saatler kişisel bir saldırı gibi geliyor ve yolunu kesen her arka lambaya karşı nefret hissediyor. Her arabanın kendisi gibi trafikte sıkışmış başka bir zavallı ruhu temsil ettiğini kendine hatırlatmak zorunda.

"Saha toplantısından sonra ofise dönmeyeceğim," demişti ofis müdürü Kath'e, özenli bir rahatlıkla. "Evden çalışacağım."

Kendisine ve Neve'e mikro yönetilmediğini kanıtlıyor ama Kath, o günkü zararsız planından bahsettiğinde sinir bozucu bir şekilde şaşırmış görünüyordu ve sonra daha da sinir bozucu bir şekilde şöyle dedi: "*Lilith* bunu biliyor mu?"

İşyerinde uygun davranışın ne olduğu konusunda kontrolünü kaybettiğini hissediyor. Elbette onun seviyesinde, bir saha toplantısından sonra evden çalışmak için Lilith'ten "izin" istemesine gerek yok. İstiyor mu? Hayır. Şehir dışında, Mühendislikte Kadın konferansında ilham verici bir konuşma yapıyor. Leo'nun iş gününü bu şekilde planlaması mantıklı. Ama bekle, kadın düşmanlığı mı yapıyor? Lilith erkek olsaydı izin ister miydi? Elbette istemezdi. O kıdemsiz bir çalışan değil. İşe giriş çıkış saatlerine ihtiyacı yok. Neden bunu düşünüyor ki?

Bu sabahki toplantıda birden fazla güvenlik konusu gündeme gelmişti ve Leo -ekibi eğlendirmek için mi yoksa gerçekten uyarmak için mi olduğundan emin değil- kırk üç yaşına geldiğinde bir iş kazasında ölmeye mahkum gibi görüldüğünden bahsetmişti

Bir aydan biraz daha uzun bir süre içinde, bu yüzden güvenlik söz konusu olduğunda herkes lütfen A oyununu getirebilir mi? (*A oyununu getir*. Ne oluyor be? Ne zaman bir toplantıdan çıksa, ağzından çıkan ve ona ıstırap veren özel bir cümle vardır).

"Umarım o uçak medyumunu değildir," dedi proje mimarı. "Araba kazası geçiren çocuğun o korkunç videosunu gören oldu mu?"

"Pekâlâ," dedi Leo ve o anın tadını çıkardığını inkâr edemezdi. Ağızlar açık kaldı. Toplantı planlanandan neredeyse bir saat fazla sürdü. Birçok insanın videoyu izlediği ve uçak medyumunu hakkında bir şeyler okuduğu ortaya çıktı.

Birisi şakayla karışık, "Sana bir metre bile yaklaşmam, dostum," dedi.

"Yerinizde olsam bir yıl çalışmayı bıraktırdım," dedi bir başkası.

"Karımın istediği de bu," dedi Leo ve kimse şaşırmış görünmüyordu. "Ama hadi ama, bir medyumun sözüyle *gerçekten* iyi bir işten istifa eder misin? Yapmazsın, yapamazsın."

Neve ile geçen hafta telefondaki o tuhaf tartışmadan beri bu konu hakkında konuşmamışlardı. Adam eve geldiğinde Neve sakindi. Belki utanmıştı bile. Ya da muhtemelen utanmamıştı. Neve nadiren utanıyor, bu da onu kışkandırıyor. Beş yaşından beri sürekli bir utanma hali içindeydi.

Muhtemelen onu bekliyordur. Bunu bazen ona ve çocuklara da yapıyor: "doğru" kararı vermeleri için sabırla bekliyor. Bu yüzden Lilith'in onu "mikro yönettiğini" düşünüyor. Birini tanımak için biri gerekir.

Bir an için garaj yolunda, arabasının yanında duruyor, anahtarlar elinde. Martılar süzülüyor ve dalıyor; tuzlu havayı kokluyor. Sahile yürümek kolay. Sahilden *geri dönmek* kolay değil, çünkü her yer yokuşlu - Coogee çok engebeli - ama yine de, beyaz kumlu ve kristal berraklığında suyu olan muhteşem bir sahile bu kadar yakın yaşaması şaşırtıcı.

O ve kız kardeşleri okulu bitirip hepsi birer birer eğitim, iş ve fırsatlar için Tazmanya'dan anakaraya gittiklerinde, hepsi farklı şehirlere aşık oldu. Leo, Sydney'deki ilk hafta sonunda Bondi'den Coogee'ye sahil şeridinde yürüyüş yaptığını ve "*Burada yaşayabileceğimi hayal etsene*" diye düşündüğünü hatırlıyor. Buna izin verilmezmiş gibi geliyordu.

Ama şimdi burada yaşıyor. Karısı, iki çocuğu ve cavoodle'larıyla birlikte. Banliyö rüyasını yaşıyor. En son ne zaman plaja gittiğini hatırlamadığı doğru ama plaj hemen orada, birkaç dakika uzaklıkta ve Neve ile çocuklar da sürekli orada, yani ailesi plajın tadını çıkarmıyor değil.

Emlak ilanında "kıyı çölünden esinlenen tarz" olarak tanımlanan ön bahçesine bakıyor. Palmiye ağaçları ve dayanıklı yerli bitkiler. Fazla çimen yok ve az bakım gerektiriyor, bu iyi bir şey, ancak bazen bahçeye bakmak onu biraz sıcak ve rahatsız hissettiriyor. Bazen memleketinin puslu gökyüzünü ve bol yeşilini özleyiyor. Annesi şu anda Hobart'taki arka bahçesini "İngiliz yazlık bahçesi tarzında" yeniden tasarlıyor. Tehlikeli bir operatör tarafından dolandırıldığından endişeleniyor. Yakın zamanda oraya geri dönmesi gerekiyor ama ne zaman? Bu mümkün görünmüyor. Lilith sürekli annesinin "sağlığını" soruyor, bu da ona bir günlük izin söz konusu olduğunda yardımseverliğini hatırlatmanın ince bir yolu gibi geliyor, ancak gelecekteki bir izin günüyle ilgili bir sorunu olabilir.

Sanki cevabı orada bulabilecekmış gibi anahtarın kenarını avucunun içine itiyor ve kesinlikle aşkı ve aileyi, mutlu anıları, evim güzel evim, evet gerçekten, ama aynı zamanda ezici bir borcu temsil eden evini inceliyor.

En son zirvede satın aldılar ve muhtemelen fazla para ödediler, ancak Sydney'de herkes mülk için fazla para öder. Ev çok büyük değil ama modern, üç yatak odası ve bir "çalışma köşesi" (bir köşe) var, şık ve hoş hatlara sahip ve Leo'nun tanıdığı ve çok başarılı olmaya başlayan bir mimar tarafından tasarlanmış.

Eğer bir iş kazasında ölürse, işçi tazminatı talebinde bulunulacak. Neve bu parayı ipoteği ödemek için kullanabilecek. Bu onu rahatlatır. Ödemenin ne kadar olacağına bakmayı düşünür.

İçeri girer ve Neve'i bilgisayarının başında, kulaklıkları takılı, parmakları klavyede hızla ilerlerken, ayakları dinlediği müziğe ayak uydururken bulur. Köpek ayaklarının dibinde uyuyor, sonra başını kaldırıp tembelce kuyruğunu sallayarak Leo'nun varlığını kabul ediyor ama sonra tekrar uykuya dalıyor. Küçük çocukların ve yavru köpeklerin Leo'yu karşılamak için heyecanla kapıya koştuğu günler çoktan geride kaldı. O anların kıymetini yeterince bildi mi? Bunu sevdiğini, içeri girerken bunu beklediğini, kendini kral gibi hissettiğini biliyor.

Neve ile ilk tanıştığında ilkokul öğretmeni idi, ancak Bridie doğduktan sonra kurumsal eğitim programları tasarımcısı olarak kendini yeniden keşfetti. Evden çalışıyor ve şu anki projesi NSW Fisheries için bir eğitim programı. Bilgisayar ekranında yarısı tamamlanmış bir PowerPoint slaytı görebiliyor.

Ürkütücü bir takipçi gibi orada dikilip ekranda beliren *İç Riv'de Balık Tuzaklarının Yasadışı Kullanımı* yazısını izlemeye devam ediyor, bu sırada Neve onun varlığını hissediyor, sandalyesini döndürürken aynı anda kulaklıklarını çıkarıyor, çığlık atıyor ve sandalyeden yere düşüyor. Köpek heyecanla ayağa fırlar.

Genelde Bridie'nin dramatik eğilimlerinin Aslan burcundan kaynaklandığı kabul edilir, ancak bazen gerçekten merak eder.

"Ne yapıyorsun burada?!" Tipik Neve tarzında, hemen ayağa kalkmıyor, bunun yerine köpek boynuna sokulurken yerde düz yatmaya devam ediyor. "Ödümü kopardın."

"Özür dilerim," diyor Leo. "Seni nasıl korkutmayacağımı bulmaya çalışıyordum."

"Bekle, buradasın." Aniden oturdu. "Kovuldun mu?" "*Umutlu* bakma," diyor Leo. "Eğer kovulursam bu bir felaket olur. kovuldum."

"Mmm, pek sayılmaz," diyor Neve havalı bir şekilde.

"Evet, gerçekten," diyor Leo. "Evi satmak zorunda kalırız."

"Oh, peki," diyor Neve. "Bir yolunu buluruz."

Arka dişlerinin gıcırdadığını hissedebiliyor. Mortgage bir kavram. Bu bir sözleşme.

Neve yerden kalkma belirtisi göstermeyince Leo onun boşalan sandalyesini alır ve klavyesindeki kırıntıları ve tozu temizlerken (inanılmaz) şöyle der: "Medyumun kehanetinin gerçekleşeceğini düşündüğün için mi işten ayrılmamı istiyorsun? Ya da Lilith'ten nefret ettiğin için mi? Ya da bir 'işkolik' olduğum için mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi." İç çekiyor. "Yani, döngümün neresinde olduğuma bağlı olarak medyumluk konusunda gidip geliyorum. Yaşlı çiftin ölüm haberini okuduğumda paniğe kapıldım."

Telefonu çalıyor. Cebinden çıkarır ve arayanın elbette Lilith olduğunu teyit eder. Neve'e bakar. Ağzını açar ve hemen tekrar kapatır.

Telefon durdu.

Tekrar çalıyor.

Neve kuru bir sesle, "Sanırım acil bir durum," diyor.

Bir metin mesajı görünür: *BENİ EN KISA ZAMANDA ARA.*

"O kadın," diyor Neve yavaşça, "tam bir zorba."

Leo bir parmak eklemine dudağına vuruyor. "B i r tür kriz olabilir."

"İşyerinde kötü niyetli bir ilişki içindesin."

Leo yüzünün ısındığını hissediyor. Sanki onun erkekçe olmayan ve affedilemez derecede zayıf bir yönüne dikkat çekmiş gibidir.

"Bu doğru değil" diyor. Doğru mu?

"Haftanın yedi günü köpek gibi çalışıyorsun."

"Köpek gibi mi çalışıyorum?"

Hayatında bir gün bile çalışmamış olan köpeğe bakar.

Telefon yine çalıyor. Leo buna dayanamaz. Telefonu kapatır. "Lilith?"

"Sadece kontrol ediyordum," diyor Lilith. "Duyduğuma göre bu öğleden sonra evden çalışacakmışsın? Bu sefer çocuklardan biri mi hasta?"

"Hayır." Leo boğazını temizler. "Sadece buraya dönmek daha mantıklı geldi."

"Ne a Rahatla! Var sen görüldü o e-posta hakkında ve maliyet aşırıları? Biraz endişe verici."

"Ah, henüz değil." Son beş dakika içinde gönderilmiş olmalı. Cam eşyaların şingirtisini duyabiliyor. Öğle yemeğine mi çıktı?

"Sevgili Neve nasıl? Şu anda seninle evde mi?" "Öyle," diyor Leo. "O çalışıyor."

"Gün ortasında birlikte vakit geçirmek çok güzel! Ona sevgilerimi ilet, olur mu? Her şeyin üstesinden geldiğimizden emin olalım, bu çok önemli bir zaman, ama bunu sana söylememe gerek olmadığını biliyorum."

Telefon kapanıyor. "Lilith sevgilerini yolladı," diyor Leo.

Neve yerde bağdaş kurmuş oturuyor, zor bir soruyu yanıtlamaya çalışan gayretli bir öğrenci gibi ona bakıyor.

"Gerçekten 'istismarcı' bir iş ilişkisi içinde olduğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyor.

Neve nefes verir. Düşünceli bir şekilde birkaç saniye köpeği okşuyor ve sonunda çenesini kaldırıyor. "Projelerinizin inşa edildiğini gördüğünüzde ne kadar heyecanlandığınızı hatırlıyorum. Güneydeki üst geçitten geçerken iskelelerle ilgili bir sorunu nasıl çözen gerektiğini anlattığını hatırlıyorum. İskeleler konusunda çok mutluydun!"

"Dayanaklar," diyor Leo. "Dayanakların yüksekliği çok zordu çünkü-

"Sorun değil tatlım, ne kadar büyüleyici olsa da hepsini tekrar duymak istemiyorum. Demek istediğim, işini sevmene bayıldım, senin bu yönünü sevdim."

"Ama artık sevmiyorsun," diye tahmin ediyor Leo. "Çünkü ben de çalışıyorum-"

"Artık onu sevdiğini sanmıyorum."

Leo savunmacı bir tavırla, "Ne? Ben hâlâ işimden zevk alıyorum," diyor.

"Sevdiğini sanmıyorum. Bazen hayatından o kadar da zevk almadığını düşünüyorum. Bence sürekli bir korku halindesin."

"Terör mü? Hadi ama."

"He p i n i z i aldı. Bize bir şey kalmadı. Bizimle birlikteyken bile, gerçekten bizimle değilsin. İş hakkında düşünüyorsun." "İşle ilgili tek bir düşüncenin bile aklımdan geçmesine izin veremem."

"Ailemle birlikteyken bana aldırılmaz mısın?" Bunun çocukça olduğunu biliyor. Şu anda maliyet aşımı e-postasını da düşünüyor.

Neve cevap verme zahmetine girmiyor. Ayağa kalkıyor ve pantolonundaki köpek tüylerini fırçalıyor. "İşten bahsetmişken, balıkçılık stajyerlerimin yanına dönmeliyim." Bilgisayarını işaret ediyor.

Leo sandalyesinde oturmaya devam eder. "Demek bu kadar, tüm bu iddialarda bulunacaksın-"

"Bunlar iddia değil, sadece düşünceler ve belki de her konuda yanıliyorum, belki Lilith çok hoş, ilham verici bir kadın ve ben sadece... belki de kıskanıyorum? Pantolon takımının içinde çok iyi görünüyor. Belki de sadece yorgunumdur? Belki de lanet olası medyumdan ölesiye korkuyorumdur. Bilmiyorum. Sandalyemi geri ver lütfen."

Ayakta duruyor. Nasıl hissedeceğini bilemiyor. Kendini savunamaz çünkü Neve tüm yorumlarını geri çekmiştir. Kadın şeytani bir dahi.

Masaya geri oturuyor, elini farenin üzerine koyuyor ve sonra etrafında dönüyor.

"Kırk üç yaşındayken gerçekten öleceğinizi bilseydiniz ne yapardınız?"

İç çekiyor. "Size söz veriyorum, iş kazası olmayacak."

"Ama size ölümcül bir teşhis konulsaydı. Bilmiyorum, altı ay ömrünüz kalsaydı ve para da önemli olmasaydı ve kendinizi hala iyi hissetseydiniz, zamanınızı nasıl geçirmek isterdiniz?"

Dürüstçe cevap veriyor.

"Çok çılgınca bir şey değil. Sadece seninle, çocuklarla, annemle ve kız kardeşlerimle takılmak isterdim." Bunu gerçekten düşünürken duraksıyor. "Yani bu varsayımsal senaryoda para konusunda gerçekten endişelenmemize gerek yok mu?"

"Leo. Az önce söyledim. Parayı unut."

"Keşke yapabilseydik," diyor Leo. "Ama bu durumda istifa ederdim."

İstifa etme düşüncesi göğsünün genişlemesine neden oluyor, sanki az önce bir boğazdan kurtulmuş gibi.

"Muhtemelen sizden Tazmanya'ya geri dönebilir miyiz diye sorardım" diyor.

"Gerçekten mi?" diyor Neve. "İlginç. Peki orada ne yapacağız?" "Şey, çocuklar okulu kaçırmamalı sadece çünkü ben varsayımsal olarak ölmek. Sadece rahatlayabiliriz. Belki o kadar acele etmeyiz, eğer bu mümkünse. Belki de mümkün değildir. Ama Oli ve ben Bay of Fires yürüyüşünü yapabiliriz. Seni bir hafta sonu Coles Bay'deki pansiyona götürmek isterim. Ve eğer her birinizle özel geziler yaparsam Bridie'yi Melbourne'da bir müzikale götürürüm, bu çok eğlenceli olur." Düşünüyor. "Para sorun değilse, Avrupa nehir yolculuklarından birini yapabiliriz!" Şimdi kendini kaptırıyor. "Arardım-" Kendini tutuyor, aniden konuşmayı kesiyor.

"Kimi arardın?" "Fark etmez."

Ona bakıyor. "Leo, kimi arayacağını biliyorum."

Arkasını dönüyor. "Yapacak işlerim var ve ölümcül bir hastalığım yok, bu da iyi haber."

"Bende numarası var. Size numarasını hemen verebilirim."

Kendini hasta hissediyor. "Onun numarasını istemiyorum. Bu varsayımsal bir şeydi."

"Her şeyi yapalım." Neve ayağa kalkar ve ellerini onun omuzlarına koyarak hafifçe sallar. "Az önce söylediğin her şeyi yapabiliriz. Nehir gezisi hariç, nehir gezisi yapmak istemezsin, seni aptal, çıldırırsın, denize atlarsın."

"Neve, bunların hepsini yapamayız."

"Evet, yapabiliriz." İşaret parmağıyla göğsünün ortasını dürtüyor, beklediğinden biraz daha sert bir şekilde. "Evet. Yapabiliriz. Yapabiliriz."

Bölüm 83

İnsanlara ilk işimin gri kanguruları saymak olduğunu söylemeyi seviyorum çünkü beni taşrada, yüzüstü yatarken, Akubra şapkası takarken, bir dürbünün arkasından bakarken ve bir kanguru ufuktan her geçtiğinde başparmağımla sayacı tıklatırken hayal ettiklerini düşünüyorum.

Gerçek çok daha az göz alıcıydı. Gerçeklik çok daha az çekici olma eğilimindedir.

Ulusal Parklar ve Vahşi Yaşam Servisi tarafından genç bir biyometri uzmanı olarak istihdam edildim.

Eğer bilmiyorsanız, bir biyometrice biyolojik verilere istatistiksel analiz uygular. Patronumun Avustralya'daki batı gri kanguru popülasyonunu incelemesine yardım etmek için oradaydım.

Batı gri kangurusu en büyük kanguru türlerinden biridir. Olgun erkeklerin kötü bir kokusu olduğu için "kokuşmuş" olarak adlandırılırlar. Üreme mevsimi boyunca, erkekler dişiler için kollarını kenetleyip sumo güreşçileri gibi birbirlerini itmeye çalıştıkları bir tür boks yarışması yaparlar.

Bakın, ben batı gri kangurusu konusunda uzman değilim, sadece birkaç "eğlenceli bilgi" topladım çünkü insanlar benden öyle olmamı bekliyor. Gerçek şu ki, kurbağaları, timsahları ya da diş macunu tüplerini de sayabilirdim. Matematik aynı olurdu.

Zamanımın çoğunu masa başında, kendimden geçmiş bir şekilde verileri analiz ederek geçirdim. İlk başladığımda sürgülü cetvel kullanırdım. Bunun beni yaşlı gösterdiğini biliyorum. Ama hepimiz bir noktada eski gibi görünmek zorundayız. Bilimsel

hesap makineleri sürgülü cetvelin modasını geçirmek üzereydi, ama ben çoğundan daha uzun süre direndim. Ben ayrıldığımda her masada bir bilgisayar vardı.

Tek başıma çalışıyordum ama tek başıma çalışmaya çok yatkındım ve masa başında oturup en sevdiğim şeyi, yani problem çözmeyi yapmak için para aldığıma inanamıyordum. Bir zamanlar babamla birlikte mutfak masasında keyifle yaptığım şeyi bedavaya yapmak için para almak! Ailemdeki hiç kimse de buna inanmadı.

Ayrıca, modellerimin gerçek dünyada nasıl uygulandığını görmek için beni ofis dışına çıkaran saha çalışmaları da gerekiyordu. İşim için seyahat etmek zorundaydım! Her ne kadar kahvaltı büfesi olan lüks otellerde değil de Avustralya'nın en büyük koyun ve sığır istasyonlarından bazılarının oluklu demirden yapılmış personel odalarında kalsam da bu bana kendimi çok önemli hissettirdi.

O büyük açık araziler bana hiç de tatsız olmayan bir baş dönmesi hissi veriyordu. Küçük ve önemsiz olma hissi hoşuma gitti. Önemsizliğinizin hatırlatılması sağlıklıdır.

Çiftçilerin eşleriyle konuşmak hoşuma gidiyordu. Onlar genellikle "şehirli kızlar" dı ve bir arkadaşına ihtiyaç duyuyorlardı ve başlangıçtaki utangaçlığımın üstesinden geldikten sonra oldukça konuştuk (şimdiye kadar fark etmiş olacağınız gibi - yine de benimle gürültülü, kalabalık bir partide karşılaşırsanız, beni hala tuhaf bulabilirsiniz).

(Bu arada, geçenlerde 1985 yılında "We Are the World" adlı yardım single'ının yapımıyla ilgili büyüleyici bir belgesel izledim. Efsanevi Bob Dylan vardı, etrafı diğer "ikonik pop yıldızları" ile çevriliydi ve bir partide tıpkı bana benziyordu! Avlanmış gibiydi. Yerin onu yutmasını istiyordu. Zavallı sevgili Bob Dylan! Ve sonra güzel Stevie Wonder, Bob'un eşsiz tarzını taklit ederek sinirlerini yenmesine ve solosunu söylemesine yardımcı oldu. "*Sadece sen ol, Bob Dylan.*" demek istedi.)

(Bu birçok sorunun cevabıdır: Sadece kendiniz olun. Kulağa kolay geliyor, ancak ikonların bile ikonik gerçek benlikleri olmak için mücadele ettikleri görülüyor).

Beni çay ve çörek içmeye davet eden bir kadın vardı. Çok zayıf, vahşi kıvrıcık kızıl saçları ve sulu yeşil gözleri var. Adı

Suzanne'dı. Evliliğinde mutsuz olduğu belliydi. Bana güvence verdi, "O şiddet yanlısı değıl." Sesini alçalttı ve "Sadece bağııyor, hepsi bu. Bağıırmısından hoşlanmıyorum."

Bana annesinin ona "Yatağını yaptın Suzanne, şimdi içinde yatmalısın" dediğini söyledi.

Benden daha yaşlıydı ve belli ki daha sofistike biriydi. Galerilere ve müzelere giden ve tabloların önünde durup zekice yorumlar yapan türden biri olduğunu görebiliyordum. Taşraya ait değildi. Bana yanlışlıkla yanlış bir hayatın içine düşmüş gibi geldi. Normal şartlarda muhtemelen benim gibi biriyle bu tür kişisel bilgileri asla paylaşmazdı ama yalnızdı ve sıkılmıştı ve telefon görüşmeleri, mutfak masasının karşısında oturup çayınızı içen ve çöreklerinizi yiyen başka bir kadının yerini tutamazdı. Bu arada çörekler kaya gibi sertti. Köylü Kadınlar Derneğı ve büyükannem bunu onaylamazdı.

Çay fincanımı yere bıraktım ve beni şok eden bir şey yaptım.

Ona el falına bakmamı isteyip istemediğini sordum. Ona annemin ve büyükannemin tanınmış el falcıları olduğunu söyledim ve benim de aynı becerilere sahip olduğumu ima ettim.

Birdenbire karakterinizin dışında davranmanız ilginç.

Bir örnek vereyim: Altmışınıc doğum günümde tandem skydiving yaptım. Çok heyecan vericiydi!

Açıkçası, bir daha asla paraşütle atlamaya gitmeyeceğim.

Bana para versen bile. Hala kabuslar görüyorum.

Suzanne'inki okuduğum ilk el falıydı. Çocukken hiçbir zaman annemi ya da büyükannemi taklit ederek el falı bakma ya da geleceğı görme numarası yapmadım. Arkadaşım Ivy'nin el falına hiç bakmadım. Jack'in el falına hiç bakmadım, Vietnam'a gittiğinde bile, ki bana bir şey söyleme ihtimali olduğuna inansaydım bakardım diye düşünürsünüz.

İnanmamak kimliğimin önemli bir parçası haline gelmişti. Babam öldükten sonra, annemden çay yapraklarımı okumasını hiç istemedim. Yemin ettim.

ailenin mantıklı tarafına bağıllık. Babam, Pat teyzem ve büyükbabamla aynı tarafa.

Yine de buradaydım, elimi uzatmış, bana kendi elini uzatmasını bekliyordum ve Suzanne tereddüt etmeden uzattı ve yüzündeki ifadeyi tanıdım çünkü annemin pek çok müşterisinin yüzünde görmüştüm: eşit derecede şüpheci ve umutlu, inanmak için çaresiz bir inançsız.

Bu kadar kolay aklıma gelmesi garipti. Hissettiğim güç duygusu da tuhaftı. Nefes alışım yavaşladı ve sesim kalınlaştı. Alay ederken bile, görünüşe göre öğreniyordum. Annemin müşterilerini gördüğü arka verandanın kapısı yoktu, sadece mahremiyet yanılması vermek için çektiği mor bir perde vardı. Her kelimeyi duyabiliyordum ve babamın ölümünden sonraki o ilk yıl, annemin becerilerinden etkilendiğim için değil, müşterilerinin kırık kalpleri, hayal kırıklığı yaratan cinsel yaşamları, acıları, daha iyi, daha fazla, *farklı* bir şey hayalleri hakkında paylaştıkları samimi, yetişkin ayrıntılarından büyülediğim için yere yüzüstü uzanıp dinledim.

Kendimi Suzanne'a mutlak bir güvenle, yaşam çizgisinin hayatının uzunluğuyla değil, geleceğindeki deneyimlerin zenginliğiyle ilgili olduğunu söylerken duydum ve onunki derindi, bu yüzden önünde çok ama çok deneyim vardı.

Annemin tüm müşterileri geleceklerinde zengin deneyimler yaşadı.

Kırık kalp çizgisinin hayatında birden fazla partneri olacağını gösterdiğini söyledim.

Sonra annemin bazı kadınlara söylediğini duyduğum o sözleri, diğer tahminlerinden daha inandırıcı bir şekilde söyledim.

"Gittiğini görüyorum." dedim.

Gittiğini görüyorum. Annem, "Hiç mutlu olabilecek miyim, Madam Mae?" diye sorarken ıslak, toplanmış mendillerine sarılıp ağlayan kadınlara böyle derdi.

Her okumada bunu tekrar tekrar söylerdi: *Gittiğini görüyorum, gittiğini görüyorum, gittiğini görüyorum.* Sonunda kendilerini görene kadar

Ben de gidiyorum.

Bazı müşterilerinin kocaları şiddet uyguluyordu ve annemin bu kadınlara yönelik öngörülerini çok spesifik ve öğretici hale geldi: "*Onun haberi olmadan bir* çanta hazırladığını görüyorum. Gosford'a giden trene bindiğinizi görüyorum. Bulduğunuz ilk telefon kulübesine gittiğinizi ve şu anda sizin için yazdığım numarayı çevirdiğinizi görüyorum. Asla geri dönmeyeceğini görüyorum. Mutluluğu ve huzuru bulduğunu görüyorum."

O kadınlar aptal değildi. Annemin falcılıktan danışmanlığa geçtiğini biliyorlardı ama yine de saygıyla başlarını salladılar ve annemin eski okul arkadaşı Dulcie'nin numarasını aldılar. Dulcie, annesiyle birlikte Central Coast'ta bir tür gayri resmi kadın sığınma evi işletiyor ve pek çok kadınla çocuğunun yeniden ayağa kalkmasına yardımcı oluyordu. Annemin müşterilerinden bazıları aynen onun önerdiği gibi yaptı ve bazıları da kaderlerini geçici olarak değiştirip mutsuz evliliklerine geri döndü.

O geziden sonra ofise döndüğümde utançtan yerin dibine girmiştin. O kadının elini elime aldığma ve öyle davrandığma inanamıyordum. Sanki sarhoş gibiydim. Belki de kendimi bir kadeh güçle sarhoş etmiştim. Madam Mae'nin gücüyle. Görmek istediğim gerçeği ve onun için doğru olduğunu düşündüğüm geleceği görerek. Belki de kocasıyla daha iyi bir iletişime ihtiyacı vardı! Kocasından bağırmaı kesmesini istemiş miydi? Belki de büyükbabam gibi işitme sorunu vardı ve bağırıldığının farkında değildi. Ya benim umursamaz müdahalelerim yüzünden hayatını mahvettiye?

Gidip gitmediğini hiç duymadım ve ondan sonra yıllarca bir daha el falı bakmadım.

-

Müzikal İskoç aksanlı patronum İskoç'tu ama Pakistan kökenliydi. Adı Baashir'di ve o güne kadar tanıştığım ilk açık eşcinseldi, eğer muhteşem eşcinsel Don'u saymazsanız

96 *numaradaki* karakter. Dürüst olmak gerekirse Don'u sayıyorum. Tanrım, Don'u çok severdim.

Baashir'in tutkusu seyahat etmektir. İskoçya'dan Avustralya'ya ulaşması iki yıl sürmüştü. Yunanistan, Türkiye, Orta Doğu, Hindistan, İran, Nepal ve Tayland üzerinden tüm Avrupa ve Kuzey Afrika'yı otostopla geçmişti. Avustralya'da iki yıl çalışmayı ve ardından İskoçya'ya geri dönmek için iki yıl daha çalışmayı planlıyordu.

Baashir'le tanışmadan önce "seyahat", bir yerlere gitmenin bir yolu olması dışında kelime dağarcığımda yoktu. Avustralya'yı terk eden tanıdığım tek insanlar bunu savaşmak için yapmıştı. O zamanlar uçak yolculuğu inanılmaz pahalıydı. Kimse "boş yıllar" geçirmiyordu.

Baashir'in bana gösterecek fotoğrafı yoktu. Slayt da yoktu. Şükürler olsun. Arkadaşlarınızın sosyal medyada seyahatleriyle ilgili çok fazla fotoğraf paylaştığını düşünüyorsanız, oturma odalarında oturup sert peynir ve kokteyl soğan yerken duvara yansıtılan bu fotoğrafları izlemek zorunda kalmayacağınıza şükredin. Bunlar hayatımın en uzun gecelerinden bazılarıydı.

Her neyse, Baashir bana gün doğumunda Tac Mahal'i ziyaret etmek, İzlanda'da buharlı kaplıcalarda ıslanmak, Kahire'nin hemen dışında kamp yapmak, Salzburg'da dünyanın en eski restoranında gevrek mükemmel Wiener şnitzel yemek gibi hikayeler anlattı. Bir halı satıcısı gibiydi, her biri bir öncekinden daha zarif halılar açıyordu.

Şimdiye kadar yaptığım tek seyahat Coffs Harbour'daki Büyük Muz'u görmektir.

Baashir, Büyük Muz hakkındaki ayrıntılı açıklamalarımı büyük bir nezaketle dinledi. Her şey Baashir'in ilgisini çekti. Merak çok çekici bir özellik. Kontrol etmesi gerektiğini söyledi. Tac Mahal'e karşı nasıl duracağından emin olmadığımı söyledim.

Bir İskoç aksanı duyduğumda bunun Baashir olabileceğine dair mantıksız bir umuda kapılmadan edemiyorum. Bana ilk işimi, seyahate olan ilgimi, kırmızı şarap zevkimi o verdi ve beni sözde "kaderimi değiştiren" bir İsviçre fondü partisine davet etti.

Bu ifadenin mantıksal bir yanılgı olduğunu düşünüyorum.

Komik olmaya alışma, Cherry.

Bölüm 84

Sue'nun altmış dördüncü doğum günüdür ve ailesi bunu onun ölüm yıldönümü olarak görmektedir, oysa Sue sadece hayatta değil, görünüşe göre sağlığı da mükemmeldir: Caterina onu daha fazla test için göndermiştir ve kimse onda bir sorun bulamamıştır. Daha fazla bir şey yapılamaz. Sahip olmadığı bir hastalık için tedavi edilemez.

"Medyumunuz yanlış anlamış," dedi Caterina. "Hayatım üzerine bahse girerim ki sen pankreas kanseri adayı değilsin. Sadece değilsin. O yanılıyor."

"Katılıyorum," diyor Sue ve gerçekten de katılıyor. Kendini çok sağlıklı hissediyor, muhtemelen hayatının en sağlıklı döneminde. Çocukları büyütürken ve tam zamanlı çalışırken sürekli olarak bitkinlik ya da muhtemelen sinir krizi sınırında gezinmiş, sonra menopoz gelmiş, bu da onu gerçekten zorlamış, ama son birkaç yıldır kendini harika hissediyor. Onu endişelendirecek tek bir belirti bile yok, oysa bu soru ellili yaşlarında sorulsaydı bir düzine sıralayabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, bu partideki pek çok insandan daha sağlıklı olabileceğini düşünüyor. Örneğin en küçük oğlu, eskiden yatıya kaldıktan sonra aldığı o bitkin, cam gibi gözlerle bakıyor. Otuz beş yaşında, bu yüzden onu yatağa yatıramıyor ama ellerini çırpıp "Senin için erken bir gece dostum!" demeyi çok isterdi.

Summer Hill'deki aile evindedirler; Sue ve Max'in kırk yıl önce, şimdi herkesin akıl almaz derecede ucuz bulduğu ama o zamanlar öyle hissetmedikleri bir fiyata satın aldıkları ev. Nemli, karanlık bir Federasyon kulübesiydi ve Sue gizliden gizliye ondan nefret ediyordu; bu

Burayı bugünkü ışık dolu "karakter evine" dönüştürmek için paraları ve zamanları olması yıllar önceydi.

Sue, Max'le birlikte suni deri IKEA kanepelerinin ortasında yan yana oturdukları ve ailelerinin etraflarında dönüp durduğu oturma odasına bakıyor. Bir şey yapmaya gittiğinde insanlar "Hayır! Bugün senin doğum günün!" deyip duruyor. Bardağı yeniden dolduruluyor. Hazırlamadığı yemek tabakları ona sunuluyor.

"Harika görünüyorsun anne," dedi büyük oğlu bugün ona merhaba öpücüğü verdiğinde, şaşkınlıkla.

"Sevgilim, aslında ölümcül bir hastalığım *olmadığını* biliyorsun," diye hatırlattı ona.

"Ve bir tane bile alamayacak!" dedi oğlunun karısı. "Bu psişik şeyler *çok saçma*. Tek kelimesine bile inanmıyorum!" Sonra gözleri yaşlarla doldu ve kollarını Sue'ya dolayarak boğuk bir fısıltıyla ona kendi annesinden daha çok anne olduğunu söyledi.

Ailelerindeki kural, dönüm noktası olan doğum günleri dışında yetişkinlere hediye verilmemesidir, ancak herkes özenle paketlenmiş bir hediye ve içten bir kartla gelmiştir. Sue duygulanır ama zor kazanılmış paranın harcanmasından rahatsız olur.

Bu, gerçekten ciddi bir hastalığa yakalandığında ailesinin nasıl tepki vereceğinin bir ön göstergesidir ve elbette herkes kendisi gibi davranmaktadır, sadece daha fazla. Olumlu düşünenler olumlu düşünüyor, endişelenenler endişeleniyor. Kocas, sağ olsun, en çok endişelenen ama endişelenmemek için de en çok çabalayan kişi. Tüm aile geldiğinde ve ev bir o yana bir bu yana koşuşturan çocuklarla dolduğunda, o müzik çalarken, baba şakaları yaparken ve barbeküye başkanlık ederken Max her zaman mutluluktan çılgına döner, ama bugün o kadar büyük bir enerjiyle titreşiyor ki sanki hız yapıyor.

Sorun şu ki, çocuklar ve eşleri bugün ne Sue'nun ne de Max'in hiçbir şey yapmaması **k o n u s u n d a** ısrar ettiler, barbekü yok, pasta yapmalarına bile izin verilmedi. Sue biliyor ki

Bunu sevgi ve endişeyle yapıyor ama bu Max'in bastırılmış enerjisini harcayabileceği hiçbir yer olmadığı anlamına geliyor.

"İyi olduğumu biliyorsun," diyor Sue ona.

"Tabii ki iyisin," diyor. "Neden olmayasın ki?"

Nedenini biliyor. Küçük torunları hariç ailesinin geri kalanı gibi o da arabadaki kızın videosunu görmüş ve yaşlı doktorlar hakkında yazılanları okumuş.

En küçük torunu, kıvrıkcık saçlı yürümeye başlayan bir çocuk, yapışkan elini Sue'nun dizine doğru uzatıyor ve Sue güzel pantolonunu kurtarmaya çalışmıyor, sadece onu tutmasına izin veriyor ve onu kucağına çekiyor. Aynı yapışkan eli Sue'nun yanağına bastırıyor ve romantik bir şekilde gözlerinin içine bakıyor. Gül goncası dudaklarında bir damlacık salya geziniyor. Dişleri minik, mükemmel aralıklarla dizilmiş inciler gibi.

"Merhaba, güzel çocuk," diyor. Max'e dönüyor, böylece Max de onunla aynı şaşkınlığı paylaşabilecek, ama Max odanın diğer tarafındaki en büyük iki oğluna bakıyor, ikisi de başlarını telefonlarına eğmiş, yüzlerinde ciddi bir ifade var.

"Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?" diyor biraz kabaca. "Neler oluyor?"

Her iki adam da telefonlarından başlarını kaldırıyor, her ikisi de telefonlarını suçlulukla kot pantolonlarının ceplerine sokuyor, gamzelerinin çukurları gülümsemeyen yanaklarında hala görülebiliyor.

"Önemli bir şey değil baba," diyor Callum.

"Bir şey var," diyor Max. "Annenle mi ilgili? Başka bir şey mi-?"

Ölüm. *Başka bir ölüm mü* demek istiyor?

"Hayır," diyor Callum. "Kesinlikle hayır. Başka kimse ölmedi."

"Birisi sosyal medyada bir sayfa açmış," diyor kardeşi. "Hepsi bu kadar. O uçakta bulunan yolcular için."

"Bu iyi bir fikir," diyor Sue. Elini uzatıyor. "Bir bakayım."

"O kadar da ilginç değil."

"Yani başka bir ölüm daha mı oldu?" diyor Sue.

"Hayır," diyor Callum. Yüzünü buruşturuyor. "Sadece birinin teşhisini doğru tahmin etti."

"Şanslı bir tahmin daha, hepsi bu!" diyor Max.

"Şanssız tahmin," diye mırıldanıyor Sue, gerginliği hissedenden torunu kucağından kayarak bir ebeveyn bulmaya giderken.

Sue parmağını yalıyor ve adamın yanağında bıraktığı yapışkan lekeyi siliyor. "Bir bakayım."

Callum telefonunu ona uzatır. Max ve Sue gözlüklerini takar ve okurlar:

Bu sayfa, bu yıl 21 Nisan Cuma günü Hobart'tan Sydney'e rötar yapan uçakta seyahat eden ve "ölüm nedenlerini ve yaşlarını" tahmin etmeyi teklif eden bir medyum tarafından yaklaşılmış olabilecek yolcular ve onların endişeli sevdikleri için hazırlanmıştır.

"Kehanette bulunmayı *teklif* etmedi," diyor Sue. "Sadece yaptı." Max onaylarcasına homurdanıyor.

Kayla Halfpenny, Dr. Barbara Bailey ve Dr. Brian Bailey'nin trajik ölümleri medyum tarafından doğru tahmin edildiğinden, diğer yolcuların deneyimleri hakkında bilgi toplamakla ilgileniyoruz. Ayrıca medyumun izini sürmekle de ilgileniyoruz. Bu konuda herhangi bir bilginiz varsa veya fotoğraf çektiyseniz ya da görüntü kaydettiyseniz, lütfen aşağıya gönderin veya isterseniz bizimle özel olarak iletişime geçin.

"Sayfayı kimin kurduğuna bir bakayım," diyor Sue, "Hakkımızda" bölümüne giderek. "Çok iyi bir fikir."

"Fark etmez," diye mırıldanıyor Max.

"Sadece merak ettim," diyor Sue. "Şuna bakar mısınız, gelin ve genç anne! Birlikte çalışmış olmalılar. Bu çok hoş. Genç kadınlar çok beceriklidir."

"Teşekkürler anne," diyor en küçük oğlu.

Sue, "Sen de iş bitiricisin hayatım," diyor. (Aslında değil. Görünüşüyle geçiniyor.)

"Sue, yazılara bakmama izin ver," diyor Max. İlkinin birlikte okurlar.

Altı yaşındaki oğlum bu uçuşta refakatsiz bir çocuktü ve havayolu şirketi onu bu dengesiz kadından korumak için hiçbir şey yapmadı. Ölüm Kadını ona doksan dört yaşına kadar yaşayacağını söylemiş. Artık gerçekten yenilmez olduğuna inanıyor ve her gün kabul edilemez riskler alıyor. Kısa süre önce okul bahçesinde tehlikeli parkur hareketleri yaparken KOLUNU KIRDI (fotoğrafa bakın). Bu sabah bana yeterince büyür büyümey BASE JUMPING yapmaya başlayacağını söyledi. Bu, havayolu şirketinin ihmalinin DOĞRUDAN BİR SONUCU.

Sue, hastane yatağında kırık bir kolla oturan küçük bir çocuğun fotoğrafını görünce kıkırdar. Hem kendinden geçmiş hem de kötü görünüyor. Onun geleceğın atlayıcısı olduğuna inanabilir.

"Oh, şey, bu biraz komik," diyor.

"Pek sayılmaz," diyor Max. "Zavallı çocuk kolunu kırdı."

"Ama bu saçmalık. *Bütün* çocuklar ölümsüz olduklarını düşünür! Bunun hanımefendiyle hiçbir ilgisi yok!"

Sue başını kaldırır ve herkesin ya kendi telefonundan ya da bir başkasının cihazından sayfaya baktığını görür.

Bir sonraki yazıyı okur ve homurdanmaktan kendini alamaz.

BILGI BULMAYA ÇALIŞIYORUM! Ölüm Kadını tarafından alkol zehirlenmesinden öleceğim söylendi ama hatırlamıyorum.

Bir yaştan bahsetti. Acele ettiği için mi unuttu yoksa çok alçak sesle konuştu da ben mi duymadım bilmiyorum. Anladığım kadarıyla diğer yolculara hem "ölüm yaşı" hem de "ölüm nedeni" bildirilmiş. Tam tahminimi bilmek istiyorum! Adil olan bu! Eğer yakınımda oturan ve ölüm yaşıma duyduğunu hatırlayan biri varsa lütfen acilen benimle irtibata geçsin. Kırklı yaşlarımın başında, ince ama düzgün vücutlu, çekici bir esmerim. Dolce & Gabbana leopar desenli bir tulum giyiyordum. Koltuk numaramı hatırlamıyorum ama ön tarafa yakın bir koridor koltuğuydu. Not: Yakın zamanda "Sober Curious" yaşam tarzını keşfetmeye başladım. Tartışmak üzere (alkolsüz!) bir içki için bir araya gelmek isteyen olursa, bana haber verin!

"Uçaktan inmeye çalışan oydu," diye yorumluyor Sue. "Zavallı Allegra onunla uğraşmak zorunda kaldı."

"Allegra kim?" diye sorar Max.

"Güzel uçuş görevlisi, onu hatırladığınızı biliyorum." Max homurdanıyor. Hatırlıyor.

"Bir sonraki gönderi biraz tatlı," diyor gelini.

Sue, elinde bahçe çatalı tutan, bir gül ağacının yanında diz çökmüş, yanında bir sulama kabı, kameraya sırttan bir kadının resmine ilerliyor ve şöyle bir başlık atıyor: **ÖLÜM LADYSİ SAYESİNDE EVLİLİĞİMDEN VE KARİYERİMDEN VAZGEÇTİM!**

Sue onu tanıyor. Bebek ağlamayı kesmediği sırada aniden "Biri bir şey yapamaz mı!" diye bağırان kızıl suratlı, kıvrıcık saçlı kadındı.

Ölüm Kadını bu sayfayı görecektir mi bilmiyorum ama görürse ona teşekkür etmek istiyorum. Medyumlara hiçbir zaman inanmadım, ama bana ömrümden sadece dokuz yıl kaldığını söylediğinde, kalan zamanımı nasıl geçirmek istediğim konusunda bana en şaşırtıcı netliği verdi. Ben

tüm hayatımı daha iyi bir hale getirdi. Kendime sordum: Ne zaman yaşamaya başlayacaksın Philippa, NE ZAMAN? İşte o zaman bunun tek bir cevabı olduğuna karar verdim: BUGÜN, PHILIPPA, BUGÜN!! Böylece bavullarımı topladım, mutsuz evliliğimi terk ettim ve şehri terk ettim! Önce yüksek stresli kurumsal telekomünikasyon işimden istifa ettim! Yaşasın! Neden sonsuza kadar orada kalmam gerektiğini düşündüm ki? Bilmiyorum! Şimdi Victoria bölgesinde bir bahçe merkezinde çalışıyorum ve PICKLEBALL için yeni bir tutkum var. Ayrıca ÇOK ÖZEL biriyle yeni bir ilişkiye başladım. Kendimi hiç bu kadar mutlu ve sağlıklı hissetmemiştim. Teşekkürler, Ölüm Kadını! İhtiyacım olan tekme sendin! Tahmin ettiğinizden daha fazla ya da daha az yıl yaşasam da, hayatımda yaptığım değişikliklerden asla pişman olmayacağım.

Gelinlerden biri havayı yumruklayarak "Yürü be Philippa!" diyor ama sonra yüzünü buruşturuyor, "Tanrım, bu o kadar da... neşeli değil."
Sue tekrar telefonuna bakar ve okur:

*Herkese merhaba, benim adım Geoff. Eşim Sarah da bu uçuştaydı ve medyum tarafından otuz yedi yaşında göğüs kanserinden öleceği söylendi.
O sırada oğlumuza hamileydi.*

"Erkek olduğumu biliyordum," diyor Sue.

ve bunun hamile bir kadına söylenecek iğrenç bir şey olduğunu düşündüm, ama Sarah endişelenmedi. Başından savdı. O çok dayanıklıdır. Ta ki bir araba kazasında ölen genç kızla ilgili haberler çıkana kadar. Karım sadece otuz üç yaşında ve geçmişinde meme kanseri yok.

Aile. Hiçbir belirtisi yoktu, bu yüzden bir pratisyen hekimin onu mamografi çektirmeye göndermesi için biraz ikna etmesi gerekti. Sanırım sonunda Sarah'yı susturmak için kabul etti.

Herkesi şoke eden mamogramda endişe verici bir durum tespit edildi. Sarah'ya geçen hafta biyopsi yapıldı ve sonuçlar geldi: "Üçlü-negatif göğüs kanseri."

Anladığım kadarıyla kanseri tedavi edilebilir durumda, ancak yarın onkoloğa gittiğimizde bizi nelerin beklediği konusunda daha fazla bilgi sahibi olacağız.

Tamam, sorunum şu: Eşim herhangi bir kemoterapi/radyasyon rejiminin başarısız olacağına ve nasıl olsa öleceğine inandığı için herhangi bir "invaziv tedaviyi" reddetmekte kararlı. Kalan zamanını "hayatı kutlayarak", "anılar biriktirerek" ve aptal bir "yapılacaklar listesindeki" şeyleri işaretleyerek geçirmek istiyor. Kusura bakmayın ama şu anda Ed Sheeran şarkısındaki gibi "yıldızların altında dans etmekle" SIFIR ilgileniyorum. Oğlumuz her yıl doğum gününde açması için mektuplar yazıyor. Oğlumuzun doğum günlerinde yaşamaya odaklanmasını istiyorum!!!

Eşimin uzun yıllar boyunca acımasız bir tedavi rejimine katlanan ve sonunda yine de ölen bir arkadaşı vardı. Bunun kendi başına geldiğini düşünmeye dayanamıyor. Bunu anlıyorum ama ona her vakanın farklı olduğunu anlatmaya çalıştım. Onkoloğun onu ikna edebileceğini umuyorum, ancak geri adım atmayacağından korkuyorum.

Bu medyuma minnettarım çünkü o olmasaydı karımın kanseri çok geç olana kadar keşfedilemeyebilirdi, ama aynı zamanda çok kızgınım. Karımı tedaviye sürükleyemiyorum. Yapmak istemediği hiçbir şeyi ona yaptıramadım. Bir katır kadar inatçı.

Bu "Ölüm Kadını"nın izini sürebilecek herhangi birinin yardımına ihtiyacım var. Havayolu şirketini denedim ama

gizlilik sorunları nedeniyle hiçbir şey yapamıyor. Karıma psişik yetenekleri olsa bile yüzde yüz doğru olmadığını söylemekten mutluluk duyacağını umuyorum.

Ayrıca Ölüm Meleği'nin öngörüsünü çoktan aşmış ve böylece onun yanıldığını kanıtlamış olabilecek kişileri de dinlemek isterim.

Parmaklar çapraz: Hiç kimse yüzde yüz doğru değildir, değil mi?

LÜTFEN KARIMIN HAYATINI KURTARMAMA YARDIM EDİN.

(Onu gördüğüm andan itibaren sevdim.)

Zavallı adam, diye düşünüyor Sue.

Güvenlik kuyruğundaki hamile kadınla yaptığı konuşmayı, kadının mide ekşimesi ve şişmiş ayak bilekleri hakkında nasıl neşeyle konuştuğunu ve şimdi ilk bebeğinin mucizesinin tadını çıkarması gerekirken kanserle uğraştığını düşünüyor. Elbette ciddi bir hastalık için asla iyi bir zaman yoktur. Kimsenin buna vakti yok. Herkesin başka planları vardır.

Sue boş boş genç kadınla temasa geçip onu tedavi olmaya ikna etmeye çalışıp çalışamayacağını merak ediyor ama tabii ki bu çok saçma, bir yabancıнын hayatına karışamazsınız ve onun endişelenmesi gereken kendi ailesi var.

Şu anda hepsi biraz şoka girmiş görünüyor. Kanepenin arkasında yere yüzüstü uzanmış, eski bir iskambil kâğıdıyla Snap oynayan iki torununun kıkırdamaları dışında ses yok.

"Aslında ölmedi." diyor.

"Yine de," diyor gelini. "Kehaneti kendi kendine gerçekleştirecek."

"İşte bu yüzden hiçbir şeyi kanıtlamıyor," diyor Sue. "Çünkü- şey. Sırf bu yüzden." Bu, şu korkunç "çiftçinin karşıdan karşıya

nehri" bulmacalarında önce kurdu mu, keçiyi mi yoksa lahanayı mı alacağınızı çözeniz gerekiyor. Baş ağrımaya başladı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyor Max. "Kimsenin stres yapmasına gerek yok." Bacağı onunkinin yanında bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Neden biraz müzik açmıyoruz?" Sonra beklenmedik bir şekilde, "Bazen keşke o lanet yolculuğa hiç çıkmasaydık diyorum."

"Ama çok iyi vakit geçirdik." Sue, "Elma Adası"na yaptıkları gezinin hatırası olarak aldığı bileziğindeki elma tılsımını kurcalıyor. Karavan tatil anılarının lekeleneyeceği düşüncesi onu üzüyor.

"Biliyorum sevgilim, özür dilerim," diyor Max. "Biz-"

Durdu. Sue felç geçirip geçirmediğini kontrol etmek için ona bakar. Babasının yarım kalan son cümlesi, onu düşüren ağır felç geçirmeden önce "Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum-" olmuştu.

"Tanrım." Max sanki güneş kremi sürüyormuş gibi elini yüzüne sürüyor. "Bütün bu durum çok çirkin. Kimse bunu ciddiye almamalı. Yaşlı çift çok yaşlıydı!"

Sue, "Bilin diye söylüyorum, tedaviyi asla reddetmem," diyor.

Kimse konuşmuyor. En küçük oğlu, Max'in uçakta yaptığı gibi telefonunu sandalyesinin kenarına dayayıp çeviriyor. Bunu söylememeliydi. Belki de bu, gelecekteki bir teşhisin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor gibi görünmesine neden olur.

Max ayağa kalkar, kot pantolonunun paçalarını çekiştirir. "Sadece kontrol edeceğim..." Cümleyi bitirme zahmetine girmiyor. Hepsi onun kontrol edeceği bir şey olmadığını biliyor.

Max odadan çıktıktan sonra en küçük oğlu zoraki bir hafiflikle "Önce sen ölemezsin anne," diyor. "Babam sensiz hayatta kalamaz."

"Evet, *öyle olurdu*," diyor Sue. "Çok üzülürdüm ama hayatta kalırdı. İşte hayat bu!" Dişlerini dev bir Brie tekerleğine geçirmeden hemen önce torununu yakalıyor. Burnunu onun güzel kokulu saçlarına gömüyor. İri, güçlü, yetişkin oğulları ölümden korkuyor ama bir şekilde korunduklarını da düşünüyorlar - gelecekleri o kadar uzak ki

gerçekten var, sadece haberlere çıkacak kadar şanssız insanlar için, savaşın *parçaladığı* ülkelerdeki ve doğal afetlerdeki insanlar için, hasta yaşlı büyükanne ve büyükbabalar için, ama genç ebeveynleri için değil, yıllar ve yıllar boyunca değil. Oğulları henüz hayatın korkunç kırılganlığını keşfetmedi. Ölüm olasılığının her zaman orada, yanı başınızda olduğunu henüz bilmiyorlar.

"Babanızın devam etmekten başka çaresi yok." diyor. "*Çıt!*" diye bağırır torunları.

Bölüm 85

Baashir kırkıncı yaş günü için bir İsviçre fondü partisi düzenlediğinde ben üç yıldır Ulusal Parklar ve Yaban Hayatı için çalışıyordum.

Açıkçası davet edildiğim için çok şaşırmıştım.

Baashir benim patronum ve arkadaşımdı ve ona o kadar düşkündüm ki neredeyse aşık olacaktım ama partisinde ondan başka kimseyi tanımayacaktım. Jack'in beni saymasına gerek yoktu ve her konuğun benden daha yaşlı, daha çekici ve daha ilginç olacağından hiç şüphem yoktu. Çok fazla konuşarak ya da hiç konuşmayarak kendimi utandırma ihtimalim yüksekti.

Şimdi yirmi iki yaşındaki halime karşı şefkatli hissediyorum. Bir partiye davet edildiğim için çok üzgünüm! Zavallı sevgilim.

Bak: Neden hiçbir şey değişmemiş gibi davrandığımı bilmiyorum. Daha geçen ay bir "kahve sabahına" davet edildiğimde dehşete kapıldım ve bu yüzümden okunmuş olmalı, çünkü daveti yapan kişi özür dilemek ve "Bu zorunlu değil!" demek zorunda hissetti kendini.

Utanç verici.

(Kahve sabahına gittim.)

Ayrıca utanç verici: İsviçre fondüsünü hiç duymamıştım. Bir dans türü olduğunu sanıyordum. Anneme bana İsviçre fondüsünün adımlarını öğretip öğretemeyeceğini sordum ve o ve Pat Teyze gereğinden uzun ve sert bir şekilde güldüler. Benim hatam onların gününü gerçekten güzelleştirdi. Her durduklarında, içlerinden biri yeniden başlıyordu. Fondüyü nereden biliyorlardı bilmiyorum, İsviçre'ye hiç gitmemişlerdi ki.

Bu arada, o zamandan beri birçok kez İsviçre'ye gittim ve bazı çok şık İsviçre restoranlarında fondü yedim. Sadece bu yüzden

Biliyorum.

Tanrım, aşağılanmanın geçmesi uzun zaman alıyor, değil mi? Suratımı astım ve zaten partiye gitmeyeceğimi söyledim.

"Arkadaşının duygularını inciteceksin," dedi Pat Teyze kararlı bir şekilde. "Cesur ol, Cherry."

Savaşa gitmişti, bu yüzden bir partiye gitmekten şikayet edemezdim.

"Cherry, bu partinin kaderini değiştirdiğini görüyorum," dedi annem ve hem Pat Teyze hem de ben parmaklarımızı dudaklarımıza götürüp "Şşşt" dedik. İş saatleri dışında Madam Mae'den haber almak istemiyorduk. Ya da hiçbir zaman. İkimiz de annemin mesleğine tahammül ediyorduk.

Gerçek şu ki, bir yanım o partiye gitmeyi çok istiyordu. İnsanların şimdi söylediği gibi "iyi bir yerdeydim". Kederimin diğer tarafından çıkmıştım. İşimi seviyordum, ancak günlerim çok keyifli olsa da çoğunlukla aynıydı ve rutini seven ve ona ihtiyaç duyan bizler bile bazen bunu kırmayı arzuluyoruz.

Mavi bir mini elbise, gözlerimi mavi gösterdiğini söyledikleri mavi bir saç bandı ve beyaz diz üstü çizmeler giymiştim. Göz farım da maviydi ve muhtemelen fazla bol sürülmüştü, ama yirmi iki yaşındaydım, bu yüzden harika göründüğümü sanıyorum.

Geçenlerde ellili yaşlarımda ortalarında çekilmiş bir fotoğrafımı buldum ve çekildiği güneşli bahar gününü ve görünüşümden memnun olmadığım için kendimi nasıl huysuz hissettiğimi hatırladım: elbisemle ya da saçım ile ilgili bir şeydi, tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum. O fotoğrafa baktığımda, Cherry, o gün oldukça iyi görünüyordun diye düşündüm, elbette ilahi değil, ama iyi!

Belki doksan yaşındaki Cherry de şimdi benim fotoğraflarım için aynı şeyleri söyleyecektir, ama bu pek olası görünmüyor.

Boş ver.

Baashir, Newtown'da mor tüylü halısı, kırmızı parlayan mantar lambaları ve şiddetli desenli duvar kağıtları olan bir dairede yaşıyordu. Hava sigara dumanıyla yoğun, esrarla tatlı ve eritilmiş Gruyère peynirinin aromasıyla keskindi.

Üç toprak fondü kabı, kilise sıralarına benzeyen uzun oturakların bulunduğu ahşap bir masa boyunca aralıklarla yerleştirilmişti.

"Seni Eliza'nın yanına istiyorum," dedi Baashir bana bir Brandy Alexander uzatırken ve çoktan oturmuş olan bir kadını işaret ederken. Yüksek bir at kuyruğu vardı, gözleri kedi gözüne benziyordu ve üzerinde leopar desenli, dekolteli bir elbise vardı. Leopar desenli elbisenin modası bir geçiyor bir geçmiyor ama ne zaman görsem aklıma Eliza ve onun hindistan cevizi serpilmiş kremalı kokteyli geliyor.

Elini uzattı ve "Kiraz, senin hakkında her şeyi duydum! Baashir bana annenin bir falcı olduğunu ve senin de bir dahi olduğunu söyledi."

(Ben bir dahi değilim. Baashir benim gerçekten dahi olduğumu düşünmüyordu. Sadece işimde iyiydim.)

Elbisemle uzun bank koltuğunun üzerinden atlamak zor oldu. Kireç yeşili safari kıyafeti içinde Elvis Presley favorileri olan bir adam dirseğimden tutarak bana yardım etmek zorunda kaldı.

Evet. Harika bir geceydi. Eliza'dan mı, Brandy Alexander'dan mı yoksa çok fazla ikinci el ot dumanı solumamdan mı bilmiyorum ama sinirlerim anında eridi. Çok konuştum ama çok fazla değil. Dinlemeyi hatırladım. Kapıdan çıkarken annem bana "Dinlemeyi unutma Cherry," demişti. "Fazla heyecanlanma." İnsanların kusurlarınızı bu kadar iyi bilmesi korkunç bir şey.

O gece yıllardır gülmediğim kadar güldüm.

Muhtemelen bol göğüs dekoltesi, göz makyajı ve çekiciliğiyle Eliza'yla hiçbir ortak nokta olmayacağını düşünüyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Çok geçmeden Bermuda Şeytan Üçgeni ve *Dallas* gibi birçok ortak ilgi alanımız olduğunu keşfettik. O zamanlar popüler bir kitap yüzünden insanlar Bermuda Şeytan Üçgeni konusunda heyecanlıydı, ama Eliza ve ben Lloyds of London tarafından ortaya atılan teoriyi paylaşmaya çalıştık: orada gizemli kaybolmaların yüzdesi, okyanusun yüksek hava trafiği ve çok sayıda nakliye rotası olan diğer büyük bölgelerinden daha fazla değildi. "Bu basit bir olasılık!" dedik ikimiz de. Kimse bizi dinlemek istemedi. Hiç kimse

var. Gizemli gemi enkazları ve yeryüzünden kaybolan uçaklar hakkında konuşmayı tercih ettiler.

Ayrıca ikimiz de *Dallas* adlı televizyon dizisinin bağımlısıydık ve hikayenin *Shakespeare*'vari olduğu *konusunda* hemfikirdik. Shakespeare'den bahsetmek, düşük seviyeli eğlenceden aldığınız keyfi haklı çıkarmak için mükemmel bir yoldur. Benim gibi okulda sadece bir oyun (*Kral Lear*) okumuş ve onu da pek sevmemiş ya da anlamamış olsanız bile. İnsanlar bunu her zaman yapıyor. Eliza ve ben bu konuda çok ilerideydik.

Eliza, Baashir'le aynı yaşıydı, kırk yaşındaydı ve annemin hem hafif bir küçümseme hem de hafif bir kıskançlıkla "kariyer kadını" dediği kişiydi.

Bir sigorta şirketinde yükselmek için çalışıyordu ve o zamanlar kurumsal merdivenleri tırmanmak zordu. Eğitimlerini tamamlayan ve hemen ertesi gün kendisinden daha fazla maaş alan bebek yüzlü çocukları eğitmek zorunda kaldığına dair hikayeler anlattı. Ne kadar kıdemli olursa olsun çay, kahve ve atıştırmalıkları organize eden kişinin kendisi olması gibi sıradan bir beklenti vardı. Fotokopi makinesinde düzenli olarak poposunun okşanmasına katlanmak zorundaydı ve daha da kötüsü, bir keresinde bir toplantıda kelimenin tam anlamıyla *kafasını okşayan* bir patronu vardı. "Otuz yaşındaydım, Cherry!"

Bir iş ortamında başınızın okşandığını hayal edebiliyor musunuz?

Bu yaşınıza ve cinsiyetinize göre değişir.

"Ama iş, Cherry, işi *seviyorum*," diye iç geçirdi, sanki lezzetli bir yemekten ya da bir sevgiliden bahsediyormuş gibi.

Eliza gibi utanmazca hırslı bir kadınla hiç karşılaşmamıştım, ya da en azından erkeklerin dünyasında bir erkek kadar başarılı olma hırslı olan bir kadınla. Kendisini asla bu şekilde tanımlamasa da annem hırslıydı ve o da bir iş kadınıydı, ancak kadın dünyası çerçevesinde çalışıyordu. Madam Mae'nin Bayan Shaw'un pastanesi gibi bir "işletme" olmadığı izlenimini vermek de kimliği için önemliydi, her ne kadar annem nakit akışını dikkatle takip etse, fiyatları yükseltip düşürse de

uygun ve hatta örneğin beşinci okumanın ücretsiz olduğu sadakat programları sundu.

Eliza, işgücündeki kadınlar için işlerin daha iyiye gittiği konusunda beni rahatlatı. "1980'lerde kadınlar bu tür cinsiyetçi davranışlara katlanamayacaklar" dedi.

Eğer seksenli yıllarda bir ofiste çalıştıysanız, lütfen bu anı boş bir kahkaha için değerlendirin.

Eliza'ya evli ya da çocuklu olup olmadığını sordum; boşandığını ve hiç çocuk istemediğini söyledi.

O sırada üçüncü Brandy Alexander'ıma ulaşmıştım ve kendimi eğilip kulağına fısıldarken buldum: "Eliza, ben de çocuk istediğimi sanmıyorum."

Eliza dudağımdaki krem lekesini sildi ve fısıldayarak, "Çocuk sahibi olmak zorunda değilsin, Cherry," dedi.

Hayatımda sadece bir kez bir kadından etkilenmişim ve o da bu zamandı.

Bana Loretta Lynn'in "The Pill" şarkısını duyup duymadığımı sordu.

Ben söylememiştim ve Spotify olmadığı ve o da keyifle sarhoş olduğu için, tüm masanın duyabileceği kadar yüksek sesle söylemeye başladı. Ayağa kalktı ve fondü çatalını mikrofon olarak kullandı. Sözleri "Cherry's got the pill." olarak değiştirdi. (Cherry'nin doğum kontrol hapi yoktu.) Loretta'nın doğum kontrol hapının kadınları nasıl özgürleştirdiğini ve hamile kalma korkusu olmadan seksten zevk almalarını sağladığını anlatan şarkısı o dönem için çok çirkin bulunmuştu; bazı radyo istasyonları şarkıyı çalmayı reddetmişti. Baashir'in konukları şarkıyı sadece country müzikten hoşlanmadıkları için çirkin buluyorlardı. İnsanlar Eliza'yı susturmak için üzerine ekmek küpleri yağdırmaya başladı.

Parti nihayet sona erdiğinde, sabahın erken saatlerinde, Eliza bana kartvizitini verdi. Kendi bölümündeki bir iş için onu aramam gerektiğini söyledi. "Sonsuza kadar kanguru sayamazsın Cherry, bir *kariyer* yapmalısın! Sen ve ben yönetim kurulu odasında birlikte olmalı ve *onların* aptal kafalarını okşamalıyız!" Hâlâ oturmakta olan bir

Göstermek için adamın kel kafasını tuttu, adam sevinçle başını kaldırdı ve kadının bileğini tutmaya çalıştı ama başaramadı.

Yıllar boyunca, ertesi gün Eliza'yı arasaydım ne olurdu diye merak ettim; o çürük merdiveni cesurca tırmanıp kendimi üst düzey bir yönetici pozisyonuna getirebilir miydim diye. Daha geçen yıl öldü. Yeniden evlenmedi, hiç çocuğu olmadı. Tüm finans gazetelerinde ölüm ilanları vardı. Eliza sigortacılıkta kadınlar için bir öncüydü, cam tavanı kırdı: şirketinin ilk kadın CEO'suydu ve sayısız başka kadına akıl hocalığı yaptı. Fotoğraflarda kısa gri saçlı, gözlüklü ve şık takım elbiseli bir kadın görülüyordu. Onu tanımasaydınız, bir zamanlar leopar desenli elbisesi içinde fondü çatalına şarkı söyleyen muhteşem bir kadın olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Yine de fotoğrafa yeterince yakından bakarsanız gözlerindeki ışıltıyı görebilirsiniz.

Karşılaştığınız bir sonraki yaşlı bayana biraz daha yakından bakın. O ışıltıyı görebilirsiniz.

Ya da olmayabilirsiniz. Bazılarımız huysuz ve üzgün. Bazılarımızın ciddi ağrıları vardır: ayaklarımız, kalçalarımız, omuzlarımız. Bazılarımız kederden çılgına dönmüş ve yanlış kararlardan dolayı pişmanlık duyuyor.

Boş ver.

Ertesi gün Eliza'yı aramadım. Onu aramadan önce yıllar geçti. O kurumsal merdiveni hiç tırmanamadım.

Onun yerine bunu yaptım:

-

Kireç yeşili safari takımlı adamlarla evlendim.

Bölüm 86

Ethan otuzuncu yaş gününün sabahında telefonunun bip sesi ve kulağında Harvey'nin sesiyle uyanır: *Otuz yaşına geldiğimizde daha fazlasını başarmış olacağımızı düşünmedin mi?*

"Seni beynimden engelliyorum Harvey," diyor yüksek sesle.

Mesaj bilinmeyen bir numaradan geliyor. Harvey'nin kız kardeşi, Lila.

Bunu Harvey'nin telefonundan göndermeyi düşündüm ama seni korkutmak istemedim. 30. yaşın kutlu olsun! (Harvey'nin takviminde gördüm.) Sanırım sen onun en iyi arkadaşıydın. O senin olmayabilir. Harvey'e benzeyebileceğini biliyorum. Her neyse, işte senin zevkin için çektiğim bir Harvey fotoğrafı.

Bir çit direğinin anlamsız, bulanık bir yakın çekim fotoğrafı. O kadar Harvey ki Ethan yüksek sesle gülüyor ve sonra gözyaşlarına boğuluyor ve duş alıp tıraş olurken ağlamaya devam ediyor ve düşünüyor: *Tanrı aşkına, bu iş ne zaman bitecek?*

İşe gitmeye hazır olduğunda tekrar iyi oluyor. Bu kadar, Harvey. Başka yok, dostum. Yapacak işlerim var. Yaşanacak bir hayat.

Güzel bir doğum günü. Bir pazartesi için. İnsanlar arkadaşının öldüğünü bildiği için ve ayrıca bazı insanlar gerçekten fazla ömrü kalmadığını düşündüğü için daha fazla hediye ve ilgi gördüğünden şüpheleniyor. Ekibindeki tüm kadınlar ona bir kavgada kendini koruması için hediyeler veriyor: "süper yüksek sesli" kişisel alarmı olan bir kendini savunma anahtarlığı, kendi deri kesesinde bir biber gazı spreyi ve "çok işlevli gizli bıçak" denen bir şey. Pastel renklerde oldukları için hepsi açıkça kadınlar için tasarlanmıştı. Kadınlar bunları şu şekilde sunuyor

şaka hediyeler, ama sonra nasıl çalıştıklarını açıklayın. Hem tatlı hem de ürktücü.

Eve döndüğünde, ev Yasemin'in nacho için pişirdiği biber kokuyor, kraker ve siyah fasulye sosu yiyorlar ve tuzlu ağızları olan büyük bardaklarda sert margaritalar içiyorlar. Yasemin elbette Meksika'da tatil yapmıştır.

Doğum günü hediyesi, üzerinde Jason Bourne'un karakalem çizimi olan bir yastık. Bu özel bir şaka hediyesi! Bu nedenle, onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen onu çok seviyor.

Ethan bir anlığına onların bir çift olduğunu düşünmesine izin verir, müzik ve filmler hakkında konuşurlar ve *The Sopranos*'tan beklentilerinin inanılmaz derecede yüksek olup olmadığını merak ederler ve sonra Ethan şöyle der - Ethan'ın bu sözleri hayalinde kurmadığından emin olması bir anını alır, çünkü daha mükemmel olamazlardı - "Ah! Sana söylemeyi unuttum! Carter'dan ayrıldım."

Dokuz yaşına bastığında içinde dört yüz elli sihir numarası bulunan Sihir Ustaları setini aldığından beri aldığı en iyi doğum günü hediyesi.

"Yüzün!" Jasmine gülüyor. "Çok mutlu görünüyorsun!"

"Özür dilerim," diyor Ethan. "Aslında ondan hoşlanmaya başlamıştım."

"Hayır değildin, Jason Bourne," der Jasmine. "Neyse, özür dilerim. Burada çok sık kaldığını ve eşyalarını her yerde bıraktığını biliyorum. Ben sadece... Ne düşünüyordum bilmiyorum, herkes bana erkek zevkimin çok kötü olduğunu söylüyor."

"Nasıl karşıladı?" Ethan o kadar mutlu ki havaya uçacakmış gibi hissediyor.

"Harika değil," diyor Jasmine. "Bana 'kapanışı borçlusun' şeyini yapıyor. Buraya gelip 'bunu konuşmak' istiyor. Yani, söyleyecek başka bir şeyim yok. Ben sadece... hissetmiyorum. Bunu daha kaç şekilde söyleyebilirim?"

Ethan, "O kapanış istemiyor, senin fikrini değiştirmek istiyor," diyor. Onun da fikrini değiştirmek isterdi.

"Bugün onunla beş kez konuştum," diyor Jasmine. "Açıklamaya çalıştım-"

"Ona bir açıklama borçlu değilsin," diyor Ethan. "Evli değildiniz."

"Doğru, ayrıca gerçekten bir açıklamam da yok," diyor Jasmine tekrar. "Bunu biraz stresli buluyorum. Sanki biraz sapıklaşma potansiyeli varmış gibi geliyor. Tanrım, sapıklardan nefret ediyorum." Margaritasını yudumluyor ve "Peki, balıklar hakkındaki görüşlerin neler?" diye soruyor.

Ethan ayak uydurmaya çalışıyor. "Babanın balıkları gibi mi? Dondurulmuş balık mı? Akşam yemeği için mi?"

"Hayır! İğrenç! İğrenç. Babamın balıklarını asla yemem, kusura bakma baba. Hayır, akvaryum terapisinden bahsediyorum."

"Akvaryuma mı gidiyorsun?" Onu bir akvaryuma götürebilir. Akvaryumları sever. Randevu olarak değil tabii ki.

Parmağını margarita bardağının kenarında gezdiriyor ve tuzu emiyor. "Hayır, eve bir akvaryum almaktan bahsediyorum. Görünüşe göre tropik balıklara sadece birkaç saniye bakmak kalp atış hızınızı düşürüyormuş." Ona telefonunu gösteriyor. "Şu adama bak! Ne kadar sevimli, değil mi? Bu bir lepistes. Görünüşe göre yavrularını canlı doğuruyorlar! Bir gün uyandığımızda tüm bu minik lepistes yavrularının gece doğmuş olduğunu görebiliriz!"

Ethan lepistes balıklarına bakıyor, kendisini ve Jasmine'i minik lepistes balıklarının yeni ebeveynleri olarak hayal ediyor (Eh, bu da bir şey. Harvey çok gülüyor), o sırada telefonu Big Ben'in (bu haftaki zil sesi seçimi) çanlarını çalmaya başlıyor ve ekranda Carter'ın yüzü beliriyor.

Ethan geri çekilir. "Oh," diyor. "Bu-"

İç çekiyor. "Gördün mü? Günün altıncı araması." "Cevap verme," diyor Ethan.

"Eğer yapmazsam aklını kaçıırır." Ethan'ın gözlerinden kaçarak cevap veriyor. "Hey, Carter."

Dinliyor ve diyor ki, "Sorun yok. Biliyorum. Üzülme."

Parmak eklemine gözüne yaklaştırıyor ve Carter'ın ağladığını göstermek için alt dudağını dışarı çıkartıyor. Ethan Carter'ın acısını hissedebiliyor: Aşık olduğunuzda ve karşınızdakinin de aynı şekilde hissettiğini dışındığunuzda yaşadığınız şok ve inançsızlık.

Korkunç. Daha iyi bir adamın başına gelemezdi. Schadenfreude'un yüzüne yayılmasını önlemek için margaritasını yudumluyor.

"Neden arkadaşlarınla pokerde değilsin?" Jasmine soruyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşan bir anne gibi mırıldanıyor ve gıdaklıyor, sonra silahlı adamlarla konuşan bir rehine arabulucusu gibi dikkatli ve uzlaşmacı oluyor. Ethan hafızasını yoklar. Bir ayrılığın ardından herhangi bir kadın onun için bunu yapmak zorunda kalmış mıydı? Kesinlikle hayır.

Sonra da "Evdeyim. Sana söylemiştim. Başka biriyle tanışmadım. Sadece evdeyim."

Dur.

"Evet, o burada, burada yaşıyor, bunu biliyorsun." Ethan'a bakar. "Evet, doğum günü olduğu için birlikte yemek yiyoruz ama sana milyonlarca kez söylediğim gibi aramızda hiçbir şey yok ve Carter, bir erkekle bir kadının birlikte yaşaması ve sadece arkadaş olmaları son derece normal, başka bir şey değil."

Başka bir şey
yok. Dur.

"Evet, tamam, eğer böyle dışünmek istiyorsan dışünebilirsin ama bu doğru değil. Gitmek zorundayım. Hayır. Nedeni bu değil! Kapatıyorum, Carter."

Telefonu yüz üstü masaya bırakıyor ve siyah fasulye sosuna bir kraker batırıyor. "Carter doğum günün kutlu olsun diyor."

Ethan başıyla teşekkür ediyor. "Stoacılığın antik felsefesini gerçekten uyguluyor gibi görünüyor."

Jasmine krakerinin üzerine sıçrıyor ve sonra ikisi de gülüyorlar ve bu belki de Ethan'ın tüm hayatının en güzel anı, ama tam o sırada apartman zili çalmaya başlıyor, tekrar tekrar, tekrar tekrar, sanki felaketi haber veren bir alarm gibi.

"O Carter mı?" demesine gerek yok. Yüzündeki korku onun cevabıdır.

İşte başlıyoruz, diye düşünüyor Ethan ve tıpkı futbol topuna tekme attıktan sonra topun gökyüzünde yay çizerek kaçınılmaz bir şekilde 11. sınıftaki çocuğun koca kafasına doğru gittiğini ve korkunç geleceğini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını hissettiği andaki gibi hissediyor.

Ethan filmlerin öncesini hiç sevmemiştir çünkü filmin sonu önceden bellidir. Film boyunca kötü adamın kötü adam olarak sona ereceğini bilirsiniz. Elbette, şimdi onun geçmişini biliyor olabilirsiniz, şimdi onun için biraz üzülebilirsiniz, ama hiçbir olay örgüsü onun sonunu değiştiremez.

Eğer Jasmine bu gece ya da başka bir zaman eski erkek arkadaşı tarafından gerçekten tehlikeye atılırsa, Ethan onun hayatını ilk sıraya koymak zorunda kalacaktır. Jason Bourne böyle yapardı. Ethan Chang de öyle yapacaktır.

Tabii ki yapacak.

Öyle olmasını umuyor, çünkü şu anda zil sesi elektrikli testere gibi geliyor ve açıkçası kendini pek de cesur hissetmiyor.

Bizim gibi adamlar aksiyon kahramanı değildir.

Bölüm 87

David Smith. Bu onun adıydı. O zamanlar Avustralya'daki en yaygın isimlerden biriydi ve hala da öyle. Belki de muhasebeciniz, eczacınız ya da gözlükçünüz David Smith'tir.

Her neyse, size David Smith'imden bahsedeceğim.

Adı sıkıcıydı ama yüzü öyle değildi. Çarpıcı bir yüzdü. Güzel bir yüz. Babası İngiliz, annesi Koreliydi ve David'e annesinin gözleri ve siyah saçları ile babasının asil burnu ve güçlü omuzları miras kalmıştı. Elvis Presley favorileri görülmeye değerdi.

Jack kadar uzun değildi. İnsanların "Tanrım, çok uzunsun." diyeceği kadar uzun değildi. David uygun, otoriter bir şekilde uzundu. İsviçre fondü partisinde birkaç kibar yorumda bulunmuştuk, ama ben Eliza'nın büyüüne kapıldığım için onu pek dikkate almamıştım, o da karşıda oturan çifti tanıyordu, bu yüzden çoğunlukla onlarla konuşuyordu.

Her neyse, ayrılma vakti geldiğinde birisi eve nasıl gideceğimi sordu, ben de otobüse ve trene bineceğimi söyledim. O zamanlar Uber yoktu elbette, taksiler de sadece zenginler ve özel günler içindi. Ancak Baashir babacan ve telaşlı bir şekilde yanıma geldi: "Genç Cherry şehrin sokaklarında yalnız yürümemeli! Ona bir *baksana*!"

İşte o zaman David konuştu. Hornsby'ye yakın bir yerde yaşadığını ve beni eve bırakmasının hiç sorun olmayacağını ve bundan memnuniyet duyacağını söyledi. Ben hariç herkes sorunun çözülmesine çok sevinmişti. Birdenbire bitkin düşmüştüm. Yakışıklı da olsa yabancı bir adamla sohbet etmeyi başarabileceğimi sanmıyordum.

Newtown'dan Hornsby'e kadar bir saatlik yol. Eğer siz de içine kapanık biriyseniz anlayacaksınız. Bugünlerde hepimiz modayız. Film yıldızları talk show'larda karizmatik olurken düzenli olarak kendilerini içe dönük olarak tanımlıyorlar.

Gece serinlemeye başlamıştı. David'in deri ve kolonya gibi çok erkeksi kokan bir Ford Falcon'u vardı. Kolonyası Ralph Lauren Polo Green'di. Isıtıcıyı sonuna kadar açtı, kolay dinlenen bir radyo istasyonunu açtı ve hiç sohbet etmeye çalışmadı. Hiçbir zaman laf olsun diye sohbet etmeyen bir adamdı ve bu yönünü her zaman takdir etmişimdir.

O sessiz ve sıcak arabaya bindiğimde neler olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Evet, doğru, uyuyakalmışım.

David'e sadece sokağımın adını söylemiştim, bu yüzden beni uyandırıp yol sormak yerine kenara çekti, torpido gözünden sokak rehberini çıkardı ve Bridge Sokağı'na baktı. Ona sokak numarasını vermemiştim ama posta kutusunun üzerinde MADAME MAE yazısını aradı ve buldu. (Madam Mae partide çok konuşulan bir konu olmuştu. İnsanlar her zaman annemin mesleğiyle ilgilenirlerdi).

"Cherry," dedi sessizce ve koluma dokundu. "Buradayız."

Uyandım, kafam karışmıştı ve evde olduğum için minnettardım. Ona teşekkür ettim ve telefon numaramı istedi, ben de tabii ki verdim. Ertesi hafta sonu beni Glebe'deki bir İtalyan restoranına yemeğe götürdü. O gece yeşil tığ işi elbisemi giymiştim. O gece kadehimi doldururken bana "bomba" dedi ve "Bana hayat hikayeni anlat Cherry" dedi.

Aynı zamanda bekaretimi Wahroonga'da dev bir su yatağında kaybettiğim geceydi.

Lütfen kadehi yeniden doldurma konusunda endişelenmeyin. Kabul ettim.

Tanrım, razı oldum.

Çok açıklayıcı olduysa özür dilerim.

David Smith ile olan ilişkim büyük ölçüde arzuya dayanıyordu. Gerçekten de önemli olan tek şey buydu. Arzu, önüne çıkan her şeyi silip süpürecek kadar güçlü olabilir: sağduyunuz, Katolik terbiyeniz, ertesi gün için planlarınız. Tek düşündüğüm buydu. Hayatınızda bunu unuttuğunuz bir aşamada olabilirsiniz ve "arzu" kelimesi bile sizi kızdırabilir.

Bunu ben de anlıyorum. (Ama derinlerde bir yerde hatırlıyorsun, değil mi? Eminim biliyorsundur.)

Yaşınıza ve dini inançlarınıza bağlı olarak, kafanız da karışmış olabilir. "Ne oluyor be?" diye düşünüyor olabilirsiniz. Neden Jack Murphy ile yatmadın, Cherry? O senin ruh eşin değil miydi ve özgür aşk dönemi değil miydi?

Evet, o belgeselleri izlediğimde hep kafam karışıyor, taşlanmış mutlu hippiler tarlalarda sallanıyor. Benim yetmişlerim öyle değildi. Arkadaşım Ivy ara sıra saçına çiçek takardı ama o kadar. Jack ve ben Sydney'in banliyölerinde yaşayan uslu, geleneksel, muhafazakâr Katoliklerdik ve evlenene kadar bekleme konusunda ortak bir karar almıştık.

Sanırım karşılıklıydı.

Bir keresinde Pat Teyze'ye Jack'in hiç seks yapamadan öldüğü için kendimi suçlu hissettiğimi söyledim. Bu, onu tam olarak nelerden mahrum bıraktığımı fark ettikten sonraydı. Nasıl bir Tanrı bunu onaylayabilirdi ki? Bana savaşta kaybettiği adam için de aynı şekilde hissettiğini söyleyeceğini düşünmüştüm ama yüzünde bir ifade yakaladım ve onu bekletmediğini anladım. Bir kez daha kuralları çok ciddiye aldığım için kendimi aptal gibi hissettim. Ayrıca, hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde, Jack'in hayatının bir döneminde seks yapmış olmasının tamamen mümkün olduğunu ama benimle yapmadığını da belirtti.

O

yapmadı.

Her

neyse.

David genç bir kardiyologdu. O gece İtalyan restoranında bana dul bırakan kalp krizini anlattı.

Sol ön inen arter tıkanığında acımadan öldürür ve kalp cerrahı arterin tıkanıklığını açmak, kan akışını yeniden sağlamak ve bir hayat kurtarmak için zamana karşı nasıl yarışır. Tüm bunları elimi tutup nabzımı ölçerken anlattı. Kalbime neler yapabileceğini kanıtlamak için sürekli nabzımı ölçüyordu: onu hızlandırmak, atmasını sağlamak. Üst veya alt odacıklar normalden biraz daha erken kasıldığında kalbin bir atım atladığını ve bunun endişelenecek bir şey olmadığını, sadece eve, Wahroonga'daki su yatağına gitmemiz gerektiği anlamına geldiğini söyledi.

İsviçre fondü partisinden bir yıldan biraz fazla bir süre sonra evlendik.

Çok güzel bir düğündü ve ben saçlarımdan çok memnundum, çiçekler ve elbise. O günkü tek leke etek ucumdaki küçük polen lekesiydi ve bu da önemli değildi.

Balayımız Tayland'da bir tatil köyünde geçti: mavi su, mavi yüzme havuzları, mavi gökyüzü. İlk gece akşam yemeği, daha önce hiç görmediğim muhteşem bir deniz ürünleri büfesi. Pırıl pırıl istiridye tabakları, karides tepecikleri vardı-

-

Özür dilerim.

-

Lütfen bana bir dakika verin.

-

Korkarım midem bulandığı için daha fazla ayrıntı veremeyeceğim. O zamandan beri deniz ürünlerinden uzak duruyorum. Eminim ne olduğunu tahmin etmişsinizdir.

Haklısınız. En şok edici gıda zehirlenmesi vakasını yaşadım. Ne daha önce ne de o zamandan beri böyle bir şey yaşamadım.

David iyiydi. Sadece benim yeme talihsizliğine ya da açık büfeden seçme aptallığına uğradığım bir şey olmalı.

Öleceğimi sandım. Aslında bu kadar şiddetli hasta olmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

David benimle ilgilendi, tabii ki ilgilendi ve susuz kalmamam ya da ölmemem için elinden geleni yaptı ama o bir kardiyologdu, hemşire değil.

Kaba değildi. Sadece hızlıydı. Kesinlikle zalim değildi. Burada doğru olmak için çok uğraşıyorum.

Davut kişisel çıkarları tarafından yönlendirilirdi. Yaptığı her şeyin temelinde bu vardı.

Elbette her birimiz kişisel çıkarlarımız doğrultusunda hareket ediyoruz.

Boş ver. Hangi noktaya değinmeye çalıştığımdan emin değilim. *Rahatlıkla* ilgili bir şey. Balayımda David'in rahatsız edilmemeyi tercih ettiğini keşfettim. Asla.

İsviçre fondü partisinden sonra beni eve bıraktığında ve yol sormak için beni uyandırmak yerine nazikçe uyumama izin verdiğinde, onun hakkında biraz yanlış olduğu ortaya çıkan bir izlenim edindim. Olabilir böyle şeyler. Sanırım bu beni su yatağına yatırmadan önceydi.

Gıda zehirlenmesi için beni tam olarak suçlamadı, ancak nefesinin altında şöyle dedi: "Açık büfede asla istiridye yeme." Bunu sanki bir gerçekmiş, benim dışımda herkesin bildiği bir yaşam kuralıymış gibi söyledi. Ama beni onları yerken *gördü* ve tek kelime etmedi! Yediğim ilk istiridyelerdi! Afrodizyak olduklarıyla ilgili şakalar yaptı!

Her neyse, ikimizin de kötü vakit geçirmesinin bir anlamı olmadığı konusunda hemfikirdik, bu yüzden birçok tatil köyü aktivitesine kaydoldu, ki bu mantıklıydı. Bu aktivitelerden biri de tüplü dalıştı. Buna aşık oldu. Diğer aktiviteleri iptal etti ve balayımızın beş günlük Dalış Öğrenme kursunu tamamlamak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi.

Boş ver, diye düşündüm, yanağımı soğuk banyo fayanslarına bastırarak uzanırken. En azından birimiz iyi bir balayı geçiriyor.

Ancak dördüncü gün, David ilk açık su dalışını yaparken "villamızın" önündeki şezlonga uzanacak kadar iyileştiğimde, kendimi ufka bakarken ve Jack Murphy'yi düşünürken ve yatakta iyi olup olmayacağını merak ederken buldum. Büyük olasılıkla harika olacağına karar verdim.

Balayındayken eski erkek arkadaşlarınızı düşünmemeye çalışın. Bu asla iyiye işaret değildir.

Bölüm 88

Bir Salı sabahı saat sabahın beşi ve Sue yatağında yan yatmış, yastığını karnına bastırmış, odanın ışığının değişmesini izliyor. Max onun yanında uyuyor, sırtı onunkine dayalı, evlilikleri boyunca horladığı gibi horluyor: yumuşak ve düzenli, mükemmel bir zamanda, bir dede saatinin tik takları gibi.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Uyanışına benzeyen doğum günü partisinden sonraki gün başladı. Karnında bir tür donuk ağrı. Bunu partide çok fazla baharatlı yemek yemesine ve stres nedeniyle normalden fazla içmesine bağlıyordu. Bu sadece orta yaşlı sindirim sisteminin bir partiyle başa çıkamamasıydı. Korkunç bir şeyin işareti değildi. Kimseye söylemedi, işine gitti, hisler gelip geçti ve kendini her şeyin kafasında olduğuna ikna etti. O gece, onun için alışılmadık olan uzun bir köpük banyosu yaptı, kendini rahatlatmaya çalıştı, erken yattı ve kendine bunun psikosomatik olduğunu söyledi.

Ancak ertesi gün daha da kötü hissetti ve ağrı hareket ediyor gibiydi, muhtemelen sırtına yayılıyordu ve sonra: kaşıntı.

Kaşıntılı cilt, karın ağrısı, iştahsızlık, yorgunluk, bulantı ve kusma ile birlikte listede yer almaktadır. Korkunç liste: *Pankreas kanserinin erken belirtileri*. Bu liste gerçekleşiyor demek. Ölüm Kadını'nın öngörüsü gerçekleşiyor, tıpkı diğerleri gibi. *O hız treninden inmek yok*. Hamileyken insanlar ona bunu söylerdi.

Sue semptomlarından kimseye bahsetmedi. Elbette çok yakında harekete geçecek, ancak kelimeleri yüksek sesle söylediğinde

her şeyi harekete geçirecek. Geri dönüşü olmayacak. Randevular, formlar, testler ve prosedürler. Dürtme ve dürtme. Ağrı ve ağrı kesici. Reçeteler, ilaçlar, yan etkiler, yan etkiler için ilaçlar, daha fazla yan etki. Beklemek olacak: sonuçlar için, telefon görüşmeleri için, tedavi planları için, meşgul insanların ona geri dönmesi için. Hastalıktan başka bir şey olmayacak. O sadece güzel ve normal hayatında birkaç dakika daha yaşamak istiyor. Şimdi uçaktaki hamile kadını ve onun teşhisini görmezden gelme arzusunu anlıyor, özellikle de eninde sonunda öleceğine inanıyorsa. Sue bunu iş yerindeki her hastanın yüzünde görüyor: Hayatıma geri dönmeme izin verin, ben buraya ait değilim, burada olmak istemiyorum, yapacak işlerim var. Acil servise gelmeden hemen önce nelerle meşgul olduklarını anlatıyorlar. Onun bilmesini istiyorlar: Dışarıda ben biriyim.

Mide bulantısı artar ve azalır.

Tüm hamileliklerinde çok şanslıydı. Hiç bulantısı yoktu. Kolayca hamile kaldı ve iyi başa çıktı. Sağlığı konusunda da şanslıydı. Hiç ameliyat olmadı. Sadece doğum yapmak için hastaneye gitmiş.

Şansın bir gün tükenmek zorunda.

Bu korkunç istatistik de ne? Her iki kişiden biri hayatının bir döneminde bir çeşit kansere yakalanıyor. Sıra onda.

Kendini balaylarını düşünürken bulur. Pek göz alıcı sayılmazdı. Max'in arabasıyla Seal Rocks Karavan Parkı'na gitmişlerdi. O zamanlar sadece bunu karşılayabiliyorlardı. Oğulları balayı için tropik bir tatil köyünden daha azını asla düşünmezdi. Bu işler böyledir. Her yeni neslin daha yüksek beklentileri var. Torunlarının balayı için ne beklediğini Tanrı bilir. Aya yolculuk! Çok komik. O orada olmayacak. Onların büyüdüğünü göremeyecek. Çocukların büyüdüğünü görmesi lazım. Bazı insanlar bunu anlamıyor.

Tanrım, balayı nasıl daha iyi olabilirdi ki? Tuzlu ten ve kızarmış domuz pastırması kokusu ve

Dalgalar ve karavanın tavan penceresinden onlara doğru parıldayan yıldızlar. Yatakta gülmek. Yatakta her zaman çok gülmüşlerdir.

Balaylarını düşündüğünü fark eder çünkü Max'le balaylarında her sabah ışığın tam da rüya gibi bir niteliğe sahip olduğu bu saatte uyanırlar, rüya gibi bir seks yaparlar ve sonra tekrar uykuya dalarlardı.

Şu anda seks yapmak istediğinden değil elbette. Tanrım. Daha kötü bir şey düşünemezdi.

Komodinin üzerindeki telefonuna uzanır ve Ölüm Kadını Facebook sayfasını tekrar kontrol eder. Belki sonunda iyi haberler gelecektir.

Bir yolcu kadının fotoğrafını paylaştı. Bir kolunu uzatmış, balerin gibi dimdik, ağzı açık, sanki bir suçlama yapıyormuş gibi. Asil görünüyor. Joan of Arc gibi. Sue onun asil görüldüğünü hatırlamıyor. Kadının su aeroibiğİ dersinden tanıdığı biri gibi hoş ve sıradan görüldüğünü düşündüğünü hatırlıyor. Belli ki o sıradan biri *değil*. Olağanüstü, korkunç, doğaüstü güçleri olduğu açık.

Başlıkta şöyle yazıyor: *LÜTFEN PAYLAŞIN. ÖLÜ KADINI TANIYOR MUSUN?*

Altında birden fazla yorum var.

Commonwealth Bankası'ndaki ilk patronuma benziyor. Bayan Burnett. İşyerinde ilk isimleri kullanmadığımız zamanlar! Aslında yıllar önce öldüğünü sanıyordum ama yanılıyor olabilirim.

Onu tanıyorum. Bu SALLY VANDENBURG. Hurstville'de yaşarken yerel eczacımdı. Çok hoş bir bayandı. Bu işe girmesine şaşırdım.

Bu benim eski matematik öğretmenimin karısı! Ya da tek yumurta ikizi! Adını hatırlayamıyorum, üzgünüm. Uçaktakiler için korkutucu bir deneyim ama belli ki o bir sahtekar, bunun sizi üzmesine izin vermeyin, hayatınıza devam edin, yarının ne getireceğini kimse bilemez.

Onu tanıdığımı eminim. Yıllar önce Perth'de yaşarken bana börek fırlatmıştı. Görünürde hiçbir sebep yokken! Adını hatırlayamıyorum. Çok kaba, histerik biriydi.

Ölüm Kadını'nın kimliği konusunda yardımcı olamam ama iş ortağım ve ben o uçuşta tanıştık ve yeni bir protein shake işi için fikir bulduk. Phil & Pete's Protein Shakes hakkında daha fazla bilgi için bağlantıyı takip edin!

Bana yıllar önce el falıma bakan ve evliliğimi bırakıp mutluluğu bulacağımı söyleyen bir kadını hatırlatıyor. Haklı olduğu ortaya çıktı. Üzgünüm adını hatırlamıyorum ve o bile olmayabilir.

Ben otuz yılı aşkın deneyime sahip bir psişik medyum ve ruh rehberiyim. Bu gerçek bir medyumun davranışı değildir. Eğer bir profesyonelle çalışmak istiyorsanız işte linkim.

-

Sue telefonu yerine koyar. Mide bulantısı artar. Doğum sancılarını hatırlar. "Sue?" Max uyanır. "Ne oldu?" "Hastayım," diyor. "Kendimi gerçekten hasta hissediyorum."

Max hızlı bir hareketle yataktan çıkar. Elini onun alınına koyar.

"İhtiyaç-"

"Anladım." Onlarca yıldır karın ağrısı, çok fazla parti yemeği ve alkolle ilk feci deneylerini yapan ergen çocuklar için kullanılan meşhur sarı kovayla yıldırım hızıyla geri döndü.

Sakindir. Bir kriz *beklentisiyle* başa çıkamaz, ancak kriz gerçekleştiğinde onunla başa çıkar. Her iki dedesi de savaş kahramanıydı. Sevgili kocasının kanında kahramanlık var.

Omuzlarındaki yorganı düzeltiyor, saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Tesisatçı kocası aslında mükemmel bir hemşiredir. Çok nadir hasta olduğu için bunu hep unutuyor.

"Çok hastayım," diyor acıyarak.

Ayrıca hemşire olarak kendisinin berbat bir hasta olduğunu hep unuttur: muhtaç, mızımız, hiç de cesur olmayan. İnliyor, başını kovaya koyuyor ve adamın elinin rahatlatıcı baskısını sırtında hissediyor.

"Biliyorum hayatım," diyor. "Seni iyileştireceğiz."

Sesi o kadar emin ve kendinden emin geliyor ki, Sue neredeyse ona inanacak.

Bölüm 89

David Smith ile evliliğimin ilk yılı son derece mutlu geçti!

Biliyor musun, onu pek fazla görmedim.

Uzun saatler çalışıyordu ve bir de yeni tutkusu olan tüplü dalış vardı: zaman alan bir hobi. Geriye kalan tek şey seksti ve biz bu konuda her zaman başarılı olduk.

David'in evinde, şimdi benim de evim olan Wahroonga'da yaşıyorduk: yemyeşil, yapraklı, serin ve gölgeli, gökdelenler gibi yükselen ağaçların ve Hornsby'dekinden daha iyi giyimli, daha iyi maaşlı insanların olduğu park alanı benzeri bir köy. Eve döndüğümde Hornsby bana biraz bakımsız *göründü*. Wahroonga aslında Hornsby'den sadece iki tren durağı uzaklıkta, ama bir taşra kasabasından gelişen bir metropole taşındığımı düşünebilirdiniz.

Ev kaymak rengindeydi, cilalı döşeme tahtaları, tavan gülleri ve cumbalı pencereleriyle küçük, sevimli Edward tarzı bir bungalovdu. Annem ve Pat Teyze, ön kapıma giden kıvrımlı yolu kaplayan bol mavi ortancalara her zaman hayranlık duyarlardı. Onları yaşlı kadın çiçekleri olarak görürdüm, ama her birine eve götürmeleri için sapları alüminyum folyoya sarılmış birer demet verirken kendimi büyümüş ve zarif hissetmeyi severdim.

Düğün hediyelerimizi kaymaklı evimde oyuncaklarıyla oynayan bir çocuk gibi düzenleyip yeniden yerleştirirken duyduğum zevk ve ciddiyeti hatırlamak kalbimi kırıyor. *Oh, Cherry*, sanırım, *seni sevgili küçük aptal*. Belirgin bir amacı olmayan kristal bir kaseğin ağırlığını ve ağırlığını, tatlı kaşıklarında yüzümü görebileceğim kadar parlak yeni çatal bıçak takımını, on iki kişilik yemek takımını hala hatırlayabiliyorum.

yemek takımı: dev tabaklar, daha küçük tabaklar, yan tabaklar, üzerinde pek çok farklı türde yemek servis edilebilecek çok ama çok sayıda tabak! Her bir eşya beni sabitliyor ve onaylıyor gibiydi. Çift diplomalı yakışıklı bir cerrah eşiydim ve kimsenin evlendiğim için bırakmamı önermediği ilginç bir işim (ben bir kariyer kadınıydım!), on iki parçalı bir yemek takımım ve harika bir cinsel hayatım vardı. Yer paspaslarım ve tencerelerim vardı. Pırlanta yüzük takıyordum. Her şeyi ayarlamıştım. Bir gün on iki kişilik bir akşam yemeği partisi verecektim. Henüz değil tabii ki. Önce yemek pişirme becerilerimi geliştirmeliydim.

Bu arada David'in evi satın almasına yardım eden anne ve babası tam karşımızda oturuyordu. Bu iki gerçek de ilişkimizin ilk günlerinde David tarafından dile getirilmemişti.

Annem, kayınvalidemin son derece yakın olduğunu fark ettiğinde "Bela çıkacağına tahmin ediyorum," dedi.

"Bir randevu aldığımı hatırlamıyorum, Madam Mae," dedim.

"Devam etmek istediğiniz gibi başladığınızdan emin olun" dedi. "Sınırlarınızı netleştirin."

Balayımızdan döndüğümüzün ertesi günü David Manly'deki bir dalış kulübünü araştırmaya gitti ve o dışarıdayken kayınpederim kapımıza dayandı. Kayınpederim yapılması gereken işleri yapabilmesi için bir alet çantası taşıyordu. Kayınvalidem ise iki tane güzel kokulu fırın kabı taşıyordu. Bildiğiniz şeyle yaşadığım olaydan sonra iştahım yeni yerine gelmişti.

(İstiridyeler.)

(Unuttuysan diye söylüyorum.)

Kapıyı ardına kadar açtım. "Lütfen içeri gelin!" dedim.

Kayınpederim Stephen yakışıklı, seçkin ve kibardı; dünyaya sakin ve telaşsız bir şekilde bakan emekli bir banka müdürüydü. Kayınvalidem Michelle ise ufak tefek, gergin ve önemli bir noktaya değinmek için sık sık koluma vuran biriydi. Güney Koreli bir savaş geliniydi ve Korece adı olan Hyo-Ri yerine Batılı Michelle adını seçmişti.

Bayan Murphy'nin benden ne kadar hoşlanmadığını hatırlayacaksınız ve David'in annesinin de aynı şekilde hissetmesine hazırlıklıydım, ama Michelle tanıştığımız andan itibaren beni seviyor gibiydi. Matematikte iyi olmam hoşuna gitmişti. "Matematik çok önemlidir." Beceriksiz bir aşçı olmam hoşuna gitmişti. "Sorun değil, sana öğretirim." Mutfaktaki beceriksizliği komik bir komedi oyunuymuş gibi izliyordu.

Beni David'in önceki kız arkadaşına tercih etti.

"O kız sürekli bana *sarılmaya* çalışıyordu," dedi ürpererek. "Bana sürekli 'Çok tatlısın, Michelle!' diyordu. Sanki oyuncak bebekmişim gibi! Çok tuhaf bir kızdı!"

Söylemeye gerek yok, ona asla sarılmaya çalışmadım.

David'in tek bir kardeşi vardı, kulak, burun ve boğaz uzmanı olan ve İngilizlerin kulak, burun ve boğazlarıyla ilgilenmek için Londra'ya taşınan bir ağabeyiydi ve sonra gidip bir İngiliz kadına aşık olmuştu, bu da onun sonu oldu.

Pek sayılmaz. Ama etkili bir şekilde, çünkü çok uzaktaydı ve Zoom veya FaceTime, mesaj veya e-posta gönderemiyordunuz ve o zamanlar uçuşlar çok daha pahalıydı. Michelle'in annelik yapacak birine ihtiyacı vardı ve ben geldim. Başka bir gelin kendini boğulmuş hissedebilirdi. Ben öyle hissetmedim. Tek çocuk olarak yaşitlarıma kıyasla büyüklerin yanında kendimi daha rahat hissedirdim. Michelle ve Stephen benim sevgili arkadaşlarım oldular. Onlara tapıyordum.

İşten eve döndüğümde Michelle'in kapımıza bıraktığı bir kutu yemeği nadiren bulurdum: kırmızı pirinç kekleri, kızarmış tavuk, çorbalar, güveçler ve kimchi. David'in en sevdiği yemekleri yapardı ve sonunda benim de en sevdiklerimi yaptı.

Bir keresinde annem ziyarete geldiğinde Michelle bana biraz ginsengli tavuk çorbası bırakmıştı (burnum akıyordu). Michelle lavabonun altındaki dolaba gidip, lastik eldivenlerimi giyip, temizlik malzemelerini çıkarıp, tek kelime etmeden mutfağı temizlemeye başladığında annem dehşete düşmüştü. Michelle sevgisini böyle gösterdi. Evimi temizledi. Yemin ederim ki onu durdurmaya çalıştım.

Başlangıç. Normalde ben de onunla birlikte temizlik yapardım. Çok temiz bir evim vardı.

"*Kiraz!*" diye tısladı annem sıkılmış dişlerinin arasından. Annem o gün kötü bir ruh hali içindeydi çünkü Seksi Ananas Diyeti yapıyordu: haftada iki gün ananastan başka bir şey yemediğiniz popüler bir diyet. O gün ananas günlerinden biriydi.

(Diyet yapmak yeni bir gelişmeydi. Annem her zaman iyi bir vücuda sahipti ve ne yediğini hiç düşünmemişti, ta ki en sevdiği eteğinin fermuarını çekemediğini fark ettiği güne kadar. Dehşete düşmüştü. Sanki etek onu kişisel olarak rencide etmişti).

Belli ki annemin profesyonel olarak ilgilendiği bir konu olan Kore falcılığı hakkında bir konuşma başlatarak Michelle'in temizliği bırakmasını ve annemin paniklemeyi bırakmasını sağlamayı başardım.

Michelle anneme "kaderin dört sütunu" olarak çevrilebilecek "sajupalja" hakkında her şeyi anlatmak için yerleşti. Konuşurken bıçakla bir elma soydu ve bıçağının ucundaki parçaları bize uzattı. Birini beslememesi asla mümkün değildi. Annem ananas olmamasına rağmen elmayı aldı.

Michelle, saju okuyucularının tam olarak doğum anınızdaki "kozmetik enerjiyi" analiz ettiğini açıkladı: saat, gün ve yıl.

"Eğer saju'ya inanıyorsanız, kaderinizin doğum koşullarınız tarafından belirlendiğine inanıyorsunuz demektir," diye açıkladı Michelle. "Ve bu nedenle değiştirilemez."

"Cherry sabahın tam üçünde doğdu," dedi annem. "Ebe dedi ki, 'Şuna bak! Tam zamanında.' "

"Ben bir saju okuyucusu değilim." Michelle telaşlanmış görünüyordu.

"Hayır, bahsetmiyordum, sadece bahsediyordum, lütfen devam edin," dedi annem.

Bazen annem ve Michelle sohbet sırasında ayak hareketlerini tam olarak doğru yapamıyorlardı.

Michelle bize saju okuyucularının çiftlerin uyumlu olup olmadıklarını "gunghap" yani evlilik uyumlarını kontrol ederek belirleyebileceklerini söyledi. Eğer uyumlu değillerse, milyonlarca Korelinin yaptığı ve yapmaya devam ettiği gibi, ilk isimlerini değiştirmeleri tavsiye ediliyor.

Bazı çiftlerin, kötü gunghap'ları olduğu söylendiğinde ve eğer ciddi inançlılarsa, pişmanlıkla ayrılacaklarını söyledi.

"Acaba David ve ben kozmik olarak uyumlu muyuz?" diye düşündüm.

"Tabii ki!" diye bağırdı annem ve kayınvalidem aynı anda ve gizli gizli bakıştıklarını gördüm. Şimdi mükemmel bir uyum içindeydiler. İkisi de torun sahibi olmayı çok istiyordu.

-

İlk evlilik yıldönümümüzden bir hafta sonra David eve mükemmel bir ruh hali içinde geldi, yanakları kızarmıştı.

Shelly Plajı açıklarında bir gece dalışı yapmış ve bir wobbegong köpekbalığı görmüştü, görünüşe göre bu iyi bir şeydi. Daha sonra dalış arkadaşlarıyla yeni bir restoranda akşam yemeğine çıkmıştı.

Bu arada, ailesiyle akşam yemeği yedim, babasıyla satranç oynadım, annesiyle eski fotoğraf albümlerine baktım ve sonra üçümüz birlikte bir belgesel izledik, çay içtik ve Michelle'in mutfağında kendi yaptığım Kore ballı kurabiyelerini çok az gözetim altında yedik. Çok iyidiler. Kendimi geliştiriordum. David ballı kurabiyelerimden üç tane yedi ve nazıkçe ama hatalı bir şekilde annesininkilerden daha iyi olduklarını söylerken ben de ona ailesiyle birlikte izlediğim belgesel hakkında muhtemelen bilmesi gerekenden fazlasını anlattım. Spitfire pilotları hakkındaydı.

Sonra konuşmayı bıraktık ve seksiyonel kanepemizin en sevdiğimiz köşesine oturduk, birbirimize sarıldık, uzuvlar üst üste geldi, eller birbirine dolandı, benim burnum onun boynunda, onun burnu saçlarımda.

David saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı ve boğazını temizledi.

Cinsel içerikli bir şey söyleyecek sandım. Vücudum çoktan tepki vermeye başlamıştı.

Onun yerine bana gelecek ay Perth'e taşınacağımızı söyledi.

"Halı altımdan çekildi" ifadesi hissettiğim kafa karışıklığını çok iyi anlatıyor.

"Blindsided" da işe yarar.

David, Royal Perth Hastanesi'nde üç yıllık ileri kardiyoloji eğitimi alacağını açıkladı. Bu evi kiraya verecektik ve hastane bize *sahilde* yaşayacak bir yer bulmuştu bile. Harika bir macera olacaktı. Yeni arkadaşlar! Yeni restoranlar! Yeni dalış alanları!

Ülkenin diğer ucuna taşınmanın bana neden bir oldubitti olarak sunulduğunu sordum.

"Çünkü o bir tane Cherry," dedi. "Sadece sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Herhangi bir uzlaşma olasılığı varmış gibi davranmanın yanlış olacağını söyledi. Perth'e taşınmak kariyerinde gerekli bir adımdı. Olması gerekiyordu.

"Peki ya kariyerim?" dedim. Hâlâ Ulusal Parklar ve Yaban Hayatı için çalışıyordum. İtiraf etmeliyim ki farklı bir şeyler yapmanın zamanının geldiğini düşünmüştüm, özellikle de Baashir yakında seyahatlerine geri dönmek üzere ayrılacağı için, ama evlenmek dikkatimi dağıtmıştı. Bu dikkat dağıtıcı bir şey.

Dedi ki, "Hadi ama Cherry. Bir kariyerle ilgilenmiyorsun. Sonsuza kadar o masada oturup mutlu bir şekilde toplama ve çıkarma yapabilirsin."

"Toplama ve çıkarma mı?"

"Pekâlâ, çarpma ve bölme." Sanki bunu esprili bulacakmışım gibi umutla sırıttı, ki bulmadım.

"Her neyse, yakında bebek denemeye başlayacağız." dedi. "Öyle mi?" "Öyle mi?" dedim. Ben de bunu tartıştığımızı hatırlamıyorum.

Yoksa

bir oldu bitti mi? Öyle olduğunu tahmin ediyordum; kesinlikle annelerimiz de öyle düşünüyordu ve ben ikisini de mutlu etmeyi arzuluyordum.

"Perth'e taşınmak istemiyorum," dedim. "Gerçekten istemiyorum."

Eminim ne olduğunu biliyorsunuzdur. Bir adamın kararı ivme kazandığında, nadiren durdurulabilir.

Perth'e taşındık.

Bölüm 90

Bir Çarşamba günü öğlen vakti ve Allegra ile Jonny, Dover Heights ile Watsons Bay arasındaki sahil yolunda yürüyorlar. Hava serin ve güzel. Etrafta pek fazla insan yok, bu yüzden güneşin parlattığı bu okyanus genişliği ve bu görkemli kumtaşı kayalıkları sadece onlar için düzenlenmiş gibi hissediyor.

Allegra derin bir nefes alır ve şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığı halde alnındaki küçük bir kasın gevşediğini fark eder. Yüzü bir çocuğunki kadar pürüzsüz ve kaygısız hissediyor. Sırtı hâlâ iyi hissediyor. Acı yok. "Ağrısızlığı" her zaman bir hak olarak kabul etmişti, bir ayrıcalık olarak değil. Şimdi bir ayrıcalık gibi hissediyor.

Ufuk çizgisinin bir fotoğrafını paylaşıyor ve sevimsiz, gösterişli ya da kurumsal dünyadaki arkadaşlarını kariyer seçimleri konusunda mutsuz hissettirmek için paylaşılmadığı çok açık olan bir başlık düşünmeye çalışıyor. Gerçi sosyal medyanın asıl amacı da bu değil mi? Herkesi kötü hissettirmek mi?

Fotoğrafı başlıksız paylaşıyor. Fotoğrafın kendi adına konuşmasına izin verin. "Avustralya'nın ilk deniz feneri," diye işaret ediyor Jonny yanlarından geçerken Macquarie Deniz Feneri.

Perth'den Sydney'e sadece birkaç yıl önce taşındı, bu yüzden her "randevuyu" dikkatle planlama ve araştırma eğiliminde, eğer bu gezintiler buysa; Allegra bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyor.

"Daha sonra doldurmam için bir çalışma kağıdı olacak mı?" diye soruyor. Adam omzunu onunkine çarpıyor ve kadın o kadar saf bir mutluluk anı hissediyor ki acı veriyor.

Sessizce yürüyorlar ve sonunda bir gözetleme yerinde durup dirseklerini ahşap bariyerlere dayayarak ufukta bir jetin ilerleyişini izliyorlar.

"Bir gün uluslararası uçuş yapmak ister misin?" diye soruyor Allegra.

"İlişkilerinin" kamuoyuna yansıması konusundaki paranoyası nedeniyle nadiren iş konuşurlar.

"Biliyorum," diyor Jonny. "Sen mi?"

"Planımız hep buydu," diyor Allegra.

"Peki bu işe nasıl girdin?" diye soruyor Jonny.

Güneş gözlüklerini indiriyor ve kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Az önce 'iş' mi dedin? Ben *bu işe* nasıl girdim? Uçuş *işine* mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum, biliyorum. Beni rahat bırak, Allegra. Bazen seninle konuşurken vücudum kapılmış gibi hissediyorum. Gergin oluyorum."

"Gergin misin?" Bunu söylediğine inanamıyor. "Hayır, sinirlenmiyorsun."

"Elbette yapıyorum. Bazen. Çünkü senden çok hoşlanıyorum."

İşte yine o kırılganlık. Her kadının bir erkekte araması gereken şey. Söylenecek en bariz şey "Ben de senden hoşlanıyorum Jonny, gergin olmana gerek yok" olurdu ama bu acınası hissettiriyor.

Ona gergin hissettiğini de söyleyebilirdi. Onunla böyle açık havada, güneşin altında, ayık, giyinik ve normal şeyler hakkında konuşuyor olmak çok garip. Utanç verici! İnekçe. Ayrıca çok korkutucu. Bir deri tabakasını soyamak gibi. Ondandır hoşlandığını söylemenin tek rahat yolu vücuduyla, yatakta ve kesinlikle bunu çok açık bir şekilde yapıyor.

Daha sonra araştırması gereken bir duygu titreşimi var. "*Beni rahat bırak, Allegra*" demesiyle ilgili *bir* şey. Neredeyse yalvarırcasına. Kendini bu kadar etkili bir şekilde korurken bazen acımasız mı oluyor? Bu kaçınılmaz olarak sona erdiğinde, bir sonraki kız arkadaşına onu "biraz zehirli" olarak mı tanımlayacak? Zehirli eski sevgilisi *olduğunu* düşünsene? Ya kötü kadın olursa?

Tekrar denize bakıyor ve şöyle diyor: "Şey, her zaman uçmaya karşı tuhaf bir sevgim olmuştur. Annem önceki hayatımda bir kuş olduğumu düşünüyor."

Annesi ciddiymiş gibi reenkarnasyonla ilgili kültürel inançları hakkında saygılı ve ciddi bir soru sormamasını umuyor, tabii ki annesi ciddi.

Ama o sadece gülümsüyor ve "Sanırım ben de öyleydim" diyor.

"Annem beni iki yaşımıdayken bir iç hat uçuşuna götürmüş ve havalandığımızda çıldırdığımı, el çırpıp çığlık attığımı ve herkesin bana güldüğünü söylüyor."

"Bu çok şirin," diyor Jonny. Parmaklarıyla kızın atkuyruğunun altındaki ensesini okşuyor ve kız devam ederken sesindeki arzu titremesini engellemeyi başarıyor.

"Sonra bir gün, sanırım dokuz yaşlarındaydım, Hindistan'a giden bir uçaktaydık ve bir uçuş görevlisi vardı, o kadar zarifti ki, uçağın koridorunda süzülüyor gibiydi ve aniden bir aydınlanma yaşadım: Bekle, bu onun *işi*! Gerçekten de *uçmak için para* alıyor! Bunun sistemdeki bir tür aksaklık olduğunu düşündüm - neden dünyadaki herkes bu işi istemesin ki?"

"Yani muhasebeci olmaya *bu kadar* yakındım." Jonny elini kaldırdı başparmak ve işaret parmağı. "Tıpkı babam gibi. Matematik ve ticarete iyiydim, bu tür konularda, bu yüzden bana öyle geldi ki, tabii ki babam gibi bir muhasebeci olacağım. Bu konuda iyiydim. Hatta dört gözle bekliyordum."

"Ne oldu?"

"Bir gün yemek masasında kardeşim bana dedi ki, 'Dünyada her şeyi yapabilecek olsan hangi işi yapardın Jonny?' 'Pilot' dedim. O kadar hızlı, düşünmeden söyledim ki herkes sustu ve babam çatalını bıçağını bırakıp 'Jonny?' dedi." Kardeşimin bu soruyu neden sorduğunu bilmiyorum ama bir anda hayatımı değiştirdi.

"Bu çok komik," diyor Allegra. "Biri bana bu soruyu sorsa ben de aynısını söyledim: Pilot."

Yüzüne vuran güneşin tadını çıkarmak için gözlerini kapatıyor. Farkındalık! Minnettarlık! Onu çökertmeden önce bu depresyonu savuşturun.

Gözlerini açar ve Jonny'nin ona baktığını fark eder.

"Allegra," diyor. "Az önce ne dediğini duydun mu?" Güneş ışığı koyu renk gözlüklerinden yansıyor. Güneş gözlüğüyle çok yakışıklı. Bu biraz fazla.

Bir an kafası karışıyor ama sonra anlıyor. "Hayır, merak etmeyin, gizliden gizliye pilot olmayı hayal etmiyorum. Kesinlikle hayır."

"Neden endişeleneyim ki?"

"Hadi, devam edelim." Hafif sinirli bir şekilde yolu gösteriyor. *Gerçekten* pilot olmak istemiyor. İstiyor mu? Bu kelimeler neden onun ağzından çıktı? Gerçek bir pilotun önünde? Bu onun gizli bir hayali değil. Kesinlikle bilinçli bir rüya değil.

"Hiç deneme uçuşu yaptın mı?" dedi.

"Hayır, hayır," diyor. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Senin kardeşinle yaptığın gibi değil. Dünyada herhangi bir şeyi seçebilseydim rock yıldızı olurdum demek gibi bir şeydi."

"Bir rock yıldızı olabilirsin," diyor. "Çok seksi bir rock yıldızı olurdun."

"Komik. Ben şarkı söyleyemem."

"Pek çok rock yıldızı şarkı söyleyemez ama Allegra, sen pilot olabilirsin. Neden bu senin için bir seçenek değil? Sorun para mı? Çünkü programlar var-"

"Yanlış söyledim," diye araya giriyor. "Kariyerimden memnunum. Çok mutluyum."

Avuçlarını bir teslimiyet jestiyle açar ve Allegra onun bu işi bırakmasından dolayı rahatlar. *Konuşmadan önce düşün, Allegra.*

Kıyı şeridini takip ederlerken Allegra ilk güvenlik kamerasını, içe doğru eğimli çitleri, arayan kişiyi doğrudan bir danışmana bağlayan özel olarak inşa edilmiş telefon kulübelerini, başka bir güvenlik kamerasını ve hepsi de tek bir mesajı iletmeye çalışan reklam panolarını görür: *Lütfen bunu yapmayın!*

"Ve işte en popüler intihar yerlerimizden biri," diyor kolunu uzatarak, daha önceki tur rehberi tonunu taklit ederek.

Jonny'nin yüzü düşer. "Bekle. Şaka yapıyorsun. Burası The Gap mi? Burada olduğunu fark etmemiştim." Çenesini kaşır. "Belki de yürüyüş için önerilecek en iyi yer burası değildi."

"Yani kehanet yüzünden mi?" diye soruyor Allegra. "Aklıma fikirler sokacağını mı düşünüyorsun? 'Kendime zarar vermemi' çok mu kolaylaştıracaksın?"

Gözlüklerini alına doğru itiyor, böylece saçları yukarı kalkıyor ve artık bir film yıldızı gibi görünmüyor, sadece hafif terli ve endişeli bir adam. Onu lisedeyken hayal edebiliyor, o iyi görünümlü, uslu, birazcık kendinden memnun çocuklardan biri, başlarını belaya soktuklarında her zaman çok şaşırان ve utanan türden. Öğretmenlerin her zaman serbest bıraktığı türden.

"Panik yapma Jonny, kaçıp gitmeyeceğim.
o."

Jonny ciddiyetle "Seni yakalarım," dedi ve kızın ayak tabanını kavradı. At kuyruğu, kafa derisine yakın. Yeterince sıkı ama acıtmıyor. Bu onun yataktaki hareketlerinden biri. Bunu oldukça yıkıcı bir etki için kullanıyor.

"Artık bir koşucuyum," diye hatırlatıyor Allegra ona, sesinde bir titremeye ve Allegra bu titremenin ne anlama geldiğini biliyor. "Jay onu ezdiğimi söylüyor."

"Jay ne bilir ki?" Jonny'nin Allegra'nın sanal koşu bandı eğitmenini kıskanması süregelen bir şaka.

Elini bırakıyor. "*Başka* ölüm olmadı, değil mi?"

"Hayır," diyor Allegra.

"Peki yönetim iyi miydi?"

"Sonunda her şey yolunda gitti," diyor Allegra. "Kaptan her şeyi bildiğini söyledi çünkü uçuştan sonra bu konuyu tartışmıştık ve

önemli olduğunu düşündü. Kimsenin güvenliği tehlikeye atılmadı. Olabilecek tuhaf şeylerden sadece biri."

"Vic iyi bir adam," diyor Jonny.

Trina, kadının kehanetleri şimdi gerçekleşiyor olmasaydı olaydan bu kadar endişelenmeyeceğini itiraf etmişti. Sonra sordu, "Bir kehanet aldın mı, Allegra?"

Allegra bunu ona söylediğinde Trina, "Aman Tanrım! Bekle... şimdi yirmi sekiz yaşındasın, değil mi? Birinin sana bunu söylemesi korkunç bir şey. Bu çok üzücü olmalı! Bizden destek ya da danışmanlık anlamında bir şey istersen, yani gerçek değil tabii ki ama ruh sağlığını ciddiye alıyoruz, o yüzden..."

Korkunç öngörüsü olmasaydı, Allegra'nın olayı bildirmediği için daha sert bir azar işitmesi mümkündü. Trina ona çocuk eldivenleriyle davranan pek çok insandan sadece biri. Yirmi dokuz yaşına geldiğinde tüm bu şefkatli ilgiyi özleyebilir.

Yine de zavallı ailesini bu kadar üzgün görmeyi özlemeyecektir. Artık doğru tahmin edilen üç ölümden haberdarlar. "Ölüm Kadını" akşam haberlerinde baş haber değil ama internette makaleler çıkmaya başladı ve tabii ki gözleri tık tuzağı başlıklara takıldı.

"Şimdi biraz endişelendiğimi itiraf edeceğim," dedi annesi. "Bu korkunç kadının bir tür özel yeteneği olabileceğinden endişeleniyorum. Muhtemelen. Çok düşük bir ihtimal."

"Hiç endişeli değilim," dedi babası, son derece endişeli görünüyordu.

Annesi, tıpkı Allegra ve Taj son okul sınavlarına çalışırken yaptığı gibi, tanrıları yanına almakla meşguldü. Allegra birçok özel kutsama aldı: bazıları evde, bazıları tapınakta. Annesi ayrıca Mumbai'deki çeşitli akrabalarıyla FaceTiming yapıyor ve bir kuzeninin eşinin teyzesi onları Hindistan'daki en iyi astrologlardan biriyle temasa geçirdi, o kadar ünlü ve saygın ki düzenli olarak televizyona çıkıyor. Bu etkileyici kişi şu anda Allegra'nın doğum haritasını inceliyor. Muhtemelen televizyon arasında

Görünüşe göre. Onlara profesyonel görüşleriyle geri dönecektir.

Bu arada babası, koşu bandının çözüm olduğunu düşünüyor. Endorfin! Allegra koşmadan üç günden fazla geçirirse, babasını arıyor.

Erkek kardeşi Allegra'nın akıl sağlığıyla hakaret edercesine ilgilenmiyor ve bir akşam yemeğe gittiklerinde bıçakları saklıyormuş gibi yapıyor. Allegra'nın çantasında sanki bir akıl hastanesi hastasıymış gibi hap olup olmadığının kontrol edilmesini önerdi.

"Bu bir şaka değil, Taj!" diye bağırdı annesi, ama o gece Allegra onu çantasını karıştırırken yakaladı.

Başka bir gözetleme yerinde dururlar ve Jonny "Atlamayı düşünmüyorsun", değil mi?" diye sorar.

"Evet, öyleyim," diye itiraf ediyor Allegra. "Ama intihara meyilli olduğum için değil. Herkes yüksekteyken atlamayı düşünmez mi? Bir arkadaşım bana bunun bir adı olduğunu söyledi: 'boşluğun çağrısı'. " Bu bir arkadaş değil, deniz ürünleri spesiyalinden sonra onu terk eden eski erkek arkadaşıydı. "Bir Fransız filozofun buna 'olasılığın baş dönmesi' dediğinden bahsetti, yaşamak ya da ölmek arasında seçim yapma özgürlüğüne sahip olmanın insanın aklını başından alması gibi bir şey."

"Akıllı bir arkadaşına benziyor."

"Pek sayılmaz," diyor Allegra ve sonra itiraf ediyor. "Aptal eski erkek arkadaşım."

"Ah," diyor Jonny. "Serseriye benziyor."

Watsons Körfezi'ne doğru giderlerken Jonny boğazını temizler. "Ah! Ben de sana sormak istiyordum!"

Allegra'nın midesi bulanıyor. Adam berbat bir aktör. Söyleyeceği her neyse, yeni hatırladığı bir şey değil, onun için önemli bir şey.

"Ailem kırkıncı evlilik yıldönümü partisi veriyor. Birkaç hafta sonra ve merak ettim de acaba sen benim... artı-birim olmak ister misin? Üzgünüm, bu çok resmi oldu. Gelip tanışmak ister misin? Gelmek ister misin?"

Ev ziyareti! *Ev ziyareti* öneriyor! *The Bachelor*'ın yarışmacıların Bachelor'ın ailesiyle ev ziyareti yaptığı bölümlerini izlemek çok acı verici ve açıkçası kaçırmak imkansız. Bachelor'ın ailesiyle tanıştıklarında, yarışmacılar aşırı derecede yatırım yapıyorlar. Kendilerini aileye katılmış olarak görüyorlar. Geleceklerini görüyorlar! Ama bu geleceği sadece bir kız kazanabilir. En az ikisinin kalbi ulusal televizyonda kırılacak. Bu şekilde reyting alıyorlar.

Allegra gerçek bir panik hissediyor. Kafesli turtta sadece başlangıçtı. Ailesiyle tanışması işi tamamen yeni bir resmi seviyeye taşır. Onun ailesiyle tanışırsa, onu kendi ailesiyle tanıştırmaması beklenenecektir. Anders'e anlatmak zorunda kalacak. Bu işin içinde *olmak* zorunda kalacak. Artık kendini tutmak yok. Artık bu bir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak yok ve bir kez bir şey ifade ettiğinde, o zaman hiçbir kılıfı, hiçbir savunması olmayacak ve o zaman herhangi bir anda, iki kişilik deniz ürünleri spesiyalini sipariş ettikten hemen sonra, "Bu benim için işe yaramıyor" demeyi seçebilir.

Ve bu kadar ezik olan erkek arkadaşıyla bu kadar acı verdiyse, Jonny bunu yaptığında ne kadar acı verecek?

"Oh!" diyor. "Oh, doğru, ne zaman? Yaklaşan birkaç işim var, bu yüzden randevu uygun olmayabilir." Şimdi korkunç, sahte bir yüksek sesle konuşan o.

"Sorun değil," diyor soğukkanlılıkla. "Bunun için endişelenme. Aileyle tanışmak için çok erken. Hem de çok erken."

"Hayır, ben-"

"Sorun yok, Allegra." Onu incitmiş ve utandırmıştır ve midesindeki hastalıklı his ona kalbini korumak için artık çok geç olduğunu söylemektedir. Çoktan aşırı yatırım yapmıştır. Sonuna kadar katılmıştır. Gülü istiyor. Gülü çok istiyor ve evdeki izleyiciler onun adına utanarak elleriyle yüzlerini kapatıyorlar.

"Jonny," diyor. O bir aptal.

Başka yarışmacı yok, Allegra.

Bunu kurtarmak zorunda.

Allegra ayak sesleri duyuyor. Bir koşucu yer kazanıyor.

"Allegra!"

Dönüyor.

Bu Anders. Tepenin zirvesinde, manyak gibi ona doğru koşuyor ve koşucu değil. Formu berbat. Jay bunu onaylamazdı. Kollarını sallıyor.

"Al-leg-ra!"

Bir anda anlıyor. Gönderisini görmüş. Başlıksız bir ufuk çizgisi. Yer: Avustralya'nın en popüler intihar yeri. Ne kadar aptalca. Bunun bir veda paylaşımı olduğunu düşünüyor. Muhtemelen aramaya çalışıyordu ama depresyona girmemek ve kendine zarar vermemek için o anda var olmaya çalıştığından telefonu çantasının dibinde sessizde duruyordu. Doğu banliyölerinde yaşadığı için buraya hızlıca gelebilmiş.

Dev bir köpeği gezdiren bir kadın, Anders'in tersi yönde, Jonny'nin arkasındaki patikadan geliyor. Köpek bir ileri bir geri zikzaklar çizerek çılgınca yeri kokluyor: bir o tarafa, bir bu tarafa. Kadın AirPods takıyor ve bir telefon görüşmesinin ortasında.

"Her şey yolunda mı?" diye bağırıyor Anders yaklaşırken.

Birinci Subay Jonny Summers'ın varlığını fark etmek üzeredir.

Köpeği olan kadın, engelledikleri yoldan sola gitmeye karar verir. Köpeği ise sağa gitmeye karar verir. Allegra, Anders ve Jonny arasında ileri geri bakarken her ikisinin de yolundan çekilmeye çalışır. Bacakları birbirine dolanır. Herhangi bir nesneye ya da kişiye değil. Sadece kendi kararsızlığı. Tökezliyor. Zaman ağır çekime geçer ve düşünmek için yeterince uzun bir süre vardır: *Neden düşüyorsun? Düşmene gerek yok. Durdur şunu. Bunu yapmamayı seç.*

Ama bu imkansız. Kolları çılgınca dönüyor, ayakları aptalca, tokat gibi bir pıtırta çıkarıyor ve bir sonraki şey, yolun kenarındaki çimlerin üzerinde. Ezilmiş sırt çantasının ve içindeki tüm eşyaların etine battığını hissedebiliyor.

"İyi misin?" Jonny onun üzerine eğilerek güneşi engelliyor.

Suyun altındaki bir köpekbalığının gölgesi gibi hissediyor. *Oh, lütfen, hayır. Hayır, hayır, hayır.*

"Allegra!" Anders şimdi oradaydı, hızlı hızlı nefes alıyordu, eğilmişti, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Çok endişelendim! Düşündüm ki-"

"Ben iyiyim." En ufak bir hareket yapıyor ve işte orada: büyük, korkunç bir acı. "Ama sanırım yine sırtımı incittim."

Anders ve Jonny aynı anda "Olamaz," derler.

Hayatının önümüzdeki iki haftasının, büyükannesinin örgü yününden bir yumağın merdivenlerden aşağı yuvarlanması gibi çözüldüğünü ve çözüldüğünü görüyor. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktur ve bu kez başına gelecekleri bilmektedir. Ağrı, uykusuzluk, "ağrı tedavisi", ağrı kesicilerden kaynaklanan kabızlık, buz torbaları, ısı paketleri, müshiller, uzun sıkıcı günler, yavaş yavaş artan iyileşmeler, fizik tedavi randevuları. Artık Jay'le koşu bandında koşmak yok. Jay'i çok özleyecek.

Sırtını ilk kez incittiğinde süreçte bir yenilik vardı. Daha önce hiç önemli bir sağlık sorunu yaşamamıştı. Bu ilginçti! Ancak tüm bunları *tekrar* yaşama düşüncesi ilginç değil, yıkıcı.

Aynen böyle, güzel günü tersine döndü.

Anders, "Seninle burada tanışmak ne güzel Jonny Summers!" diyor imalı bir şekilde, göz kırpmıyor, göz kırpmıyor, dürtüyor, dürtüyor ama Jonny gülümsemiyor. Omuzları kaskatı. Çenesi sabit. Anders sadece tanıdığını sandığı kibirli Birinci Subay Jonathan Summers'ı görecektir. Jonny'yi kaybetti. Artık bir şeyleri kurtarmak için çok geç. Hayatta öyle önemli anlar vardır ki, h e r şeyi berbat ederseniz ikinci bir şansınız olmaz.

Gözlerini kapatıyor ve hardal rengi duvarların üzerine kapandığını görüyor.

Bölüm 91

Anneme Perth'te mutsuz olacağımı bildiğimi söyledim.

Dedi ki, "Cherry! Eğer kendine mutsuz olacağını söylersen, mutsuz olursun! Geleceğini nasıl göreceğini sen *seçebilirsin!*"

Bir falcıdan ziyade kişisel gelişim gurusu gibi konuşuyordu.

"Antarktika'ya taşınacak değilsin ya," dedi Pat Teyze.

"Kesinlikle değil," dedi annem. "Yılın bu zamanı dayanılmaz derecede sıcak olur."

"Bu çok yardımcı oldu Mae," diye iç geçirdi Pat Teyze. "Onun olumlu düşünmesini istediğini sanıyordum."

Ses tonu yumuşaktı ama annem sanki bu çok ağır bir hakaretmiş gibi davrandı.

"Sen kendi işine bak!" Bu çok incitici bir sözdü çünkü ben Pat Teyze'nin olduğu kadar onun da işiydim.

Pat Teyze tepki vermedi. Bir sigara yaktı ve dumanını içine çekti. Mutfak masasındaydık ve annem aniden ayağa kalktı, buzdolabına doğru yürüdü, dondurucuyu açtı, bir torba donmuş bezelye çıkardı ve bir yastıkla kendini boğuyormuş gibi yüzüne bastırdı. Bunu mümkün olduğunu düşündüğümünden daha uzun süre tuttu, sonra bezelyeleri tekrar dondurucuya attı ve odadan çıktı. Yatak odasının kapısının çarpma sesini duyduk.

Az önce gerçek bir sinir krizine tanık olduğumu düşünmüştüm ama Pat Teyze bunun Hayat Değişimi olduğunu açıkladı. "Hayat Değişimi" derken sesini alçaltmadı, çünkü o Pat Teyze'ydi, ama o zamanlar çoğu insan bunu yapardı.

Annem donmuş bezelye yediği gün muhtemelen çok açtı. O zamanlar hala sürekli diyet yapıyordu. Daha önce bahsettiğim Seksi Ananas Diyeti. Greyfurt Diyeti. Limon Suyu Diyeti. Süzme Peynir Diyeti. Lahana Çorbası Diyeti.

Korkunç sindirim sorunları yaşamaya başladı.

"Süzme peynirden başka bir şey yemezsen tabii ki hasta hissedeceksin!" Annem ağrıdan iki büklüm olduğunda Pat Teyze ağladı: şişkinlik, kramplar. Korkunçtu.

Bazen hayatının son yıllarını bir elbise bedeniyle savaşıarak geçirmiş gibi hissediyor.

Sonunda kazandı ama bedeli kabul edilemezdi.

-

Kayınvalidem de taşınma konusunda en az benim kadar üzgündü. Michelle bizimle birlikte Batı Avustralya'ya taşınmak ve yolun karşısında yaşamaya devam etmek istiyordu. Hemen o anda bavullarını toplamaya hazırdı ama kayınpederim hayatın bu şekilde işlemediğini söyledi. Çocukların peşinden dünyanın dört bir yanına gidemezlerdi.

"Bizim yaşamamız gereken kendi hayatlarımız var!" dedi. Michelle, "Hayır, yok." dedi.

Ancak Stephen, oğlunun bizim gitmemiz gerektiği konusunda olduğu kadar onların da kalması gerektiği konusunda kararlıydı.

Havaalanında ailelerimizle vedalaşırken, ağlamaklı bir Michelle çantama daha fazla folyoya sarılı yiyecek paketi koymaya çalışırken, annem çılgın bir Bugs Bunny gibi bir Tupperware kabından havuç çubukları kemirdi.

"Bizim için ne görüyorsun anne?" Umutsuzca umutla sordum.

"Uçağınız kalkıyor." Annem ekrana bir havuç çubuğu doğrulttu.

Bu da yeterince adil. Madam Mae'nin profesyonel yeteneklerini bunca yıl görmezden gelip sonra birdenbire bir öngöründe bulunmasını isteyemezdim.

Perth'e sıcak hava dalgasının ortasında vardık.

"Farklı bir sıcaklık, değil mi?" dedi David. "Sydney'in neminden çok daha iyi."

Sydney'in nemine hayran olduğumdan değil. Şubat ayında Sidney'i sevmem. Ama Perth'de uçaktan indiğimde kendimi önceden ısıtılmış bir fırına girmiş gibi hissettim. Bir türlü nefes alamıyordum. "Boğuluyormuşum gibi hissediyorum," dedim ve David gözlerini devirdi.

Bir çiftte bir kişi bir yere taşınmak istediğinde ve diğer kişi istemeyerek de olsa bu taşınmaya sürüklendiğinde, bazen rakip spor takımlarını destekleyen taraftarlar gibi olursunuz.

David bana Perth'teki hayatımıza bir şans vermediğimi söyledi.

Scarborough Sahili'ne bakan iki yatak odalı bir daire kiralamıştık. Beachside Blue adında altı daireden oluşan bir bloktaydı. Oraya vardığımız gün bizi beline kadar sıyrılmış bir dalış kıyafeti giymiş ve kolunun altında bir sörf tahtası olan bir kadın karşıladı. Adı Stella'ydı, teni bronzlaşmış ve bikini üstü beyazdı. Bizi sıcak bir şekilde karşıladı ve ben de aynı şekilde sıcak olmaya çalıştım, ancak göğüslerini gereksiz yere yüzer buldum.

Stella bize her Cuma gecesi Beachside Blue'nun epik bir çatı partisiyle "patladığını" söyledi. Her daire sırayla "ev sahipliği" yapıyordu, bu da alkol ve müziği sizin sağladığınız anlamına geliyordu. Sakinlerin çoğu Royal Perth Hastanesi'nde çalışıyordu. Kendisi de kadın doğum uzmanı olmak için eğitim alıyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir dalgıçtı! Bu iyi bir haber değil miydi? Çok iyi bir haber. David'in Batı Avustralya Sualtı Kaşifleri Kulübü'ne katılması gerektiğini söyledi. WA'da dalışın efsanevi olduğunu söyledi. Bir sürü gemi enkazı keşfetmişler.

Bu anekdotun en can alıcı noktasını kaçırmış olabilirsiniz: *Zorunlu Cuma gecesi partisi olan bir apartman bloğuna taşınmıştık.*

Çalışma haftamın sonunda güzel kayınvalidemle belgesel izlemek yerine, epik bir çatı katına katılıyor olacaktım.

Parti.

"Orada olacağız!" dedi David.

Yeni dairemizde bizi boğucu bir sıcak karşıladı. Duvarlar göz kamaştırıcı bir beyaza yeni boyanmıştı ve güneş gözlüğüne ihtiyacım olduğunu hissettim. Daire yumuşak, sarkık, soluk kanepeler, pis minderler ve saksılarda yapay bambu bitkileriyle tamamen döşenmişti (çok kullanışlı!). Her şey hafifçe eski sigara dumanı kokuyordu. Normalde sigara dumanı kokusu hoşuma giderdi çünkü bana Pat Teyze'yi hatırlatırdı ama bu mobilyalar doğruca ölmüş bir mülkten gelmiş gibiydi ve mutlu bir yuva olduğunu hissetmedim. Acı hissettim.

"Bu *inanılmaz*!" David göz kamaştırıcı beyaz duvarları ve mutsuz mobilyaları görmezden geldi ve doğruca balkona açılan cam kapılara yöneldi.

"İnanılmaz bir şey," dedim. Hâlâ haftalık parti fikrini sindirmeye çalışıyor ve sıcak havadan yüzeysel yudumlar alıyordum. Ev sahipliği sırası ne zaman bize gelecekti? Hangi alkolü sağlayacağımızı nasıl bilecektik? Ben ne giyecektim?

David dedi ki, "Cherry, senin neyin var? Burası cennet. Şu anda gerçekten cenneteyiz."

İnanılmaz bir manzaraydı. Herkes öyle düşünürdü. Wahroonga'nın serin yeşil gölgelikleri için şimdiden evini özlemeyen herkes. Beyaz kumlarla çevrili Hint Okyanusu'na bakıyorduk. Su, kıyıya yakın tropik turkuaz mavisiydi ve ufka ulaştıkça giderek koyulaşıyordu.

"Şu deniz esintisini hissedin," dedi David.

Yapamadım. Sanki o deniz esintisi sadece onun içindi.

David uzanmak isteyip istemediğimi sordu. En azından yatak yepyeni görünüyordu. Ben dinlenirken, Stella'nın önerdiği tüplü dalış kulübüne katılmak için "kurşunu ısırabileceğini" ve hemen şimdi dışarı çıkabileceğini söyledi.

Stella'nın adını söyleme şekliyle ilgili bir şey bana gizli bir tehlike hissettirdi, tıpkı büyükannemin bebeği ve

Yılan.

"Belki de tüplü dalışı öğrenmemin zamanı gelmiştir." dedim.

Tüplü dalış yapmak gibi bir isteğim yoktu. Her zaman güçlü bir yüzücü olmuşumdur ve okyanusu severim, ancak denizin *altını* keşfetmeye kendimi hiç mecbur hissetmemiştim.

Ama bunu yapmaya hazırdım. Tıpkı Jack'in benim için hava deliğine atlamaya hazır olduğu gibi.

David dedi ki, "Bunun sana göre olduğunu sanmıyorum Cherry. Sen bir hava domuzu olursun."

Anlamamıştım. Hava domuzunun ortalamanın çok üzerinde hava tüketimi olan bir dalgıç olduğunu açıkladı. Dalış arkadaşınızın bir hava domuzu olmasını asla istemezsiniz çünkü dalış süreniz kısalmır.

"Ama ortalamadan daha fazla hava kullanacağımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Oh, tatlım, yaparsın! Gergin olduğunda böyle nefes alırsın!" Nefes alışımı taklit etti, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sanki kendimin gizlice çekilmiş görüntülerini izliyor gibiydim.

David, "Seni o iğrenç fondü partisine girerken ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Sana bir kese kağıdı getirmem gerektiğini düşünmüştüm."

Mahcubiyetim yüzümden okunuyor olmalı ki, "Merak etme Cherry, çok tatlı, çok seksi, göğsünü kabartmayı çok iyi biliyorsun. Şu anda bunu yapıyorsun."

"Berbat bir parti değildi," dedim soğuk bir ifadeyle. "Harika bir partiydi."

-

Perth'te dalgıç olmadım.

Bir içici oldum.

Bölüm 92

"Tazmanya'ya taşındığını ve bir yılığına çalışmayı bıraktığını duydum!" Leo'nun annesi telefonda, yersiz bir neşe saçıyor.

"Anne, gerçekten öyle olduğumuzu sanmıyorum, bu sadece Neve'in aklına gelen bir fikir," diyor Leo. "Bunu sana asla söylememeliydi. Ayrıca, Tazmanya'ya taşınısak bile, yine de bir iş bulmam gerekecek."

Keyifli bir kendini beğenmişlikle şişiniyor: bu kesin bir evlilik kabahatidir. Ülkedeki bütün mahkemeler aynı fikirde. Karısı bu *olası* plandan annesine asla bahsetmemeliydi.

Pazar öğleden sonra geç bir saat. Şu anda Neve ve çocuklar sahilde. Leo onlara katılmayı çok istediğini ama muhtemelen bazı işlere yetişmesi gerektiğini söylemişti. Kimse "Hadi ama baba." demedi. Kimse "Hiç gelmiyorsun!" diye sızlanmadı. Havlularını omuzlarına attılar ve ılık bahar kokulu havaya çıktılar. Gidebilirdi, ama o zaman bu gece çok geç yatacağı ve eğer bir tür seks hayatı istiyorsa, ki evet, istiyor, karısıyla aynı saatte yatmak yardımcı olur. Hayatındaki her karar bir uzlaşmadır.

"Arkadaşım Priscilla'nın damadı tam olarak sizin planladığınız şeyi yaptı, bir yıl işten izin aldı," diyor annesi. "Priscilla bunun evliliğini kurtardığını söyledi."

Bir yıl boyunca çalışmamayı göze alabilen bu insanlar kim? Annesine sormayacak çünkü annesi ona anlatacak. Priscilla'nın ailelerine nasıl bağlandığına dair uzun bir hikaye olacak. Priscilla'nın kızıyla kısa bir süre çıkmış olması da mümkün.

"Keşke Neve bundan bahsetmeseydi." Bunun neden gerçekleşmeyeceğine dair tüm nedenleri düşünür. "Çocuklar buraya yerleşti. Arkadaşlarını özlerler."

"Yeni arkadaşlar edinecekler," diyor annesi sakın sakın. "Ve eve döndüklerinde arkadaşları onları bekliyor olacak."

"Anne, bu-"

"Evet, bu sadece bir fikir. Anlıyorum. İlerlemiş yaşıma rağmen bunu anlayabilecek kapasitedeyim. Umutlarım tükenmiş değil. Gerçi Neve doğum günün için burada olma ihtimalin olduğunu söyledi, ben de yeni Japon restoranında yer ayırttım."

"Neve seninle *randevular* hakkında mı konuşuyordu? Ne, uçuşumuzu mu ayarladı?"

Bu çok saçma. Sadece bu fikri değerlendirmeyi kabul etti. Bir hevesle binlerce kilometre öteye gidemezsin. Leo'nun varsayımsal bir soruya verdiği cevaba dayanan bir heves, ki burada fantastik önkabullerden biri de "paranın önemli olmadığı".

"Tabii ki uçak rezervasyonu yapmadı," diyor annesi. "Umarım bahçem o zamana kadar hazır olur. Peyzaj bahçıvanım işe başladı ve sonra ortadan kayboldu. Keşke ona peşin ödeme yapmasaydım."

Leo kafası patlayacakmış gibi hissediyor. "Ne? Lütfen bana onun bilgilerini ver anne. Onu hemen arayacağım."

Yaşlı bir kadından bu şekilde faydalanmak korkunç bir şey. En azından Neve ona kehanetten bahsetmemiştir ve annesi tesadüfen "Ölüm Kadını" hakkında bir şeyler okumuş olsa bile, Leo'nun o uçuşta olduğundan habersiz olmalıdır, çünkü hiçbir şey söylememiştir.

"Hayır, hayır, ona birkaç hafta daha vereceğim. Sanırım aile içinde bir hastalığı vardı. Eğer gerçekten ortadan kaybolduysa ekipmanlarını eBay'de satabiliriz" diyor annesi. "Kar edebilirim. Gitmeliyim hayatım, çabuk konuş, çocuklara Tazmanya'ya taşınmayı kabul ederlerse onlara yüz dolar vereceğimi söyle. Her birine! Ama kuzenlerine söylemesinler."

"Onlara rüşvet vermiyoruz."

"Ellerin temiz! Rüşveti veren benim. Güle güle, hayatım!"

O gitti. Leo bilgisayar ekranına döner.

Neve bu varsayımsal hareket için "bir teklif hazırlıyor". "Rakamları hesaplıyor." Leo'nun kırk üç yaşına geldiğinde bir iş kazasında ölmemesi için doğum gününe kadar onu işsiz bırakmayı planlıyor. Leo, Neve'in istifa mektubunu çoktan hazırlamış ve imzasını bekliyor olabileceğinden şüpheleniyor.

Tüm bunların olmasına izin mi vermeli? Çok saçma.

Bilgisayarına yapıştırdığı nota bakıyor.

Rod Van Blair ve bir telefon numarası, Neve'in el yazısıyla.

Kimi arayacağını biliyorum, Leo.

Bunu düşünmek zorunda değildi. Doğru bildiğinden emin olmak için kontrol etmedi. Yıllardır Rod hakkında konuşmamışlardı ama sanki her ikisinin de aklında hep o vardı.

Rod, Leo'nun otuzuncu doğum günü partisine gelmediğinde ailesinin ne kadar şaşırdığını hatırlıyor.

"Rod nerede?" diye sordu, partideki takım elbiseli ve kravatlı tek erkek olan babası, Leo'nun omzunun üzerinden bakarken.

"O burada değil baba. İrtibatı kaybettik."

Böyle söylenir. Bir arkadaşlık sona erdiğinde "ayrıldık" demezsiniz. Aile üyelerinden biri değilse "aramız bozuk" demezsiniz. Sanki arkadaşınızı dikkatsizce kaybetmişsiniz gibi, sanki bu hayatınızın en büyük başarısızlıklarından ve pişmanlıklarından biri değilmiş gibi "irtibatı kaybettik" dersiniz.

Leo o zamana kadar Rod'u iki yıldır görmemişti. Onsuz otuzuncu yaş günü partisi verdiğine inanamıyordu. Partiden hiç hoşlanmamıştı ve o zamandan beri parti vermeyi reddediyordu. Partiler zaten çok stresliydi.

"*Ne yaptın?*" dedi annesi. "Teması kaybetmedin. Ne oldu?"

Olanları ailesine hiç anlatmadı.

Çocuklar bazen düğün fotoğraflarına baktıklarında Rod'u soruyorlar. Rod onun sağdııcıydı ve resepsiyonda birlikte çekilmiş fotoğrafları var; kollar birbirlerinin omuzlarına dikkatsizce dolanmış, kravatlar eğri büğrü, gömlekler ve saçlar dağınık, genç ve çizgisiz yüzler.

"Sadece eski bir arkadaş," dedi Leo. "İrtibatı kaybettik." "Bunu neden yaptın?" diye sordu Bridie.

Evet, bunu neden yaptı?

Leo ve Rod Sydney Üniversitesi'ndeki ilk günlerinde tanışmışlardı. İkisi de İnşaat Mühendisliği bölümünde Mühendislik Lisansı (Onur) eğitimi alıyordu. İkisi de Sydney'de okula gitmemişti, bu yüzden diğer öğrenciler avluda arkadaşlarının isimlerini bağırdıklarında ikisi de kendilerini yabancı gibi hissetmişti. Rod Victoria bölgesinden, Leo ise Tazmania'dan geliyordu, bu yüzden muhtemelen ikisi de kendilerini taşralı hõdükler gibi hissediyorlardı, her ne kadar ikisi de o zamanlar bunu inkâr etse de.

Sonunda üniversite yakınlarında bir teras evini paylaşmaya başladılar. Rod, Leo'ya nasıl köri yapılacağını öğretti. Leo, Rod'a nasıl çamaşır yıkanacağını öğretti.

Rod squash oynuyordu ve squash arkadaşlarından biri Leo ile de arkadaş olmuştu. Ve o arkadaşının yirmi birinci yaş gününde Leo'nun gözüne Cartier marka saat takan karışık saçlı bir kız ilişti. Yani Leo tüm hayatını Rod'a borçlu.

Yirmi sekiz yaşındayken ve on yıldan uzun bir süredir birbirlerinin en iyi arkadaşıyken Rod, Rod'la sürekli olarak duyması acı verecek kadar küçümseyici bir şekilde konuşan güzel bir kadına aşık oldu. Kadının kötü kalpli bir cadı olduğu herkesçe biliniyordu, ama Rod ona vurulmuştu, bu da Neve'in o zamanlar söylediği gibi, durumun hassas bir şekilde ele alınması gerektiği anlamına geliyordu. Leo parmak uçlarında yürümeye çalıştı. Aylar boyunca ipuçları verdi. Hafifçe, "Bazen seni eleştiriyor gibi görünüyor, dostum," dedi. Ama hiçbir şey işe yaramadı ve ilişki bir yılı aşkın bir süre devam etti ve Leo, kadının Rod'un can damarlarını emişini izlemek zorunda kaldı; Rod giderek gerçek Rod'dan uzaklaşıyor ve daha çok kendisinin solgun, endişeli, şüpheli bir versiyonuna benziyordu,

Bu yüzden bir gece barda Leo sabrını kaybetti. Bunu aşkından yaptı! Ama içkiyi fazla kaçırmıştı ve en talihsiz büyük kardeş eğilimleri ortaya çıkmıştı ve Rod savunmacı bir küçük kardeş gibi karşılık vererek Leo'yu kıskanç olmakla suçladı ki bu Leo'nun *karısına* yapılmış bir hakaretti. Leo'nun kıskanması için hiçbir neden yoktu! Rod *onu* kıskanmalıydı! Lord Nelson Oteli'nin dışında bir bağırış çağırış kavgasına tutuştular. Göğüs itişip kakışmalar, küfürler, kıpkırmızı olmuş suratlar ve bir güvenlik görevlisinin "Hey! Siz ikiniz! Kesin şunu!" Bu anı Leo'yu hala hasta hissettiriyor.

O gece barda bulunan bazı insanlar Leo'nun haklı olduğunu, bazıları ise haklı olmadığını söyledi. İttifaklar kuruldu. İttifaklar yardımcı olmadı, sadece yangını körükledi.

Neden ertesi gün telefon edip özür dilemedi ve bu işi bitirmedi? Rod o arkadaş grubunda önemli olan tek kişiydi, geri kalanların hepsi yol kenarına düşmüştü. Rod Neve'i seviyordu; Leo'ya kıskanç diyerek onu aşağılamıyordu. Öfkeleniyordu. Gerçekten kötü bir ilişki yaşıyordu ve ihtiyacı olan şey Leo'nun desteği ve anlayışındı.

Ancak bu durum uzadıkça daha da imkansız görünüyordu. Leo kendine romantik partnerinle rahatsız edici duygusal konuşmaların yeterince kötü olduğunu, *arkadaşlarıyla* bunlara katlanmana gerek olmadığını, hayatın çok kısa olduğunu, buna gerek olmadığını, vesaire, vesaire söyledi. Leo kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Rod hayatını o kadınla harcamak istiyorsa, öyle olsun, ama onun etrafında olamazdı.

O zamandan beri konuşmadılar. Leo, Rod'un sonunda zalim, zehirli kız arkadaşından ayrıldığını (Leo sadece beklemeliydi), kişiliğini yeniden bulduğunu, Victoria'ya geri döndüğünü ve görünüşe göre kötü bir cadı olmayan başka biriyle evlendiğini duydu. Üç çocuğu oldu. Mühendislikten ayrılmış ve küresel bir seyahat şirketinde çalışmaya başlamış. Leo yıllardır başka bir şey duymadı. Kulaktan kulağa yayılan haberler artık yok.

Bazen çok fazla arkadaşı olmamasının ("*hiç arkadaşı yok*" diyor Neve, bu kaba ve doğru değil - arkadaşları var, sadece herkes çok meşgul) nedeninin Rod'la olanlardan duyduğu utanç olup olmadığını merak ediyor. Bazen bu onu hala şok ediyor. Rod'un düğününde sağdıç olmadığına inanamıyor. Birbirlerinin çocuklarını tanımadıklarına inanamıyor.

Rod'a öleceği söylense Leo'yu arar mıydı? Leo arayacağından oldukça emin. Ve Leo yıkılırdı. Rod için, kendisi için ve boşa harcadıkları zaman için.

Ya da belki Rod onu zar zor hatırlıyordur. "Kim olduğunu söylemiştin?" diyebilir. İnsanlar değişir. Geriye gidemezsiniz, sadece ileriye. Okul buluşmalarındaki o yapmacık, garip konuşmalar gibi birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri olmayabilir, herkes "*Hayır, ama ben artık farklıyım*" diye düşünür.

Post-it notunu bilgisayardan çıkarıp elinde buruşturarak küçük bir top haline getirdi. Neve onun hayatına karışmamalı, annesini bu şekilde aramamalıydı. Ama sonra notu masasının üzerinde düzleştiriyor, telefonundaki numaraları tuşluyor ve bunu yapmayı kabul ettiğini hatırlamıyor, ama görünüşe göre ediyor, suyun derinliğini kontrol etmeden bir uçurumdan aşağı koşuyor.

Fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan telefon açılır. "Alo, ben Rod."

Biraz kaba, Leo'nun hatırladığından biraz daha derin, ama esasen hala Rod: babasının Hollanda aksanından sadece küçük bir ima. İnanılır gibi değil. Rod hala var. Bunca zamandır Rod hep bir telefonun diğer ucundaydı. Bu kadar kolay ama yine de Leo metafiziksel olarak imkansız bir şey yapmış gibi.

Leo diyor ki, "Merhaba, Rod. Bu... Düşündüm de... şey. Leo."

Uzun bir duraklama olur. Çok uzun bir duraklama.

"Leo Vodnik."

Bu sefer Rod güler. "Kim olduğunu biliyorum, Leopold."

Gülüşü Leo'yu zamanda geriye fırlatır. Rod'un körili tavuğunun kokusunu alabiliyor, eskiden içtikleri Carlton Draft birasının tadını alabiliyor,

Oturuş şekli bile, gevşek ve kambur, sandalyesinde geriye doğru eğilmiş, ona Rod'un arkadaşı olduğu zamanlardaki Leo'yu hatırlatıyor. Ayaklarını masasının üzerine koyar.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor Rod. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Leo. "Her şey yolunda. Senden ne haber? Çok şey yaptın mı?" Çünkü bunu nasıl oynadıklarını, nasıl bir komedi sahnelemek üzere olduklarını görüyor. Hiçbir şey olmamış, hiç zaman geçmemiş gibi davranacaklar.

Ama sonra Rod farklı, acil bir ses tonuyla, kötü şeylerin olabileceğini ve olduğunu öğrenmiş yaşlı bir adamın ses tonuyla, "Lütfen bana ölmediğini söyle, Leopold," diyor.

"Hayır," diyor Leo. Düşüp sırtını incitmeden önce ayaklarını tekrar yere koyuyor - Oli'ye hep böyle oturmamasını söylüyor. "Ben ölmüyorum. Pekala." İç çekiyor. Uçaktaki kadını, o soluk mavi gözleri, garip bir şekilde tanıdık gelen broşu görüyor. "Bir medyuma göre ben _."

Durur, çünkü birdenbire kadının broşundaki sembolün ne anlama geldiğini hatırlar. Sadece Rod Van Blair, kimsenin kullanmadığı bir isim olan "Leopold"u söyleyerek, bu belirsiz, özel anıyı bilincinin kristalleşmiş katmanlarından çıkarabilirdi.

"Uzun hikâye." diyor.

"Dinleyelim bakalım," diyor Rod kolayca, sanki salaş teraslarındaki oturma odasının zemininde oturuyorlarmış, yanlarında küçük bir torba ot ve yerde aile boyu bir pizza kutusu varmış gibi.

Her şey değişmiştir ve hiçbir şey değişmemiştir. Leo, kaybettikleri zaman için korkunç bir pişmanlık ve tekrar sahip olacaklarını umdukları zaman için tatlı bir rahatlamayla doludur.

Telefonunu sertçe kulağına bastırıyor. "Sesini duymak çok güzel, dostum."

Leo'nun bağlantılarının kesilip kesilmediğini merak etmesine yetecek kadar uzun bir duraklama daha olur ve sonra Rod, sesi biraz sıkışık bir şekilde, "Aynı şekilde," der.

Bölüm 93

Sizi sevmeyen ama vücudunuzu seven biriyle evli olmak garip bir deneyim.

Bunu tavsiye etmiyorum.

Bunu anlamam uzun zaman aldı. David'in kendisi hakkında bunu anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Muhtemelen bu onun için de iyi değildi. Belki de duygularına direnmeye çalıştı. Belki de her sabah uyandığında kendi kendine "*Onu sinir bozucu bulmayacağım*" diyordu, tıpkı *benim* her sabah uyandığımda "*Sinir bozucu olmayacağım*" diye düşündüğüm gibi.

Bence bu tür bir ilişki ancak bedeninizi tam olarak yaşayabilecek kadar genç olduğunuzda mümkün. Yaşlandığınızda kendiniz ve fizikselliğiniz arasında daha fazla ayrım oluyor. Bedeniniz sizi yarı yolda bırakıyor, gıcırıyor, çatlıyor ve ağrıyor, çoğu zaman yabancı hissettiriyor, ama o zamanlar benim bedenim bendim, onun bedeni de oydu ve bedenlerimiz birbirini seviyorsa bu yeterliydi.

Tabii ki öyle değildi.

Asla zalim değildi. Belki duygularını daha *açık* bir şekilde ifade etseydi, temel gerçeği daha erken anlayabilirdim: *Bu adam benden hoşlanmıyor.*

Sizden çoğunlukla belirsiz bir şekilde hoşlanmayan biriyle yaşadığınızda, kendinizden de hoşlanmamaya başlarsınız, özellikle de benim gibi, en azından kişiliğimle ilgili özsaygısı hiçbir zaman yüksek olmamış biriyseniz. Farklı bir insan, daha güçlü bir insan, benlik duygusunun Perth'in sert rüzgarlarında kum taneleri gibi savrulup gitmesine izin vermezdi.

Perth dünyanın en rüzgarlı şehirlerinden biridir.

Bazen, Şimdi bile, sıcak ve kuru bir rüzgâr hissettiğimde, hayatımdaki o tuhaf dönem, tıpkı bir kokunun anlık bir anı yaratması gibi, bölük pörçük parçalar halinde bana geri geliyor.

Beachside Blue'da yaşamak biraz bir tarikatta geçirilen zamana benziyordu. Sakinler olarak kendi kültürümüz, kendi geleneklerimiz ve uygulamalarımız vardı. Kimsenin çocuğı yoktu ve herkes yirmili yaşlarındaydı ve başka bir yerden gelmişti. Ailelerimiz ve çocukluklarımız çok uzaktaydı.

Cuma gecesi çatı partileri tören gibiydi: yoğun ve rüya gibiydi.

Gün batımından hemen önce başladılar. Etrafımızda gökdelenler yoktu. Gökyüzü ve deniz bizimdi ve alkol güneşin batışıyla aynı anda kanımıza karıştı.

Doğı kıyısında büyürken Pasifik Okyanusu üzerinde soluk pembe-mavi gün doğumları görmüştüm ama Hint Okyanusu üzerinde batan güneşin senfonik ihtişamına hiç tanık olmamıştım. Renkler gökyüzüne dökülen boyalar gibi yayılırken o çatıda olmak hem duysal hem de ruhani bir şeydi, Tanrı tarafından harap edilmek gibiydi.

Bu küfürlü söz için özür dilerim büyükanne, ama öyle hissettim.

Belki de sadece sarhoşluktu, çünkü benden önceki pek çok isteksiz parti katılımcısı gibi ben de kendimi garip hissetmenin çözümünün mümkün olduğunca çabuk, mümkün olduğunca çok içmek olduğunu keşfettim. Sadece gariplik ortadan kalkmakla kalmadı, David beni bu şekilde daha çok tercih etti. İçki içmek kişiliğimi geliştirdi. O kadar gergin değildim.

Perth'e taşınmadan önce çakırkeyif olmuşum ama hiç sarhoş olmamıştım. Bir odanın dönebileceğini bilmiyordum. Bacaklarınızın her yerinde açıklanamayan morluklarla ve hafızanızda kabus gibi siyah noktalarla uyanabileceğinizi bilmiyordum.

Bacardi ve kola, votka ve portakal, Tequila Sunrises ve Harvey Wallbangers içerdim. Galliano o zamanlar büyüktü. Tek yiyecek

patates cipsi ve kraker torbalarıydı. Her zaman bol miktarda bira, ucuz şarap vardı, alkolsüz içecek ve su yoktu. O zamanlar şimdiki gibi su içmezdik. Çoğu insan sigara içerdi. Uyuşturucu vardı. Ev sahibinin bunları sağlaması gerekmiyordu, ancak birileri her zaman iyi kalitede bir şeyler bulundururdu, çünkü sakinlerin çoğu tıp uzmanıydı. Ben uyuşturucuyla uğraşmadım; alkol işimi görüyordu.

Uzun zamandır terk edilmiş bir bahçe yatağının gri toprağına sanki onları ekiyormuşuz gibi sıra sıra boş şişe ve teneke kutuları batırdık. Üç boş Eskie bir duvara dizilmişti ve ev sahipliği sırası size geldiğinde onları buz ve alkolle doldurmanız gerekiyordu. (Şimdi çok aptalca geliyor ama o zamanlar çok önemli geliyordu: alkolün bu hayati küratörlüğü).

Önceki sakinlerden biri terasın kenarına renkli Noel ışıkları asmıştı, böylece gece karardığında insanların yüzleri rengarenk oluyordu. Birinin eski taşınabilir kaset çaları sürekli olarak güvertede dururdu ve eğer ev sahibiyseniz gece için DJ olurdunuz ve yanınızda bir dizi kaset getirirdiniz.

Dans vardı. Bildiğiniz gibi ben dans edemem ama yeterince sarhoş olduğumda doktorlardan birinin bana "büyüleyici" dediği bir şekilde sallanabiliyordum.

Çok fazla flört vardı. David diğer erkeklerin bana ilgi göstermesinden hoşlanıyordu. Bana insanların avuç içlerini okumamı söyledi ve ben de okudum. En azından okuyormuş gibi yapıyordum. Gölgeyi ışıktaki avuç içlerini asla gerçekten göremezdim. Bir gece Stella ve ben öpüştük, partnerlerimiz ve diğer herkes tarafından alkışlandık. Hoşuma gitmemişti. Tadı simit gibiydi. Krakerleri hiç sevmemişimdir.

Çok sıcak gecelerde ayaklarınızı serinletmek için plastik bir çocuk havuzu vardı, ya da eğer isterseniz, kayarsanız veya itilirsanız tüm benliğinizi. Çok soğuk gecelerde bir galon bidonda ateş yakardık.

İnsanlar balkonun alçak tuğla kenarına oturmuş, sırtlarını denize dönmüşlerdi. Korkuluk yoktu. Artık buna asla izin verilmeyecekti. Belaya davetiye çıkarıyordu. İki kişinin düştüğünü tekrarlayan bir şekilde görüyordum. Biri

diğerinin tişörtünün kolunu tutuyor. İkisi de gecenin içinde kayboluyordu. Ne kadar sarhoş olursam, bu imgelem hakkında o kadar çok konuşuyordum. Herkes annemin "ünlü" bir falcı olduğunu biliyordu, bu yüzden Cherry'nin ölümleri öngördüğü bir şakaydı, bu da erkeklerin dengelerini kaybetmiş gibi davranmalarına, vücutlarını cesaret edebildikleri kadar geriye eğmelerine, kadınların çığlık atmasına ve bunu daha da fazla yapmalarına neden oldu.

O partileri seviyor muydum yoksa nefret mi ediyordum?

Net değil. Her biri bir ateş rüyası gibiydi. Sanırım basit cevap, onları hem sevdiğim hem de nefret ettiğim.

Her partinin sonunda David ve ben merdivenlerden dairemize iner, yatağa düşer ve seks yapardık. Hiç bayatlamazdı. Genellikle çok öfkeli bir seksti. Dürüst olmak gerekirse ve bir kez daha kaba olduğum için özür dilerim, ne kadar kızgın olursak o kadar iyi oluyordu. Sanki birbirimizi bilmem ne için cezalandırıyorduk. Partideki davranışlarımız için mi? Farklı insanlar olmadığımız için mi? Sinir bozucu alışkanlıklarımız için mi?

Sinir bozucu olduğumu biliyorum.

Örneğin, el çantamda bir şey aradığımda, kayıp eşyayı bulmak için başımı çantanın içine doğru eğdim ve bunu yaparken "züppe yaşlı bir kadın" gibi göründüm. Hapşırdığımda şöyle gıcırıltılı bir ses çıkarıyordum: eee! eee! eee! Kimse böyle hapşırmamalı. Dişlerimi temizlerken diş fırçamı leğenin kenarına birkaç kez vururdum. Bir kere yeterliydi. Okyanusa koşarken kollarımı tavuk kanadı gibi havaya kaldırdım. Bu beni dengesiz gösteriyordu. Her sabah uyandığımda ortalama bir insandan çok daha sık boğazımı temizlerdim. Apartman kapısını kilitlediğimde her zaman hangi yöne çevireceğimi unuturdum ve bu nedenle doğru yönü hatırlamadan önce yanlış yöne çevirirdim ve buna tanık olmak sinir bozucuydu. Müzik zevkim ve aslında tüm popüler kültür biçimleri sıkıcı bir şekilde ana akımdı, iç çamaşırlarım yeterince seksi değildi, hazırcevaplığım yeterince esprili değildi. Bazen komik olmaya çalışıyordum ve

Değil. David espriliydi. Ben değildim. Asla esprili ya da komik olmaya çalışmamalıydım. Bu kendim ve herkes için utanç vericiydi.

Devam edebilirim, ama
etmeyeceğim. Tanrım.

Şimdi anlıyorum ki David'in hoşnutsuzluğu birçok kez oldukça açık bir şekilde dile getirilmiş! Ya da belki de bunlar her ilişkide normal olan ufak tefek tartışmalardı ve bunca yıl sonra bunları hatırlıyor olmam benim aşırı hassas doğamın bir kanıtı, ki bu da can sıkıcıydı.

Beni çok seven annemin de sabahları boğazımı gıcırdatmamdan rahatsız olduğunu biliyorum, ama rahatsızlığı hiçbir zaman asit gibi bir aşağılamaya dönüşmedi.

Wahroonga'daki ilk yılımda hapşırdığımı, diş fırçama dokunduğumu, boğazımı temizlediğimi, komik olmaya çalıştığımı ve bunun gibi şeylerin neden ortaya çıkmadığını merak edebilirsiniz. Sanırım bunun ailesiyle bir ilgisi vardı. David ailesini severdi, ailesi de beni severdi. Dolayısıyla ben daha sevimliydim. Wahroonga'nın yeşil ışığından çıkıp Perth'teki beyaz duvarlı apartman dairesinin açık ve şiddetli ışığına girdiğimizde David beni daha net görebiliyordu.

Boş ver. O kadar da kötü değildi. Yeni işimden çok memnundum! Avustralya Vergi Dairesi'nin Perth şubesinde bir iş buldum. Çoğunluğu erkeklerden oluşan bir ekipte veri eşleştirme alanında çalıştım. İlginçti çünkü-

Pekala.

Muhtemelen sadece *benim için* ilginçtir. Devam etmeyeceğim. Çatı katındaki partilerden birinde birine veri eşleştirmeyi çok kısa ve öz bir şekilde anlattım ama David zavallı adamın benden uzaklaşmak için can attığını ve çok sıkıldığını söyleyebilirdi.

Cuma gecesi içki içmek Cumartesi gecesine, Pazar gecesine ve nihayetinde her geceye sızdı. Bir gün bile işimi aksatmadım, ama David dalışa çıkıp büyüleyici gemi enkazlarını keşfederken ben sık sık bütün hafta sonlarını uyuyarak geçiriyordum. Stella onun dalış arkadaşı oldu. Stella

hava domuzu değildi ve normal bir insan gibi nefes alıyordu. Eminim o göğüsler kaldırma kuvvetine yardımcı olmuştur.

Sık sık çakırkeyif ya da sarhoş olduğum için doğum kontrol hapımı sürekli unutuyordum ve bir gün David'e hapi tamamen bırakabileceğimi ve bebek sahibi olmayı deneyebileceğimizi söyledim.

David çok heyecanlanmıştı. Ona söylediğimde bana nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum. Bu bana doğru kararı verdiğimi gösterdi. Bu evliliğimizi kurtaracaktı. O anda beni tekrar sevdiğini görebiliyordum. Yine o olmuştu. Yine bizdik.

Bildiğiniz gibi ben çocuklarla pek ilgilenmezdim ama David onlara bayılırdı. Otobüste bebeklere gülümserdi. Kafelerde yeni yürümeye başlayan çocuklarla konuşurdu.

Bebek doğduğunda onu seveceğimi varsaydım. Bebeği zor bir denklemdeki eksik değişken olarak gördüm. Bir bebek David'in beni sevmesini sağlayacaktı. Bir bebek bana annemi ve teyzemi getirecekti. Bir bebek bana kayınvalidemi ve kayınpederimi getirecekti.

Aylar geçti ve ben hamile kalmadım.

İçmeye devam ettim. Radyoda gebe kalmaya çalışırken içki içilmemesi konusunda kamu spotları yoktu. İnsanlar fetal alkol sendromunu biliyordu, bu yüzden planım ilk adet dönemimi kaçırdıktan sonra içmeyi bırakmaktı. Dürüst olmak gerekirse, içkiyi bırakmak için bir bahanem olduğu için rahatlamıştım. Sürekli yorgunluğumun ve düşük seviyeli depresyonumun nedeninin içki içmem olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım, ancak içkiyi bırakmak aklıma gelmiyordu.

Hamilelikten kaçınmayı bırakıp hemen hamile kalmayan her kadın gibi ben de şaşırıyordum. Her ay hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum, çünkü her zaman küçük bir rahatlama hissi vardı, ama şaşkındım.

Bir yıl sonra David, sorunumun ne olduğunu anlamak için bazı testler yaptırmam gerektiğini söyledi. Cuma gecesi partilerinden birinde, kadın doğum okuyan Stella'nın söylediğine göre, aslında adam

daha kolay ve daha az invaziv bir test olduğu için ilk olarak kontrol edilmelidir.

İşte o zaman David'in sperm sayısının sıfır olduğunu öğrendik. Hamile kalma şansım sıfırdı.

David hayatı boyunca hiçbir sınavda başarısız olmamıştı. Hiçbir şeyde başarısız olmamıştı. Kalbi hiç kırılmamıştı, sevdiği hiç kimseyi kaybetmemişti, bir evcil hayvanını bile. Annesi David'in yürümeyi öğrendiğinde hiç düşmediğinde ısrar etti. Michelle bunun çok komik olduğunu söyledi, ayağa kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı.

Rahatlatmak için ona dokunmaya gittim. Elimi savurdu.

Çok öfkeliydi. Hiçbir başa çıkma mekanizması yoktu. Bunun için beni suçlamayı çok istediğini görebiliyordum ama bunu yapmak için mantıklı bir nedeni yoktu.

"Bana *acımıyor* musun?" dedi.

Ve sonra aklına geldiğini gördüm: kızmak için bir neden. Dedi ki, "Eminim rahatlamışsındır. Zaten hiç çocuk istemedin. Baashir'in partisinde o kadına söylediğini duydum."

Şok olmuştum. Bu konuyu daha önce hiç açmadığına inanamıyordum.

"Eğer çocuk istiyorsan ve benim istemediğimi düşünüyorsan neden benimle evlendin?" dedim.

Cevap vermedi. Yüzmeye gideceğini söyledi ve beni yanına davet etmedi.

Onu balkondan, omzunda kırmızı bir havluyla, başı alışıık olmadığım bir şekilde eğik, çalılık kum tepelerinden denize doğru yürürken izledim ve kalbim onun için kırıldı, ama aynı zamanda bana çocuk sahibi olmakla ilgili duygularımı hiç sormamasının nedeninin duygularımın hiçbir zaman özellikle konuyla ilgili olmaması olduğunu anladım.

İçeri girdim çünkü telefonumuz çalıyordu.

Pat Teyze annemin hasta olduğunu ve aylardır doktora gitmeyi reddettiğini söylüyordu. Pat Teyze hemen Sydney'e dönmem gerektiğini söyledi, çünkü annem kendi

kartlar ve kararlılıkla ölüyordu ve Pat Teyze o kadar kızgındı ki onun kanlı boynunu sıkabilirdi.

Bölüm 94

Ethan otuz yaşında ve hâlâ hayatta. Her gece yatağa giriyor ve düşünüyor: Hala buradayım, bayan!

Bir ay geride kaldı. On bir ay kaldı.

Arkadaşlarının çoğu bu konu hakkında konuşmayı bıraktı. Ona kendini savunma hediyeleri veren iş yerindeki kadınlar artık özellikle endişeli görünmüyorlar.

İnternetteki tüm konuşmalar da yine durulmuş gibi görünüyor. Daha önce de dünyanın bir haberden sonra başka "bomba" gelişmeler olmadan ne kadar hızlı hareket ettiğini fark etmişti. Akışı kayıp bir kişi, bir cinayet ya da bir skandalla ilgili haberlerle dolup taşıyor ve sonra hiçbir şey olmuyor ve bir gün şöyle düşünene kadar farkına bile varmıyorsunuz: Bekle, o kayıp kişiyi buldular mı?

Muhtemelen değil.

Endişeli uçak arkadaşı unutmamış. Leo, Ethan'ın doğum gününden bu yana her dört ya da beş günde bir kontrol ediyor, bu güzel, ancak belli ki işin içinde biraz kişisel çıkar var çünkü kırk üçüncü doğum günü yaklaşıyor ve bu noktada bir iş kazasından kaçınması gerekiyor.

Yanıldığını kanıtlamama sadece on bir ay kala Ethan, Leo'nun en son mesajına cevap yazıyor. Normalde Leo bir başparmak emojisiyle yanıt verir, ama bu sefer Ethan'ı şaşırtarak, *"Bir içki ister misin?"* der.

Akşamın erken saatlerinde Robin Hood Otel'de buluşurlar: rahat, rahat; bu saatte veya yerde kimsenin Ethan'a saldırmaya çalışması pek olası görünmüyor.

Önce Ethan gelir ve Leo bir dakika sonra parkla ilgili bir konuda stresli bir şekilde gelir ve hemen "uzun yıllardır fiilen uzak olduğu" eski bir arkadaşıyla yakın zamanda nasıl temasa geçtiğiyle ilgili bir hikayeye başlar.

"Aferin sana," diyor Ethan. Leo'nun ona bu hikâyeyi neden anlattığına dair hiçbir fikri yoktur ama kadehini Leo'nunkiyle kutlama havasında tokuşturmak uygun görünmektedir.

"Teşekkürler!" Leo ışıldıyor. "Yani, bundan bahsetmemin nedeni bayanın broşu."

Bu adama ayak uydurmak gerçekten zor.

"Broş mu?" Ethan bir an düşünmek zorunda kalır. "Bu... mücevher mi?"

"Evet, bir broş takıyordu ve üzerinde belli belirsiz tanıdığım bir tür sembol vardı, bu yüzden *benimle* bir ilgisi olduğunu düşündüm, çok narsistçe, biliyorum."

"Tamam," diyor Ethan.

"Sanırım bunu çözdüm. Bunun matematiksel bir sembol olduğuna eminim." Cebinden güzel bir dolmakalem çıkarır, bardak altlığını ters çevirir ve yazar. Bardak altlığını kaldırıyor.

Ethan ona bakıyor ve "Kronecker delta sembolü mü?" diyor.

Leo sevinçle onu işaret eder. "Kesinlikle! Sanırım bunu bilgisayar biliminin bir parçası olarak okudun, değil mi?"

"Elbette, ama neden onu giysin ki? Ve, ah, bunun seninle ne ilgisi var?"

"Oh, şey, sadece bir matematik dehası olan Leopold Kronecker tarafından geliştirilmişti. Benim adım Leopold, gerçi herkes bana Leo der ama bu arkadaşımınla tekrar temasa geçtim, üniversitede beraberdik ve Kronecker'in teorisini öğrendiğimiz ve onun 'Matematik Dehası Leopold! ' Sanki *Aslan Terbiyecisi Leopold* der gibi gür bir ses tonuyla konuşuyor! Sevgiyle kıkırdıyor. "Ben de böyle hatırladım."

Ethan düşünüyor. "Ama bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Leo. "Yani, uzun ve karmaşık bir ifadeyi basitleştirmenin kullanışlı bir yolu. Yaygın olarak kullanılır: mühendislik, matematik, fizik, bilgisayar bilimi. Belki de bu alanlardan birinde çalışıyordur?"

"Sence geleceği söylemek için matematiksel bir formül mü kullanıyor?"

"Bilmiyorum," diyor Leo. "Tek bildiğim, eğer bunu bir broş olarak takıyorsa, onun için bir anlamı olmalı." Telefonu çalıyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Üzgünüm dostum,
gitmeliyim." "Karın mı?" diye
tahmin eder Ethan.

"Patronum," diyor Leo ve aceleyle uzaklaşıyor, artık hiçbir şeyi kutluyormuş gibi görünmüyor.

-

Ethan daireye geri döndüğünde her yer karanlıktır ve terk edilmiş gibi hissetmektedir. Jasmine dışarıdaymış gibi değil, gitmiş gibi hissetmektedir.

Kanepeye oturur ve Yasemin'in yeni kurduğu akvaryuma bakar. Tüm duvarı kaplıyor. Eşsiz "su manzarası", Jasmine'in bir zamanlar Mozambik'te yaptığı inanılmaz bir tüplü dalış gezisinden esinlenmiştir. Ethan gelişigüzel atılmış faturayı görünce bayılacak gibi oldu. Bir ev depozitosundan daha pahalıya mal olmuştu.

Muhteşem mücevherlerle süslü tropik balıklar, aslında hiçbir yere varmadan kasıtlı olarak ileri geri kayıyor. Süslü kuyrukları ve sıra dışı yüzgeçleriyle ona abartılı bir dönem dizisindeki kadınları hatırlatıyorlar. Minik ışıldayan balıklar kumlu dipteki kayaların arasında dart atıyor. Oldukça dikkat çekici, ama tansiyonunu düşürüyor mu?

Öyle düşünmüyor.

Telefonu çalıyor. Arayan Jasmine.

Umarım akşam yemeği için evde olur. Onun seveceği bir şeyler yapar.

Ama sonra mesajı okuyor. Havaalanı bekleme salonundan mesaj atarak Carter'ın fazla sapıklaştığını ve onu korkuttuğunu, bu yüzden onu biraz rahat bırakacağını ve birkaç aylığına Paris'e kardeşinin yanına gideceğini bildiriyor. O planlıyordu

Noel'i zaten Avrupa'da geçirecek, bu yüzden erken gitmek mantıklı. Umarım buranın tamamen kendisine ait olmasından keyif alır, oh, ve lütfen balıkları besleyebilir mi?

Onunla birlikte yaşamaya başladığından beri ilk kez sıradan bir ev arkadaşı rahatsızlığı hissediyor.

Balıklarını beslemek istemiyorum, Jasmine. Ben balık sevmem.

O da mesaj atıyor. *Tabii, sorun değil. İyi eğlenceler!*

Mesajı görünüyor: *Teşekkürler! Not: Uçan reklam. Aman Tanrım, çevre için daha iyi olduğunu biliyorum ama çok bekletiyor!*

O gerçek mi? Onun ticari uçak dışında bir şeyle uçmadığını biliyor olmalı. Bu mesaja cevap bile veremez.

Harvey kıkırdıyor: *Demek o Paris'teyken balık mirasçısının balıklarını beslemek zorunda kaldın. Bu senin için gerçekten iyi gidiyor, dostum.*

Kapıya vuruluyor.

Birinin yumruğu. Carter'ın sesini duymadan önce bile kimin yumruğu olduğunu biliyor: "Jasmine! Benim!"

Alt katta birinin ziline basmış ya da biri onun için kapıyı tutmuş olmalı. Buralarda yabancı bir yüz gibi değil.

"Sadece konuşmak istiyorum!"

Ethan bir öfke dalgası hisseder. Artık bu pahalı balıkların sorumluluğunun Ethan'da olması Carter'ın suçudur.

"Jasmine!" Carter bağırıyor ve kapıyı kırmaya çalışır gibi yumruğunu defalarca yere vuruyor. Bunun bir kadının kalbini geri kazanmanın etkili bir yolu olduğuna gerçekten inanıyor mu? Çok korkutucu. "Bunu bana borçlusun!"

Polisi aramalı mı?

Ethan AirPods'unu takar, müziğin sesini kalıcı işitme hasarı yaratacak kadar açar ve karşı apartmandaki kendini beğenmiş komşunun bunu ilk yapmasını bekler.

Bölüm 95

Ne var biliyor musun?

Pat Teyze'nin dediğı gibi, dördüncü ölüm beni gerçekten sinirlendiriyor.

İşte o zaman herkes aklını kaçırdı. İşte o zaman "saygın" yayınlarda hakkımda makaleler çıkmaya başladı.

İşte o zaman insanlar beni avlamaya başladı. Sanki bir avmışım gibi, sanki bir suçluymuşum gibi, sanki saklanıyormuşum gibi, ki sizi temin ederim ki saklanmıyordum.

Bölüm 96

Paula, çocuklarıyla oturma odasının zemininde her zamanki gibi sevgi dolu ve meşgul bir anne gibi oynuyor. Akşam yemeği yavaş pişiriliyor, çamaşır makinesi bulaşık makinesiyle çalışan bir düet yapıyor. Bunlar bir hayatı oluşturan değerli anlar! Tüm düşünceleri kabul edilebilir ve hoştur. Tüm eylemleri normal ve tekrarsız. Takıntı yapmıyor. Şu anı yaşıyor ve dördüncü ölümü düşünmüyor, hem de hiç.

"Ne güzel bir fincan çay." Willow oturmuyor, kamburunun üzerine çömeliyor ve küçük plastik çay fincanından yudumlar ken dudaklarını büzüyor: atkuyruklu bir kraliçe.

"Biraz daha şekere ihtiyacınız var mı, madam?" Paula'nın bu oyunlardaki rolü genellikle belirsizdir. Bazen konuklardan biri ama çoğu zaman da hizmetçi. Dönmeye hazır olması gerekir.

"Oh, evet, lütfen, madam." Willow fincanını uzatıyor.

Timmy yanlarında komando gibi sürünüyor, yaralı bir asker gibi homurdanıyor. Suda karada olduğundan çok daha zariftir ama soğuk algınlığı yüzünden bugünkü dersi kaçırıyor. Paula halının üzerinde salyangoz sümüğü izleri görebiliyor. Kucağına tırmanıyor, gömleğinden tutup yukarı çekiyor ve sümüklü burnunu gözüne dayıyor.

"Teşekkürler, Timmy." Yüzünü siliyor.

"Mim, Mim, Mim!" Timmy mırıldanıyor.

Yüzmek. "Yüz" dediğinden oldukça emin. Matt için tercüme etmedi.

"Bugün yüzme dersi yok," diyor Paula.

Bu, Timmy'nin çok sayıda gizli yüzme dersinin bir zorlama tanımına girmedikinin kanıtıdır. Dr. Donnelly'ye ihtiyacı yok. Onun ne diyeceğini biliyor: *Hayat öngörülemez. Timmy boğulabilir. Timmy boğulmayabilir. Sen düşüncelerin değilsin. Kötü şeyler olabilir.* Bla bla bla. Parmak eklemine ön dişlerine vuruyor.

Nezlesi o kadar da kötü değil. Sadece burnu kokuyor. Şu anda iki çocuğu da arabaya bindirebilir ve yine de başarabilir. Bu onu daha iyi bile hissettirebilir.

"Karnın mı ağrıyor, hayatım?" Willow, Paula'nın yanında duruyor, küçük gamzeli eli Paula'nın omzunda, annelik endişesiyle Paula'nın yüzüne bakıyor.

"Timmy'yi yüzmeye götürebiliriz," diyor Paula. Sadece havuzda olmanın bile getireceği rahatlamayı şimdiden hissedebiliyor.

"Bir *daha* yüzmek yok!" Willow tiksintiyle iki elini de havaya kaldırır.

"Mim! Mim!" Timmy alkışlar.

Paula'nın telefonu kız kardeşinden gelen bir mesajla bipliyor. *Dr. D hala çalışıyor. Emekli olmamış! Tele sağlık hizmeti sunuyorlar. Ondan hoşlandığını hatırlıyorum. Sadece söylüyorum! Karışmıyorum! Hayatına, vs. vs.*

Bir psikoterapistin ofisine bağlantı var: Dr. Donnelly. Sanki kız kardeşi onun aklını okuyabiliyor.

Dr. Donnelly Paula'nın hayatına on yedi yaşındayken girmiş.

Ehliyetini yeni almıştı, en iyi hayatını yaşıyordu, final sınavlarına çalışıyordu, ilk erkek arkadaşıyla çıkıyordu, bir gün bir yaya geçidinde fren yaptı ve insanların arabasının önünden geçmesini izledi, bazıları kaputa dokunacak kadar yakındı, ama ona doğru bakmadılar bile. İşte bu kadar güveniyorlardı. Ona güvenebileceklerini nereden biliyorlardı? Gaz pedalı hemen oradayken ayağını frende tutmaya devam edeceğini nereden biliyorlardı?

Ayağını gaz pedalına vurmasını engelleyecek ne vardı? Hiçbir şey.

Hepsini biebilirdi. Annesinin elini tutan tütölü küçük kız. Topallayan yaşlı adam. Paula terledi ve titredi. Vücudunu panik kapladı.

El frenini çekti. *Yeterli değil.*

Arabanın kontağını kapattı. *Yeterli değil.*

Araba anahtarlarıyla arabadan ıktı. *Yeterli değil.*

Arabayı *kilitledi.*

Tütölü küçük kız ve topallayan yaşlı adam yolun diğer tarafına u l a ş t ı l a r . Onları öldürmemiştı.

Arkasındaki arabada oturan kişinin kendisine merakla baktığını gördü. Özür dilemek için elini kaldırdı ve arabaya geri atladı. Bu, her yaya geçidinde durduğunda yaptığı bir ritüel haline geldi. Bazen insanlar korna çalıyordu ama bu önemli değildi.

Sonsuza kadar devam edebilirdi. Şu an hala yapıyor olabilir.

Ama bir gün kız kardeşinin önünde, onu bırakırken oldu. Çok zorladı. Direksiyonu o kadar sıktı ki. Lisa arabadayken kimseyi ezmeyeceğini söyledi kendine. *Ama ya yaptıysa?*

Arabaya geri bindikten sonra Lisa sanki tuhaf ritüeli tamamen normalmiş gibi dosdoğru önüne baktı. Bir süre sessizlik içinde arabayı sürdüler ve sonunda Lisa konuştu, sesi yumuşak ve yargılayıcı değildi. "Onları ezmekten korktuğun için mi böyle yapıyorsun?"

Paula başını salladı. Sadece bir kez.

"Sen bunu asla yapmazsın," dedi Lisa. "Söz veriyorum. Seni tanıyorum. Bunu *asla* yapmazsın."

Ama Paula ona inanmadı.

Lisa ailelerine ispiyonladı. "Ben bilgi aktardım," dedi. "Ben ispiyonlamadım."

O zamana kadar kız kardeşinin tuhafılıklarını örtbas etmek için hep elinden geleni yapmıştı. "Paula sadece dişlerini temizliyor," derdi çocukken, aslında anne babalarının da çok iyi bildiği gibi Paula tüm kıyafetlerini çıkartıyor ve doğru sırayla tekrar giyiyordu çünkü ilk seferinde her şeyi berbat etmişti ve ayrıntılı

rutine tam olarak uyulması gerekiyordu, aksi takdirde odadan çıkamazdı.

Ailesi onun karşıdan karşıya geçme ritüelini duyunca aile hekimine gitmesi ve yardımcı olabilecek birine yönlendirilmesini istemesi konusunda ısrar etti. Her yaya geçidinde durduğunda arabadan inmek tehlikeli, sürdürülemez ve korkutucu bir alışkanlıktı.

O zamandan önce, yıllar boyunca çeşitli terapistler olmuştu, muhtemelen hikayenin tamamını asla öğrenemedikleri için hiçbiri pek yardımcı olmamıştı. Paula gizlilik konusunda çok başarılıydı.

On yaşındayken gözlerinin altındaki koyu gölgelerin nedeninin her gece geç saatlere kadar oturup on iki çarpım tablosunu on iki kez arka arkaya okuması olduğunu kimse bilmiyordu. Bu, her nedense, ailenin kedisi Mittens'in ezilmesini önlüyordu. Mittens'ı o kadar da sevmezdi.

Kimse onun mutfak bıçağına dokunmayı reddetmesinin nedeninin domates doğrarken başparmağını kesmesi değil, bıçağı aniden en yakın aile üyesinin boğazına saplayacağından korkması olduğunu bilmiyordu.

Eskiçağ Tarihi dersini bırakmasının nedeninin öğretmenin oturma planı olduğunu ve ikinci katta bir pencerenin yanında oturmak zorunda kaldığını ve kendini o pencereden atmaktan başka bir şey düşünemediğini kimse bilmiyordu ve bu düşünce o kadar *aralıksızdı* ki, tek çözüm *sadece bunu yapmak* gibi görünüyordu. Bunu rasyonalize ettiğini hatırlıyor: *Beni öldürmesi gerekmez, sadece bacaklarımı kırar.*

"Obsesif-kompulsif bozukluk" terimini ilk kez Dr. Donnelly'nin muayenehanesinde duydu; düzenli, tutucu, mikroplardan korkan bir kişi için gönülsüz bir tanımlama olarak değil, kendisi için geçerli bir teşhis olarak.

Dr. Donnelly güven vermeyi pek sevmezdi. Kız kardeşinin aksine, ona hiçbir şey için söz vermedi.

"Evet, doğru Paula, o insanları ezip geçebilirsin" dedi.

Çoğu insanın olmasa da birçok kişinin onunki gibi düşüncelere sahip olduğunu, ancak OKB beyninin müdahaleci düşünceleri ciddiye aldığını açıkladı. OKB hastalarının genellikle kontrol edemedikleri şeylerden sorumlu olduklarına inandıklarını, muhtemelen bu yüzden kedisinin kaderini tek başına kontrol ettiğini düşündüğünü söyledi. Mantıklı bir şekilde bunun doğru olamayacağını bilse bile (çünkü öyle olsaydı, neden insanlara ne kadar iyi bir iş yaptığını, o aptal nankör kediye o tabloları zahmetle okuyarak hayatta tuttuğunu söylemesin), doğru olduğunu *hissetti*.

Ona maruz kalma terapisi yaptırdı. Farklı türlerde.

En keskin mutfak bıçağını her seferinde otuz saniye boyunca aile üyelerinin boğazına dayaması gerekiyordu. Arabasını yavaşça hızlandırıp babasına olabildiğince yaklaşması gerekiyordu, bu sırada babası elleriyle işaret ediyordu, *yaklaş, yaklaş, yaklaş*, sanki sadece park etmesine yardım ediyormuş gibi rahat bir şekilde.

Çeşitli yüksek yerlerde durmak zorunda kaldı - yerel alışveriş merkezinin en üst katı, en sevdikleri çalılıktaki bir uçurum yüzü - ve kendine *güvenmek* yerine, *İyisin, atlamayacaksın*, kendine söylemek zorunda kaldı, *Atlayabilirsin, atlamayabilirsin*.

O ve ailesi, düşüncelerinin özel ya da mistik bir şey olmadığını göstermek için, müdahaleci düşüncelerini yazdığı kartlarla bir hafıza oyunu oynamak ve ardından bunları eşleştirmek zorundaydı. Kız kardeşinin *Lisa'yı merdivenlerden aşağı itebileceğimi* yazan iki kartı muzaffer bir şekilde tuttuğunu, iki kartı eşleştirdiği için heyecanlandığını ve kız kardeşinin onu merdivenlerden aşağı itmeyi düşünmesinden hiç endişe duymadığını hala hatırlayabiliyor.

Bunlar mutsuz anılar değil. Rahatlama vardı çünkü artık gizlilik yoktu ve uyulması gereken kurallar vardı ve o kuralları seviyordu. Utanmamış ya da mahcup olmamıştı. Kimse ona böyle hissettirmedi. Ailesi daha fazla destek olamazdı. Ve *işe yaradı*. İki yıl boyunca Dr. Donnelly ile görüştü ve OKB'si ile yaşamayı öğrendi.

Ancak aradan zaman geçtikçe, OKB'yi çocukluğunda geçirdiği bir alerji gibi görmeye başladı. O bakar

Dr. Donnelly'nin adı ekranda. Onun nazik yüzünü görür. Randevu alamayacak kadar meşguldür. O artık iki çocuklu bir yetişkin. Yıllar geçmiştir. O iyi. Teknikleri biliyor. Dr. Donnelly'nin ağzından çıkacak her kelimeyi tahmin edebilir. Bunu kontrol altında tutabilir. Zaten bildiği bir bilgi için neden para ödesin?

Kız kardeşinin mesajına bakarken telefonu elinde çalar.

"Büyükanne?" diye sorar Willow umutla.

"Büyükanne değil." Tanımadığım biri arıyor. Paula Timmy'yi kucağından indirir. Timmy inliyor ve sinirli bir şekilde burnunu siliyor.

Normalde bilinmeyen numaraları görmezden gelir ama bu bir ipucu olabilir.

Medyumun gelmediği ya da geldiyse de kalabalığın arasına karışmayı başardığı St. David's'deki cenazeden sonra Paula ve yeni arkadaşı, yeni evli Eve kahve içmeye gitmişlerdi. Her ikisi de sistematik ve düzenli, kompülsif (ha ha) liste yapımcılar, ancak Eve kendi listesini telefonundaki Notlar uygulamasında, Paula ise bir not defterinde yapıyor. Bu araştırma projesinde Eve ile "çalışmak" çok keyifliydi. Günün sonunda bir Facebook sayfası kurdular ve o zamandan beri düzenli olarak iletişim halindeler. Paula, gerçek bilgilere sahip olabileceklerini düşündüğü herkese doğrudan mesaj gönderiyor. Eve ise TikTok gibi daha genç platformlara göz kulak oluyor.

"Alo?"

Telefondaki ses kültürlü ve kendinden emin. "Paula Binici?" "Evet, doğru." Paula otomatik olarak daha dik oturur, sanki bir iş görüşmesi.

"Benim adım Suzanne. Sayfanızda uçuşunuzdaki medyumun kimliğini bilebileceğinize dair bir şey paylaşmıştım. Bana mesaj attınız."

"Elbette." Paula sehpaye doğru ilerliyor, not defterini ve kalemini alıyor ve sehpanın arkasına bağdaş kurup oturuyor. "Hatırlıyorum. Yıllar önce bir keresinde el falına bakmış olabileceğini mi düşündün?"

"Şey, muhtemelen, kolayca yanılıyor olabilirim, kelimenin tam anlamıyla elli yıl önceydi, yani... ama resmi görür görmez onu düşündüm ve size nedenini bile söyleyemem. Hatırladığım kadarıyla tatlı, çok güzel bir kızdı, uzun düz kahverengi saçları ve etkileyici gözleri vardı. Buz mavisi. Bir tür kutup mavisi."

Paula kadının soluk mavi gözlerini hatırlayınca bir ürperti hissediyor. "Biraz korkutucu mu?"

"Korkutucu mu? Hayır, hiç de değil. Oldukça utangaçtı. Garipti. En azından başlarda."

"Peki nasıl oldu da senin el falına baktı?"

"O zamanlar bir çiftçiyle evliydim. O, yani *biz*, Queensland'de bir sığır istasyonunda yaşıyorduk. Çok büyüktü. Yüz bin dönümden fazla. Personel lojmanında kalıyordu, sanırım bir tür araştırma yapıyordu? Onu mutfağımda avuç içimi okurken hatırlıyorum. Bunun nasıl olduğunu, ona ödeme yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum ama söylediği şeyi asla unutmayacağım. 'Gittiğini görüyorum' dedi. "

"Sığır istasyonundan ayrılmak mı?"

"Bunu evliliğimi terk etmek olarak algıladım. O zamanlar çok mutsuzdum."

"Ve sen gittin?"

"Yaptım. İkimiz için de doğru karardı. O başka biriyle mutlu. Bir sanat galerim var. Sanırım o da sanat galerisi hakkında bir şeyler söylemiş olabilir."

"Demek doğru anlamış," diyor Paula. Timmy sürünerek ona yaklaşıyor ve sümüklü yanağını bacağının üzerine koyuyor. Paula bir elini Timmy'nin başının üzerinde tutuyor, böylece Timmy başını sehpanın kenarına çarpmıyor. Gözlerini kapatıyor. Yanakları kızarmış. Bugün ihtiyacı olan son şey yüzmekti. "Kehaneti doğru çıktı."

"Elbette, sanırım. Teknik olarak," diyor kadın, "dürüst olmak gerekirse, el falıma bakmasaydı ayrılır mıydım bilmiyorum. Çok genç ve aptaldım ve kendimi bu tuhaf

pasif durumdaydı ama o kadar kararlıydı ki benim için başka bir hayat *görebiliyordu!* Bu... ilham vericiydi."

"Sanırım size nasıl ve ne zaman öleceğinizi söylemedi?"

"Oh, hayır, bunu bilmek istemezdim!" Kadın kendini tutuyor ve bir "tch" sesi çıkarıyor.

"Sorun değil," diyor Paula. "Ve sanırım onun adını hatırlayamadığınızı söylemiştin?"

"İşte bu yüzden arıyorum," diyor Suzanne. "Daha bu sabah, sezonun ilk kirazlarından oluşan bir kutuyu açık artırmayla sattıkları şu hayır kurumuyla ilgili bir makale okuyordum. Tanya'nın kiraz kraliçesi seçildiği yazıyordu. İşte o zaman aklıma geldi. Zihnin çalışma şekli çok komik."

"Adı Tanya mıydı?" Paula çoktan yazmaya başlamıştır.

"Hayır," diyor kadın. "*Cherry*. Adı Cherry'ydi."

Bölüm 97

O zamandan beri bazı tanıdıkların internette fotoğrafıma rastladığını ve bulunmak istiyorsam bulunacağımı varsayarak hiçbir şey yapmamayı ya da söylememeyi seçtiklerini öğrendim. Muhtemelen bu insanlar yüzümü bir arıyor posterinde görselerdi beni ele vermeyecek insanlardı, bunu bilmek güzel.

Gerçi bu benim suçumun ciddiyetine bağlı.

Bölüm 98

Eve garsonluk işinden henüz çıkmıştır ki annesi arayıp dördüncü ölüm olayını duyup duymadığını sorar.

"Gelecek vaat eden bir tür YouTube yıldızıydı," diyor Eve. "Kendisine Simon Nazik Ol Diyor diyordu. Sokaktaki insanlara koşup onlara saksı bitkisi vermek gibi 'rastgele güneş ışığı eylemleri' yapıyordu. Kulağa sinir bozucu geliyor. Bir yabancı size saksı bitkisi uzattığında minnettarmış gibi davranmak zorunda kaldığınızı düşünün. Onu uçakta gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Hiç sanmıyorum," diyor Eve. Konuşurken Dom'un bilgisayarında onu arıyor. Onu tanıyamıyor. Yakışıklı bir adamdı ama her fotoğraf çektiğinde başını öne eğip suratını asan insanlardan biriydi.

Simon Gallea yirmi yedi yaşındaydı. Ölüm Meleği onun akut solunum yolu enfeksiyonundan öleceğini doğru bir şekilde tahmin etmişti. İnsanları endişelendirmek istemediği için sadece yakın bir arkadaşına söylemiş ve takipçilerine bundan hiç bahsetmemişti. Takipçileri bu özverili davranışın tam Simon'a göre olduğunu söylüyor!

Simon'ı anmak için bir Simon Says Be Kind yürüyüşünden bahsediliyor. *Simon'ın mirasını küresel bir nezaket hareketi haline getirelim! Huzur içinde yat Simon, mesajını unutmayacağız!*

Ölüm Lady 'ye olan ilgi şimdi ateş zirvesine ulaşıyor. Eve izlerken yorumlar yağıyor:

Ölüm Kadını'ndan nasıl randevu alınacağını bilen var mı?

Ölüm Kadını'nı bulmak için can atıyorum.

Sanırım ne kadar zamanım kaldığını bilseydim hayatım gerçekten değişirdi, Ölüm Kadını'nı görmem gerek!

Anneme doğum günü için Ölüm Kadını ile bir seans vermek istiyorum. Bunu nasıl ayarlayabileceğimi bilen var mı?

Lütfen birisi acilen Ölüm Kadını'nın iletişim bilgilerini gönderebilir mi?

Eminim yakında biri onu bulacaktır.

"Bu Ölüm Kadını ne zaman biricik kızımı kaybedeceğimi öngörmüştü?" diyor annesi, sesinde korku var ve Eve'in buna tahammülü yok.

"Hayır," der Eve. "Yapmayacağım."

Bölüm 99

Sydney'e, annemin evine döndüğümde ilk fark ettiğim şey posta kutusundaki MADAME MAE yazısının gitmiş olduğuydu. O tabelayı kabullenmeden önce çok utanmıştım ve sonra, görünüşe göre, gurur duymaya başlamıştım, çünkü gittiğinde büyük bir kayıp hissettim. Artık evimiz sıradan bir evdi, sokağımızdaki diğer evlerden hiçbir farkı yoktu. Artık özel değildik.

Kapıyı Pat Teyze açtı. Benim eski yatak odama taşınmıştı. Bunun farkında değildim.

Annem ayaktaydı ve giyinmişti, ama acı çekmediğinde ısrar etmesine rağmen kendini acı çeken biri gibi dikkatle taşıyordu. Yüzü zayıflamıştı ama gülümsüyordu, gözleri beni görmekten duyduğu mutlulukla parlıyordu.

Eve en son Ivy'nin düğünü için gitmiştim (düğün fotoğrafçıma, *onun* nedimesiydim ve buketimle çok dikkatliydim ve gelinliğinde polen lekesi bırakmadım). Annem o zamanlar zayıftı ama onun adına sevinmiştim, diyetin işe yaradığını düşünmüştüm. Şimdi kırılgan ve kuş gibiydi, giysileri üzerinden sarkıyordu, yanakları çökmüş ve gözleri kocaman olmuştu. Hâlâ güzeldi ama korkunç derecede çelimsizdi. Yıllardır aynı boyda ve yapıdaydık ama sarılmalarımız hep bir ebeveyn ve çocuk gibi olmuştu. Ben her zaman ona doğru eğilmiştim. Şimdi ilk kez onu kollarımın arasına alıyormuş gibiydim.

Ben daha endişelerimi dile getiremeden arkasına yaslanıp beni süzdü ve "Berbat görünüyorsun" dedi.

Pat Teyze, "Evet, öyle." dedi.

"Uzun bir uçuş," dedim savunmacı bir tavırla. Berbat görünen ben değildim!

"Neyin var senin?" diye sordu annem, sesi hiç de zayıf çıkmıyordu.

Onlara Cuma gecesi partilerinden ya da çarpan kalbimin gecenin bir yarısı beni nasıl dehşet içinde uyandırdığından ya da sürekli kuruyan, ekşiyen ağzımdan ve her akşam sadece ilk içkimi içtiğimden geçen kafamdaki donukluk hissinden bahsetmedim.

Onlara David'le bebek sahibi olamayacağımızı öğrendiğimiz için üzgün olduğumu söyledim. Onlara gizli rahatlamamdan bahsetmedim ve beni ve evliliğimi içine düşüyor gibi göründüğümüz korkunç uçurumdan kurtarmak için bir bebeğe ihtiyacım olduğunu söylemedim.

Bunun eski bir haber olduğu ortaya çıktı. David annesini, Michelle de annemi aramıştı.

David, annesi ve kayınvalidesinin onun spermini tartıştıklarını bilse çok heyecanlanırdı.

(Çok heyecanlanmazdı.)

Her şeyin yolunda gideceğini söylediler. Michelle'in benimle tartışmak istediği bir planı vardı ve annemle Pat Teyze de çoktan bu plana dahil olmuşlardı. David ve ben de plana dahil olacaktık. Plana göre Koreli bir bebek evlat edinecektik ve bebeğimiz çok şanslı olacaktı çünkü beyaz ailelere giden çoğu evlatlığın aksine Koreli bir büyükannesi ve yarı Koreli bir babası olacaktı. Michelle çoktan evlat edinme ajanslarını aramaya başlamıştı. Pat Teyze, kızı Kore'den bir bebek evlat edinmiş olan bir arkadaşından haber bekliyordu, belki işe yarar bir bilgisi vardır diye. Annem bizim için çeşitli seçkin kişilere referans mektubu yazdırmıştı: belediye başkanı, lise müdürüm, yerel ticaret odası başkanı. (Tabii ki bu referanslar muhtemelen gerekli bile değildi; David yarı Koreli olmasının yanı sıra *kardiyoloji* alanında hayat kurtaran bir kariyere sahipti, ben ise Avustralya Vergi Dairesi'nde vergi kaçırıcıları yakalamak için çalışıyordum.

Açıkça görülüyor ki mükemmel bir karaktere sahiptik ve umutsuz ebeveyn adayları listesinde en üst sıralarda yer alırdık.

Mükemmel karakterden bahsedilmesi, çatı partilerindeki davranışlarımızı, ellerimizi birbirimizin üzerinde, herkesin gözü önünde, merdivenlerden yatağa doğru sendeleyerek inişimizi hatırlattı. O an şehvetli gelmişti ama sabah olduğunda çok adi ve bayağı ve çocukluğumun geçtiği evde ayıplanacak bir şeydi. Babam ne düşünürdü? Jack ne düşünürdü? İkisini de o çatı katında hayal edemezdim. Bazen tekrarlayan iki insanın mürekkep karası geceye doğru devrildiği görüntümün sembolik olup olmadığını merak ediyordum. David ve beni temsil ediyordu ama bunu sadece sarhoşken düşünüyordum; akşamdan kalma olduğumda semboller ya da imgelemler ilgimi çekmiyordu ve bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum.

Pat Teyze, "Tabii ki bu sadece sen ve David bu fikirden memnun kalırsanız," dedi.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim. "Bu konuda bir seçeneğimiz var mı? Bir gün eve geldiğimizde kapının eşiğinde postacı tarafından teslim edilmiş küçük bir Koreli bebek bulmayacak mıyız?"

"Çok komik," dedi Pat Teyze.

"Bu Betty Carroll'ın başına gelmedi mi?" dedi annem.

"Betty'nin bebeği Kore'den gelmedi, Mae," dedi Pat Teyze.

(Bu artık kimsenin saklamaya zahmet etmediği açık bir sırdı. Carroll'ların en büyük kızı Bridgette, on beş yaşında hayatınızda görebileceğiniz en şişman bebeği doğurmuştu).

"Oh, evet," dedi annem. "Bunu unuttuğumu düşünsene." Kaşlarını çattı. "Sanırım bunu ben de tahmin etmiştim."

Başka bir kadın Michelle'in bizim adımıza evlat edinme kurumlarını aramasını çirkin bulabilirdi, ama ben kayınvalidemi memnun etme fikrini sevdim ve - kulağa korkunç geliyor - sanırım bu benim sorumluluk düzeyimi azalttı. Eğer Michelle'in organize ettiği bu bebeğe ben bakamazsam, o benim yerime bakacaktı. Bebeği hayatta tutmama yardım edecekti ve bebek de beni tüm süslü yemek takımlarımın ve düğün kutularımın benimle birlikte paketlenildiği kaymak gibi evime geri götürecekti.

Yeni evli başka bir çift orada yaşamamız için bize kira öderken. Ayrıca, ihtiyacı olan bir çocuğa yardım ederek "iyi" bir şey yapmış olacaktım.

"Sanırım evlat edinmek istiyorum," dedim. "Eğer David kabul ederse."

Elbette neyi bilmediğimizi bilmiyorduk. O dönemde evlat edinilen Koreli çocukların çoğunun aslında yetim olmadığını bilmiyorduk. Evlenmemiş annelerin bebeklerini vermeye zorlandıklarını, belge sahtekârlıklarını ya da kâr amacı güden evlat edinme kurumlarını bilmiyorduk. Bu çocukların büyüdüklerinde karşılaşabilecekleri üzücü kimlik sorularını düşünmek aklımıza gelmedi.

Annemin, sanki en sevdiği kek değil de garip egzotik bir yiyecekmiş gibi lamington'un küçük bir köşesini geçici olarak kemirmesini, sonra da derin bir iç çekerek tabağına geri koymasını izledim.

Avuçlarımı masaya vurdum ve daha fazla bebek muhabbeti olmayacağını söyledim. Anneme ve onun sağlığına odaklanmamız gerekiyordu. Ne de olsa ziyaretimin amacı buydu. Henüz doktora gitmemiş olmasının saçma olduğunu söyledim, annem de patronluk taslamana gerek yok Cherry dedi, çünkü dün gitmişti! Pat sonunda onu yıpratmıştı.

Annem kendinden çok memnun görünüyordu. Bir korkuyla yüzleşmenin verdiği muhteşem rahatlamayı yaşıyordu. Doktora gitmenin onu hasta edeceğine inanıyordu, ama şimdi nihayet gitmeye ikna olmuştu ve bunun onu iyileştireceğine inanıyordu. Daha aptalca şeyler de düşünülmüştür.

Bir sürü test sonucu bekliyorlardı. Doktor ekstra temkinli davranıyordu. Muhtemelen sadece bir antibiyotiğe ihtiyacı vardı!

Pat Teyze gözlerimi kaçırdı. "Hani kendi kartlarını okuyacaktın ve ölecektin?" dedim.

"*Hepimiz* öleceğiz Cherry" dedi. Muhtemelen yanlış yorumladım. Ne de olsa ben bir insanım."

MADAME MAE tabelasını sordum ve annem erken emekli olduğunu söyledi. Çok yorucu olmaya başlamıştı. Bazen o kadar yoruluyordu ki hiçbir şey görmüyordu, hiçbir şey ve bunu yapmak zorundaydı.

Yukarı. Bunu sanki şok olacaktınız gibi söyledi. Pat Teyze ve ben bir kez daha göz temasından kaçındık. *Hepsini o uydurmadı mı?*

"Tüm bu kadınlar, her yıl gözlerinde büyük bir *ihitiyaçla* bana bakıyorlardı," dedi annem. "Artık dayanamıyordum. Bazıları bana çok bağımlı hale geldi. Bağımlı oldular. Güney Highlands'den gelen kadın *haftalık* randevu istedi. Kesinlikle olmaz, yılda en fazla iki kez gelebilirsiniz dedim. Beni yıprattı ve üç ayda bir ziyaret etmesine izin verdim ama bu... sağlıklı değildi."

"Neden müşterilerinizin çoğu kadındı?" Merak ettim.

"Çünkü kadınlar sezgileriyle daha fazla temas halindedir," diye önerdi annem.

"Çünkü kadınların hayatları üzerinde daha az kontrolü var," dedi Pat Teyze acımasızca.

Annem son iki aydır "dükkânı kapatıyor" ve düzenli müşterilerine bunun kendisiyle yapacakları son okuma olacağını söylüyordu. Hepsini kuru temizlemecinin yanındaki yerel alışveriş merkezinde ofis açan bir medyuma yönlendiriyordu. "Yetenekli ve son derece enerjik biri," dedi annem. "Günde benim gördüğümün iki katı müşteri görüyor. İki katı da ücret alıyor."

Annemin müdavimleri son randevularına gelirken yanlarında hediyeler getirmişlerdi: çiçekler, saksı bitkileri, ev yapımı reçeller. Jack'in yüzen kitap rafları boyunca el yazısıyla yazılmış içten mesajlar içeren kartlar sergileniyordu: *Hayatımı size borçluyum Madam Mae... Bu zor yılları atlatamazdım... En karanlık anımda bana yol gösterdiniz... Siz olmasaydınız Madam Mae, hayallerimin peşinden gidecek cesareti asla bulamazdım.*

Onları okurken kendimi suçlu hissettim. Annemin başarılı olduğunu biliyordum. Madam Mae'nin aylarca önceden rezervasyon yaptırdığını biliyordum ama onun insanlar için ne kadar önemli olduğunun farkında değildim sanırım. Bu, sevilen bir öğretmen, terapistin ya da rahibin emekliliği gibiydi.

Son falı önceki gün saat üçte bakılmıştı. Ne yazık ki yılda bir kez gelen huysuz eski banka müdürü Bill Hanrob'la olmuştu ve ne zaman "Nasılsın Bill?" dese, "Falcı sensin, sen söyle." derdi. Sonra da annemin tahmin ettiği her şeye inanamayarak kıkırdardı. Her işin olumsuz yanları vardır. (Yine de geri geldi. Yıllar sonra.)

Yarın ofisi dağıtılacaktı.

"Bu kadar boşlukla ne yapacağımızdan emin değilim," dedi annem.

Pat Teyze hiçbir şey söylemedi ama bir şekilde ne için kullanılacağını zaten bildiğini söyleyebilirdim.

"Son bir okumaya ne dersin?" Anneme söyledim. "Benim için mi?"

Yüzü aydınlandı ve daha önce hiç okuma istemeyerek onu incitip incitmediğimi merak ettim. Moda ve cilt bakımı tavsiyelerine büyük saygı duyuyordum ama kendi kızı alay ederken bu kadar çok insanın onu bir kahin olarak görmesi cesaret kırıcı mıydı?

"Evet," dedi. "Bu iyi. Bu daha iyi. Son okumam Cherry için olacak."

Küçük bir kızken yaptığı gibi masada çay yapraklarımı okuyacağını düşünmüştüm ama o bunu düzgün bir şekilde yapmak istediğini söyledi. Odadan çıktı ve Madam Mae gibi giyinmiş olarak geri geldi: başındaki desenli ipek eşarp, gözlerinin altındaki ağır eyeliner, koyu kırmızı ruj, pelerin benzeri elbise.

"Oh, Mae," dedi Pat Teyze onu görünce. "Bunu yapmana gerek yoktu. -"Kendini yoracaksın."

Annem onu görmezden geldi.

"Bayan Cherry Smith?" diye sordu o profesyonel sesiyle ama biraz da çapkınca. "Saat ikideki randevunuz için mi buradasınız? Şimdi sizin için hazırım."

"Biraz gerginim," dedim karakterime bürünerek. Bu, müşterilerin söylediklerine kulak misafiri olduğum bir şeydi ama kendimi biraz gergin hissediyordum.

"Gergin olmana gerek yok," dedi annem. "Tek yapman gereken rahatlamak."

Mor perdeyi geri çekti. "Lütfen oturun," dedi. "Rahatınıza bakın. Rahat olmanız çok önemli." Sırtımın küçük kısmının arkasına yumuşak bir altın minder koydu.

Lambaları yaktı ve mumları yakmak için daha önce hiç görmediğim şık bir çakmak ve ince bir bambu tütsü çubuğu kullandı. Buhur kokusu odayı doldurdu. Biberiye gibi odunsu bir kokudur ve kaygıyı hafifletmeye yardımcı olur.

Dedi ki, "Tercih ettiğiniz bir kehanet yöntemi var mı? Çay yaprakları mı? Avuç içi? Tarot?"

Sakıncası olmadığını söyledim ve o da bu durumda ona mücevherlerimden bir parça, örneğin nişan ya da evlilik yüzüğümü verebileceğimi söyledi.

Her iki yüzüğü de çıkarıp ona verdim ve bunu yaparken çıplak sol elime baktım.

Yüzükleri ciddiyetle yanındaki masanın üzerinde duran küçük gümüş tepsiye yerleştirdi. Büyükannem bu tepsiyi ona yıllar önce Noel'de vermişti. Pat Teyze'ye de bir tane almıştı ve "Siz kızlar isterseniz değiştirebilirsiniz" demişti ve sanırım değiştirdiler de. Tanıdık ev eşyalarının bu ortamda mistik bir hal aldığını görmek ve sinir bozucu, inatçı, güzel annemi, belki de trene yetişmiş ve sonra da posta kutusundan sarkan küçük bir tabela yüzünden olağanüstü hale gelen bu sıradan evde cevaplar bulmayı umarak Bridge Caddesi'nde endişeyle yürüyen bir "bakıcının" gözünden görmek garip bir deneyimdi.

"Bugünkü seans için boş bir kaset getirdin mi?" diye sordu.

Sonra kendini tuttu. "Bende yedek bir tane var." Çekmecedan bir tane çıkardı ve kaset çalara takıp kayıt tuşuna basarken bana göz kırptı. "Bedavaya alabilirsin."

Kayıtlar sunduğunu bilmiyordum. Gizlice dinlemeyeli çok uzun yıllar olmuştu. Çok cilalı ve profesyonel olmuştu.

Oturdu, derin bir nefes aldı ve dedi ki, "Cherry. Bu çok güzel bir isim. Sana çok yakışıyor."

"Annem seçti," dedim. (Komiklik olsun diye.)

"Seninle gurur duyuyor olmalı."

Gülümsedik ve bir an için ağlayabileceğimi düşündüm. Aranızda bir menü, bir yemek ya da bir içki olmadan, sevdiğiniz insanların karşısında sessizce oturmanız ne kadar garip.

"Bugün öğrenmeyi ya da keşfetmeyi umduğun özel bir şey var mı Cherry? Cevaplanmasını istediğin bir soru? Çözülmesini istediğin bir sorun?"

Bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Son zamanlarda kendimi... mutlu hissetmiyorum."

(Bunca yıl sonra o kaydı dinlediğimde "mutlu" kelimesinde sesimin kesildiğini duyuyorum. Ses kaseti kaydını istediğim zaman dinleyebileceğim bir dosyaya aktardım. Bir oka basıyorum ve annemin uzun zaman önce ölmüş sesi geliyor, sanki yanımda oturuyormuş gibi, sanki telefonun diğer ucunda hala müsaitmiş gibi, ve sonra kendi sesim geliyor, saçma bir şekilde genç, yüksek ve tiz, ama tanınabilir bir şekilde ben; sanki kötü bir oyuncuyum, çocuksu bir ses takınıyorum, ya da sanki helyum gazı emmişim gibi).

"Kendim için bir gelecek göremiyorum," dedim, "sadece... büyük bir boşluk görüyorum."

"Geleceğinde görmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu annem, ama artık ona Madam Mae diyeceğim, çünkü anneme kendim için bir gelecek göremediğimi söyleseydim, kızgınlık ve sevgi dolu bir alaycılıkla karşılık verirdi: "Oh, kendin için bir gelecek göremiyorsun, Cherry, seni zavallı şey, üniversite eğitimin, yakışıklı kocan ve parmağındaki elmas yüzükle."

Geleceğimde sadece mutluluk görmek istediğimi söyledim. Herkesin tek istediği bu değil mi?

"Yani bazı değişiklikler yapmanız gerekiyor," dedi Madam Mae. "Ne tür değişiklikler?"

"Bileceksin."

Kayıtta koltuğumda yer değiştirdiğimi duyuyorsunuz. "Nereden bileceğim?"

Sinirlenmiştim, biraz da k    msemiştim. Her zaman ş  phelendiğim gibiydi, Madam Mae sadece bir aynaydı ve m  şterilerinin duymak istediği her şeyi geri yansıtıyordu. Genellemelerle konuşan eğitimsiz bir terapist.

"G  zlerini kapatır mısın l  tfen Cherry?" dedi.

şimdi adımı sanki kızı değil de bir m  şteriymişim gibi mesafeli bir şekilde s  ylemesi   ok komikti. Artık annemin g  zel ismimi se  mesine g  lmek yok.

Sessizlik vardı. Sabırsızlanmaya başladım. G  zlerimi biraz a  tım ve onun da g  zlerinin kapalı olduğunu g  rd  m. Yavaş ve derin nefes alıyordu, y  z  klerim şimdi avucunun i  indeydi. Bir s  re onu izledim ve g  zlerini a  madan konuştu. "L  tfen g  zlerini kapalı tut ve sadece nefes al.   n  m  zdeki kısa s  re boyunca yapman gereken tek şey bu Cherry. Nefes al."

  taat ettim. Daha yavaş, daha da yavaş nefes aldım ve sanki uyuyacakmışım gibi hissetmeye başladım. Yıllar i  inde annemin m  şterilerinden herhangi birinin uyuyup kalmadığını ve bu durumlarda annemin ne yaptığını merak ettim; boğazını mı temizliyordu yoksa ayağıyla hafif  e d  rt  yor muydu? Kulak misafiri olduğumda bu sessiz nefes alış veriş de rutininin bir par  ası değildi. Sanki annem ve ben, ya da Madam Mae ve ben, bir t  r meditasyon durumuna girmiş gibiydik.

Meditasyonun kan basıncını d  ş  rmede ve stresi azaltmada etkili olduğunu g  steren pek   ok araştırma var ve bazıları uzman meditasyoncuların evrensel bir bilince eriştiklerine ve bu nedenle psişik yetenekler olarak algılanabilecek şeyler geliştirdiklerine inanıyor. O g  n anneme olan şey bu muydu?

"Geleceğinde o kadar   ok şey g  r  yorum ki Cherry, o kadar   ok g  zel şey. Hepsi etrafımda kelebekler gibi u  uşuyor, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Mmmm, diye d  ş  nd  m ş  pheci bir şekilde, r  ya halimde. Bir kelebek se  , anne.

"Seni bir dağ patikasına tırmanırken görüyorum. Kar parçaları. Güneş ışığında parlayan elmaslar ve bir kalenin kulelerini görüyorsun ve seni mutlu eden biriyle gülüyorsun ve sen... ah, o gitti... bir bakayım..."

"David mi?" Sözüünü kestim. "Beni mutlu eden kişi o mu?"

Gittiğimi görüyor musun? Gittiğimi görüyor muyum?

"Bilmiyorum." Bir duraklama. "Sevdiğin biri."

Bir uzun duraklama daha, sonra bu kez kendinden emin bir şekilde, "Hayatının aşkıyla çoktan tanıştın," dedi.

"Yani David'i mi kastediyorsun?" Rahatladığımı hissettim. Kocamın hayatımın aşkı olması herkes için uygun olurdu.

Durakladı ve tekrar konuştuğunda, bir kez daha, biraz belirsiz bir şekilde, "Onunla zaten tanıştın," dedi.

Jack Murphy'yi kastetmiş olabilir mi? Ama ölen erkek arkadaşımın hayatımın aşkı olduğunu söylemenin ne anlamı olabilirdi ki? Hep demez miydi, "Umut için geliyorlar, Cherry. Kapımdan girdiklerinden daha mutlu ve daha hafif hissederek çıkmalılar." Pat Teyze, "Cüzdanım hafifledi," derdi.

"Bir defter görüyorum. Birçok defter görüyorum."

"Tamam," dedim. "Defterler için gözümü dört açacağım."

Kayıtta sabırsızlığımı duyabilirsiniz. Keşke öyle konuşmasaydım.

"Şunu unutmadan çok önemli: Bir evlilik hayal bile edemeyeceğin şekillerde değişebilir Cherry." Bu annem miydi yoksa Madam Mae mi? Biraz sertti. İkisi de olabilirdi. "Eğer ikinizin de istediği buysa, onu uçurumun kenarından döndürebilirsiniz. Ve gittikçe daha iyi olabilir. Gerçekten. Hayal ettiğinizden çok daha iyi."

Uçurumun kenarından döndüm. Apartmanımızın çatısının kenarında oturmuş, sırtlarını mürekkep siyahı gökyüzüne vermiş, hiçliğin içine düşen çiftin görüntüsünü tekrar gördüm.

"Seni hareket ederken görüyorum, her zaman, çok fazla hareket ediyorsun." "Nereye?"

"Her yerde. Büyük uçaklarda ve küçük uçaklarda, kemerli bir köprünün üzerinden bir vadiyi geçen bir trende, devasa bir sıcak hava balonunda, küçücük bir arabada, sahil boyunca sürerken, şarkı söylerken; nereye gidiyorsun acaba? Bir ileri bir geri, bir oraya bir buraya, ama sen çok mutlusun."

"Seyahat rehberi mi olacağım?" Zekice davranıyordum.

Dedi ki, "Evet, bir kariyer değişikliği görüyorum. Daha fazla öğrenme. Gece geç saatlere kadar. Çok, çok zor. Yapamayacağını düşüneceksin ama yapacaksın. Sen çok zekisin. Başarılı bir kariyer. Biraz benimkine benziyor, benimkinden farklı elbette, ama bir tür benzerlik var. *"Ben de annem gibiyim, falcıyım"* diyeceksiniz.

"Gerçekten mi?"

"Bu bir tür şaka olacak. Şakayı anlamıyorum. Ama bu kariyerin sizi çok mutlu edeceğini biliyorum. Gurur duyuyorum. Aferin, Cherry."

Sesi daha sessiz çıkmaya başladı. Yoruluyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda bitkin görünüyordu, omuzları çökmüştü, yüzüklerim hala avucunun içinde gevşekçe duruyordu.

"Bir ailem olacak mı?" diye sordum. "Çocuk?"

Bir uzun duraklama daha.

Dedi ki, "Küçük bir kız görüyorum. Bir uçakla gelecek."

Olası evlat edinme olayından haberdar olmasaydı bu çok etkileyici olurdu.

"O gelecek. Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğunuz anda. İlk adı ... ile başlıyor."

Uzun bir duraklama.

"Gerçekten önemli değil anne... Madam Mae," dedim. Baş harflerin öngörülmesini her zaman çok anlamsız bulmuşumdur. Rulet masasındaki bir çip. Asla bilemezsiniz! Baş harfi doğru tuttururlarsa herkes şaşırır; tutturamazlarsa kimse o kadar da endişelenmez.

"B," dedi Madam Mae. "Adı *B* harfiyle başlayacak." "Harika," dedim.

Bir duraksama daha oldu ve tekrar konuştuğunda kelimeleri karıştı. Bu beni korkuttu. Pat Teyze'nin bana okuma yapmasını önerdiğim için bana kızacağından endişeleniyordum.

"Küçük kız acıyı durdurmayacak, korkunç, korkunç acı, böyle bir şey yok, biliyorum, biliyorum, çok acıyor, haksızlık, dayanılmaz, acı çekmeyi durduramıyorum... ama o yardım edecek, ayağa kalkmak için bir neden olacak, tıpkı senin küçük yüzünün bana bir neden verdiği gibi, ayağa kalkmak için sadece bir nedene ihtiyacın var, defterleri ara, eğer bir yolu varsa, söz veriyorum, orada olacağım, nefes almaya devam et, nefes almaya devam et, tek yapabileceğin bu."

Durdu.

Yüzü korkunç derecede yaşlı görünüyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı.

Gözlerini açtı, kendini hafifçe salladı, kasetçaların "Stop" ve "Eject" tuşlarına bastı ve kaseti bana uzattı. "Elli dolar tutuyor, Bayan Smith." dedi. Gözlerindeki ürkütücü parıltı kayboldu ve bana sıırttı. Madam Mae gitmişti. Yine annem gelmişti. "Şaka yapıyorum, ödemeyi her zaman peşin aldığımı biliyorsun. Bunu yararlı buldunuz mu? Daha umutlu hissediyor musun?"

Çekingen ve savunmasız görünüyor, aynı zamanda harcanmış. "Bazen insanların daha spesifik, daha kuralcı olmamı istediklerini biliyorum ama bu... bu işler böyle yürümüyor tabii ki." Sanki bir performanstan sonra onunla tanışmak için sahne arkasına gelmişim gibi savunmacı bir hali vardı.

Peki bu bir gösteri miydi? Hala bilmediğim şey buydu.

Kütüphaneden ödünç almaya devam ettiği tüm kitapları düşündüm; sürekli mesleki gelişim gereksinimlerini yeminli bir muhasebeci kadar ciddiye alıyordu. Denediği yeni bir teknikten bahsettiği zamanları ve her iş gününün sonunda yarım saatini ayırıp o günkü çalışmasıyla ilgili küçük bir değerlendirme yazısı yazdığını düşündüm.

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim anne. Bu harikaydı." Ne hissettiğimi bilmiyordum.

Annem birkaç gün sonra test sonuçlarını aldı. Haberler iyi değildi, ama tabii ki bunu zaten biliyorsunuz. Hepimiz biliyorduk. O da bırakmıştı.

Geç oldu. Bu aptalca DİYETLER vardı değil olmuştur ve
Çünkü . onu Sindirim sorunları. Aptalca diyetler gerçek
nedeni maskeleymişti.

"Altı ay," dediler. "En fazla bir yıl."

Bölüm 100

"Anladığım kadarıyla oldukça önemli bir doğum günün yaklaşıyor, Leo?" diyor Lilith, sanki altı yaşına girecek olmanın heyecanını yaşayan bir anaokulu çocuğuyla konuşuyormuş gibi neşeyle.

Bugünkü pantolon takımının rengi henüz olgunlaşmamış bir avokadonun soluk yeşili. "Kasım ayında kırk üç yaşına giriyorum," diyor Leo. Nerede olduğunu biliyor bu gidiyor. İşler çığırından çıktı. YouTuber'ın ölümünden bu yana, iş yerindeki *herkes* tahmin hakkında konuşuyor gibi görünüyor. Şakalar kontrolden çıktı. Ofiste olsa bile insanlar onu görmezden geliyor. Şaka yapıyorlar. Belki de etmiyorlardır.

Patronu şimdi, "Bu psişik iş kazası öngörüsünü bana bildirmeyi düşünmedin mi?" diyor. Onun karşısındaki masasında oturuyor. Masasının üzerinde Lilith'in kocası ve iki çocuğuyla birlikte çekilmiş gümüş çerçeveli bir fotoğrafı var, diğer taraftaki kişinin görebileceği şekilde açı verilmiş. Muhtemelen onlar gerçek insanlar, ama kocası Lilith'e hiçbir iş etkinliğinde eşlik etmedi ve gülümsemeleri o kadar parlak ki Leo bazen çerçeveye birlikte gelen fotoğraflardan birine fotoşop yapıp yapmadığını merak ediyor.

"Ciddiye almadım." Leo burun deliklerini kapatıyor. Lilith'in parfümü bugün özellikle çok güçlü. Calvin Klein Secret Obsession. Bunu biliyor çünkü bir keresinde Neve'le birlikte bir mağazadayken Neve karton şeritlere parfüm sıkıyordu ve Neve bir tanesini burnunun önünde salladığında içgüdüsel bir dehşetle tepki verdi. "Euww, Lilith!"

"Ama bir toplantıda bu konuda bir duyuru yaptınız." Lilith bir tırnağını masasına vurur.

"Şaka yapıyordum," diyor Leo, "bilirsiniz, 'işyeri güvenliğini ciddiye aldığımızdan emin olalım' gibi bir şey!"

"Kesinlikle öyle," diyor Lilith.

"Kesinlikle öyle," diye katılıyor Leo.

Lilith, "Bu yüzden kırk üç yaşına girdiğin andan itibaren seni saha dışında tutmayı düşünüyorum" diyor.

Leo'nun ağzı açık kalır. "İşimi etkin bir şekilde yapabilmem için sahada olmam gerekiyor."

"Bunun üstesinden gelebilirsiniz," diyor Lilith. "FaceTime ve benzeri şeyler." Havalı bir el sallıyor. "Tek yolu bu. Bir tür lanetli olduğunuzu hissediyorsunuz."

"Doğru," diyor Leo. "Çok nazıksın." Bu kibarlık değil, sanki insanlar onun varlığının bir kazaya neden olacağına inanıyormuş gibi geliyor. "Sanırım."

"Açıkçası, bu yeni esneklik ışığında temel performans göstergelerinize bakmamız, kullanım oranınızı vb. tartışmamız gerekecek."

"Belli ki," diyor Leo. Daha uzun saatler çalışması beklenecek demek istiyor. Her damlası gidene ve kupkuru kalana kadar onu nemli bir bez gibi sıkmaya niyetli olduğunu kastediyor.

Leo diyor ki, "Karım bir yıl boyunca çalışmamamı istiyor."

Lilith sırtıyor. "Neve'e bunun mali açıdan uygun olmadığını söylediğini varsayıyorum."

Mali durumları hakkında ne biliyor ki? Ayrıca kadının Neve'in adını her zaman garip bir şekilde büyüklük taslarcasına kullanmasından da hoşlanmıyor.

"Kocanın adı ne Lilith?" diye soruyor bir anlık dürtüyle. Fotoğrafı işaret ediyor. "Onunla hiç tanışmadım, değil mi?"

Lilith fotoğraf çerçevesini ona bakacak şekilde itiyor. "John."

John! Muhtemel hikaye! Lilith'in bir uzaylı olup olmadığını merak ediyor, her gece eve gidip yüzünü soyduğunu hayal ediyor.

(Rod ile sadece bir telefon görüşmesi yaptığında, kendisinin daha genç, daha neşeli bir versiyonunun gıcırdayarak hayata geri döndüğünü hissedebilir).

(Bu onu çok mutlu ediyor.)

Dün gece Neve ailesine Tazmanya'ya taşınma ve Leo'nun evde kalan bir baba olmasıyla ilgili etkileyici bir sunum yaparken, Neve de Tazmanya Eğitim Bakanlığı'nda henüz başvurmadığı ama alabileceğinden tuhaf bir şekilde emin olduğu yeni bir işte çalışıyor. Bu çılgın iyimserliği nereden buluyor? Kamu hizmeti düzenli olarak zaten doldurulmuş olan işler için ilan verir. Bunu herkes bilir! Sunum müzik ve özel efektler içeriyordu. Olası kiralık evlerin ve yakındaki okulların resimleri vardı. Bir slayt, Tazmanya'da tüm ailenin keyif alacağı "eğlenceli aktivitelere" ayrılmıştı ve muhteşem orman yürüyüşleri ve plaj resimleri vardı. (Yumuşak Sydney'li çocuklarının suyun buz gibi sıcaklığı hakkında hiçbir fikri yoktu.) Bir slaytın adı "Nana" idi ve Leo'nun annesinin üzgün ve umutlu görünen bir resmi vardı. Duygusal şantaj. Çocuklar evet demediler ama hayır da demediler. Leo annesinin rüşvet teklif etmiş ve kabul etmiş olabileceğinden şüpheleniyor. Ayrıca, sunumda bu konuya değinilmedi ama çocuklar akıllı: Leo'nun "evde kalmasının" bir iş kazası olasılığını önleyeceğini biliyorlar, ki bu muhtemelen bir gün terapistlerine anlatacakları çok daha kötü bir duygusal şantajdı.

Leo bunu düşüneceğini söyledi.

Neve, "Bunu hızlıca düşün," dedi.

Eski bir country şarkısını tekrar tekrar çalıyor, adı "Bu İş Al ve Götür." Bu tam olarak bir bilinçaltı mesajı değil. Bir medyumun öngörüsü yüzünden tüm hayatını değiştirebilir miydi? Gerçekten inanmadığı bir kehanet yüzünden mi?

Rod'la yaptığı konuşmayı düşünüyor, Rod ona bu tahminin saçma olduğunu ama bazen bir işten çıkana kadar o işin insanı ne kadar yıprattığını fark edemediğini söylemişti. Eyaletler arası ailesinin yanına taşınma kararından hiç pişman olmadığını ve bir yıl boyunca evde kalan bir baba olma fırsatını kaçırmayacağını söyledi. Rod ona

Oli'den bir yaş küçük olan oğluyla birlikte Tassie'deki Ateş Körfezi yürüyüşünde onlara katılabileceğini düşünmek Leo'yu mutluluktan sarhoş etti. ılgınca.

"Belki bizim çocuklar arkadaş olurlar!" dedi Neve'e.

Daha çok birbirlerini gördüklerinde nefret edecekler. Leo aptal değil. Ama asla bilemezsin.

"Doğru. Sanırım hepsi bu kadar," diyor Lilith.

Leo bir parmağını kaldırır. "Bir şey daha var."

Bölüm 101

Annemin teşhisini aldığımız gün David Perth'den aradı. Çok üzgündü. Bir önceki Cuma gecesi çatı partisinde korkunç bir kaza olmuştu.

İki kişi, bir kadın ve bir erkek, balkonun kenarında oturmuş gülüyor, sigara içiyor ve ellerini kollarını sallıyorlardı ki, birdenbire - o kadar hızlı oldu ki, tanık olunabilecek en garip, en korkunç şeydi - düştüler. Birlikte. Geriye doğru. Gecenin içine.

Aşağı indiklerinde adam çoktan ölmüştü. Kadını stabilize ettiler -tüm tıp uzmanları bir arada, mümkün olan en iyi bakımı aldılar- ama kadın o gece daha sonra öldü.

Çifti tanıımıyorduk. Bizim dairenin altındaki stajyer anesteziistin arkadaşlarıydılar. Melbourne'dan ziyarete gelmişlerdi. Anesteziist berbat durumdaydı.

"Tıpkı tarif ettiğin gibiydi," dedi David. Sesi içki içmiş gibi geliyordu. Annem ve Pat Teyze ile eve geldiğimden beri hiç alkol almamıştım. Daha iyi uyuyor ve yemek yiyordum. Yine de bir sonraki Cuma gecesi partimde unutulacak kadar içeceğimi biliyordum. O partilerden birine ayık katılmayı hayal bile edemiyordum. Sanki durumsal bir alkolik gibiydim. (Bu tanınmış bir terim değildir.)

David, "Adamın üzerinde beyaz bir tişört vardı ve kadın adamın tişörtünü tutmaya çalışıyordu. Herkes aynen senin tarif ettiğin gibi olduğunu söylüyor."

Beyaz tişört hakkında bir şey söylediğimi hatırlamıyorum ama sanırım bunu sarhoşken söylemiş olabilirim. Beyaz yaygın bir

bir tişört için renk.

"Sanırım aileden gelen bir yeteneğin var, Cherry," dedi yavaşça. Annemin falcılığı konusunda her zaman saygılı davranmıştı, sanki annemin uyguladığı alışılmadık bir dinmiş gibi, ama şimdiye kadar kesinlikle inanmamıştı.

"Tehlikeliydi," dedim. Sanki bir şekilde benim hatammış gibi, sanki bunu ben yapmışım gibi hissettim. "Bir çatı balkonunun kenarında oturan sarhoş insanlar. Gelecekte haber vermiyordum. İnsanları dikkatli olmaları için uyarmaya çalışıyordum."

Daha önce de belirttiğim gibi, bunun sembolik bir imge olup olmadığını da merak etmiştim. Eğer çift beni ve onu temsil ediyorsa.

"Ama bunun gerçekleştiğini *görebildiğini* söyleyip duruyordun," dedi David. "Olduğunu *hayal edebiliyorum* demek istedim."

David'e annemden bahsettim ve çok üzgün olduğunu söyledi ve annemi çok sevdiği için bunu içtenlikle söylediğini biliyorum ama kazadan dolayı çok sarsılmıştı ve dikkatini toplayamıyordu.

"Eve ne zaman geliyorsun?" diye sordu. Bir an düşündüm.

Neredeyse şöyle diyecektim: "Ne demek istiyorsun? Ben evimdeyim."

-

Sevdiğiniz birinin ölmekte olduğu, hayatınızın çok özel bir dönemidir.

Dünya sizin için durmuyor. Bunu biliyoruz, ama kalbimizde şoktayız. Şöyle diyen ünlü insanlar gibiyiz: *Ama benim kim olduğumu bilmiyor musunuz?* Oysa biz şöyle demek istiyoruz: *Ama siz benim neler yaşadığımı bilmiyor musunuz? Annem ölmek üzereyken benimle nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?*

Hâlâ kırmızı ışıklar, kaba insanlar, uzun kuyruklar ve kayıp anahtarlar var. Hala parmağınızı çarpabilirsiniz ve hala canınız çok acıyacaktır. Aradaki fark, tepkinizin devasa boyutlarda olabilmesidir. Öfke dolu bir küfürle tepki verebilirsiniz.

Teyze savaştan beri duymadı. Kırmızı ışıkta arabanızda ılık atabilir ve küçük çocukları korkutabilirsiniz.

Bu arada ölmekte olan kişi her zaman bir filmdeki ölmekte olan sevimli kişi gibi davranmayacaktır. İnce bedenine sarılmış bir battaniye ile sahilde oturmak, solgun ve güzel görünmek, gözleri bilge ve hüzünlü, saçlarında hafif bir esinti, derin sözler söylerken ve denize bakarken mutlaka istemeyecektir. (Sanırım mükemmel, son derece duygusal *Beaches* filminden bir sahneyi tarif ediyor olabilirim). Aslında şöyle diyebilir: "*Elbette plaja* gitmek istemiyorum Cherry, kendimi çok hasta hissediyorum, neden böyle *aptalca* bir şey neriyorsun?"

Duygularınız ölmekte olan bir kişi tarafından incitilebilir.

Ölmekte olan bir insan hâlâ kendini beğenmiş olabilir. Aptalca bir kibir. Ölmekte olan bir insan zayıflığıyla gurur duyabilir, kalça kemiklerini işaret edebilir ve sanki bu güzel bir bonusmuş gibi "Bakın ne kadar zayıfım!" diyebilir ve siz "Zayıfsın çünkü ÖLÜYORSUN, seni aptal kadın!" diye bağıramazsınız.

lmek üzere olan bir kişi karşısında hala çileden çıkmış hissedebilirsiniz, özellikle de doktorlar daha erken bir teşhisin onları kurtarabileceğini açıkça belirtmişse. Nihai bedeli ödüyor olsalar bile, aptalca eylemlerinin feci sonuçları için pişmanlık duymalarını isteyebilirsiniz, çünkü bunu ödeyen *sizmişsiniz* gibi hissedersiniz. Onlar değil. Yıldız tozuna geri dönecekler, ya da cennetteki Babalarının yanında huzur içinde dinlenecekler, ya da başka bir bedene ynlendirilecekler, her neye inanıyorsanız - giden onlar, geride kalan ise siz olacaksınız.

Korkunç ama gerekli hesaplamalar gereklidir. Sevdieiniz kişi birkaç hafta içinde ölecekse, onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek isteyeceksiniz. Ancak günde kaç saat uygun olur? (Bir gün izin alabilir misiniz?) Sevdieiniz kişinin bir yıl daha yaşaması bekleniyorsa, özellikle de eviniz ve işiniz ülkenin diğer ucundaysa, hesaplamalar daha da zorlaşır.

Anneme bakmam gerekmiyordu. Pat Teyze bunun onun işi olduğu konusunda kararlıydı, ama benim ne gibi bir bakım borcum vardı?

Teyzem mi? Bunu sanki o sırada bu soruyla boğuşuyormuşum gibi söylüyorum ama korkarım aklımdan hiç geçmedi. Pat Teyze çok yetenekliydi.

Her neyse, annem ve Pat Teyze benim için tüm bu soruları yanıtladılar. En azından şimdilik Batı Avustralya'ya geri dönmemi söylediler ve ben de dediklerini yaptım.

Perth'e döndüğümde her şey değişmişti. Artık çatı partileri yoktu. Terasın girişi kapatılmıştı. Mahalle sakinlerinin hepsi hâlâ şaşkın ve bir şekilde utanç içindeydi.

Arkadaşları ölen anesteziist taşındı ve çok sevimli bir bebeği olan bir çift taşındı, bu da mekanın tüm "havasını" değiştirdi. Ben bile bebeğin nesnel olarak sevimli olduğunu görebiliyordum ve doğal olarak eşim de çocuğa tapıyordu. Orada bir ailenin yaşayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

David ve ben Kore'den bir bebek evlat edinmek için başvurduk. Garip bir zamandı, iyi bir şeylerin olmasını beklemek, kötü bir şeylerin olmasını beklemek. Bekleyiş içinde yas tutuyordum ama annem hala hayattaydı ve birkaç günde bir konuşuyorduk. Bu görüşmelerden bazıları zorlama gibi geliyordu ve telefonu hemen kapatıyorduk ama bazen daha önce hiç konuşmadığımız şekilde konuşuyorduk.

Bir gün ona "Madam Mae gerçek miydi anne?" diye sordum.

İçini çekti ve "Elimden geleni yaptım Cherry" dedi. Bu bir cevap değildi. Başka bir gün, doktora daha önce gitmediği için üzgün olduğunu ve torununu kucağına alabilmeyi umduğunu söyledi. "İyi bir anne olacaksın Cherry, olmayacağını düşündüğünü biliyorum ama olacaksın." "Bu Madam Mae mi yoksa annem mi?" diye sordum. Annem olduğunu söyledi. Madam Mae emekli olmuştu.

Torununu kucağına alamadı ama Bo-Mi adında on sekiz aylık bir bebeğin elimize ulaşan fotoğrafının bir kopyasını görebildi.

Yatağın üzerinde oturmuş, oyuncak bir tavşanın uzun kulaklarıyla oynarken göremediğimiz bir şeye yan yan bakan güzel, iri gözlü küçük bir kızın siyah-beyaz bir resmiydi. Bo-Mi'yi neden sevdiğimi ya da neden bir şekilde onu seveceğimi düşündüğümü bilmiyorum.

beni isteksiz bir anneden bir anneye dönüştürdü, ama yaptım. Sanırım ciddi olması hoşuma gitmişti, sanki kameranın yakaladığı bu tek an onun kişiliğini yansıtıyordu. Ciddi bir bebeğin bana uygun olacağını düşündüm. Ciddi bir bebeği güldürebileceğimi düşündüm.

Fotoğrafla birlikte gönderdiğim mektupta, *"Bak anne, uçakla geleceğini söylediğin küçük kız bu, hatta adının baş harfini de doğru yazmışsın"* dedim.

Pat Teyze aradı ve annemin fotoğrafı gördüğünde ağladığını ve tahmininin gerçekleşmesine çok sevindiğini söyledi.

"O nasıl?" Sordum, çünkü annemin bebeğin tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum anda geleceği yönündeki öngörüsünün diğer kısmını düşünüyordum.

"Şey," dedi Pat Teyze ve sigarasını içine çekerken durakladığını duydum. "İyi günleri de var, o kadar iyi olmayan günleri de. Bence gelecek ay buraya gelmek için plan yapmalısın, hayatım."

Michelle aradı ve bebeğin ona hem David'i hem de beni hatırlattığını söyledi. Elbette bebek bana hiç benzemiyordu ama Michelle ısrar etti. "Seninki gibi ciddi bir bakışı var."

David ve ben yatakta uzanarak, birlikte fotoğrafa bakarak, elden ele dolaştırarak, analiz ederek ve söyleyecek yeni şeyler bularak çok zaman geçirdik. "Onun oldukça zeki olduğunu hissediyorum," dedi David. Kendinden geçmişti. Bu küçük kıza gösterdiği sevgiye bayıldım.

O zamana dair çok güzel anılarım var. Birbirimize karşı nazıktık. Daha önce olduğumuzdan daha nazıktık. Hatta belki de birbirimize karşı biraz savunmasızdık.

Bazen seks yaparken, birbirimizin gözlerinin içine baktığımız bir an olurdu ve sanki ikimiz de acil ve önemli bir şey anlatmaya çalışıyormuşuz gibi görünürdü, ama söylemeye çalıştığımız şey her neyse bunu asla yüksek sesle söylemezdik. Belki de ikimizin de söyleyecek sözü yoktu.

Annemin bir evliliği uçuşunun kenarından geri getirebileceğimizi söylediğini düşündüm ve bizim yaptığımızın da bu olup olmadığını merak ettim: uçuşunun kenarından dikkatlice parmak uçlarına basarak geri dönmek.

Sonra iki şey oldu.

Evlat edinme ajansından bir karışıklık olduğunu söyleyen bir telefon aldık. Bize gelen fotoğraf Bay ve Bayan David ve Cherry Smith'e değil, Bay ve Bayan David ve Cheryl Smith'e gitmeliydi. Yine de endişelenmemeliydik. Bu fırsatı kaçırmayacaktık! Bir erkek olan bebeğimiz sadece altı aylıktı ve tabii ki daha küçük bir bebek her zaman tercih edilirdi ve bu kesinlikle muhteşem bir küçük adamdı. Yeni bir fotoğraf bize doğru geliyordu. "İsimlerinizin bu kadar benzer olduğuna inanamıyorum," dedi telefondaki kadın. "Şansınız nedir?"

Bebeğimizin artık bizim bebeğimiz olmadığı haberini aldığımızın ertesi günü Wok n' Roll Çin restoranında bir ekip kurma yemeğine katıldığımda ve bir meslektaşım bana "Cheryl" diye hitap ettiğinde neden ona bir Çin böreği fırlatmak zorunda hissettiğimi umarım şimdi anlamışsınızdır. O anla gurur duymuyorum ama pişman da değilim.

Patronum açıkça "kendimde olmadığım" için işten erken ayrılmamı önerdi.

Bazen o böreği atmamış olsaydım, dürtüyü parmak uçlarımda hissetseydim ama direnseydim ve bu nedenle eve beklediğimden çok daha erken gelip David ve Stella'yı dairemizin dışındaki merdivenlerde derin bir sohbe dalmış görmeseydim ne olurdu diye merak ediyorum.

Bunda olağandışı bir şey yoktu. İkisi de aynı hastanede düzensiz saatlerde çalışıyordu ve aynı dalış kulübüne üyeydiler. Onlar arkadaştı. Erkekler ve kadınlar seks yapma ihtiyacı hissetmeden arkadaş, iş arkadaşı, ev arkadaşı ya da dalış arkadaşı olabilirler! Tabii ki olabilirler.

Ve yine de.

Sadece konuşuyorlardı. Dokunmuyorlardı. Uygunsuz bir şekilde yakın durmuyorlardı. Yanlış bir şey yapmıyorlardı.

Ama durup bir süre izledim ve anladım. Tam olarak
nasıl bildiğimi söyleyemem.
Bazen sadece yaparsınız. Bir patates kadar sezgileriniz olsa bile.

Bölüm 102

YouTuber'ın ölümü Dom'u tam da Eve'in bildiği gibi uçurumun kenarına iter.

"Eve, seni güvende tutmanın tek yolu ayrılmaksa..."

Cümlesini bitirmiyor.

Kanepelerinde yan yana oturuyorlar. (IKEA'da iki seçenekleri vardı ve tabii ki daha pahalı olanı seçtiler, çünkü onlar aptal. Zaten eski püskü ve eski görünüyor).

"Okuldaki gibi bir ayrılık olmayacağını biliyorsun," diyor Eve. "Bu bir *boşanma* olurdu."

Bu kelimeyle irkildi.

"Avukat tutmamız gerekecek. *Pahalı* avukatlar."

Bunun doğru olduğundan emin değil. Mal varlıkları yok gibi.

Telefonlarına boş boş bakarak sessizce kanepeye yığılırlar.

Eve aniden telefonunu bıraktı. "Peki ya boşanırsak, ben başka biriyle evlenirsem ve o *da* ben yirmi beş yaşındayken beni öldürürse? Bunu hiç düşündün mü?"

Bunu söylemek çok kaba bir şey çünkü belli ki bunu hiç düşünmemiş. Yüzü önce beyazlaşıyor, sonra kızarıyor.

Dom çok güçlü bir çocuk, ama o daha güçlü.

Bölüm 103

Boşanma bir ölüm gibidir, ancak cenaze töreni ya da taziye kartlarının rahatlığı yoktur. Kimse size çiçek getirmez, ancak evliliğiniz yanlış olduğu için boşanmanız doğru olsa bile, yavaşça, özenle ikiye bölünüyormuşsunuz gibi hissedebilirsiniz.

Çoğu stres araştırması boşanmayı eşin ölümü, ev taşıma ve hapis cezasıyla birlikte en üst sıraya koymaktadır. Ben olsam hapis cezasını ev taşımaktan daha stresli bulurdum ama herkes farklıdır.

David'e Stella'yı sorduğumda inkar etmeye çalışmadı. Belli belirsiz benim hatam olduğunu ima etti çünkü çift balkondan düştüğünde orada değildim, bu travmatik bir durumdu (ve aynı zamanda benim hatamdı çünkü bunu tahmin etmiştim, tabii ki bunu yüksek sesle söylemedi). Birlikte yatmaktan başka ne yapabilirlerdi ki?

Muhtemelen o suçlu hissetti ve ben de kesinlikle haklı hissettim. Kız bebek için üzüldük ve sıkıntımızdan utandık, bu yüzden kayıp duygularımızı asla düzgün bir şekilde ifade edemedik. Sonuçta bu sadece bir fotoğraftı. Hâlâ bir bebek evlat edinebilirdik.

Elbette muhtemelen aldatmanın evliliğimizin kalbindeki çürümenin sadece bir belirtisi olduğunu düşünüyorsunuz ve belki de haklısınız. Bir keresinde, "Benden *hoşlanmıyorsun* bile David," dediğimde, sanki onu aldatmaktan çok daha kötü bir şey yaparken yakalamışım gibi dehşete kapılmış görünüyordu. "Peki, sen *benden hoşlanıyor* musun, Cherry?" dedi. Bunu hiç düşünmemiştim. Bu konuşmanın kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum. İlişkiler çok garip olabilir. Biz nasıl bir araya geldik? Bu bir gizem.

Aslında bir gizem değil. Bu seksti. İşleri fazla karmaşıklıştırmaya gerek yok.

Kayınvalidem evlilikleri sırasında yaşadıkları zor zamanların hikâyelerini paylaşarak yardımcı olmaya çalıştı. Pat Teyze, altmışlı yıllarda İspanya'da Katolik bir rahip tarafından başlatılan ve evli çiftler için popüler bir program olan "Marriage Encounter" hafta sonuna gitmemizi önerdi. Bu programda diğer çiftlerle bir araya gelecek ve duygular hakkında konuşacaktık. Bundan daha korkunç bir şey düşünemiyorduk.

Evliliğimizin can çekişme dönemini tekrar anlatmayacağım: evrak işleri, idari işler, evlat edinme işleminin iptali, mal paylaşımı, bağırış çağırış, "iyi" tencere hakkında şiddetli bir tartışma. Sonuna kadar seks yapmaya devam ettik. "Son kez" deyip durduk. Son seferin son sefer olması epey zaman aldı. Aslında, o sırada Stella ile yaşıyordu. (Suçlu hissetmiyorum. Önce o bana yaptı.) (Biraz suçlu hissediyorum.)

Hâlâ Stella ile birlikte yaşıyor. Çok başarılı, mutlu bir evliliği olan bir kardiyolog, muhtemelen evlat edindikleri ya da sperm bağıışı yoluyla hamile kaldıkları çocukları var, emin olamıyorum ve torunları var. Ben onların hayatında sadece küçük bir dipnotum.

Annesi öldüğünde onu aradım. O ve ben arkadaş kalmak için çok uğraştık ama bu imkansızdı çünkü Michelle'in sadakati oğluna olmalıydı. Beni seviyordu ama oğlunu daha çok seviyordu. Tabii ki seviyordu.

Stella'yı kocamla yattığı için affettim ama kayınvalidemi çaldığı için asla affetmedim.

-

Tüm bunların ortasında annem öldü: çok genç yaşta. Bildiğiniz gibi. Gereksiz bir ölüm. Ama ben bunu aştım. Kin sağlıklı değildir.

Mayıs ayında geç bir öğleden sonraydı ve annem Teyze Pat tarafından verilen morfin denizinde yüzüyordu. Teyze bitkin bir haldeydi.

Yorgunluktan güçlükle ayakta durabiliyordu,       k z kardeşine başkasının bakmasına izin vermeyi reddetmi ti. Daha ya lı, daha az bencil bir versiyonum olsaydı ona daha fazla zaman tanımam konusunda ısrar ederdim. Bu benim hayat boyu pi manlıklar listemde.

Bir zamanlar babama ait olan ve Madam Mae'nin tüm okumalarını yaptığı yüksek arkalıklı sandalyeye oturdum. Işık yumu uyordu ve Pat Teyze daha önce mutfakta bana, " ok kalmadı Cherry," demişti. Yatağın diğ er tarafında, annemin m   terilerinin oturduğu sandalyeye oturdu ve altın yastığı karnına bastırdı.

Kimsenin konu madığı uzun s reler oldu. Saksağanların  t   n , çim biçme makinesinin uzaktan gelen sesini, serumun sürekli damlamasını ve zavallı Pat Teyze'nin arada bir kocaman esnemesini ve buna bağlı çene tıktırtısını duyabiliyorduk.

Pat Teyze beni ölüm çingırağı konusunda uyarmı tı. Tükürük veya mukus boğazın arkasında toplandığında ve kişi yutkunamadığında veya  ks remediğinde ortaya çıkar. Kulağa çok naho  geliyor, yüksek bir gurultu ya da boğulma sesi gibi, ama bu ölmekte olan kişinin sıkıntılı olduğu anlamına gelmiyor. (Ya da öyle olduğuna inanırlar.)

Annem o korkunç sesi hiç çıkarmadı. Herkes yapmaz. Her zaman horlamayı *reddettiğini* söylerdi.

Nefes alı  veri i d zensizle ti ve sonra zorla tı. Sürekli öldüğünü düşünüp nefesimi tutuyordum ama sonra g     tekrar yükseliyor ve ben de tekrar nefes alıyordum. Bir ara iki parmağını orkestra  efi gibi salladı, gözleri hala kapalıydı ve " svi re fond  dansı! Komik değil miydi, Pat?"

" ok komikti Mae," dedi teyzem ve bana gülümsedi.

Sanırım annem babamı görebiliyordu ve ona anlatıyordu       "Hayatım, ne kadar komik bir şey değil mi?" dedi.

Bunlar onun son sözleriydi. Son sözleri mükemmeldi, anne. Aferin sana.

Bir saat sonra nefes aldı.

Bekledik.

Artık nefes almıyordu.

Babamı The Cab'deki dans pistinde onu beklerken hayal etmek hoşuma gidiyor, bir eli düz sırtının arkasında, diğer eli uzanmış, onunkini almaya, onu savurmaya hazır.

-

Geçen gece rüyamda annemle babamı dans ederken gördüm, dönüp beni gördüler ve kollarını uzattılar. Onlara doğru koştum, rüzgar gibi hızlı, bir çocuk gibi.

Bölüm 104

Mavi bir hastane elbisesi giyen Allegra - "külotunu giymiş, sütyenini çıkarmış"- küçük bir tünelde yüzüstü yatıyor. Klostrofobisi yok ama insanların neden olduğunu şimdi anlıyor, çünkü bu hiç eğlenceli değil. Dev kulaklıklar takıyor. Michael Bubl  kulaklıklardan ona aşk şarkıları mırıldanıyor. Annesi bir Michael Bubl  hayranı, Allegra o kadar değil. Elinde konuşmak istediğinde basabileceği bir zil var. Parmağındaki bir klips, kalp atış hızını ve solunumunu izleyen uzun bir tüpe bağlı. Nadiren doktora gidiyor, hiç hastaneye yatırılmadı. Herkes dost canlısı ve nazik, ama onların kendisinden sorumlu olmasından hoşlanmıyor, tıpkı kendisinin yolcularından sorumlu olduğu gibi. Ses tonlarındaki otoriter sıkıcılıkta kendinden bir şeyler buluyor. Söyledikleri her şeyi daha önce binlerce kez söylemişlerdir. Allegra'nın sorduğu her soru daha önce sorulmuş ve yanıtlanmıştır.

Sırt ağrısı bu sefer çok daha kötü. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Ameliyat olması gerekebilir. Sadece neler olduğunu çözmeleri gerekiyor. Daha önce hiç ameliyat olmadı.

Kutsamalara, mantralara ve Hindistan'daki ünlü astrologun Allegra'nın doğum haritasında uygunsuz bir şey görmemesine rağmen, annesi bu kehanete inanmaz.

Kardeşinin "Anne, hiçbir doktor bir delinin tahminine dayanarak önleyici tedbir olarak Allegra antidepresan yazmaz" dediğini duydu.

"Ama sırt ağrısı depresyona neden olur, Taj!" dedi annesi. "Ve depresyon da sırt ağrısına neden olur! Bu bir döngü! Bir döngüde sıkışmış! Şimdi

alışamıyor, araba kullanamıyor, bütün gün evde tıkılıp kalıyor, depresyon için biçilmiş kaftan!"

Taj, "Bu yüzden sırt ağrısını tedavi ediyoruz," dedi. "Beyin kimyasıyla oynamıyoruz."

Allegra intihara meyilli değil, kesinlikle değil, ancak klostrofobiyi şimdi anladığı gibi, intihar düşüncesini de yeni anlıyor. Acıdan kaçmak için her şeyi yapabileceği zamanlar oldu.

Bedensiz bir ses, "Pekâlâ Allegra, başlamak üzereyiz! Çok gürültülü olacak, ama rahatlamaya çalışın ve bana ihtiyacınız olursa zile basın."

Uyarılara rağmen, makine çalışmaya başladığında çıkan ses onu yine de şaşırtıyor. ıkan sesler o kadar komiktir ki gülmek ister. Biri ona şaka mı yapıyor? Çocukların uzay gemisi oyuncaklarının sesleri gibi.

Eow, eow, eow, eow.

BOOM! BOOM! BOOM!

Gm, güm, güm. Bip,

bip, bip.

Bu tuhaf seslerin arasına Michael Bubl'nin parçacıklarının serpiştirilmiş olması ise işi daha da tuhaflaştırıyor. Nasıl oldu da buraya geldi? Kaftanlı kadının el çantasının tüm ağırlığını sırtlandığı anı ve sonra kendini çok mutlu hissettiği o günü, Anders'in koştuğunu, köpeğin ipte olduğunu, bacaklarının gereksiz yere birbirine dolandığını düşünüyor. Tüm bunlar için kendisinden başka suçlanacak kimse yoktu.

Jonny'ye tekrar dinletebilmek için tüm MR seslerini hatırlamaya çalışır ve sonra Jonny ile artık birlikte olmadıklarını hatırlar ya da zaten hiç birlikte olmamışlardır, emin değildir. Elbette o gün onu çimlerin üzerinde terk etmemişti. Anders'le birlikte onu ayağa kaldırdılar - acıdan neredeyse hıçkırır hıçkırır ağlıyordu - ve Jonny onu eve götürdü, yatağına yatırdı ve geçen seferden kalan iki ağrı kesiciyi verdi. Ailesi geldi.

Çünkü onları bir çocuk gibi çağırıyordu. Başka ne yapacağını bilmiyordu. İnsanlar aileleri yoksa kimi ararlar?

Jonny, Allegra'nın ailesiyle tanıştığı gün, Allegra da Jonny'nin ailesiyle tanışmak istemediğini açıkça belirtmişti. Onlara karşı sıcak ve dostça davrandı ve kendisini "Allegra'nın arkadaşı" olarak tanımladığını duydu. Sonra da gitmiş. Nasıl olduğunu görmek için iki kez kontrol etti. Mesajları soğuk değil ama sıcak da değil. *Nötr*. Nötr korkunç.

Aptal, aptal, aptal, diye kendi kendine alay ediyor, MR sesleriyle ritim tutarak.

-

Allegra annesini MR'dan eve bırakırken, "Benim için tekrar işten izin almak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor.

"Sorun değil," diyor annesi omuz silkerek. "Ben vazgeçilmezim. Bunu biliyorlar. Ve ailem her şeyden önce gelir."

Annesi uzun yıllar aynı sigorta şirketinde çalışmış.

"Şu anda ağrın nasıl?" diye soruyor.

"On üzerinden yedi." Allegra koltuğunda kayıyor. "Katlanılabilir."

"Bunu halledeceğiz. Koltuğunu daha geriye koy. İntihar düşüncelerin mi var?"

Annesi bir araştırma yapmaktadır ve birisine intihar düşüncesi olup olmadığını sormaktan korkmamanız gerektiğini öğrenmiştir. Allegra araştırmanın doğru olduğundan emin ama bu soruyu annesinin sorduğu kadar sık sormak gerektiğinden emin değil. Bu biraz sarsıcı.

"Ben iyiyim," diyor Allegra. Koltuğunu arkaya yaslıyor. "Açıkçası sevinçten havalara uçmuyorum."

"O çocuk yüzünden mi?"

"Hayır, sırtım yüzünden," diyor Allegra. İç çekiyor. "Ayrıca çocuk yüzünden. Her şeyi berbat ettim."

"O zaman sen tamir et," diyor annesi trafiğe girip çıkarken.

Allegra, "O kadar kolay olmayabilir." diyor.

Telefonu çalıyor. Arayan Jonny'dir. Onun adını görünce kalbi otomatik olarak yerinden çıkacak gibi olur ama sonra bir başka tarafsız, bir süre takıldığıımız ama artık her şeyin bittiği, biz dostuz-iş-arkadaşlarıyız mesajına karşı kendini çelikleştirmesi gerektiğini hatırlar.

Bir link ve yanında şöyle bir metin var: *En azından bu hayatta da deneyin.*

"Bu hayatta denemek mi?" Bağlantıya tıklıyor ve biraz gülüyor. Deneme uçuşları sunan bir uçuş okulu. Geçmiş yaşamında bir kuş olduğundan bahsediyor.

"Ne oldu?"

"Jonny bana bir link gönderdi," diye açıklıyor Allegra. "Pilot olmak için eğitim almak istediğim izlenimine kapılmış."

"Bu izlenime nasıl kapıldı?"

Allegra ona yürüyüşleri sırasında Jonny ile aralarında geçen konuşmayı anlatır. "Pilot olmak için eğitim almakla ilgilenmiyorum," diyor Allegra rahat bir şekilde.

"Peki neden?" diye sorar annesi. Bir ışıktaki dururlar ve annesi elleri direksiyonda ona bakar. "*Kadın* olduğun için pilot olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Elbette böyle düşünmüyorum," diyor Allegra. "Kesinlikle hayır." Kendisinden başka bir kadın olsaydı onları cesaretlendirirdi. Sektörün daha fazla kadın pilota ihtiyacı var.

Annesine şöyle der: "Pilot olmamı istemiyorsun! Hala dışçilikten bahsediyorsun!"

"*Yıllardır* bundan bahsetmemiştim," diyor annesi. "Pilot olursan seninle gurur duyarım! Tabii istediğin buysa."

"İstediğim bu değil," diyor Allegra. "Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmedim. En azından bilinçli olarak."

"Peki o zaman bunu Jonny'ye neden söyledin?"

Allegra da ona söylediklerinin aynısını söylüyor. "Aklıma gelen ilk çılgınca şey buydu. Herhangi bir şey olabilseydim rock yıldızı olurum demek gibi bir şey!"

"Sen bir rock yıldızı olamazsın," diyor annesi. "Şarkı söylemen berbat."

"Teşekkürler anne."

"Ciddiyim. Bu çok kötü. O şarkı programlarındaki yarışmacıları görüyorum ve babana diyorum ki, 'Neden aileleri onları yola getirmiyor? Ama sen pilot olabilirsiniz Allegra, çok iyi bir pilot olabilirsiniz. Sen iyi bir şoförsün, ailenin en iyisisin, babandan daha iyisin ve kahve makinesini çok iyi kullanıyorsun.'

Allegra gülüyor. "Yani araba kullanabildiğim ve babamın kahve makinesini çalıştırabildiğim için pilot mu olmalıyım?"

"Bir uzay gemisi kadar çok düğmesi ve anahtarı var. Ve sen *hep* uçmak istedin. Büyükannenizin evinde kollarınızı açarak nasıl koştuğunuzu ve arka verandadan nasıl atladığınızı hatırlamıyor musunuz? İzlemesi dehşet vericiydi. Taj bunu yapmazdı!"

"Pilot taklidi yapmıyordum," diyor Allegra. "Bir uçakmışım gibi davranıyordum."

"Uçak olamazsın Allegra, ama pilot olabilirsiniz." "Bunu daha önce hiç söylememiştin anne."

"Bunun senin hayalin olduğunu bilmiyordum. Hayalinin uçuş görevlisi olmak olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi! Öyle! Bayıldım."

"Ancak bir hayalinizi gerçekleştirmiş olmanız, şimdi başka bir hayali deneyemeyeceğiniz anlamına gelmez. Son zamanlarda yeni bir meydan okumaya ihtiyacın olup olmadığını merak ettim."

"Çünkü benim depresyona girmemem konusunda takıntılısın," diyor Allegra.

"Hayır! Ondan önce! Sadece yeni bir şeylerin zamanının gelmiş olabileceğini düşündüm. Bazen senin çok fazla..." Annesi doğru kelimeyi arıyor. "Dikkatli ol," diyor sonunda.

"*Dikkatli mi?* Ben büyürken bu senin en sevdiğin cümleydi anne: Dikkatli ol, Allegra."

"Ama şimdi *çok* dikkatlisin. Bir asi gibi giyiniyorsun ama asi değilsin! O aptal çocuk kalbini kırdığından beri çok... kararsızsın... kalbinle ve şimdi, öyle görünüyor ki, hayallerinle. *YOLO*, Allegra!"

"Ah, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun anne?"

"Evet, ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece bir kez yaşarsın demek." "Hindu annemin söylemesi çok garip bir şey."

"Kısaltma bu anlama gelebilir ama bence mesaj şu: Hayal etmeye cesaret edin."

"Şimdi Oprah gibi konuştun."

Annesi iç geçirir. "Ayrıca, o muhteşem genç adam senden hoşlanıyor. Sana ilginç bağlantılar gönderiyor! Ve o kadar çok ortak noktanız var ki! Çok güzel yüzleriniz var ve ikiniz de biraz... *aptalsınız*." Parmağını kafasına vuruyor.

"Teşekkürler anne."

"Zeka açısından değil. Ama ikinizin de hayal kurmak için başkalarının iznine ihtiyaç duyuyor olmanızı ilginç buluyorum."

"Devam edelim," diye araya girer Allegra. Bir süre sessizlik içinde araba sürerler.

Ya dikkatli olmayı bırakırsa? Bu aslında neyi gerektirirdi? Pilot olabilir miydi? Bunu istemesine izin verebilir miydi? Ya başarısız olursa? Ya herkes ona gülerse? Ya gereken özelliklere sahip değilse?

Arabanın camındaki bulutların yansımalarına bakar. Ya başarırsa?

"O falcının şu anda ne yaptığını merak ediyorum," diyor annesi. "Ben sürekli onu düşünüyorum ama o hiç bizi düşünüyor mu? Ve kurbanlarının ailelerine yaşattığı stresi?" "Başka bir uçakta olabilirdi," diyor Allegra.

"Onun için yapıyorum

ölüm, ölüm yaşı' gibi şeyler."

Annesi kaşlarını çatıyor. "Kullandığı ifade bu muydu? Böyle mi konuşurdu?"

"Evet," diyor Allegra. "Bunu sana söylememiş miydim? *Sanırım* derdi... ve sonra ölüm nedenini ve ardından ölüm yaşını söylerdi."

"*Sanırım*," diye tekrarlıyor annesi. "Bu çok ilginç."

"Neden?" diye sorar Allegra.

"Seçtiği dil. Acaba sigorta sektöründe mi çalışıyor? Beklenti. Beklenti mi? Yaşam beklentisi. Ölüm yaşı. Ölüm nedeni."

Allegra cevap vermiyor. Bayanla ilgilenmiyor. Kadın hiçbir şey ifade etmiyor. Telefonunu çıkarıp Jonny'ye mesaj atıyor.

Lütfen konuşabilir miyiz?

Sil.

Bağlantı için teşekkürler...

Sil.

Aslında gerçekten sevdim.

Sil.

Sorun şu ki, sanırım seni seviyor olabilirim.

Kendisini, elinden geldiğince hızlı koşan ve büyükannesinin arka verandasından atlayan küçük bir kız olarak düşünüyor, kolları düz ve yatay, kanatlar gibi. Aslında o kadar yüksek değildi, ama atlamadan önce yeri göremiyordunuz, sadece orada olduğuna inanmanız gerekiyordu ve her seferinde korkunç derecede görkemli bir serbest düşüş anı yaşıyordunuz.

Gönder tuşuna basıyor.

Pişmanlığı anlık. Sırtı dikkat çekmek için bağılıyor. Acısı dokuza yükseliyor. Çok garip bir mesaj. Bir mesajda ilk kez "seni seviyorum" demezsin. Henüz bir ilişkiniz olduğunu onaylamamışken "Seni seviyorum" demezsiniz. Tepelere doğru kaçır!

Annesi "Tıpkı bir aktör gibi konuşuyor." diyor.

Allegra cevap vermiyor çünkü telefonunda o kadar hızlı beliren kelimelere bakıyor ki sihir gibi geliyor.

Bir mucize gibi.

Zemin her zaman oradaydı.

Bütün gününü değiştirdi. Belki de tüm hayatını değiştirdi.

Diyor ki: *Bu bir sorun değil Allegra, benim için de bir belki değil.*

Bölüm 105

Şimdi emekliyim ama evet, bu doğru, aktüerdim.

Başka bir deyişle ben "iş dünyasının falcısıydım".

Bir aktüer, geleceği tahmin etmek için olasılık, istatistik ve finansal matematiği kullanır. Mesleğimi seviyorum! Oldukça tutkuyla. Mesleğin büyüleyici tarihi üzerine pek çok konuşma yaptım! Açık olmak gerekirse, bu konuşmaları sektörel etkinliklerde yaptım, partilerde köşeye sıkışmış insanlara değil.

Tamam, bir partide köşeye sıkıştırılmış bir kişi vardı ama çok ilgili görünüyordu. Bunu sizinle paylaşma isteğime karşı koyacağım. (Ama araştırmalısınız!)

İnsanlar tarih yerine şakaları tercih ediyor, işte size bazı aktüeryal şakalar:

Yaşlı aktüerler asla ölmez; sadece yaş ve cinsiyete göre ayrılırlar.

Bunu oldukça eğlenceli buluyorum. Bulmayabilirsin.

Bir aktüerin dışa dönük olup olmadığını nasıl anlarsınız? Sizinle konuşurken ayakkabılarınıza bakar!

Bu biraz saldırgan, çünkü sosyal becerilerimizle dalga geçiyor. Analitik, içe dönük insanlar olma eğiliminde olduğumuz ve bazılarımızın arka odada kaybolup kırk yıl sonra emeklilik partimiz için ortaya çıkan "boffinler" olduğumuz doğru, ancak bu bizi "garip" veya "tuhaf" olarak adlandırmak için bir neden değil. Herkes farklıdır!

Bir İngiliz aktüer ile bir İtalyan aktüer arasındaki fark nedir? Bir İngiliz aktüer size gelecek yıl kaç kişinin öleceğini söyleyebilir. Bir İtalyan aktüer size onların isimlerini ve adreslerini verebilir.

Bu ifade, organize suça bulaşmamış İtalyanlar için aşağılayıcıdır, ki büyük çoğunluk bu durumdadır.

Her neyse, işte böyle aktüer oldum.

Boşandıktan ve annemin ölümünden sonra zor bir dönemden geçtim. Muhtemelen depresyondan muzdariptim. Annem öldükten sonra Pat Teyze ve benim birbirimize yaslanacağımızı düşünürdünüz ama biz tam tersini yaptık. Birbirimizden uzaklaştık. Bence Pat Teyze bir tür çöküş yaşamış olabilir. Daha sonraki yıllarda buna üstü kapalı göndermeler yaptı. Sonunda ikimiz de birbirimizi terk ettiğimiz için özür diledik ama sanırım başka seçeneğimiz yoktu. Boğulmakta olan iki insan gibiydik. Kendi başımıza nasıl yüzeceğimizi öğrenmemiz gerekiyordu. Pat Teyze annemin cenazesinden bir gün sonra kendi evine döndü. Annemin evi artık benimdi. İstemiyordum ama satmak da aklıma gelmedi. Bu bana kötü bir davranış gibi geldi. (Ev hala benim. Orada yaşayan çok iyi kiracılarım var. Tipik bir baby boomer gibi emlaktan bahsettiğim için üzgünüm. Şanslı olduğumu biliyorum, yine de bana miras kalmamasını tercih ederdim).

Babam anneme ve bana "Bu da geçer." derdi. Bunu pek faydalı bulmazdık. Hatta annemin sıcak bir Noel günü bir pişirme felaketi yüzünden ayağını yere vurduğunu, terli alnını bir kurulama beziyle sildiğini ve "Kapa çenenin Arthur, hepsini tekrar yaptıktan sonra geçecek!" diye ağladığını hatırlıyorum.

O yıl her gün uyandım, dişlerimi temizledim, aynada kendime baktım ve "Bu da geçer Cherry" dedim.

Bir gün annemin İsviçre fondüsü hakkında gülüşünü düşünüyordum, bu da beni leopar desenli elbisesiyle Eliza'yı düşünmeye itti. Beni hatırlamayacağından endişeliydim ama hatırladı, hem de hemen. Şehirde öğle yemeği için buluştuk ve Eliza'ya kariyer tavsiyesi aradığımı söyledim, o da ağzını bez bir peçeteye sildi ve "Doğru" dedi. Geleceğimi Madam Mae'nin şiddet dolu bir evlilikten kaçmak isteyen bir kadının geleceğini planladığı kadar kararlı bir şekilde planladı.

Avustralya sigorta sektörünün daha fazla aktüere ihtiyacı olduğunu söyledi. Yönetim pozisyonlarının aksine cinsiyetimin beni engellemeyeceğini çünkü bir aktüerin aktüer olduğunu söyledi. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum ve haklıydı. Sınavların *acımasız* olduğunu söylemişti ve bu konuda da haklıydı. Bir triatlona kaydolmak gibiydi. Hiç triatlon yapmadım ama son aktüerya akreditasyonumu aldığımda, bitiş çizgisini yarı ölü gibi sendeleyerek geçen sporculara biraz yakınlık hissettim.

Uzun yıllar sigorta sektöründe çalıştım ve sonunda oldukça üst düzey bir seviyeye geldim. Ölüm oranıyla ilgili istatistiksel verileri analiz ettim ve daha sonra gelecekteki sigorta yardımlarının ödenmesine ilişkin risk ve yükümlülüğü tahmin etmek için olasılık tabloları geliştirdim. Özellikle COD'lerle (ölüm nedenleri) ilgili kalıplar için geçmiş verileri inceledim. Özür dilerim. Benimle bir iş için görüşmüyorsunuz.

Kariyerimi bu soruyu sorarak ve yanıtlayarak geçirdiğimi söylemeye çalışıyorum: *İnsanlar nasıl ve ne zaman ölecek?* Mümkün olduğunca basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, Jiminy Cricket gibi bir sigorta satıcısının babam gibi birinden hayat sigortası için ne kadar ücret alması gerektiğini hesaplamak benim işimdi. Açık olmak gerekirse: benim işim herhangi bir *bireyin değil*, bir grup bireyin nasıl ve ne zaman öleceğini belirlemektir, bu yüzden uçaktaki eylemlerim gizemini korumaya devam ediyor.

Sanırım ilk aktüerya pozisyonumda yaklaşık on sekiz aydır çalışıyordum ve bir Cumartesi sabahı işlerimi hallederken Hornsby'deki Hazel's Hair adlı kuaför salonunun önünden geçtiğimde bundan büyük keyif alıyordum. Normalde Wahroonga'da bir kuaföre giderdim ama o kuaför bir önceki randevumda söylediğim her şeyi her zaman hatırlardı. Sanırım hepsini yazıyordu. Bunu rahatsız edici bulmuştum.

Ben de bir dürtü ile Hazel's Hair'e gittim. Nadiren içgüdüsel olarak bir şeyler yaptığımı duyunca şaşıracaksınız.

(Bu bir şakaydı.)

(Şaşırmayacağınızı tahmin ediyorum.)

Kapıdan girer girmez tezgâhın arkasında oturmuş *Haftalık Kadın Dergisi* okuyan bir kız bana baktı ve "Madam Mae'nin kızı!" dedi. Sonra da, "Sakın söyleme, sakın söyleme!" dedi.

"Neyi söylemeyeyim?" Dedim, kafam karışmıştı.

"Ben Sharon, hayır değil, Cheryl! Hayır, Cheryl değil, Cherry!"

Onu bir kalıp sabundan tanıımıyordum. O beni annemin şöhreti sayesinde tanıyordu. Elbette benimle aynı liseye giden ve hayatımda önemli bir kişi haline gelecek olan Hazel'di, sadece mükemmel kuaförlük becerileri nedeniyle değil.

O gün saçımı kesti ve kesim şeklini beğendim, sohbet ettik ve sonunda birkaç randevudan sonra arkadaş olduk. Bir gün beni Terrey Hills'teki evinde bir akşam yemeğine davet etti. Bir üniversitede çalışan kocasının çok "zeki" arkadaşlarını davet ettiğini, benim de zeki olduğumu, bu yüzden tam uyum sağlayacağımı söyledi.

Tabii ki dehşete düşmüştüm ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu çünkü katılmamı o kadar istiyordu ki bana *seçenekler* sundu. Önerdiği her gece müsaittim çünkü gerçekten yalnız bir insan olmuştum. Arkadaşım Ivy Amerika'ya taşınmıştı ve Eliza'yı ara sıra görsem de, o büyük bir sosyal çevrenin parçasıydı ve ben daha çok bire bir arkadaş olan biriyim.

Bildiğiniz gibi, akşam yemeği partisine gittim. Çok sıcak bir geceydi ve kendime sürekli eski halime dönmemem gerektiğini hatırlattım. *Biraz* fazla içtim ve daha önce de belirttiğim gibi herkese annemden bahsettim ama çok da kötü değildim. Hatta bazı kısımlarından keyif bile aldım. Örneğin, yakışıklı adamın bana patatese benzemediğimi söylemesi hoşuma gitti.

Hatırlarsanız, gece neredeyse bitmek üzereydi ve ben yerde bağdaş kurmuş oturuyordum. Hazel kanepede uyuyakalmıştı, sakallı adam konuşmaya devam ediyordu ve kapı çaldı.

"Affedersiniz," dedi Hazel'in kocası Tony, sanırım hepimizin yakında eve gideceğini umuyordu. "Bu benim kardeşim olacak."

Kardeşi bir çeşit bahçe aleti ödünç alıyordu ve bizimle tanışmak ve Alman Kara Orman pastasının tadına bakmak için kısa bir süreliğine içeri girdi. Tony hepimizi tanıştırdı.

Ned çok hoş bir adama benziyordu. Mavi kot pantolon. Gözlüklü. Orta boylu. Fazla saçı yok. Sabırsız bir enerjisi vardı. Ona karşı özel bir şey hissetmiyordum ama beni gördüğünde yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Tabağını kardeşine geri verdi ve sanki o bir doğa bilimciymiş ve ben de ilginç bir botanik örneğiymişim gibi bana dikkatle bakmak için halıda ayaklarının üzerinde dengede durarak çömeldi.

"Kronecker delta kızı" dedi.

-

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bölüm 106

"Gitmem gerek," diyor Eve.

"Bekle, nereye gitmen gerekiyor?" Dom yatağının ucuna oturmuş, ayakkabılarını çıkarıyor. Yorgun görünüyor. Bu sabah güne beşte başlamış.

"Restoran," diye hatırlatıyor Eve ona. "Bugün Perşembe, unuttun mu? Kalan yemekleri eve getireceğim."

Burası bir pizza ve makarna restoranı ve patron personeli vardiya sonunda eve artık makarna götürmeye teşvik ediyor ki bu mükemmel. Bu gece ve yarın için bedava akşam yemeği.

"Bugün Perşembe mi?" diyor Dom. "Ben... oh, hangi gün olduğunu düşündüğümü gerçekten bilmiyorum."

Onun alnından öpüyor. "Tüm bunlar, para, her şey, her şey daha iyi olacak."

"Öyle mi?" diyor, esneyerek. O daha evden çıkmadan uyumuş oluyor. Adamın artık sadece yalnızken düzgünce uykuya daldığını düşünüyor. Bu çok, çok aptalca.

Otobüste internette Ölüm Kadını hakkında konuşulanları kontrol eder.

Birisi göndermiş: *Sigorta aktüeri olabilir mi? Kızım da o uçaktaydı ve kullandığı dil bunu merak etmeme neden oldu.*

Dün Paula Eve'e şöyle bir mesaj gönderdi: *Ölüm Kadını'nın ilk adı Cherry olabilir.*

Eve de pek umutlanmadan Google'da aratıyor: *Kiraz Aktüeri.*

Ve işte orada. Bu kadar kolay. Bunca zamandır sadece bir Google araması kadar uzaktaydı.

Fotoğrafta daha genç ama hiç şüphe yok ki bu uçaktaki kadın. İpek bir bluz ve kalem etek giymiş, inci küpeler takmış ve kırmızı ruj sürmüştü; bir podyumda duruyor ve arkasındaki PowerPoint slaytını el kol hareketleriyle izliyor. Başlıkta şöyle yazıyor: *Cherry Lockwood, Aktüerler Enstitüsü Aralık Öğle Yemeği'nde yine sürükleyici bir açılış konuşması yapıyor!* Beş yıl önce çekilmiş. Çok mutlu görünüyor. Hiç de Ölüm Kadını gibi değil.

Bölüm 107

Ned Lockwood. Adı buydu. Kuaförümün kayınbiraderi.

Ned lisede matematik öğretmeniydi. Sevilen bir öğretmendi. Eğer Bay Lockwood'a sahipseniz, matematikten nefret etseniz bile onu sonsuza dek hatırlardınız, ya da özellikle nefret ettiyseniz, çünkü onun matematik dersleri zevk aldığınız tek matematik dersi idi.

Bir keresinde bir öğrencim bana gülerek "Sınıfta bir tür yorumlayıcı dans yapar gibi sıçırıyor" demişti ve ben de gülmüştüm çünkü o zamana kadar Ned ile beş yıldır evliydim ve bu çok doğru bir tanımlamaydı. Ned süpermarketlerde, kokteyl partilerinde ve müzelerde tam olarak aynı şekilde zıplardı.

Ned benimle aynı dönemde Sydney Üniversitesi'nde matematik eğitimi almıştı ve bir gün, ona göre -hatırlamıyorum, keşke hatırlasaydım- Kronecker delta prensipleri üzerine bir ders sırasında yan yana oturmuştuk. Ned'in kalemi, yepyeni olmasına rağmen, kurumuştu ve yedek bir kalemim olup olmadığını sordu. Görünüşe göre başımı bile çevirmeden ona bir tane uzattım, bu biraz kabaydı ama derse çok iyi konsantre olmuştum.

O anda bana aşık olduğunu söyledi. Bu doğru değil.

Konuşmuyorduk bile ve o sırada başka biriyle nişanlıydı ve hemen gidip onunla evlendi! Şükürler olsun ki yürümedi. Onun enerjisiyle başa çıkamadı.

Bu arada, konuşmuş olsaydık bile bunun hiçbir anlamı olmazdı çünkü o zamanlar Jack Murphy'den başka kimseyi gözüm görmüyordu.

Ned ve ben ilk randevumuzda sinemaya gittik. "Klasik" bir romantik komediydi, *When Harry Met Sally*. Ben çok sevmiştim ama Ned'in romantik komedi için sabrı yoktu. Ne yerinde oturabiliyor ne de konuşmayı kesebiliyordu. Film, çiftin Chicago Üniversitesi'nden New York'a arabayla gitmesiyle başlıyordu ve Ned bana New York ve Chicago arasında yaptığı bir yolculuğu anlatmak istiyordu ve sonunda fısıldadım, "Yürüyüşe çık! Sonra seninle fuayede buluşuruz." Gitmesine izin verildiği için çok mutluydu. Eminim etrafımızdaki insanlar da mutluydu. Görgü kurallarına çok önem verirdi ama sinemada konuşma konusunda gerçekten çok terbiyesizdi.

"Gerçekten mi?" dedi. Sorun olur mu?" dedi. Çok garipti, çünkü bu ilk buluşmamızdı ve yine de onu zaten tanıyormuşum gibi hissettim, daha önce tanıştığım hiç kimseye benzememesine rağmen bu adamla nasıl başa çıkacağımı biliyormuşum gibi. Filmleri hep tek başıma izlemeyi tercih etmişimdir. (Yıllar sonra *Titanic*'in tamamına oturmaya başarmıştı *ki* bu bir rekordu ve Rose'un Jack'in kapısını paylaşmasına izin vermemesine sinirlendiğini anladığımda bile konuşmamayı başarmıştı. Daha sonra hamburger yedik ve ona kapımı paylaşmasına izin verebileceğimi söyledim. Birlikte okyanusun dibine batabilirdik.)

When Harry Met Sally'den sonra fuayeye çıktığımda Ned beni bekliyordu ve beni kollarına aldı, geriye doğru eğdi ve savaşın sonuymuş gibi öptü. Dikkatinizi çekerim, bu bizim ilk öpüşmemizdi, biraz küstahça! (Aldırmadım.) "Cherry Ned'le tanıştığında," dedi ve sonra elimi tuttu ve koştığımız gerektiğini söyledi, çünkü rezervasyon almayan harika bir Nepal restoranı bulmuştu, ama onları bize pencerede mükemmel bir masa tutmaları için ikna etmişti ve geldik, sonra oturduk, konuşmaya başladık ve hiç durmadık.

Ned Lockwood. En çileden çıkarıcı, sabırsız, zeki, komik, meraklı, yoğun adam. İlk evlilik yıldönümümüzde

bana üzerinde Kronecker delta sembolü olan güzel bir altın broş verdi. O zamandan beri her gün takıyorum.

Bölüm 108

Sue, "Çok utanıyorum, o lanet Ölüm Kadını beni hastalık hastası yaptı," diyor.

Bir Çarşamba akşamıdır ve Max onu bir yere götürmektedir. Bir sürpriz planlamıştır ve bu konuda çok neşelidir. Doğum günü bile değil. Max'in hangi restoranı ayarladığını bildiğinden oldukça emin.

Sue'nun hastalığının sıradan bir virüs olduğu ortaya çıktı. Kaşıntılı döküntüsü kırmızı bir ringa balığıydı. En sevdiği gelini tarafından kendisine verilen bir banyo bombasına karşı alerjik bir reaksiyonmuş. Şimdi tamamen iyileşti. Yeniden enerji dolu.

"Oldukça hastaydın," diyor Max.

"Evet ama ölmüyordum ki" diyor Sue. "Eğer bir daha böyle aşırı tepki verirsem, suratıma bir tokat at."

Max onun suratına bir tokat atma düşüncesiyle yüzünü buruşturuyor. "Aşırı tepki vermedin, sevgilim."

"Çocukların bahsettiği şu yeni Japon restoranına mı gidiyoruz?" diye soruyor Sue.

Max onun tahminlerini görmezden gelir.

"Artık bayana kızgın değilim," diyor. "Bazı sohbetlerimiz olduğu için mutluyum."

"İşlerini" düzene koymamış değiller. Tabii ki vardı. İçlerinden birinin aciz duruma düşmesi ihtimaline karşı uygun vasiyetnameleri, vekaletnameleri ve tüm o korkunç şeyleri var. İkisi de ebeveynlerini kaybetmiş pragmatik insanlar ama belki de ölümün acımasız yüzüne hiç bakmamışlardır

Çünkü bir kez başladıklarında, ürkütücü olanlardan - "Cesediniz için kıyafet konusunda bir fikriniz var mı?"- şifrelerin, anahtarların ve evrakların yeri gibi sıradan olanlara kadar konuşmadıkları pek çok şey keşfettiler. Cenazeleri için tercihlerini yazmışlar. Max yazmış: *Umurumda değil, orada olmayacağım, annen sorumlu.* Ama yine de tartışma çıkarsa çocuklara gösterilecek bir şey.

Max, "Sen hastayken düşünüyordum da, tamam, eğer buysa, yaşlı kuşun öngörüsü doğruysa, birlikte yapmadığımız ne için pişmanlık duyabilirim ki?" diyor.

"Yolculuk," diye tahmin ediyor Sue.

"Hayır, gezi değil. Dört gözle bekliyorum ama bilmiyorum, gerçekten de Tazmanya gezimizden çok daha iyi olabilir mi?"

Sue Norveç'in fiyortlarını ve Paris'in ışıklarını düşünür. "Biz-şey," diye başlar, ama Max'in akli bir karış havadadır.

"Yapmadığımız için üzüleceğim tek bir şey olduğuna karar verdim" diyor.

Yakınlardaki bir banliyöde yerel bir belediye binası gibi görünen bir binanın otoparkına giriyor. Sue'nun kalbi, Max kendisine uymayacağını ya da yakışmayacağını bildiği bir giysi hediyesini açarken beklenti dolu bir sevinçle baktığında ara sıra olduğu gibi sıkışır. Kendilerine benzer yaştaki diğer çiftlerin arabalarından inip açık kapıya doğru ilerlediklerini görebiliyor. Herhalde onları bir tür topluluk grubuna katmamıştır.

"Salsa dansı!" diye
bağırıyor. "Salsa dansı
mı?"

"Merak etmeyin," diyor. "Hepimiz acemiyiz! Bu sekiz haftalık bir kurs. Denemek için ne kadar hevesli olduğumu hatırlıyorum. Sen hep bu konuyu açıyordun ve ben seni hep geri çeviriyordum ve seni kaybedersem, *'Neden evet demedim, neden onu dansa götürmedim'* diye düşünüp kendime *kızacağımı* sanıyordum."

Sue salsa dansına ilgi duyduğunu hiç hatırlamıyor, ancak yıllar içinde çeşitli zamanlarda Max'i daha fazla egzersiz yapmaya ikna etmek için yaratıcı yollar bulmaya çalıştı. Dans etmeyi seviyor

Düğünler. Dans pistine her zaman ilk o çıkar ve eve gömleğinin arkası terden sıırıslıklam olmuş bir şekilde döner. Muhtemelen onu ikna etmenin en iyi yolunun salsa dansının en büyük dileği olduğunu düşünmüştür, oysa aslında sadece bir spor salonuna yazılmasını istemektedir! Kadın ölseydi ve zavallı adam hayatının geri kalanını pişmanlıkla *"Keşke sevgili karımı salsa dansına götürseydim"* diyerek geçirseydi. Kadın kıkır kıkır gülüyor, ama tabii ki adama söyleyemiyor.

"Bu ayakkabılarla dans edemem," diyor Sue. "Ayak bileğimle olmaz." Max arka koltuğa uzanır ve bir çanta alır. "Spor ayakkabılar."

"Her şeyi düşünüyorsun," diyor, bu akşam deneyeceklerini düşündüğü görünüşe göre harika Japon yemeklerini beklerken atladığı öğle yemeğini pişmanlıkla hatırlıyor.

-

Elbette, ilk dersten beş dakika sonra Sue onların birçok şeyi sevdikleri gibi salsa dansını da seveceklerini anlar. Onlar Sue ve Max O'Sullivan. Hayatı seviyorlar. Hayatta iyiyiz, diye düşünüyor, salsa ritmini alkışlarken birbirlerine sırtırırken: alkış- alkış- alkış-duraklat, alkış- alkış- alkış-duraklat. El çırtıkça bileziği şingırdıyor. Her bir tılsım hayatındaki değerli bir şeyin sembolü: her bir oğul, her bir torun. Küçük bir salsa dansçısı için yer olacak.

Eğitmenleri muhteşem kıvrak kalçalı bir çifttir ve Sue o topluluk salonundaki altmıştan fazla kişinin, hatta oraya daha hevesli bir partner tarafından sürüklenmiş olanların bile onlara aşık olduğunu hissedebilir. Paylaşılan alaycı yorumlardan ve şakalardan Max ile bu kursu bitirdiklerinde ömür boyu arkadaş olacaklarını şimdiden biliyor. Daha fazla arkadaş! Oğullarından biri otuzuncu evlilik yıldönümlerinde yaptığı bir konuşmada, "Annemle babam evden her çıktıklarında arkadaş ediniyorlar," dediğinde salon kahkaha ve sevgiyle inlemişti.

Max ritmi çoktan yakaladı ve sadece el ırpmaları gerektiği halde kalça hareketlerini yapmaya alışıyor. Bu çok komik ve umarım birkaç kalori yakıyor, kalp atış hızını yükseltiyordur - hatta bu onun hayatını bile kurtarabilir, asla bilemezsiniz.

Alkışlarken kafasının içinde bir kelimeyi defalarca tekrarlıyor: şanslı-şanslı-duraklat, şanslı-şanslı-şanslı-duraklat.

-

Gecenin ilerleyen saatlerinde, akşam yemeği için televizyonun karşısında kızarmış peynirli ve domatesli sandviç yerken, Sue Facebook'ta başka bir yolcunun, belirtmediği ancak lm Hanım tarafından doğru tahmin edilen ciddi bir hastalık teşhisi aldığını görür. Ancak, hanımefendinin yanıldığını kanıtlamak ve hastalığı yenmek ve ardından ona bir teşekkür kartı göndermek niyetindedir. İşte ruh budur.

Telefonunu dikkatlice yere bırakır, hiçbir şey söylemez ve dikkatini televizyona verir. O ve Max *Frasier*'ın tekrarına birlikte gülüyorlar. Niles onların favorisi. O kadar komik ki. Max o kadar çok gülüyor ki gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kalıyor.

Artık telaş yok. Kendisine tahsis edilen her anın tadını bir daha hiç ıkmayana kadar çıkaracak.

Bölüm 109

Ned ve benim sonsuza dek mutlu yaşadığımızı söyleyebilirsiniz.

Ned değişimden, ben de rutinden hoşlanıyorduk ama bu işi yürütmeye kararlıydık çünkü ikimiz de kötü evliliklerden çıkmıştık ve bu evliliğin devam etmesini istiyorduk.

Hiç çocuğumuz olmadı. Ona ilk başlarda anne olmak istemediğimi söyledim ve o da bunun kendisi için sorun olmadığını, öğrencilerinin çocukları gibi olduğunu ve eve geldiğinde daha fazla "Efendim! Efendim!" ile karşılaşmayı hayal edemediğini söyledi. Kendi çocuklarının ona "efendim" diyeceğini düşünmüyordum ama bunu belirtmedim.

Hevesli gezginler olduk. Bavul hazırlama ve uçuş, otobüs ve feribot tarifeleriyle ilgili tüm lojistik işlerinden ben sorumluydum. O ise restoran rezervasyonlarından ve hem kültürel hem de macera dolu etkinliklerden sorumluydu.

Eski patronum Baashir'in izinden gideceğim ve sadece kısa ve öz seyahat hikâyelerinden küçük bir seçki paylaşacağım:

Serengeti üzerinde bir sıcak hava balonu safarisi yaptık ve operatörümüz bayıldı! (Bilinci yerine geldi ama çok zor oldu. Ned bizi indirebileceğini söyledi ama ben bunu bilmiyorum). (Eğer bu araştırmayı yapmış olsaydı, acil bir durumda ticari bir uçağı indirebileceğini söylerdi).

Raja Ampat'ın zümrüt yeşili sularında manta vatozlarıyla şnorkel yaptık ve teknedeki bir adam bana son derece kaba davrandı ve Ned ona bağırdı. Agafay Çölü'nde gün batımında develere bindik ve Ned'in devesi onu burnundan ısırды ve ben de deveye bağırdım.

Uganda'da dağ gorilleri ve Borneo'da orangutanlar gördük. Ned Trevi Çeşmesi'nde yankesiciye yakalandı ve Buenos Aires'te bir adam yanlışlıkla içkisini üzerime döktüğünde ben yankesiciye yakalandım. (Bu bir kaza değildi.)

Almanya'daki Mathematikum hariç çoğu müze ve sanat galerisini son sürat geçtik, burada her bir interaktif sergiyi gezdik ve Ned öğretim fikirleri için bolca not aldı.

Annemin sevdiğim biriyle birlikte güzel bir kalenin kulelerini göreceğimi tahmin ettiğini hatırlıyor olabilirsiniz ve bu Liechtenstein'daki Schloss Vaduz olabilirdi - o gün çok gülmüştük ve yerde kesinlikle kar vardı - ya da belki de annemin bir duvar takviminde görmesi daha muhtemel olan Bavyera'daki Kral Ludwig'in Neuschwanstein Kalesi'nde biten yürüyüştü. Gerçi o gün Ned'e kızmıştım, belki de kızmamışımdır.

Sabırsızlığı beni rahatsız edebilirdi. Beklemeye ya da sıraya girmeye dayanamazdı ve seyahat ederken bu kaçınılmazdır. Benim sözde katılığım onu kızdırabilirdi. Daha spontane olmamı, daha fazla risk almamı ve her durumu olası risklere karşı taramayı bırakmamı istiyordu. (Bu tam anlamıyla benim işimdi.) Bir Labrador gibi yabancılara yaklaşır ve onlara daha iyi bir yol, daha kısa bir sıra, daha hızlı bir seçenek bilip bilmediklerini sorardı. Bazen biliyorlardı ve o zafer kazanıyordu, bazen de bilmiyorlardı ve ben gözlerimi deviriyordum.

Sydney'de Harbour Bridge manzaralı bir apartman dairesinde beş yıl, Oxfordshire, İngiltere'de taştan inşa edilmiş bir kır evinde (1630 civarı!) üç yıl yaşadık, fokurdayan bir dere manzarası vardı (kuğular vardı! Bunu aşamadık) ve bir yıl boyunca Brooklyn'de hiç manzarası olmayan tek yatak odalı bir kahverengi taş evde, şimdi inanılmaz bulacağınız bir kira karşılığında yaşadık.

Bir yıl rol yapmaya başladık, bir yıl tantrik sekse başladık (çok zaman alıcı) ve bir yıl seksten sıkıldık ve bir süreliğine bıraktık. Bir yıl sağlıklı gıda ve egzersize takıntılı hale geldik ve bir başka yıl kaliteli yemek ve tiyatroya girdik.

Bir yıl, birlikte geçirdiğimiz yirminci yıl, her şey ters gitti. Pat Teyze öldü, Ned'in annesi öldü, Ned'in ve benim sağlık sorunlarımız vardı, arabamız çalındı ve bir türlü rahat edemiyorduk. Sürekli didiştik, sonra bağırarak ve sonra konuşmayı bıraktık ve bu korkunçtu çünkü konuşmak en iyi yaptığımız şeydi. Başta ikimizin de nefret ettiği ama zamanla sevmeye başladığımız bir danışmana gittik ve o da kendimizi uçurumun kenarından çekip almamıza yardımcı oldu. Bu mümkün, tıpkı annemin söylediği gibi ve o zaman neredeyse kaybetmek üzere olduğunuz şeyin farkında olduğunuz için her şey daha zengin ve daha derin hissediyor.

Ned öğretmenlikten emekli oldu ve ben de bir danışmanlık görevine başladım, bu da bana uygun saatlerde istediğim yerden çalışabileceğim anlamına geliyordu. Hobart'a taşındık ve Derwent Nehri ile Tasman Köprüsü'nün muhteşem manzarasına sahip, aşırı büyümüş bir bahçesi olan, kırmızı tuğladan yapılmış sıradan bir ev satın aldık. Dedim ki, "Artık taşınmak yok. Ben bittim. Beni bir kutunun içinde taşımak zorunda kalacaklar."

Açıkçası adres değişikliği formlarından bıkmıştım. Ned elimi sıktı. "Artık taşınmak yok, Cherry." dedi.

İlk gecemizde komşularımız kendilerini tanıtmak için geldiler. İsimleri Jill ve Bert'ti. Jill'in elinde ağzına kadar krema, doğranmış çilek ve muzla dolu muhteşem bir pavlova vardı. Bu onun özel yemeğiydi. Yeni bir komşuya götürmek için komik bir şeydi çünkü hemen yenmesi gerekiyordu ve iki kişi için çok fazlaydı ve ya aç değilsek? Ya laktoz intoleransımız varsa? Her neyse, o benim sevgili arkadaşım Jill'di: çok aptalca! Onları içeri davet etmek zorunda hissettik. Ned bana rahatlatıcı bir bakış attı: Merak etme, onlardan çabucak kurtulacağım.

Ama gece yarısına kadar kaldılar ve biz pavlova'yı bitirirken emlakçımızın bizim için bıraktığı şampanyayı içtik. O geceye dönüp baktığımda hepimizin aşık olduğu geceyi hatırlıyorum.

Açık olmak gerekirse: Çok eşli bir ilişkiye başlamadık, eğer düşündüğünüz buysa! (Herkesin kendine göre, ama hayır teşekkürler.) Biz sadece tamamen geleneksel ama bir şekilde çok özel bir şekilde tıkladık. Dördümüz güzel bir denklem gibi birbirimizi dengeliyor gibiydik. Euler'in özdeşliği dünyanın en güzel denklemi olarak kabul edilir ve genellikle bir Shakespeare sonesiyle karşılaştırılır, ancak daha basit bir matematiksel benzetme muhtemelen daha mantıklıdır. Biz bir kare gibiydik. Kare, matematiksel mükemmelliktir.

Biz farklıydık. Örneğin Jill ve Bert, Avustralya dışına seyahat etmeyi sevmezlerdi. Anakarayı sadece üç yetişkin çocuklarını ziyaret etmek için ziyaret ederlerdi. Bert'in uçak fobisi vardı. Jill onu uçağa bindirebilmek için Valium vermek zorunda kalıyordu.

Jill lisede kütüphaneciydi ve sanki okulundaki isteksiz genç okuyucularmışız gibi Ned ve bana seveceğimiz kitaplar bulmaya çalışırdı. Biz kurgusal olmayan kitapları tercih ederdik ve Jill bize kurgunun "gerçeği anlattığımız yalan" olduğunu söylediğinde (Albert Camus'den alıntı yapıyordu), biz de gerçeğin kurgudan daha garip olduğunu söyledik (bize Mark Twain'den alıntı yaptığımızı ve konunun bu olmadığını söyledi). Bert, benim gibi, tanıştığımızda hala çalışıyordu, inşaat işinde, bu da tesadüftü, çünkü Ned'e bazı aşırı hırslı yenileme projelerinde yardım ediyordu.

Komşu olduğumuz için her an bir araya gelebilirdik. Soğuk kış gecelerinde şöminemizin önünde masa oyunları oynadık ve yazın onların arka terasında barbekü yaptık. Yaşımız ilerledikçe belimiz pansiyonlarda kalmayı tercih etse de ortak bir yürüyüş ve kamp sevgisi keşfettik. Tazmanya dünyanın en iyi yürüyüş parkurlarından bazılarına sahip ve dördümüzün bunların her birini yaptığından eminim.

Sanırım Jill ve Bert için tam da doğru zamanda yan komşuya taşındık, çünkü onlar klasik boş yuva sahibi olmuşlardı. Çocuklarının hepsi kariyer ve fırsatlar için anakaraya taşınmıştı. Jill ve Bert daha düşük ev fiyatları ve ücretsiz çocuk bakımının torunları geldiğinde onları geri çekeceğini umuyorlardı.

Ned ve ben hala seyahat ediyorduk ama Jill ve Bert biz yokken evimizle ilgileniyorlardı ve onlar çocuklarını ziyarete gittiklerinde sevimli Alman çoban köpekleri Bob'a bakıyorduk.

Arkadaşlığımız hiçbir zaman aşırıya kaçmadı, ki kolayca da kaçabilirdi. Birbirimizi ne zaman rahat bırakmamız gerektiğini biliyor gibiydik.

-

Bir gün, her birkaç yılda bir olduğu gibi çok kötü bir soğuk algınlığına yakalandım. Dördümüz bir üzüm bağına öğle yemeğine gitmeyi planlamıştık ve Ned'e yine de gitmesi gerektiğini söyledim.

Onlar yokken yatağıma uzandım ve ağrıyan kafama bir düşünce geldi: *Geri gelmeyecekler. Onları bir daha asla göremeyeceğim.* Jack Vietnam'a giderken duyduğum aynı soğuk ve kesin sestti bu.

Jill ve Bert beyaz bir Toyota Camry kullanıyorlardı. Jill eve dönüyordu, böylece erkekler üzüm bağında bol bol şarap deneyebileceklerdi. Ayağında biraz kurşun vardı.

Olanları gördüm. Şarap tadımından sonra erkekler biraz şamatacı. Jill'in dikkati dağılmıştı. Sadece bir anlığına, keskin bir viraja çok hızlı girdi. Araba takla attı. Yerine oturmadan önce üç kez. *Bam, bam, bam.* Üçü de gitti. Sadece ben kaldım.

Kapı çalındığında hiç şaşırmadım. Polis olduğunu biliyordum ve arayabileceğim biri olup olmadığını soracaklarını ve hayır, kimse yok demek zorunda kalacağımı biliyordum. Dünyada en çok sevdiğim herkes o arabadaydı. Yavaşça kapıya doğru gittim.

Hayatımda sadece birkaç saniye daha kalmak istedim.

-

Arayan Ned'di. Anahtarlarını unuttuğu için içeri girememişti. Kollarına yığılıp hıçkırarak hıçkırarak ağladığımda çok şaşırmıştı. Jill'in bazı virajları çok hızlı aldığını söyledi, ama o bir

İyi bir şofördü ve kendini hiç güvensiz hissetmezdi. Hepsini kaybettiğimi düşündüğümde yaşadığım acının dayanılmaz olduğunu söyledim. Devam etmenin mümkün olmadığını düşündüm. Kendimi öldürmek zorunda kalacağımı hissettim. Bunu düşünmemem gerektiğini, annemin yeteneğinin bana miras kalmadığını -eğer bir yeteneği varsa bile- ve herkesin korkunç şeyler hayal ettiğini ama bunun gerçekleşeceği anlamına gelmediğini söyledi. Jill imgelemimi duyduğunda çok kırıldı ve kusursuz bir sürüş siciline sahip olduğunu söyledi, çok teşekkür ederim.

-

Dört yıl geçti. Jill ve Bert ile daha fazla yürüyüş. Jill ayak bileğini incittikten sonra bile tempomuz her zamanki gibi yüksekti. Rehabilitasyonda iyiydi, iyileşti. Daha fazla masa oyunu. Ned ve ben Amerika'nın Doğu Yakası'nda bir yolculuğa çıktık ve eski arkadaşım Ivy ve kocasının yanı sıra yıllar önce Brooklyn'de yaşadığımız dönemden bazı arkadaşlarımızı ziyaret ettik.

Jill ve Bert'in ilk torunları oldu ve üç çocuklarından ikisi hep umdukları gibi Tazmanya'ya geri taşındı. Ned'in yeğeni (Hazel ve Tony'nin en büyükleri) evlendi ve Ned düğünde sunuculuk yaptı ve harikaydı, çok komikti, herkes öyle söyledi. Ned Amca bu enerjiyi nereden buluyordu?

Sanırım bu süre zarfında olabileceğim kadar mutluydum. Bu öngörü beni gerçekten etkilemişti. Ned, Bert ve Jill'in gerçekten de öngördüğüm gibi öldüğü ve bu evrende kaldığım için her gün minnettar olduğum başka bir evrenin yanımda koştüğünü hissediyordum. Bir Pazar sabahı, mutfağımızın zeminine güneş ışığı vururken, radyoda bir Coldplay şarkısı çalarken, fıstık ezmeli, çok tahıllı, ekşi mayalı tosttan bir parça ısırdığımı ve Ned'in geniş sırtına baktığımı hatırlıyorum; Ned boxer'ının içinde gömleksiz bir şekilde durmuş, berbat sabah smoothie'si için kereviz doğruyordu; sıradan bir sabahı, özel bir şey yoktu, ama mutluluk, coşku ve memnuniyetin bir araya geldiği en olağanüstü duyguyu hissettim.

Bunu hiç unutmadım. Cennete inandığım günlerde, o an gibi olduğuna inanıyorum.

Sonra Ned blenderin düğmesine bastı, böylece Coldplay şarkısının nakaratını duyamadım ve öfkeyle "*Ned!*" diye bağırdım.

-

Şimdi size beni ünlü yapan uçuştan dört ay önce başka bir Pazar sabahı neler olduğunu anlatacağım.

Bölüm 110

Ethan Opera Bar'da. Limanı gören güzel bir masa bulmuştur ve büyük bir kâse patates kızartması ile bira sipariş etmiştir.

Kehanetinden beri barlardan gizlice uzak durmuştur ama buradaki ortam çok cana yakındır. Ofis çalışanları, sırt çantalı gezginler, aileler ve tiyatroya gidenler var. *Çocuklar da var.* Kimse onunla ya da herhangi biriyle kavga edecekmiş gibi görünmüyor. Duyabildiği tek şey kahkahalar, sohbetler, martıların ciyaklamaları ve güvercinlerin ötüşleri, Circular Quay'deki iskeleye girip çıkan feribot kornalarının tıslamaları. Yumuşak dondurucu bir bahar gününün sonu. Bu gece kesinlikle saldırıya uğramayacak.

Harvey'nin seksi kız kardeşi ve bir arkadaşı ya da kuzeni gibi bir şeyle tanışmayı bekliyor, diğer kadının kimliğini tam olarak bilmiyor ama ikisi de hafta sonu için Tazmanya'dan Sydney'e gelmişler ve Lila mesaj atıp bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini sormuş. Harvey'e kadeh kaldırmak için, dedi.

Garson patates kızartmasını bırakır ve bir martı korkuluklara konup Ethan'ın gözlerinin içine bakar.

"Senin için değil," diyor Ethan ve elinde bir kelpie ile koridorda devriye gezen sarı yelekli adamı arıyor. Kelpie bir Kuş Devriyesi tasmaı takıyor ve eskiden bu barda büyük bir sorun olan martıları uzaklaştırma işini seviyor gibi görünüyor. Ethan, yağmacı bir martıya bir avuç domates sosu paketi fırlattığında Harvey ile burada olduklarını hatırlıyor. Harvey'nin hoşlandığı kız

onu hayvanlara eziyet etmekle suçlamıştı. Zavallı Harvey. Çok üzgündü. Şövalyelik yaptığını sanmıştı.

Ethan sonunda ailesine kehanetten bahsetti.

"Böyle bir şey olmayacak." Annesi kararlıydı. "Kesinlikle olmaz. Sen öyle bir tip değilsin."

"Ben daha çok kız kardeşin için endişeleniyorum," dedi babası. "Silahlanması gereken kişi o. Tüm o kendini savunma malzemelerini ona ver."

Ethan, ailesinin endişelenmemesinden hafifçe rahatsız olarak, genç yetişkin erkeklerin kadınlara kıyasla saldırı sonucu ölümlerine ilişkin istatistiklerden alıntı yapmak istedi ama direndi. Ailesinin endişelenmemesi *iyi* bir şey.

O da öyle.

Jasmine'den bir mesaj görür. *Balık iyi mi?*

Ona bir başparmak işareti gönderiyor, sonra telefonu tekrar yüzüstü bırakıyor. Gittiğinden beri geçen üç hafta içinde kızın balıklarını sevmeye başlamıştı ama ilginç bir şekilde kıza olan aşkı gün geçtikçe utanç verici bir anıya dönüşüyordu. Hayatına girip çıkan arkadaşlarından biri olacak, ama ona göre değil. Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğünü bilmiyor. Onunla asla kendisi olamazdı. Kişiliği onunkine uyacak kadar büyük değil. Onun yanındayken bir insandan çok bir fanboy gibiydi. Kendi başına yaşamaktan zevk alıyor. Çok daha rahat.

"Ethan?"

Ethan başını kaldırır ve masasına doğru yürüyen iki kadın görür.

Onlardan biri Harvey'nin seksi kız kardeşi Lila. Hâlâ seksi. Bunu hayal etmemişti. Ama dikkati diğer kadının üzerindeydi. Koyu renk saçları örülmüş, şort ve uzun kollu bol bir gömlek giymiş, bronzlaşmış bacakları ve spor ayakkabıları var. Kelpie'ye gülüyor.

Ethan ayağa kalkar. Neredeyse patates kızartması kasesini deviriyordu. Gözlüklerini düzeltiyor.

Daha sonra Harvey'nin kafasının içindeki sesinin netliğine hayret edecektir.

Bu, dostum. Diğerini değil. Bu.

Bölüm 111

Ned ve ben yetmişinci yaş günüm için bir Jewels of Europe nehir gezisi rezervasyonu yaptık. Değişiklik olsun diye tüm kararları bir başkasının vermesinin rahatlatıcı olacağını düşündük. "Eğer beğenmezsek vazgeçeriz," dedi Ned, ancak ben bu kadar para harcadığımız bir gemi seyahatinden kesinlikle vazgeçmeyeceğimizi biliyordum.

Ned'in son zamanlarda "uzun ömürlülük" konusuna yeni bir ilgi duyduğunu söylemeliyim. Yüz yaşına kadar yaşamak istiyordu ve neden yaşamaması gerektiğini de anlamıyordu. Mavi bölgeler, yani dünyada insanların ortalamadan daha uzun yaşadığı beş bölge hakkında okumalar yapıyordu. Her zaman istatistiklerden alıntı yapıyordu: Gecede yedi saatten az uyumak ölüm riskinizi yüzde yirmi dört oranında artırabilir. Net bir amaç duygusuna sahip olan insanlar, olmayanlara göre yedi yıla kadar daha uzun yaşarlar. Soğuk terapi farelerin ömrünü yüzde yirmi bire kadar uzatıyor. Yaşam beklentisi konusuyla profesyonel olarak ilgilendiğim için tüm bunları çok ilginç buldum, ancak bir buz banyosuna yatırım yapmamız gerektiğini düşünmedim, yeterli veri olmadığını hissettim.

Noel'de kendimize Apple Watch hediye etmemizi istedi, böylece kalp atış hızımızı falan takip edebilecektik ama ben direndim. Verileri severim ama Ned'in takıntılı kişiliğiyle başka bir şey konuşamayacağımızdan şüpheleniyordum. Bunun yerine kendimize yeni valizler aldık.

Ned süper gıdalarla besleniyor, oruç tutuyor, soğuk duş alıyor ve spor salonuna gidiyordu. Her zaman çok formda ve inceydi (hareket etmeyi hiç bırakmayan insanlar böyle olmaya meyillidir) ve son üç yıldır Fast Fitness Spor Salonu'nun sadık bir üyesiydi. Ağırlık çalışmış ve

Kardiyo. Düzenli sağlık kontrolleri vardı ve kolesterolü iyiydi. Benimkinden daha iyi.

Bir gün ko u bandında her zamankinden biraz daha nefessiz kaldığını hissettiğinden bahsetti. Bunun sadece ya lanmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Göğüs ağrısı çekmiyordu. Göğüs ağrılarını ciddiye alırdı. Aile hekimimiz fazla endi elenmedi ama emin olmak için onu bir kardiyoloğa yönlendirdi. "Sen piliç değilsin dostum," dedi. Bunu söyleyebilirdi çünkü bizimle aynı ya taydı.

Alabileceğimiz en erken randevu, seyahatimiz için yola çıkmadan bir gün önceydi. Sydney'e uçacak ve oradan Doha  zerinden Budapeşte'ye u acağımız uluslararası havaalanına geçecektik. Jill'e "Umarım Ned'in bir sorunu yoktur!" dediğimi hatırlıyorum. Elbette hiçbir zaman kapsamlı seyahat sigortamız olmadan seyahat etmedik. İptal etmek zorunda kalırsak bu dünyanın sonu o l m a z d ı .

Randevusuna Ned'le birlikte giderdim ama göz doktoruyla kendi randevum vardı. Bizim ya ımıza geldiğinizde çok fazla randevunuz oluyor.

Kardiyolog Ned'i bir saat bekletti.

Uzmanlar genellikle geç kalır. Nedenini bilmiyorum. Hayat böyle i te.

Dikkatini dağıtmak için orada değildim. Onu hayal edebiliyorum, sabırsızlıkla yeni ayakkabılarına vuruyordu. Onlar *Armani*'ydi! Bana bunu söyleyip duruyordu. Aslında tasarımcı etiketli bir insan değildi, ama bu ayakkabıları bir kapanış indiriminde "ucuza" almıştı. Ayakkabılara ne kadar sık hayran bakışlar attığı konusunda onunla dalga geçtim ama ayakkabılar bekleme sırasında dikkatini dağıtmaya yetmezdi. Onun için ıstırap verici olurdu. Koltuğunda dönüp duracak, telefonuna bakıp i  geçirecek, belki de başka bir hastayla sohbet edecekti ama belli ki dikkatini çekecek kadar ilginç biri yoktu çünkü sonunda kardiyologun sekreterine gidip "Ne kadar sürer sizce?" dedi.

Belki de kötü bir gün geçiriyordu. Kabalığının bir nedeni olsaydı kendimi daha iyi hissederdim. Bir neden ve sonuç.

Ned sanki meşgul bir yetişkinin sözünü alakasız bir istekle kesen bir çocukmuş gibi tersledi. "Hiçbir fikrim yok. Ne kadar sürerse o kadar sürecek."

Görgü kuralları önemlidir.

Onlar gerçekten önemli.

"Çok üzgünüm Bay Lockwood, çok uzun sürmez" deseydi.

(Bazen rüyalarımda o sekretere hayatımda hiç kimseye bağırmadığım kadar bağıryorum).

Kocam kötü davranışlara tahammül edemezdi, tüm öğrencileri bunu bilirdi. Gitti.

Bana randevusundan çıkıp gittiğini söylediğinde çok kızmıştım (kötü davranış Ned!) ama endişelenmemiş olmalıyım çünkü aksi takdirde seyahati iptal etmemiz için ısrar ederdim. İkimiz de kardiyoloğun sadece bir kontrol egzersizi olduğunu düşünüyorduk. Ned spor salonundaki yirmi yaş daha genç olan bazı adamlardan daha fit olduğunu biliyordu. En son koşu bandına çıktığında nefessiz kaldığını fark etmemişti. Yolculuğumuzdan sonra kontrolden geçmesi konusunda anlaştık.

Bazı fizikçiler, birden fazla sonucu olan her olayın dünyayı alternatif gerçekliklere böldüğünü savunuyor. Buna "Çoklu Dünyalar Yorumu" deniyor ve eğer doğruysa, Ned'in tekrar oturduğu, randevusunu beklediği ve kardiyoloğun tam o gün stent takmak için onu acele ettirdiği başka bir gerçeklik olduğu anlamına geliyor.

Sakallı determinist kalabalık bu teori hakkında ne derdi bilmiyorum, çünkü onlara göre Ned sadece gerçekte *olduğu* gibi davranabilirdi, ama ne var biliyor musunuz? Ned *her zaman* sabırsızlığına yenik düşmüyordu. Bazen kabul edilemez bir çizgiye katlandı. Bazen kötü davranışları kişisel olarak algılamamayı seçti.

Farklı davranabilirdin Ned, aşkım. Başka bir olası sonuç daha vardı.

Ama benim gerçekliğimde, bildiğim tek gerçeklikte, olan bu: Ned Hobart'tan Sydney'e uçarken uyuyakalıyor ve bir daha uyanmıyor. Ve ben "Ned, uyan, indik" derken (ve biliyorum, *biliyorum*, ama bunu tekrar tekrar söylemeye ve kolunu sallamaya devam ediyorum), arkadaşlarımız Jill ve Bert torunlarının ilk doğum günü partisine gidiyorlar ve Jill'in kucağında bir pavlova var. Bert arabayı sürüyor, çok hızlı değil.

Ters yöndeki keskin viraja giren sürücü sarhoş değildir.

O sadece dikkatsiz.

-

Üçünü de aynı gün kaybettim, tıpkı öngördüğüm gibi.

Bu beni annem gibi medyum mu yapar?

Yoksa sadece insan mı? Hepimiz korkunç şeyler hayal ederiz. Bu kendimizi hazırlamanın ya da korumanın bir yoludur: Hayal edersem, kesinlikle gerçekleşmez.

Ama hayat böyle bir şey: En çılgın rüyalarınız da en kötü kâbuslarınız da gerçek olabilir.

Bölüm 112

Lila ve Harvey'nin kuzeni. Adı Faith. Geçimini sağlamak için bilgisayar oyunları tasarlıyor ve insanlar uzaklara gittiklerinde onların evcil hayvanlarına bakıyor. Evcil hayvanlar arka bahçelerinde kalıyor ve Faith onları ziyaret edip besliyor, onlarla oynuyor ya da yürüyüşe çıkarıyor. Geçen hafta bir yılanı baktı. Bilgisayar oyunlarından biri büyük bir ödül kazandı, bu yüzden yakında evcil hayvan işini azaltabilir, ancak bundan hoşlanıyor. Ethan'ın Harvey'nin cenazesinde mini vol-au-vents tabağını paylaştığı kuzeninin kız kardeşi ve o sırada yurtdışında olduğu ve uçağı rötör yaptığı için orada değildi.

O komik ve ilginç biri. Ethan'ı komik ve ilginç hissettiriyor.

Harvey hakkında çok konuşuyorlar. Ona kadeh kaldırıyorlar. Tekrar ve tekrar.

Faith üçüncü içkilerini içmek için bara gittiğinde, Lila öne doğru eğilir. "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum ama Harvey otuzuncu yaş gününde seni Faith'le tanıştıracaktı," dedi. "Yıllardır bunun üzerinde duruyordu. İkinizin mükemmel bir çift olacağınızı düşünüyordu."

"Ondan hiç bahsetmedi." Ethan omzunun üzerinden geriye bakar.

"Tek kelime etmeyeceğini söyledi çünkü bu seni. Çok heyecanlıydı, sağdıçlık için kesin aday olduğunu söyledi."

"Pekala," dedi Ethan. Bu iş çok hızlı ilerliyor. "Yani-"

"Tabii, tabii, bakalım nasıl gidecek. Belki düğün davetiyelerini göndermeden önce ona çıkma teklif ederiz."

"Peki, Lila, Tazmanya'da yaşamıyor mu?"

Lila sesini alçaltarak hızlı ve kısık bir sesle, "Yeni yılda bir yere taşınmayı düşünüyorum," diye mırıldanır, tam o sırada Faith içkileriyle birlikte geri gelir.

"Sence Harvey bizi mi kontrol ediyor?" Faith korkuluktaki çatık kaşlı martıya başını sallar.

"Sanırım onu daha önce gördüm," diyor Ethan.

Kartlarını okuttuğu günü düşünüyor ve Luca sözde Harvey'e kanallık ediyordu ve Harvey'nin ona *inançlı* olmasını söylediğini anlattı. Birçok kez "inanç" kelimesini kullanmamış mıydı?

Başka bir tesadüf mü? Merak etmeye başlamadan önce kaç tane tesadüf var? Yoksa tüm paranormal endüstri tamamen tesadüflere mi dayanıyor? Uzun zaman önce istatistik dersinde yan yana oturan iki kızın aynı doğum gününü paylaştıklarını görünce şaşırdıklarını ve hoca bunun matematiğini açıkladıktan sonra bile bunun bir anlamı olması gerektiğini düşünüp en iyi arkadaş olduklarını düşünüyor. Belki de hâlâ en iyi arkadaşlar.

"Oh, Tanrım." Lila martıyı inceliyor. "Bu tam bir Harvey ifadesi."

Bir an için nefes alamıyor gibi görünüyor ve Ethan ağlamak üzere olup olmadığını merak ediyor, ama sonra güldüğünü fark ediyor. Ağabeyinin sessiz, hırıltılı kahkahasının aynısını atmaktadır. Harvey'nin o harika, tuhaf kahkahasının hâlâ bu dünyada olması ona bir şekilde çok güzel geliyor. Her şeye rağmen yok olmamıştı ve Lila'nın çocuklarında nesiller boyu yaşayabilirdi.

Ethan kuzenini sevgiyle izlerken Faith'in gözüne takılır.

"Lila, Harvey ve Tom Amca hep aynı şekilde gülüyorlar ve üçü birlikte güldüğünde çılgınca oluyor," diyor. "Yani çılgıncaydı." Sesi çatlıyor ve Ethan sinüslerinin tıkanıp hissediyor.

"Arkadaşının boğulduğunu görmüyor musun? Tam önünüzde?" Opera Binası'ndaki siyah kravatlı bir düğün için resmi kıyafetler giymiş, yüksek topuklu ayakkabılarıyla yürüyen bir kadın, avucunu Lila'nın sırtına vurmak için durur.

Martı heyecanla zıplıyor.

Ethan, "Hayır, hayır, sorun yok, sadece boğuluyor," der, "sadece *gölüyor*" demek ister ama sonra doğru kelimeyi çıkaramaz. "Hayır! Yani, yani, yani-"

"Boğulduğunu *biliyorum!*" diyor kadın.

Şimdi Lila, Faith ve Ethan gülmekten hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kahkaha ve kederle sallanırken yüzleri yaşlı şeftaliler gibi buruş buruş. Berbat durumdalar.

"*Sarhoşlar.*" Kadının arkadaşı onu sürükleyerek götürür.

"Ah, Ethan," diyor Faith, nihayet kendilerine geldiklerinde. Omzunun üzerinden bakıyor. "Bu adamı tanıyor musun? Çünkü sana biraz... kızgın görünüyor."

Bölüm 113

Evet. Zor oldu.

Hayatımda yeterince kayıp yaşadığımı ve bunlarla başa çıkma konusunda bir tür beceri ya da uzmanlık geliştirdiğimi sanıyordum ama öyle değilmiş. Hem de hiç. Son aylarda kederimi kontrol altına almanın imkansız olduğunu gördüm. Büyük, kaygan ve acımasız, güzel ve derin değil. Günbatımına özlemle bakmıyorum. Hayır. Sık sık bir şeyleri kırıyorum. Yemin ederim. Bazen kırılğan ve acımasız oluyorum. Seyahat sigortası şirketiyle telefonda konuşurken beni duymalıydınız.

Ned'in cenazesini Sydney'de yaptık.

Hazel'e "Sanırım daha uygun, zaten burada" dedim ve sonra güldüm ve gülmeden duramadım ve zavallı tatlı Hazel bir doktor çağırması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Kimse bunu beklemiyordu. O kadar zinde ve sağlıklıydı ki, uyurken kalp krizinden ölmek Ned'in yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

Ned'in öldüğü gün ne yaptım biliyor musun? Eski kocam David'i aradım. Tuhaf değil mi? Ondan tam olarak ne istediğimi bilmiyorum ama Ned'le ilgili her şeyi ona anlatmam gerekiyor gibiydi, sanki kalp krizi David'in uzmanlık alanı olduğu için bir çözüm sunabilirdi; Ned'e farklı bir son vermenin bir yolunu bulabilirdi. Anlıyor gibiydi. Bana tüm kalp ölümlerinin yarısının hiçbir öyküsü ya da belirtisi olmayan kişilerde meydana geldiğini söyledi. Kardiyoloğun Ned'i kurtarmış olabileceğini ama bunun şart olmadığını söyledi. Ned'in EKG'si normal çıkabilirdi ve ona bir kardiyologa görünmesini söyleyebilirdi.

Tatilinden sonra stres testi ve anjiyo yaptırabilirdi ya da evet, Ned'e o uçağa binmemesini söyleyebilirdi. Apple Watch'un hayatını kurtaracağını düşünmediğini söyledi. "Çok üzgünüm Cherry." dedi. Cenaze sabahı nehir gezisi programımıza baktım.

O gün iki tam günlük gezi seçeneğimiz vardı: Salzburg veya Gotik, Rönesans ve Barok mimariye sahip bir ortaçağ kasabası olan Český Krumlov. Sanırım Salzburg'a daha önce gitmiş olduğumuz için ikincisini seçerdik. Zihnini nasıl çalıştığı komik, sanki önemliymiş gibi hangi geziyi seçeceğimizi düşünüp durdum.

Büyük bir cenaze töreniydi. Ned'in otuz yıldan fazla bir süre önce ders verdiği ellili yaşlarındaki kişiler de dahil olmak üzere Ned'in eski öğrencilerinin çoğu katıldı. İngiltere'de yaşadığımız dönemde Ned'in derslerinden birine girmiş olan bir adam cenaze için Avustralya'ya kadar uçtu. "Tanrım, buna hiç gerek yoktu." dedim. Kabalık ettim. Çok içten bir şekilde "Gerekliydi çünkü Bay Lockwood hayatımı değiştirdi" dedi. Sonra Ned'le o kadar *gurur* duydum ki ağlamadan duramadım. Çok utanç vericiydi.

Jill ve Bert'i arayıp durdum ve sonra hatırladım. Onlar yanımda olursa bu işin üstesinden gelebileceğimi düşündüm ve sonra Ned ve ben birlikte yas tutarsak onların kaybının üstesinden gelebileceğimi düşündüm.

Ama onların tüm kayıplarının üstesinden tek başıma gelemedim.

Düşündüm: Bu trajedileri hak etmek için ne yaptım? Bu kadarı da fazla. Bu *büyük* bir haksızlık.

Dünyanın adil olduğuna dair hatalı inanç olan adil dünya yanılgısını örneklediğimi çok iyi bilmeme rağmen bazen hala böyle düşünüyorum. Böyle düşünmek üzere sosyalleştiriliyoruz. İyi davranışların ödüllendirildiğine ve kötü davranışların cezalandırıldığına inanmak dünyayı daha öngörülebilir hissettirir. Sorun şu ki, bilinçaltımızda acı çeken insanların bunu hak etmesi gerektiğine inanıyoruz. Başka tarafa bakmamızı, televizyonu kapatmamızı sağlayan şey budur. İnsanlar bazen her şeyin bir nedeni olduğunu söyler. Hayır. Hayır, değil. Hiçbir şey yoktu.

Bu korkunç şeylerin birlikte olması için bir sebep. Hiçbir sebep yok. Sadece oldular.

Hobart'ta Jill ve Bert için büyük bir cenaze töreni vardı. Ben katılmadım. Ned'in cenazesinin ertesi günüydü ve ben hala Hazel ve Ned'in kardeşi Tony ile birlikte Sydney'deydim.

Jill ve Bert'in avukat olduğu için "akıllı kızımız" dedikleri ortanca kızları, Ned'in anne ve babası için dünyalara bedel olduğunu belirten güzel bir taziye kartı yazdı. Jill ve Bert'in her zaman ondan, kardeşlerinden ve yeni torunlarından bahsettiklerini yazdım, ki bu kesinlikle doğruydı; bazen konuyu zorla değiştirmek zorunda kalıyorduk.

Bir hafta sonra eve gittim. Evi sattım. Büyük bir temizlik yaptım ve Ned'in tüm kıyafetlerini ve bunca yıldır anlamsızca sakladığım ilk gelinliğimi yerel bir hayır kurumuna verdim. (İkinci düğünümde, asıl önemli olan Ned'le olan düğünümde, sadece ölümüne giydiğim ve sonunda attığım güzel bir mavi kılıf elbise giydim).

Battery Point'teki bu evi, hızlı satış yapmak isteyen bir alıcıdan görmeden satın aldım ve sonra düşündüm: Doğru ya. Şu keder işini halledelim. Daha önce yapmıştın. Yine yap.

Ancak deneyim fark etmez; kederi projelendirerek yönetemezsiniz.

Jack'i kaybettiğimde annemin, büyükannemin ve Pat Teyze'nin benimle nasıl ilgilediğini hatırladım. Kendimi uzun yürüyüşlere çıkardım. Kendime banyo yaptırdım. Bazen banyo yapıyordum, iç çekiyordum ve sonra içine girmeden fişi çekiyordum. Kendi sırtımı ovamıyordum, bu yüzden kendime masaj için yer ayırttım, ama tanrım, bu bir hataydı. O kadar çok hıçkırdım ki hasta olacağımı sandım. Çok utanç vericiydi. Ödeme yapmamı istemediler ama ben ısrar ettim.

96 *Numara*'nın ne kadar iyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu hatırladım ve yeni bir dizi bulmaya çalıştım ama Ned'i çok özlememe neden oldu. Pek çok diziyi sevdik. "Acaba Jackie nasıl?" dedi Ned.

"Jackie diye kimi tanıyoruz?" diye düşündüm. Demek istediği *Hemşire Jackie*.

Ağlayarak uyandım, ağlayarak yattım, ağlayarak dişlerimi temizledim. Acının çok fiziksel olduğu bazı günler vardı, bir tür ortaçağ işkence cihazında ölene kadar sıkılıyormuşum gibi hissediyordum. Sonra bazı günler vardı ki, normalde büyük bir ağlama gününden sonra, hiçbir şey hissetmiyordum, sanki yavaş yavaş yok oluyordum.

Ivy Amerika'dan aramaya devam etti ama ben ona geri dönmedim. Vazgeçmedi. Mesaj bırakmaya devam etti, ki bu çok hoştu.

Bu süre zarfında yeterince su içmediğimi biliyorum ve bunun sorumluluğunu üstleniyorum.

-

Kocanızla tatile çıkıp, onun külleriyle strafor bir kutuda dönmek garip bir deneyim. Süslü altın vazo için para ödemedim. Ne anlamı var anlamadım. Planım külleri anlamlı bir yere serpmekti ama doğru yeri bulamadım. Çok göçebe bir hayat sürmüştük. Sonra Tony bir e-posta gönderdi ve Ned'le birlikte çocukken yaz tatillerinde kaldıkları karavan parkının yakınındaki New South Wales'in güney sahilinde manzaralı bir yer önerdi. Ned'in o tatillerle ilgili (nispeten) güzel anıları olduğunu biliyorum. (Sık sık canının sıkıldığını söylerdi ama Ned'in canı kolay sıkılırdı.) Ben de küllerle birlikte Sidney'e uçmayı kabul ettim ve Paskalya'dan sonra bir tarih belirledik.

Hazel Paskalya'yı onlarla geçimemi istedi ama ben hayır dedim. Yapacak çok işim vardı. Biri öldüğünde bir yığın evrak işi olur. Bu konuda acımasızdım. Çağrı merkezlerindeki çeşitli insanlara soğuk bir şekilde "Kocam öldü," dedim ve başsağlığı dilediklerinde hemen kestirip attım. "Yapmanızı istediğim şey şu."

Ancak Ned'in spor salonu üyeliğini iptal etmekte büyük zorluk yaşadım. *Üyenin* bizzat spor salonuna gelmesi gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Bu onların "prosedürü" idi. Nedenini sabırla açıkladığımda

Bu kelimenin tam anlamıyla imkansızdı, "inceleyeceklerine" ve "bana geri döneceklerine" söz veriyorlardı, ama asla yapmadılar ve kredi kartımızdan üyelik ücreti almaya devam ettiler ve her aradığımda daha da sinirlendim ve tüm bu karmaşayı tekrar yaşamak zorunda kaldım.

Uçuştan bir gün önce yine neşeli bir ahmakla konuştum. "Üyenin üyeliğini iptal etmek için şahsen gelmesi gerekiyor" dedi. "Şartlar ve koşullar orada yazıyor."

Sabırımı kaybettim. Strafor kutuyu kaptım. Spor salonuna gittim, yol boyunca deli bir kadın gibi mırıldandım.

"İşte burada!" Bağırdım ve kutuyu tezgâhın üzerine çarptım.

"Anlayamadım?" dedi genç resepsiyonist.

Strafor kutuyu yüzüne doğru salladığımı söylemekten utanıyorum. "Üyeliğini iptal etmek için geldi! Prosedür gereği!"

Kutuya baktı ve sonra kapaktaki küçük altın plaketi gördü: *Edward Patrick Lockwood*.

"Bekle, bu *Ned* mi?" dedi ve yüzündeki tüm renk kayboldu. "Ned Lockwood öldü demek istemiyorsun değil mi?"

"Evet!" Bağırdım. "Ben de size haftalardır bunu söylüyorum! O öldü! Yani artık lanet olası spor salonu üyeliğine ihtiyacı yok!"

Korkunç değil mi? Küfür, yani. Büyükbabam mezarında ters dönerdi.

Gözyaşlarına boğuldu. Sonra aşırı kaslı genç bir adam neler olup bittiğini görmek için geldi ve Ned'i öğrenince ağladı! Tanrı aşkına diye düşündüm.

O gün spor salonundaki neredeyse herkesin Ned'i tanıdığı ve sevdiği ortaya çıktı. Kaslı adama üniversite diploması için matematik derslerinde yardımcı oluyordu. Telefonda konuştuğum kişilerin hepsi merkezi bir çağrı merkezinde çalışıyordu ve Ned'in sevilen bir üyesi olduğu bu yerel şubeyle hiçbir ilgileri yoktu.

Her neyse, üyeliğini iptal ettiler, böylece en azından bunu listemden çıkarabildim.

Eve dönerken markette durdum. Külleri yolcu koltuğuna bıraktım.

"Sen orada kal," dedim.

Markete girdim ve sepetimi doldurdum, ancak kasaya geldiğimde Antep fıstığı aldığımı fark ettim. Antep fıstığını sevmem. Onları sadece Ned için alırdım.

"Oh," dedim. "Onlara ihtiyacım yok. Üzgünüm."

Genç kız içini çekti, oflayıp pufladı ve sanki bugüne kadarki kısa hayatının en büyük sıkıntısıymış gibi işlemi tersine çevirdi. Antep fıstıklarını gereksiz yere agresif bir tavırla ayaklarının dibindeki sepete fırlattı.

Tezgâhtaki bir sonraki ürün Monte Carlo bisküvileriydi ve Bert'in iki katını da ısırp "Tehlikeli yaşamayı severim Cherry" dediği günü düşündüm ve o günün Jill ile oturarak ayakta uzun ömür testini yapmaya çalıştığımız gün olduğunu hatırladım.

"Sanırım genç yaşta ölüyoruz," dedi Jill.

"Bunun için çok geç," dedi Bert ve Jill ona bir yastık fırlattı, o da tek eliyle yakaladı.

Kasiyer kıza "Unut gitsin," dedim.

Bisküvileri kaldırdı. "Bunlar hakkındaki fikrini de mi değiştirdin?" "Unut gitsin."

Bakkaldan çıktım. O gece hiçbir şey yemedim ve sanırım dişlerimi temizlediğim zamanlar dışında hiç su içmemiş olabilirim ki bunu kesinlikle yaptım. Dünyam her paramparça olduğunda dişlerimi temizlemeye devam ediyorum.

Ertesi gün havaalanına gitmek için bir taksiye bindim.

Bölüm 114

"Nedir bu?"

Paula banyo aynasından gözlerini ayırmıyor. Artık neredeyse hiç sürmediği rimelini sürmektedir. Eski iş arkadaşı Stephanie bir şeyler içmek için bir araya gelip gelemeyeceklerini sordu. Birbirlerini en son geçen yıl bu zamanlarda Stephanie'nin ailesinin St. David'deki cenaze töreninde görmüşlerdi. Paula'nın uygunsuz hıçkırıklara boğulacağından korktuğu o yıkıcı gün.

"Paula?"

Bu kez Matt'in sesinin tonu aynadan başını çevirmesine neden olur. Matt'in elinde bir yığın kâğıt vardır ve kadın bunun ne olduğunu hemen anlar. Daha iyi saklamalıydı. Her sayfayı masasının en alt çekmecesine tikiştirmiş, her gece bitkin düşmüş, bittiğine sevinmişti.

Adam kâğıdı ona doğru uzatır ve kadın kendi el yazısının sıkışık ama mükemmel bir şekilde kâğıdı doldurduğunu görür.

Timmy boğulmayacak.

Timmy boğulmayacak.

Timmy boğulmayacak.

Bunu günde bin kez yazarsanız boğulmaz.

"Önemli bir şey değil," diyor. "Bu sadece, bilirsiniz, tahminler konusunda çok heyecanlandığımda kendimi sakinleştirmek için yaptığım bir şey."

Matt gazeteyi karıştırırken, "Ama saatler sürmüş olmalı, Paula," dedi. "Saatler ve saatler."

"Baba!" diye bağıyor Willow.

"Uyanmadan önce yanına gitsen iyi olur Timmy." Paula rujunu sürer. Gözlerinin altındaki koyu gölgelere bakar. Hiçbir kapatıcı bunu düzeltemez.

"Ama merak ediyorum," diyor Matt ve çok dikkatli davranıyor, evlilikteki mayınların arasından sessizce geçiyor, "merak ediyorum, acaba bu bir..." Boğazını temizliyor. "Bir dürtü."

Bu kelimeyi nereden biliyor ki? Kız kardeşiyle mi konuşuyordu? Google'dan mı araştırıyor?

Matt ona, ilk randevularından birinde, evini ilk ziyaret ettiğinde, baharat Çiğelerinin alfabetik sıraya göre, hazırolda bekleyen askerler gibi özenle dizilmiş olduğu kileri gördüğünde, "Evet, biraz OKB hastasıyım," demişti.

İnsanlar bu tür şeyleri her zaman söyler. Titiz ya da ekstra temiz olan herkes "OKB"dir.

Kısa bir süre sonra ona teşhisinden bahsetti. Artık ilaç kullanmadığını, ama göz kulak olması gerektiğini açıkladı. Matt bunun el yıkama olduğunu düşünmüştü ama Matt takıntılarının çeşitlilik gösterdiğini açıkladı. Matt saygılı davranmış, sorular sormuş ve Matt'in bir daha "Ben biraz OKB'liyim" dediğini duymamış. Ama yıllardır bu konu hakkında konuşmadılar. Bazen Matt'in teşhisini unutup unutmadığını ya da abarttığını düşünüp düşünmediğini merak ediyor.

"Her şey kontrol altında," diyor.

"Ama bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissediyor musun? Yoksa Timmy boğulacak mı?

Ve bunu her gün yapıyormuşsun gibi görünüyor?"

Tabii ki her sayfaya tarih atıyor. O bir avukat. Nisan ayındaki uçuştan beri bunu her gün yapıyor. Şimdi Kasım'dayız. Bir sürü sayfa var.

"Bunu eve gittiğimde konuşabilir miyiz?" diye sorar Paula. "Geç kalıyorum."

"Elbette," diyor Matt. "Ama bence bu konuyu gerçekten konuşmalıyız." "Konuşacağımızı söyledim ya!" diye tersler.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. Odadan çıkarken sanki çok önemliymiş gibi kağıtları düzgün bir yığın haline getiriyor

gelecekteki bir toplantı için dokümantasyon.

Paula, Stephanie'nin karşısındaki masaya oturduğunda dikkati dağılmış bir şekilde "Nasılsın?" diye soruyor ve bunu söyler söylemez ses tonunun yanlış olduğunu fark ediyor.

O kadar bencilleşmiştir ki bir anlığına bu kadının korkunç kaybını unutmuştur. Masanın öbür ucundan elini uzatıp "*Nasılsın?*" demesi gerekirdi.

Ancak Stephanie, Paula'nın ses tonunun çok rahat olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Ben iyiyim," diyor. Sesi titriyor ve sonra hak veriyor

kendisi. "Her geçen gün daha iyiye gidiyor. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Son zamanlarda daha sosyal olmak için çaba sarf ediyorum."

Paula onu aramalıydı. Daha nazik bir insan, sadece iş arkadaşı bile olsalar, kontrol etmek için arardı. En azından mesaj atardı.

"Aramalıydım," diyor.

"Hayır! Çocuklarıyla meşgulsün. Bana kendinden bahset."

Paula kendini ona her şeyi anlatırken bulur, belki de dikkatinin neden dağıldığını haklı çıkarmaya çalışıyordur. Stephanie iyi bir dinleyicidir.

Telefonu ötüyor. Eve arıyor.

"Mesajı okuyun!" diyor Stephanie. "Tüm bunlar çok büyüleyici." Odanın diğer tarafındaki garsonun dikkatini çekmek için sandalyesinde döner. "Biraz daha içki sipariş edelim."

Paula mesajı yüksek sesle okur. "Adı Cherry Lockwood. Eskiden aktüerdi-"

Stephanie'nin kafası dönüp ona bakıyor. "Cherry Lockwood'u tanıyorum."

"Onu *tanıyor* musun?"

"O ve kocası annemle babamın en iyi arkadaşlarıydı."

Bölüm 115

Uçuş sırasında bana ne olmuş olabileceği hakkında çok düşündüm.

Dehidrasyon nedeniyle "deliryum" geçirmiş olabileceğimi düşünüyorum. O sabah ciddi şekilde susuz kaldığıma inanıyorum ve gecikme sırasında tüm su tekliflerini reddettiğim söylendi. Benim yaşımdaki insanlar dehidrasyona karşı hassastır ve bu durum aniden başlayan deliryuma yol açarak kafa karışıklığı ve halüsinasyonlara neden olabilir.

Ayrıca keder nedeniyle psikotik bir kriz geçirmiş olma ihtimalimi de düşündüm. Bu deliryumdan daha nadirdir, ama olur.

Benim zamanımda "sinir krizi" geçirdiğimi söyledik ama yeni terim "ruh sağlığı krizi".

Büyükannem "komik bir dönüş" yaptığımı söylerdi.

Hâlâ aklım başımdayken yaşadığım anlarla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Sarı saçlı uçuş görevlisini gördüğümde büyük bir şok yaşadığımı biliyorum çünkü Ned'in öldüğü gün o da oradaydı. O çocuğun Ned'in üzerine eğilmiş, iki parmağını Ned'in öpmeye bayıldığı, çok güzel kokan sevgili boynuna, göz kulak olduğumuz küçük karanlık noktanın hemen yanına bastırırken yüzünde beliren sert ve korkmuş ifadeyi asla unutmayacağım. Nabız bulamayacağımı biliyordum. Kalp masajının işe yaramayacağını biliyordum. Uçağa gelen sağlık görevlilerinin onu kurtaramayacağını biliyordum. Genç uçuş görevlisinin yolcularından birinin öldüğü günü unutmayacağından eminim, ama belki de tüm dikkati benim değil Ned'in yüzündeydi ya da belki de benim yaşımdaki kadınların hepsi ona aynı görünüyordu, çünkü

Gemiye bindiğimde. Sanki her şeyi hayal etmişim, sanki Ned'le hiç evlenmemişim gibi gerçek dışılık hissimi artırdı.

Ned'in külleri el antamdaydı, üstümdeki baş üstü blmesindeydi ve yine de hemen yanımda boş bir koltuk vardı, uçaktaki tek boş koltuktu, sanki Ned'i bekliyordu ve sonra koridorun karşısındaki adam, şimdi Leo Vodnik olduğunu biliyorum, Ned'le aynı şık ayakkabıları giyiyor ve aynı sabırsız tavırla ayaklarını yere vuruyordu, bana Jill ve Bert'i hatırlatan çiftin yanına oturdu ve ben Avrupa'nın Mücevherleri'ni gördüm - neyse, bunların hiçbir önemi yok.

Ne yaptıysam onu yaptım.

-

Uçuştan sonra Hazel ve Tony'nin Sydney'deki evine vardığımda teknik olarak bayılmadım ya da yere yığılmadım ama Hazel kanepesine oturduğumu ve "bir ağaç gibi yana devrildiğimi" söyledi.

Utanç verici.

Beni misafir odasına yatırdı ve bir hafta boyunca orada veremden muzdarip bir hasta gibi kaldım. Ned'in küllerinin savrulmasının ben yeterince iyileşene kadar ertelenmesine (kimse bana sormadan) karar verildi.

Yatağıma uzandım ve Tony'nin sesini dinledim çünkü Ned'le görünüşleri ya da kişilikleri birbirine hiç benzemese de sesleri her zaman ürkütücü bir şekilde birbirine benziyordu. Tony'nin sesini duymak beni zmedi. Rahatlatıcı buldum.

Tanrım, kayınvalidem o hafta bana karşı çok nazikti. Bazen yıllar boyunca Hazel ve Tony'nin Ned ve benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini merak etmişimdir, onlar bir yerde kalıp bir aile kurarken biz dünyayı dolaşıyorduk. Uzun süre görüşemedik ve sonra Noel'de hediyelerimiz ve hikayelerimizle aramıza karıştık. Tam onların çocukları bize yaklaşmışken, biz başka bir şehre ya da ülkeye yaşamaya gittik. Tony ve Hazel gizlice

Nepal'de tandem skydiving ve trekking hakkında konuşurken birbirlerine gözlerini deviriyorlardı. Aileler birbirlerine gizlice gözlerini devirirler, ama boş verin, devirmişlerse de önemli değil. O hafta bana sevdikleri bir aile üyesi gibi davrandıklarına hiç şüphe yok. Bana ihtiyaç duyduklarında ben de onlar için aynısını yapmaya hazırım.

-

Kendimi yeterince iyi hissettiğimde Ned'in küllerini Tony'nin önerdiği manzaralı bir yere serptik. Bisikletler, sörf tahtaları ve kum tepelerini içeren çocukluk maceraları hakkında daha önce hiç duymadığım pek çok hikaye anlattı. Tony, küçük kardeşi Ned'in her türlü aktiviteyi on kat daha eğlenceli hale getirdiğini söyledi.

Yirmi kat daha eğlenceli diye düşündüm. Yüz kat. Belki bin kez.

-

Ned ve ben birlikte otuz dört güzel yıl geçirdik. Bu babamın ömründen daha uzun. Jack Murphy'nin ömründen daha uzun. Kayla Halfpenny'nin ömründen daha uzun.

O lanet randevuyu terk ettiği için ona özellikle kızgın hissettiğimde kendime bunu hatırlatıyorum.

Bölüm 116

Ethan döner ve Carter oradadır. Sarhoş olduğu belliydi. Gözleri odaklanmamıştı. Dut rengi gömleğinin çok sıkı düğmeleri kot pantolonundan sıyrılmıştı. Bardan dönüyor olmalı, çünkü bir elinde bir şişe butik bira, diğerinde de bir bardak beyaz şarap tutuyor. Bir sarhoşun çalışılmış dikkatiyle iki içkiyi de Ethan'ın masasına bırakıyor ve saçma yumruk vuruşlarından birini yapmak için yumruğunu uzatıyor.

"Dostum! Görüşmeyeli uzun zaman oldu! Nasılsın?"

Dostane görünüyor. Kızgın değil. Belki de iyi olacak.

"Ben iyiyim, Carter," diyor Ethan. "İyiyim. Sen nasılsın?" Dikkatli ol, dikkatli ol, dikkatli ol.

"Ee, beni tanıştıracak mısın?" Ethan'ın barlarda pek çok kadından gördüğü klasik, sabit, siktir git-lütfen gülümsemesini takınan iki kadına eliyle işaret eder.

Ethan onları tanıştırır ve Carter öne atılarak her kadının elini sahte bir kibarlıkla tutar ve sarhoşların bazen yaptığı gibi *öper*. Ethan gözleriyle özür dilemeye çalışır. Her iki kadının da reddedemeyeceklerini bildiğini biliyor: bu kadar sarhoş bir adamın ellerine salya akıtmasına izin vermek daha güvenli, çünkü ruh hali bir anda değişebilir, ama bu yanlış, çok yanlış ve midesindeki öfke kabarcığını hissediyor.

"Her neyse, harekete geçmek üzereydik," diyor.

"Evet, o rezervasyonu yaptırдық." Faith elinin tersini şortuna siler.

"Jasmine'den haber aldın mı?" diye soruyor Carter. "Ülkeyi terk ettiğinden beri mi? Beni engelledi ama eminim seninle hâlâ iletişim halindedir, değil mi?"

"O benim ev arkadaşım," diyor Ethan. "Yani... bilirsin, onu balıkla besliyorum."

Ve işte geliyor. Carter'ın yüzünü öfke kaplıyor. "*Onu balıkla besliyorsun*. Bence bundan biraz daha fazlasını yaptın, değil mi?!"

Ses seviyesi ve kin, konuşmaları çevrelemeye yetiyor.

Ethan cebindeki "gizli bıçağı" düşünür, ama onu hangi noktada kullanması gerekir? Bu noktada mı? Yoksa saldırıya uğrayana kadar bekleyecek mi? Çok geç olduğunda.

İki kadın ayağa kalkar. Sandalyelerini geri iterler.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor," diyor Lila. "Seninle tanışmak güzeldi, Carter."

Carter bir an dikkati dağılmış bir şekilde ona bakar ama sonra aklından bir düşünce geçer.

"Onu beceriyor musun?" Ethan'ı işaret ediyor. "Kız arkadaşımı becerdi, biliyorsun. Burnumun dibinde."

"Tamam, bu kadar yeter," diyor Ethan. "Kandırılıyorsun dostum. Biz gidiyoruz."

"Ya da belki yapmadın, ama istedin, değil mi, çok istedin, orada odanda otururken-" Yumruğunu kaba bir hareket yapmak için kullanıyor.

Ethan hiç böyle bir öfke hissetmemişti. Carter bu geceyi kirletiyor. Bu mükemmel geceyi.

Faith'in elini kolunda hissederek onu uzaklaştırır. "Gidelim, Ethan."

"Evet, seni görmek güzel *Ethan!*" Carter arkalarından sesleniyor. "Jasmine'e merhaba de, *Ethan!*"

"Arkana bakma," der Lila ve sanki özgürdürler, bardan uzaklaşıp Circular Quay'e doğru yürüyorlar, kalabalığın arasına girip çıkıyorlar, ama sonra Ethan bir şekilde dönmesi gerektiğini anlar

ve zaman yavaşlıyor, ve işte bu, oluyor. Carter onun üzerine geliyor, uzun zamandır yapmak istediği gibi, yumruk sıkılı, dirsek geride ve Ethan hiç yumruk yemedi, *bizim gibi adamlar kavgaya girmez*, canı yanacak mı? Düşüp kafasını mı kıracak? Olur böyle şeyler baba, iyi adamlar bazen başlatmadıkları kavgalarda ölürlər, sonra martı beyaz tüylerini çırparak Carter'ın öldürücü yüzüne doğru uçar, sanki Carter'ın kafası çalmaya kararlı olduğu bir patates kızartmasıymış gibi, ve kuş devriye köpeği olan adam "Oh kahretsin!" der ve Carter sendeleyerek geri çekilirken köpek ileri atılır, engellenir.

"Kaç!" diyor Lila.

"Teşekkürler, Harvey!" diye seslenir Faith.

Gümüş ay ışığının altında koşuyorlar ve şehrin ışıkları parıldayan limandan yansıyor ve Ethan ölü değil, yaşıyor, inanılmaz bir şekilde, minnettarlıkla yaşıyor ve bunun olduğunu hatırlamıyor ama Faith onun elini tutuyor gibi görünüyor.

Bölüm 117

Ned'in küllerini savurduktan sonra, tüm o yolcuların benim öngörülerimle bulanıklaşan ve karmaşıklaşan hayatlar yaşadığından habersiz, garip ve yalnız yeni evime geri döndüm.

Görev odaklı bir kişi için yas tutmak zordur. Her şeyi asla toparlayamazsınız.

Bir gün aniden aklıma Pat Teyze'nin babamın ölümünden sonraki aylarda anneme "Yeni bir aktivite denemelisin Mae, daha önce hiç yapmadığın bir şey." dediği geldi.

Annem falcılık yapmaya başladı, Pat Teyze'nin kastettiği bu değildi. Bir hobi demek istemişti.

Ben de yerel toplum merkezimdaki aktiviteleri araştırdım. Çizgi dansı, felsefe kulübü, Yeni Başlayanlar için Örgü kursunu denedim. Hepsinden nefret ettim. Neden birdenbire bir dansçı, felsefe öğrencisi ya da örgü örücü olacağımı düşünmüştüm ki? Sanki kederin bana yeni bir kişilik kazandırdığını düşünüyordum. Ama öyle olmadı.

Sonra su aerobiğini denedim.

Çok sevmiştim. Suda egzersiz yapmayı seviyordum, müziği seviyordum, havuzun kenarında zıplayan enerjik genç eğitmeni seviyordum. Ona bana canlı rock yıldızı Pink'i hatırlattığını söyledim ve o da memnun oldu.

Daha sonra soyunma odasında giyinirken sınıfımın diğer üyeleriyle sohbet ettim ve bir gün Mira adında bir kadın, göğüslerinin kaldırma kuvveti bana Stella'yı hatırlattığı ve aqua aerobikte yüksek topuklu ayakkabı giydiği için biraz karşı çıktım,

gölünç bulduğum, bazı insanların daha sonra kahve içmek için bir araya geldiğinden bahsetti.

Dehşete düşmüş görünmüş olmalıyım çünkü bunun zorunlu olmadığını söyledi ve ben de utandım ve kocamı yeni kaybettiğimi açıkladım.

"Ah," dedi ve ne yaptı biliyor musunuz?

Yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Giyinmeyi henüz bitirmemiştim. O tamamen giyinmişti ve topuklu ayakkabılarını giymişti. (Sanırım topuklu ayakkabılar olmadan yürüyemiyor.)

Çok güzel kokuyordu. "Bu zamanın nasıl olduğunu bilirim." dedi.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. O benim yeni arkadaşım oldu.

Arkadaşlar hayatınızı kurtarabilir.

Birbirimize ne kadar yakın yaşadığımızı fark etmemiz birkaç hafta sürdü ve tabii ki şaşırdık, ancak yerel bir su merkezinde tanışmış olmamız istatistiksel olarak muhtemeldi. Evimden onun arka bahçesini görebiliyorum. Uçuş günü arka verandasından bana el sallayan kadın oydu. Birbirimizin evine yürüyerek gidebiliyoruz.

Kocasını iki yıl önce ölmüştü ve asla gerçekleşmeyecek olan tüm planları için zaman zaman hala kızgın hissettiğini söyledi.

İkimiz de "neşeli dullar" olmadığımız konusunda hemfikirdik - güzel kocalarımızı kaybettiğimiz için asla neşeli olamayız - "öfkeli dullar"dık ve bir Öfkeli Dullar Kulübü kurma konusunda şakalaştık. (Ben herhangi bir kulüp kurmak istemiyorum.)

Mira, kocasının hayatı boyunca kendi kuyumcu dükkanında uzun saatler boyunca çok çalıştığını ve ona işkolik olduğunu söylediğini, onun da emekli olduğunda dinleneceğini söylediğini anlattı.

Oğlunun tıpkı babası gibi olmaya başladığını, çalışmaktan başka bir şey yapmadığını, ama gelinini, hayatınızda görebileceğiniz en çirkin ayakkabıları giymesine rağmen çok sevdiğini söylüyordu.

onu bir yıllığına işi bırakıp Tazmanya'ya taşınmaya ikna etmeye çalışıyordu ve onun da bunu kabul edebileceğini düşünüyordu.

Bölüm 118

Bir Kasım sabahı, uçuştan yedi ay sonra ve Ned'in ölüm yıldönümünün yanı sıra Jill ve Bert'in ölümlerinden yaklaşık bir hafta önce, biri kapımı çaldı.

Cevap vermemeyi düşündüm çünkü o gün pek iyi değildim.

Bunu biliyor olabilirsiniz ve biliyorsanız üzgünüm ama sevdiğiniz birinin ölüm yıldönümü yaklaşırken yaşadığınız bir duygu vardır. Vücudunuz bunu sizden önce biliyor gibidir. Bu belki de havayla, açan çiçeklerle, havadaki belli bir kokuyla ilgili bir şeydir ve sanki tekrar olacakmış gibi bir kayıp beklentisi, neredeyse korku hissetmeye başlarsınız.

Kapıyı açtım ve kendimi bir adamın gövdesiyle yüz yüze buldum.

Yukarı baktım. Daha uzağa. Uzun boylu, kaslı, gri saçları olan bir adamdı. Uçakta çantamı taşımama yardım eden adam. Şaşırtıcı derecede çekici Avustralyalı aktör Chris Hemsworth tarafından canlandırılan hayali süper kahraman "Thor "un daha yaşlı bir versiyonunu andırıyordu.

Adı Thor değildi. Kendisini "Ben" olarak tanıttı ama gerçek adının bu olmadığını hissettim, o yüzden ona Thor diyelim.

Bana uçakta ne yaptığımı nazikçe anlattı ve hiçbir şey hatırlamadığımı söylediğimde şaşırmamış görünüyordu. O konuşurken elimi ağzıma bastırdım. İnsanlar bana o çatı partilerindeki sarhoş davranışlarımdan bahsettiklerinde hissettiğim iğrenç utancın aynısıydı bu. Yaşadığım şoka rağmen Thor'un yalan söylediğinden hiç şüphelenmedim. Her şey

mantıklı geldi. İndiğimizde güzel uçuş görevlisinin yüzündeki ifadeyi hatırladım, bana nasıl sanki bir tür tıbbi kriz geçirmişim gibi davrandığını. Küçük çocuğun bana nasıl baktığını hatırladım ve çocuklar bana nadiren ilgi gösterirler. Ayrıca, Thor'un anlattıklarında ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı - eylemlerimi aniden hatırladığımdan değil, ama sanki bir zamanlar onları hayal ettiğimi hatırlayabiliyordum ve benden başka kim "ölüm nedeni" ve "ölüm yaşı" hakkında konuşabilirdi?

Benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi: kariyerimi, Ned'in kaybını, hatta Jill ve Bert'in kaybını. Ayrıntıları tam olarak bilmese de bir çeşit emekli istihbarat subayı olduğuna inanıyorum.

Hikayeyi takip ettiğini ve giderek endişelendiğini söyledi. Üç ölümü doğru tahmin ettiğimi ve şimdi dördüncü ölümün gerçekleştiğini söyledi.

Tahminlerimin gerçekleştiğini duyduğumda nefesim kesildi.

Havaalanındaki genç kızı ve yaşlı çifti hatırladım. Öldüklerini ve insanların bunun doğaüstü yeteneklere sahip olduğumu kanıtladığını düşündüklerini duymak korkutucu ve üzücüydü. İki kişinin çatı katındaki terastan düştüğünü öğrendiğimde yaşadığım o korkunç sorumluluk duygusunu hissettim.

Thor dördüncü ölüm için kızgın görünüyordu. Anlamadım. Hiçbir şey anlamadım. Bana internette çıkan haber makalelerini gösterdi. Kimliğimin muhtemelen her an açığa çıkabileceğine inandığını, insanların beni aradığını ve bir sabah kapımdan çıktığımda yüzüme mikrofon uzatan bir gazeteci kalabalığıyla karşılaşmamı istemediğini söyledi. Eğer istersem, medyum olmadığımı açıklayan bir basın bildirisi yayınlamama yardımcı olabileceğini söyledi. "Çünkü değilsin, değil mi?" Olmadığımı ve bir *özür yayınlamam* gerektiğini söyledim. Nasıl ifade edeceğimin bana bağlı olduğunu söyledi.

Ayrıca olay yatışana kadar kalabileceğim güvenli bir evi olduğunu söyledi.

(Bak. Gerçekten "güvenli ev" demedi. "Yatırım amaçlı mülk" dedi. Sadece gerçekten de uluslararası casusluk alanında çalışan birinin heyecan verici tavırlarına sahipti).

Birkaç saat düşünmem için beni yalnız bırakacağını ama geri geleceğini söyledi. Bu süre zarfında telefonuma cevap vermememi önerdi. Dördüncü ölümü araştırması gerektiğini söyledi.

Gidişini izledim. Pelerini yoktu, çünkü pelerin giymiyordu ve o aslında bir süper kahraman değildi. O sadece kahramanca yardımsever insanlardan biri. Beni kurtardığı kesin.

-

Thor gittikten sonra başım döndü. Kelimenin tam anlamıyla bir süre daireler çizdim. Perişan haldeydim, kafam karışmıştı ve inanılmaz derecede utanmıştım ve Ned'e çok ihtiyacım vardı ama elbette Ned orada olsaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Sonunda düşündüm ki, Mira'nın evine gideceğim ve ona söyleyeceğim.

Mira kapıyı mutlulukla açtı. Oğlu ve ailesi Tazmanya'daydı ve bölgede kiralık ev arıyorlardı! Oğlu istifa etmişti! Kötü patronu hayatının şokunu yaşamıştı! Tek kelime edemedim, o kadar heyecanlıydı ki.

Beni kanepede oturmuş telefonuna dalmış olan torunu Bridie ile tanıştırdı. Heyecanıma rağmen Bridie'ye Tazmanya'ya taşınmaktan memnun olup olmadığını sormayı başardım; bir süre düşündükten sonra "Belki" dedi. Ciddi küçük bir kıza benziyordu ve ondan hoşlandım. Annesi ve erkek kardeşi yerel bir futbol kulübünü ziyarete gitmişlerdi.

Mira bize çay yapmak için mutfığa gitti. Oğlunun bahçede olduğunu söyledi.

Onun güvertesine çıktım. Orta yaşlı bir adam Mira'nın arka bahçesinde endişeli ve tedirgin bir şekilde dolaşıyordu. Anlamıştım, çünkü ben de Mira'nın arka bahçesi konusunda biraz endişeliydim. Dolandırıldığına inanıyordum. Peşin ödeme yapmıştı ve bu adam

Yarım kalmış, anlamsız görünen derin bir çukurun kenarına park edilmiş çok eski, harap görünümlü bir ekskavatör bırakmaktan başka bir şey yapmadı.

Mira'nın oğlu ilk başta beni görmedi ama izledikçe onu tanıdım. Kıvrıkcık saçları çok ayırt edici! Uçuşta koridorda karşımda oturan adamdı bu, Ned'le aynı sabırsızlıkla vuran süslü ayakkabılara sahip olan.

İlk başta ne kadar ilginç değil mi, ne tesadüf diye düşündüm, Mira'nın sık sık bahsettiği, babası gibi çok çalışan oğlu da Sydney'e giden aynı uçaktaydı.

Güneş çıkmıştı ama son birkaç gündür aralıksız yağmur yağıyordu ve Mira'nın arka bahçesi çamura dönmüştü. Durup aşağıya bakmasını izledim, muhtemelen ayakkabılarının durumu hakkında endişeliydi. (Anne gibi, oğul gibi.)

Çenesini kaşıdı.

Aynı uçakta.

İşte o zaman aklıma geldi. Eğer koridorda karşımda oturuyor olsaydı, ona Thor'un bana az önce bahsettiği "tahminlerden" birini verebilir miydim?

Eğer öyleyse, Tanrı aşkına ona ne demiştim? Yeni arkadaşımın oğluna? Yüzüme renk gelmişti. Mahcup olmuştum, dehşete düşmüştüm. Yerin beni yutmasını istedim. Perth apartmanının merdiven boşluğunda başka bir apartman sakini ile yüz yüze gelmek ve *"Aman Tanrım, umarım dün gece seni öpmemişimdir"* diye düşünmek gibiydi.

Kafasını kaldırdı ve beni annesinin arka güvertesinde dururken gördü.

Ağzı düştü. O da beni açıkça tanıdı. Hayalet görmüş gibi görünüyordu. Sonsuz bir saniye boyunca birbirimize baktık ve sonra göz ucuyla bir hareket yakaladım.

İlk başta gördüğüm şeyi hayal ettiğimi sandım: ekskavatör ağır çekimde yana doğru düşüyordu, devrilen bir ağaç gibi, Hazel'in evindeki kanepede oturan ben gibi, Mira'nın oğluna doğru, hala bana bakıyordu, donup kalmıştı, görünüşe göre olduğu yerde donup kalmıştı.

Ona arpacaktı.

Adının Leo olduğunu hatırladığım ve bunu kullanmaktan çekinmediğim için çok mutluyum.

"LEO, DİKKAT ET!" diye bağırdım ve işaret ettim.

Kafasını evirdi. Küfür etti.

Tam zamanında çamurlu hendeğin diğer tarafına evik bir şekilde atladı.

Bölüm 119

Bak. Herkesin bu konuda çok heyecanlanmasına gerek yok. Onu öldürmemiş olabilir ve öldürmüş olsaydı bile bunun bir iş kazası sınıfına gireceğini sanmıyorum çünkü burası Leo'nun işyeri değildi.

Bölüm 120

Gelecek vaat eden YouTube yıldızı ölmemişti.

Thor bundan şüphelenmişti ve haklı olduğu ortaya çıktı:

Simon Gallea, nam-ı diğer Simon Says Be Kind, *daha fazla takipçi kazanmak ve daha fazla ürün satmak için kendi ölümünü taklit etti.*

Üstelik uçakta bile değildi.

İnanabiliyor musunuz? Hepsini uydurmuş! "Rastgele güneş ışığı eylemleri" için çok fazla. Kendi ölümünü uydurmak bana pek nazik gelmiyor. Onun için hiçbir tahminde bulunmadım çünkü o küçük veletle hiç tanışmadım!

İnsanlar ona öfkeliydi ve öfkeleri aslında oldukça iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Dikkatleri benden uzaklaştırdı. Onun hileleri bir şekilde benim falcılık yeteneklerimin daha da az olası görünmesine neden oldu. İnsanlar bizi birbirine karıştırdı. Konuşmalarda Ölüm Kadını'ndan bahsedildiğinde alaycı ve bilmiş yorumlar yapılıyordu: "O uçak olayı bir tür sahtekarlık değil miydi?"

Küfürölü mesajlara ve kızgın kahvaltı programı sunucularına rağmen ya da belki de bunlar sayesinde Simon şöhreti, "ticari satışları" ve göz diktiği binlerce yeni takipçiyi elde etti, bu yüzden daha az umursamadı.

Bölüm 121

Cherry Lockwood, "Ölüm Kadını", Battery Point'teki küçük şirin evinin kapısını açar - inanılmaz, bunca zamandır Paula'dan arabayla sadece on dakika uzaktaydı - ve gereksiz yere "Buradasın!" der.

Paula'nın arkadaşı Stephanie onu Cherry ile tanıştırmak için ısrar etti. "Seni rahatlatılabilir."

Paula'nın güvenceye ihtiyacı olmamalı. Cherry'nin medyum olmadığına dair tüm dünyaya güvence veren ve neden olduğu sıkıntı için özür dileyen "açıklamasının" basında yer almasının üzerinden bir hafta geçti. Paula bunu duyduğunda hiçbir şey hissetmedi. Ölümünden birinin düzmece olduğunu öğrendiğinde bile rahatlamadı ve Matt onu izlediği için daha ketum davranmak zorunda kalsa da davranışlarını değiştirmede.

Stephanie ve Cherry garip bir şekilde sarılırlar. Stephanie sarılmayı sever ama Cherry'nin sevmediği açıktır.

Stephanie geri adım atıyor. "Cherry. Bu Paula."

"Merhaba, Paula."

Aynı soluk mavi gözler, ama o korkutucu boşluk yok. Yanaklarında daha fazla renk var ve yüzü Paula'nın onu uçakta gördüğünden daha dolgun, daha az çökük görünüyor. Siyah kot pantolon ve güzel yakalı bir bluz giyiyor. Küçük bir broş. Başka takı yok. Bluzundaki pembeyle uyumlu bir ruj.

Gergin. "Çok fazla konuşuyorum," diyor ve çok fazla konuşmaya devam ediyor, ev ve tarihi hakkında, bisküviler hakkında bir şeyler ve dans ettiği kadar kötü yemek yaptığını ve

Stephanie'nin annesinin yaptığı gibi pavlovalar yapabileceğini, o pavlovaların tadına doyumaz olduğunu söyledi ve sonra durup "Bunu söylediğime inanamıyorum" dedi ve Stephanie gülerek ona tekrar sarıldı. Görünüşe göre birbirlerini o kadar iyi tanımıyorlar ama Stephanie ailesinin Cherry ve Ned'e bayıldığını söylüyor.

Bu yüzden uçakta Cherry'nin yüzü Paula'ya tanıdık geliyordu, çünkü Stephanie ve kardeşlerinin anne babalarının cenazesinde oynadıkları yıkıcı slayt gösterisinde onun gülümseyen fotoğraflarını görmüştü. Cherry çay yapar, bir tabak Monte Carlo bisküvisi koyar ama ayakta durur, ellerini kavuşturur ve resmi bir şekilde şöyle der: "Paula, o uçakta sana söylediklerim için çok özür dilerim. Geleceği görme yeteneğim yok. Tahminlerimden herhangi biri tamamen şans eseri idi.

gerçek oldu."

"Teşekkür ederim," diyor Paula ve minnettarmış gibi gülümsüyor ama yine de hiçbir şey hissetmiyor. Cherry'ye *inanıyor* ama sanki yeteneklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi. Yüzme derslerine devam edeceğini, repliklerini yazmaya devam edeceğini biliyor.

"Yani, Timmy kesinlikle boğulmayacak!" Stephanie ellerini çırpıyor.

Cherry boğazını temizler. "Açıkçası bunu garanti edemem."

Stephanie tıslıyor, "*Cherry!*"

Cherry şöyle der: "Çocuğun yüzmeyi öğrenmesi gerekiyor Stephanie! Yine de riski azaltmak için adımlar atmanız gerekiyor!"

Stephanie, "Evet, ama-" diyor.

"Ve hava deliklerinden kaçındığından emin olun. Bir keresinde genç bir çocuğun bir hava deliğinde boğulduğunu görmüştüm. Bunu hiç unutmadım. Korkunç, korkunç bir şeydi. O da iyi bir yüzücüydü. Yüzebiliyor olmanız boğulmayacağınız anlamına gelmez."

"Tamam," diyor Stephanie. "Belki bahsetmeyebilirsin ama dinle, asıl mesele şu ki, senin psişik yeteneklerin yok."

"Kesinlikle hayır," diyor Cherry. "Annem çok başarılı bir falcı olmasına rağmen."

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyor Stephanie.

Paula hiçbir şey söylemiyor. Yanındaki rafta duran çerçeveli bir fotoğraf dikkatini çeker. Bu Ned olmalı, Cherry'nin kocası, Stephanie'nin anne ve babasının öldüğü gün bir uçakta ölen ve Cherry'nin de aynı şekilde yıkılmasına neden olan adam. Kır saçlı, güneşte bronzlaşmış bir ihtiyar, iki kolunu bir feribotun küpeştesinin üzerinden arkasına atmış, masmavi sular ve arkasında puslu dağlar -belki de İtalya- fotoğrafı çeken kişiye -muhtemelen Cherry'ye- rahat bir sevgiyle gülümsüyor. Onunla ilgili bir şey Paula'ya eski terapisti Dr. Donnelly'yi hatırlatıyor, her ne kadar ikisi birbirine hiç benzemese de. Kibar, zeki yüzlerinde ve güzelce kesilmiş kır saçlarında bir şeyler var.

"Paula?" diyor Stephanie.

Paula bu zavallı kederli kadınla buluşarak ne elde edeceğini sanıyordu?

Dr. Donnelly, "OKB'niz mantığı umursamıyor," derdi. "Mantıksız düşüncelerinizle mantık yürütemezsiniz."

Yapmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu.

Cherry'yi bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, sanki ondan gelecek farklı bir tahmin çözüm olacaktı ama Cherry gerçek bir falcı olsa ve "İyi haber! Tüm o yüzme dersleri işe yaradı, işte yeni tahminim!" dese bile hiçbir şey fark etmeyecekti. Tıpkı kız kardeşinin ona yaya geçidindeki insanları ezmeyeceğini söylediği zamanki gibi olurdu. Ona *söz vermişti!* Ama hiçbir şey fark etmedi.

Paula bu durumun OKB'siyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıyordu, oysa her şey OKB'siyle ilgiliydi. Dr. Donnelly yıllar önce ona "Bu durum her zaman hayatının bir parçası olabilir," demişti. "Astım ya da egzama gibi. Ama bununla başa çıkabilirsin."

Stresli zamanlarda OKB'sinin alevlenebileceği konusunda onu uyarmıştı. İki küçük çocuğun tam zamanlı annesi olmak stresli bir durum. Oğlunuzun boğulabileceğini duymak stresli.

Bu Cherry'nin tahminiyle ilgili değil. Bu Paula ve onun endişeli zihni yollarını bulmak yaşamak için bir dünya ile dolu

öngörülemezlik ve belirsizlik. Evet, zekiydi, evet, tüm teknikleri biliyordu, ama bazen, Dr. Donnelly'nin yıllar önce doğru bir şekilde tahmin ettiği gibi, hayatında biraz yardıma ihtiyaç duyabileceği zamanlar olacaktı. "Ve bunda utanılacak bir şey yok Paula," demişti son randevularında, sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi, "Olmaz, *bu işi hallettim artık, sayonara, Dr. Donnelly!*

"Kocanız için çok üzgünüm," diyor Cherry'ye, fotoğrafı göstererek. "Çok hoş bir adama benziyordu."

"Çok hoş bir adamdı." Cherry fotoğrafı eline aldı. "Şunun sırtıtışına bakın! Az önce beni feribota yetiştirmek için koşturdu." Yüzü bir an için o kadar kederli ki Paula gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor, ama sonra aynı korkunç kederin Stephanie'nin yüzüne de yansıdığını görüyor ve onun yerine yerdeki çok güzel halıya bakıyor.

"Timmy'nin yeni bir fotoğrafını görebilir miyim?" diye soruyor Cherry. Yine gayet sakin. "Peki ya küçük kızınız?"

"Tabii ki." Paula telefonunu çıkarır.

Eve dönerken Matt'i arayacak ve endişelenmesine gerek olmadığını, Dr. Donnelly'den acil bir randevu alacağını, onun kendisine yardımcı olacağını söyleyecek ve ayrıca Stephanie'den yarı zamanlı sözleşme hukuku pozisyonlarına göz atmasını isteyecek çünkü anneliğın mutlu anları yeterli değil ve karşılıklı olarak kabul edilebilir bir sözleşmenin her iki tarafa *da kesinlik* sunması hukukun ilk prensibidir ve bu zor hissi bir yerden alması gerekir.

Bölüm 122

Yıllar boyunca insanlar mesleğimi sorduklarında ve ben de "aktüer" dediğimde üç şeyden birini yaptılar.

Gözleri ilgiyle parladı çünkü beni yanlış duyup "aktör" dediğimi sandılar ve beni hangi rolde görmüş olabileceklerini bilmek istediler.

Kaşlarını çattılar, şaşırdılar ve "Aktüer nedir?" diye sordular.

Ya da bir aktüerin rolünü biraz olsun anlamışlarsa, şu şakacı ricada bulunurlardı: "Söyle bakalım Cherry, ben ne zaman öleceğim?"

"Komik," derdim (öyle olmasa da), ama biliyor musunuz? Soruyu her zaman kafamda yanıtlardım. Bunu asla yüksek sesle söylemezdim ama elimdeki verilerin hızlı bir analizini yapardım. Kişinin yaşını, cinsiyetini, kilosunu, sigara içip içmediğini, servetini ve sosyal statüsünü, hobilerini (örneğin ekstrem sporlarla uğraştığını biliyorsam), yaşam tarzını, beslenme şeklini vs. vs. inceler ve bir ölüm nedeni ve yaşı bulurdum. Kendi eğlencem için.

O uçuştaki hareketlerim, o tuhaf gizli egzersizin garip bir versiyonu muydu? Çılgınlığımın bir yöntemi var mıydı?

Çok ama çok açık olmak gerekirse, bir aktüerin yaptığı iş bu değildir ve o gün sevgili mesleğimin itibarını zedelediğim için derin bir utanç duyuyorum. Bizler parmaklarımızla bireyleri işaret edip onlara nasıl ve ne zaman öleceklerini söylemeyiz, bunun yerine belirli bir gruba ait herhangi bir bireyin bir sonraki doğum gününden önce ölme olasılığına ilişkin eğitilmiş tahminlerde bulunuruz.

Tahminlerim, emekli olmadan önceki çalışmalarımın odak noktasının ölüm nedenlerine göre ölüm tahminleri olmasıyla mı ilgiliydi? Tüm bu veriler, "hortum" olarak bilinen korkunç hava olayındaki enkaz gibi kafamın içinde çılgınca dönüyor muydu? (Şimdi aklıma yetenekli aktris Helen Hunt'ın başrolünü oynadığı mükemmel *Twister* filmi geliyor).

Elimdeki çok az bilgiyi kullanarak kendi rastgele varsayımlarımı mı geliştirdim?

Örneğin Leo Vodnik, *Construction Engineering Australia* adlı bir dergi çıkarmıştır. Erkeklerin iş yerinde ölme olasılığı kadınlardan on kat daha fazladır. Ölüm nedeninin "iş kazası" olduğunu tahmin etmem için bu kadar mı gerekiyordu?

Ethan Chang'ın kolu alçıdaydı. Yaralanma ve şiddetin genç yetişkin erkekler için önde gelen bir ölüm nedeni olduğu gerçeğiyle birlikte "saldırı"yı seçmeme neden olan onun yaralanması mıydı?

Kayla Halfpenny'yi havaalanında izlediğimi ve önce içkisini sonra da telefonunu devirdiğini gördüğümü biliyorum. Bu tatlı kızın sakarlığını gözlemlememle birlikte trafik kazalarının genç yetişkinler arasında önde gelen ölüm nedenlerinden biri olduğu gerçeği mi beni "araba kazası" demeye itti?

Sadece rastgele seçimler mi yaptım? Bana arkadaşım Jill'i hatırlatan canlı kadın için en korkulan kanser olan pankreas kanserine ve hamile kadın için meme kanserine yol açan şey bu muydu?

Geçici olarak Madam Mae olduğuma mı inandım? Annemi düşünüyor olmalıydım, çünkü sürekli "kadere karşı gelinmez" diyordum.

Bir şekilde ikimizin garip bir simyası mı olmuştu? Ne de olsa ikimiz de tahminler konusunda uzmanlaşmıştık.

Hayatımda beni derinden etkilemiş olabileceğine inandığım bazı olaylar var. Örneğin: ben çocukken hava deliğinde boğulan küçük çocuk. Annesinin çığlık sesini hiç unutmadım. O çocuğun kahverengi gözleri ve siyah saçları vardı. O küçük kahverengi gözlü, siyah saçlı bebeği gördüğümde

ve bu nedenle bebeğin de aynı yaşta boğulacağını mı öngördünüz?

Genç gelin Eve'e baktım ve anneme okumalar için gelen, yaklaşan düğünü için çok heyecanlı olan, katıldığım ilk düğün olan büyüleyici kadını hatırladım mı? Onu dükkanlarda gördüğüm zamanı düşündüm mü, içindeki ışık sönmüştü ve kocası tarafından yakıldığına inanılan bir ateşte nasıl öldüğünü hatırladım mı?

Güzel uçuş görevlisi Allegra için neden kendine zarar vermeyi seçtim? Sadece o uçuшта geçirdiğini bildiğim sırt yaralanmasından dolayı gözlerinde bastırılmış bir acı gördüğüm için mi? Genç kadınlarda intihar oranının son yıllarda giderek arttığını bildiğim için mi?

Uçağa binerken ölümü mü düşünüyordum ve o uçaktaki herkesin bir gün öleceği gerçeğini ve nihayetinde ölüm nedenlerinin ne olacağını mı merak ediyordum?

Evet. Sorularımdan kesin olarak cevaplayabildiğim tek soru bu. Elbette ölümü düşünüyordum. El çantamda kocamın külleri vardı. En iyi iki arkadaşımı özlüyordum. Hayatım boyunca kaybettiğim herkesi düşünüyordum.

Kederden çıldırmıştım.

Bazen hala kederden çıldırıyorum.

-

Tek yapabileceğim içtenlikle özür dilemek ve şunu açıkça belirtmek: Ben bir medyum değilim. Ben bir uçuş sırasında ruh sağlığı krizi geçirmiş, yaşlı bir emekli aktüerim.

Bölüm 123

Eve tıp merkezinde çalışmaktadır. Bir hasta resepsiyona yaklaşırken son haberi - "Ölüm Kadını Özel Güçlerini İnkâr Etmeye Devam Ediyor"- Dom'a iletir.

Sonunda rüşvete gerek kalmadı. Yüz dolar kurtuldu. O ve Paula onu teşhis eder etmez, Ölüm Kadını uçakta ruh sağlığı krizi geçirdiğini açıklayarak kamuoyundan özür diledi. O bir medyum değildi, bir aktüerdi ve özel bir yeteneği yoktu.

Dom iyi. Normal haline geri dönmedi. Hâlâ para konusunda endişeli ve hâlâ uykusunda onu incitmekten korkuyor ama artık ayrılmaktan bahsetmiyor.

"Adresimi değiştirmem gerekiyor," diyor adam.

"Sorun değil," diyor Eve ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. Onu eğiten kadın, hastalara karşı her zaman nazik ve kibar olmanın önemli olduğunu söylemişti, çünkü bazıları gergindi, bazıları hastaydı ya da acı çekiyordu ve evet, bazıları sadece berbat insanlardı, ama onlara bakarak bunu anlayamazdınız. "O yüzden herkese karşı nazik ol lütfen Eve."

Klavyesinde tıklar tıklar, tıklar tıklar.

"Evet, para biriktirmek için ailemin yanına geri taşınıyorum" diyor hasta iç çekerek.

Eve ona bakar. O bir iş adamı. Kelimenin tam anlamıyla kravat takıyor. Adresini değiştirirken dosyasındaki doğum tarihine bakıyor. On yaş daha büyük. Madem *adamın* maddi sorunları var, Eve neden ilişkilerinin kötüye gitmesinden bu kadar utanç duyuyor ve kendinden nefret ediyor?

Borç mu? Bazı insanların ailesi yoktur ama Eve ve Dom'un var. Onlar şanslı. Evet, batırdılar, evet, utanç verici ama aslında dünyanın sonu değil, değil mi?

"Her şey tamam!" diyor ve tekrar gülümsüyor ve adam ona bir an için çok uzun süre bakıyor, sanki ona çıkma teklif edecekmiş gibi, bu yüzden *alyansını* görmesi için sol elini açıyor -*yolun* açık olsun *dostum*- ve adam mesajı alıyor.

Çözüm çok açık. Dom'un babasına geçici olarak Dom'un eski yatak odasına taşınıp taşınamayacaklarını soracaklar ve böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacaklar. Dom uyurgezerlik yaparken ona zarar verme endişesinden *kurtulacak* çünkü *babası onu kurtarmak için orada olacak!*

Kira kontratları bitmek üzere. Neyse ki sadece altı aylık bir kira sözleşmeleri var, Eve'in annesi o zamanlar bunun kötü olduğunu söylemişti ama iyi olduğu ortaya çıktı, yani belki de düşündüğün kadar akıllı değildir anne.

Telefonuna uçak arkadaşı Paula Binici'den bir mesaj gelir. Cherry Lockwood'un izini gerçek bir dedektif gibi başarıyla sürdürdükleri için Ölüm Kadını sosyal medya hesaplarını kapatıp kapatmamaya karar vermeye çalışıyorlardı, ancak uçaktan bir adam ona daha önce ulaşmıştı. Paula, bir adamın son dakikada devreye girip tüm övgüyü almasının tipik bir durum olduğunu söyledi ama bu pek doğru değil çünkü adam hiç övgü almadı.

İnsanlar hâlâ sürekli mesaj gönderiyor. Bazıları Cherry'nin medyum olmadığına inanmayı reddediyor: *Gerçekçi olun millet, o üç ölümü tahmin etti! Annesi ünlü bir falcıydı!* Paula, yorumları denetleyebilmek ve Cherry'nin tahminlerinin (umarım!) yanlış olduğu kanıtlandığında insanların paylaşımda bulunabilmesi için sayfayı tutmanın iyi olabileceğini söylüyor.

Ancak Paula'dan gelen bu mesaj başka bir şeyle ilgili: *Uçuşta yanımdaki kişinin uyku bozuklukları konusunda uzman olduğunu hatırladım. Onu buldum (Cherry'den sonra kolay). Çok tatlı biri. Siz ya da Dom onu istediğiniz zaman arayabilirsiniz, kesinlikle yardımcı olabilir dedi. Uyarı: Güçlü İskoç aksanı. xx*

Eve düğün günü fotoğraflarından beri hiç bu kadar gülümsememişti.

İyi günde kötü günde. Evlilik yeminlerinde böyle demişlerdi. Bu kadar çabuk kötüleşmesini beklemiyordu ama daha iyi olacaktı.

Aklına Kayla Halfpenny gelir. Eve internetteki hafiyelik faaliyetlerinden Kayla'nın TikTok'ta araba kazasının CANLI kaydını yapan arkadaşının hastaneden çıktığını ve Kayla'nın erkek arkadaşı, uçaktaki aşırı uzun sıksa çocukla birlikte okulda yol güvenliği hakkında konuşmalar yaptığını öğrenir. Bu Kayla'yı onurlandırmanın bir yolu ama aynı zamanda çıkıyorlar gibi görünüyor. Muhtemelen bir gün bir bebekleri olacak ve adını Kayla koyacaklar ya da en azından Kayla'yı ikinci isim yapacaklar, bu hoş, hatta güzel, ama aynı zamanda boktan bir şey, çünkü sen gittiğinde gerçekten gitmiş olduğunu kanıtlıyor ve diğer herkes hayatlarına devam edecek, senin için üzülecek ama aynı zamanda eğlenecek ve en iyi arkadaşın seni özleyebilir ama aynı zamanda erkek arkadaşınla da çıkabilir, bundan şikayet edemezsin çünkü *orada değilsin* ve Eve burada bir hayat dersi varmış gibi hissediyor. Belki de sadece: Hayatını yaşa, Eve. Zor yaşa.

Bir güç, iyimserlik ve kudret dalgası hissediyor. O Wonder Woman, o Barbie, o Ruth Bader Ginsburg, o Taylor Swift-

"Merhaba? Evde kimse var mı?" Bir hasta resepsiyon masasına uzanıyor ve elini Eve'in gözlerinin önünde sallıyor.

"Üzgünüm," diyor Eve. Ne kadar utanç verici. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" O *Eve Archer-Fern* ve gelecek onun ellerinde.

Bölüm 124

Geleceğinizi her zaman seçemezsiniz. Risk ve belirsizliklerle dolu bir dünyada olmaz. Kişisel gelişim guruları size ne derse desin. Sadece onu doğru yöne doğru yönlendirmeye çalışabilirsiniz, tıpkı inatçı bir at gibi, ancak sizin seçiminiz olmayan bir yöne doğru dörtnala gideceği zamanlar olacağını da kabul edin. Hiç kimse size önünüzde ne olduğunu yüzde yüz doğrulukla söyleyemez. Doktorunuz size yüz kişiden doksan dokuzunun hastalığınızdan öleceğini söylüyorsa, büyük olasılıkla öleceksiniz, ancak olasılıkları yenen kişi de siz olabilirsiniz ve bunu yaparsanız, kendinizin özel ve kutsanmış olduğuna inanacaksınız ve sevdikleriniz sizin için ettikleri duaların hararetinin kar getirdiğine inanacaklar, ancak bu sadece matematik. Hepsi sadece matematik.

-

Tahminlerim başarısız olmaya başladığında büyük bir rahatlama oldu.

İnsanlar onlara verdiğim korkunç süreleri aştılar. Doğum günü kutlamalarının fotoğraflarını paylaştılar. Bazen altyazılarında "*Al sana ölümlü kadın!*" gibi şeyler yazıyordu ama ben yine de onlar adına mutlu oluyordum.

Uçakta hamile olan kadın, hiçbir fark yaratmayacağına inandığı için tedaviyi reddeden kadın, onkoloğunun tavsiyesini kabul etmeye karar verdi. Şimdi kanserden kurtuldu. Kocasına bana karısının hayatını kurtardığını anlatan çok güzel bir mektup yazdı ve ekinde tatlı, kocaman bebeklerinin bir fotoğrafını gönderdi.

Bazı insanlar da tahminlerim sayesinde ciddi hastalıkların erken teşhis edildiğini bildiren mesajlar gönderdiler.

Bir ev yangınına tahmin ettikten sonra bir aile tüm duman alarmlarını kontrol ettirdi ve kısa bir süre sonra bu duman alarmları hayatlarını kurtardı.

Sonra doksan dörde kadar yaşayacağını tahmin ettiğim başka bir kadın kırk beş yaşında uykusunda aniden öldü, bu çok üzücü ama aynı zamanda oldukça yardımcı oldu.

Fotoğraflarını gördüm. Kafama dirseğiyle vurduğunda özür dilemeyen kaftan giyen kadındı.

-

Bir süre sonra insanlar bana "sahtekar" demeye başladılar, ki kendimi hala çok kötü hissetmesem bu beni güldürürdü.

Bölüm 125

Allegra ve erkek kardeşi gürültülü bir alışveriş merkezinin yemek katında kırmızı laminant bir masada karşılıklı oturmuş, "Mighty Mega Burgers with the lot" yiyorlar.

Anne ve babalarının sadece üç gün arayla kutlanan doğum günleri için başarılı bir şekilde hediyeler satın aldılar, bu yüzden her zaman birlikte kutlanırlar. Anneleri için bir bilezik, babaları için yeni bir gömlek, muhtemelen geçen yıl ona aldıklarının aynısı, ama o aldırmayacaktır, en sevdiği eşyaların çoğalmasını sever.

Allegra ve Taj ne zaman bu şekilde baş başa kalsalar, annelerinin çocukken onları sürekli reddettiği türden yağlı abur cuburlarla şımarttıkları meydan okuyan çocuksu bir ritüelleri var. Taj hamburgerlerin fotoğrafını annelerine çoktan mesaj atmış ve o da cevap vermiş: *Evet, evet, biliyorum, çok yoksun bir çocukluk geçirdiniz.*

"Sırtın hâlâ iyi mi?" Taj parmaklarındaki yağı yalıyor.

"Evet," diyor Allegra. "Tahtaya dokun."

Taj ellerini kulaklarının arkasında birleştirir. "*Nazar Na Lage.*"

Büyükannelerinin aynı duyguyu ifade etme şeklini taklit ediyor.

CV'sine yazabileceği bir başarı gibi geliyor: *Sırt ameliyatından kurtuldum.*

Uzmanı ameliyat etmeye hazırды ama "Ben senin son çarenim Allegra" dedi. Hiçbir garantisi olmadığını söyledi. Taj ona başarısız sırt ameliyatlarının çok yaygın olduğunu, hatta bunun için "başarısız sırt ameliyatı sendromu" diye bir isim bile olduğunu söyledi.

Bu yüzden kendini cerrahi olmayan tedavilere verdi: akupunktur, fizik t e d a v i , egzersiz. Yirmi dokuzuncu doğum gününde

Ağrısız ve işinin başında. Jonny ve Anders ailesinin evinde akşam yemeği için ona katıldılar. Geçen yıl bu zamanlar bu imkansız görünürdü: tüm bu dünyaların çarpışması, Allegra'nın tüm farklı "benliklerinin" aynı anda mevcut olması gerekiyordu, ama iyiydi, elbette, babası koşu bandının sözde benzersiz özelliklerini gösterirken kendini Jonny ve Anders ile birlikte ailesinin garajında bulmak biraz garip ama çoğunlukla komik hissettirdi. Jonny gerçekten ilgilenerek babasıyla birlikte fan kasnağı kayışını incelemek için çömelirken, Anders eğilmiş başlarının üzerinden Allegra'ya özenle hazırlanmış gizli yüz ifadeleri çiziyordu.

Anders, sır olarak saklamasa da bir pilotla çıktığı için onu cömertçe affetti ve hatta "Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değildir" gibi bazı cömert tavizler verdi.

Ailesi, Cherry Lockwood tarafından kamuoyuna yapılan açıklamayı gördüklerinde kendine zarar verme tahmini konusunda endişelenmeyi bıraktıklarını söyledi. Allegra, Cherry'den havayolu aracılığıyla gönderilen el yazısıyla yazılmış kişisel bir özür aldığı anda daha da rahatladılar, ancak Allegra, en azından annesinin, Allegra öngörülen ölüm yaşını geçene kadar endişelenmeyi gerçekten bırakmadığını düşünüyor. Bu noktada geçmişi yeniden yazdı ve *hiçbir zaman* endişelenmediğini, hiç endişelenmediğini, kadının özel yetenekleri olmadığını her zaman bildiğini söyledi, tıpkı sigorta sektöründe çalıştığını doğru tahmin ettiği gibi. Sonra da "Aslında hangi çocuğumun depresyona yatkın olabileceğini tahmin etmem gerekseydi bunun siz değil kardeşiniz olacağını düşünürdüm" dedi.

"Ama neden?" diye sordu Allegra. "Taj her zaman mutludur."

"İşte bu yüzden," dedi annesi. "Büyükannen de aynıydı."

Ama sonra başka bir şey söylemeyi reddetti. Bu konudan bıktığını söyledi. Allegra zorlamadı ama son zamanlarda depresyonu araştırırken okuduğu bir şey hakkında düşünüyordu: "gülümseyen depresyon" denen bir fenomen. Görünüşe göre bazı hastalar depresyonun tipik özelliklerinden hiçbirini göstermemektedir. Onlarda bir

Gerçek duygularını gizleme ve maskeleye konusunda olağanüstü bir yetenek. En yakınlarındaki insanların bile bundan haberi yoktur. Memnun görünürler. Genellikle çok başarılı insanlardır.

Allegra şimdi Taj'ı hamburgerini yerken inceliyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

"Güzel," diyor ağız doluyken. "Sen... mutlu musun?"

"Mest oldum," diyor kayıtsızca.

İyi görünüyor. Muhtemelen iyidir. Onun tanıdık yüzünü tarıyor. Sinir bozucu, yakışıklı, ukala ağabeyini. Kendinden emin olan. Zeki olan. Büyürken, onu idol olarak gördüğü ve ondan gerçekten nefret ettiği zamanlar oldu, ama o her zaman onun tarafındaydı.

Allegra'nın belinin incinmesine neden olan kaftanlı yolcunun beklenmedik ani ölümünü öğrendiklerinde, "Karma bir kaptır," demişti. Bunu annelerinin duyabileceği bir yerde söylemiş olsaydı, karmanın gerçek doğası hakkında bir ders alırdı.

"Biriyle görüşüyor musun?"

"Şu anda değil." Taj, sanki Sushi Hub'da olup biten bir şeyden etkilenmiş gibi onun omzunun üzerinden bakıyor.

Hem pilotların hem de uçuş görevlilerinin "durumsal farkındalığa" ihtiyacı vardır. Her zaman ne olduğunu, ne olacağını ve ne olabileceğini bilmeleri gerekir. Sezgilerine ne zaman güveneceklerini ve doğal içgüdülerini ne zaman göz ardı edeceklerini bilmeleri gerekir. O iyi bir uçuş görevlisi. Bir gün iyi bir pilot olabilir. Birkaç hafta önce havayolu şirketinin kabin ekibine sunduğu bir burs programına başvurdu. Jonny hala tanıtım uçuşunu yaptığı gün yüzündeki ifadede bahsediyor. Bunu asla unutmayacağını söylüyor. Sanki başına gelen harika bir şeymiş gibi anlatıyor. Sadece onu mutlu görmekten mutlu olan biri tarafından hiç sevilmemiştir.

Kardeşi mutlu mu?

"Harekete geçmeye hazır mısın?" Taj yarısı yenmiş hamburgerini tabağına bırakıyor. Kötü abur cuburları asla bitirmezler ve dürüst olmak gerekirse, tıpkı çocukken annelerinin söz verdiği gibi, her zaman biraz hasta hissetmelerine neden olur. Bu onun hatası. Anneleri kaliteli yemekleriyle onların damak zevklerini acımasızca bozmuştur.

Allegra Cherry Lockwood'un özür kartını düşünüyor: *Yollarımız bu şekilde kesiştiği için çok üzgünüm. Sana söylediklerim için hiçbir sebep yoktu.*

Ama ya yollarının kesişmesinin bir nedeni varsa?

Jonny ona ilk uçuş eğitmenlerinden birinin bir pilot ile bir havacı arasındaki farkın hafif dokunuş olduğunu söylediğini anlattı. Bir pilot kumandaları çekmez ya da sarsmaz. Bir **h a v a c ı** kumandaları hareket ettirmez. Basınç uygular ve sadece gerektiği kadar basınç uygular.

Allegra peçetesini buruşturup kâğıt tabağının üzerine bırakıyor. Öne, kardeşine doğru eğilmiyor, arkasına yaslanıyor. Çok ciddi değil ama şaka da yapmıyor.

Sesi bir parmak ucu kadar hafif.

"Taj." diyor.

Bölüm 126

Sevdiğiniz biriyle yaşadığınızda, en önemsiz endişelerinizi paylaşırsınız: *Ne zaman yemek yiyelim, ne zaman çıkalım, ne izleyelim, halının şimdiye kadar teslim edileceğini söylediklerini sanıyordum, karabiberimiz bitti, duş için zamanım var mı, bulaşık sabunu alabilir misin, yorgun musun, aç mısın, şu politikacı hakkındaki haberleri gördün mü, şu vahşet, şu kaza, o felaket, az önce okuduklarıma inanamayacaksın, ben yatıyorum, şunu dinle, çok komik, geri kalanını yiyor musun, o halı için arıyorum, ne zaman evde olacaksın, seninle orada buluşacağım, döndüğümde görüşürüz, yemiş olacak mısın, yememiş olacağım, o halı hakkında doğru kararı verdik...* Bu böyle sürüp gidiyor, her gün paylaşılan küçük kararlar, fikirler ve düşüncelerden oluşan sonsuz bir akış ve siz bunun sizi hayatta tuttuğunu bile bilmiyorsunuz.

Ned olmadan haftam ve hayatım için yeni bir yapı bulmak zorundaydım. Önemsiz endişelerimi paylaşabileceğim insanlar bulmalıydım, çünkü bunlar paylaşılmalıydı - açıkçası bibere ihtiyacım olduğundan değil, ama hayatınızda, yerel mağazanızın lanet olası çeşnilerin lanet olası yerini sürekli değiştirmesinin yarattığı hayal kırıklığından şikayet edebileceğiniz bir kişi olmalı. (Neden? Bırakın onları!)

Ivy ve ben haftalık telefon görüşmesi için bir zaman belirledik. Amerika'da onun Pazar akşamı, Avustralya'da benim Pazartesi sabahım ve bir saate kadar konuşuyoruz, genellikle çocukluk anılarından bahsediyoruz, Bay Madigan'ın arkadaşının sığır köpeğine baktığı zaman gibi, Bayan Piper süt ineklerini evin yanında "gezdirdiğinde" heyecanlanan ve birkaç dakika içinde

hepsini Bay Madigan'ın arka bahçesine topladı ve karısının bahçesini yıkmak üzere harekete geçtiler, bu sırada Bayan Piper "Buttercup! Buttercup!" diye bağıırıyordu. Ne gürültü patırtı ama.

Bu çağrılar, erkeklerden, kederden ve kalp kırıklığından önce var olan yalınayak, çilli burunlu, dut lekeli parmaklı versiyonumu geri getiriyor. O hala burada! Yine de bir zamanlar zahmetsizce yaptığım gibi bir ağaca tırmanabileceğimden emin değilim.

Salı günü Mira ile su aerobiği ve ardından zorunlu olmayan kahve.

Mira, Hobart'a geri taşınan güzel ailesini paylaşmama cömertçe izin veriyor ve beni sık sık aile etkinliklerine davet ediyor (*her* etkinliğe gitmiyorum, merak etmeyin, sadece ara sıra). Bir Pazar günü Bridie matematik ödeviyle boğuşuyordu ve ben de "Belki sana yardım edebilirim Bridie" dedim.

"Matematik için çok aptalım." diye fısıldadı.

Kalbimi kırdı ve Ned'i ne kadar özlediğimi anlatamam. Çocuklarla aramın iyi olmadığını biliyorsunuz ama onun defterlerini karıştırmaya ve Bridie'ye yardımcı olabilecek fikirler bulmaya karar verdim. Emekli olduktan sonra bile cebinde fikirlerini, düşüncelerini ve ders planlarını not alabileceği küçük, ciltli bir defter olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Defterleri bir ayakkabı kutusunda saklıyordu. Kırtan fazla defter vardı.

Rastgele bir tane seçtim ve "OGT" kısaltmasının sürekli karşıma çıktığını fark ettim ve Jill ve Bert ile uzun zaman önce yaptığımız bir sohbeti hatırlayana kadar kafam karıştı, Jill "şükran günlüğü tutmaktan" bahsetmişti. Bunun sizin için çok iyi olduğu, iltihaplanmayı azalttığı, daha uzun yaşamanıza yardımcı olabileceği vb. söyleniyordu ve Ned, "Ben bunu yıllardır yapıyorum" dedi. Boşandıktan sonra moralinin çok bozuk olduğu bir dönemden geçtiğini, bazı günler kendini yataktan dışarı sürüklemek zorunda kaldığını ve her gün "tek bir iyi şey" bulmaya ve onu yazmaya karar verdiğini söyledi. Bunu hala çoğu gün yaptığını söyledi.

Bunu unutmuştum. Defterlere bakmamış olsaydım belki de hiç hatırlamayacaktım.

Defterlerine tarih atmazdı (sinir bozucu bir adam), bu yüzden bir defteri elime aldığımda kendimi hangi yılda bulacağımı asla bilemezdim, ama çoğu zaman "tek iyi şey" benimle ilgiliydi.

Cherry'nin gözleri

Mavi elbiseli kiraz

Cherry deveye bağırıyor

Cherry'nin bacakları

Yağmurlu bir gün, Cherry ile babalarımızın anıları hakkında

konuşmak Cherry ile arabada şarkı söylemek

Yeşil hasır şapkalı kiraz

Toskana'da ayçiçekleri, Cherry ile Fibonacci dizisi hakkında konuşma

Cherry kapıyı benimle paylaşacağını söyledi.

*Cherry ile matematiksel Platonculuk, annesi ve Tanrı hakkında
uzun bir konuşma*

-

Yeşil bir hasır şapka hatırlayamıyorum (bana pek olası gelmiyor, muhtemelen maviydi) ama One Good Things'inin pek çoğu anılarımı canlandırdı.

"Matematiksel Platonculuk" hakkındaki o uzun konuşma gibi.

Bir Pazar sabahı yatağıma uzandık çünkü gidecek hiçbir yerimiz yoktu ve matematiksel gerçeklerin keşfedildiği, icat edilmediği, çünkü zaten var oldukları inancından bahsettik; eğer bu doğruysa, gerçekliğin fiziksel dünyanın ötesine uzanması *gerektiği* anlamına gelir. Matematiğin görme ve dokunma gibi bir duyu olduğu fikrinden bahsettik ve eğer bu doğruysa, o zaman annemin başka bir gerçekliğe erişmesini sağlayan başka bir duyuya sahip olması da mümkün müydü? Benim matematiğe olan sevgim ile onun ruhani olana olan sevgisinin bu şekilde çok daha güzel ve gizemli bir şekilde bir araya gelip gelemeyeceğini merak ettim.

Alaycı inancıma göre, tahminlerini yapmak için veri ve olasılıkları kullandı, bir aktüerya tablosundan farklı değildi.

Sonra Tanrı'ya ya da aydınlanmaya giden yolda tökezleyip tökezlemediğimizi merak ettik, yoksa bu sadece bilmediğimizi söylemenin bir yolu muydu ve her şey çok ilginçti, ama sonra Ned dimdik oturdu ve elini alnına götürdü, çünkü bir yerde olmamız gerektiğini hatırladı: Aldi kamp sandalyelerinde indirim yapıyordu.

Çılgınca koşuşturduğumuzu, kıyafetlerimizi fırlattığımızı ve arabada havalandırma delikleri hakkında sert bir tartışma yaşadığımızı hatırlıyorum.

Yüce olandan sıradan olana, hepsi kahvaltıdan önce.

-

Bu arada, ben her zaman Tek İyi Şey değildim.

Bazen *biftekti*.

Bazen *Bert'le Golf* oynuyorduk.

Jill'in pavlovası birden fazla kez görüldü.

Ned'in defterlerini artık yatağımın yanında tutuyorum ve her gece uyumadan önce kendime "bir iyi şey" seçme izni veriyorum (her zaman yatağın benim tarafında, onun tarafındaki yastığa küçük bir iyi geceler okşaması veriyorum) ve çoğu zaman unuttuğum başka bir anıyı geri getiriyor, Zaman ve onun nasıl işlediğine dair anlamadığımız ne kadar çok şey olduğunu düşünüyorum ve anılarımda geriye gitmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve bazen çok çabalarsam, ama çok değil, sadece olmasına izin verirsem, oraya, o ana, Ned'e geri dönüyorum.

-

Annemin son okumasını yaptığında "defterlerden" bahsettiğini hatırlayabilirsiniz. *Defterleri arayın*. O zaman aklıma gelmemişti ama onları bulduktan birkaç hafta sonra rüyamda annemi gördüm. Mor üzümlü duvar kağıdına sahip eski mutfağımızda dans ediyor, "Sana söylemiştim, sana söylemiştim!" diye şarkı söylüyordu. (haklı çıkmayı çok severdi) ve ben de huysuz bir şekilde, bu rüyada bir ergen gibi görüldüğümü söyledim

"Bana *ne* demiştin?" Uyandığımda gördüğüm ilk şey Ned'in defterlerinden birinin göğsümde yüzüstü durduğu oldu. Sık sık böyle uykuya dalarım, onun yerine kelimelerine sarılırım.

Defteri yatağımın başucuna koydum ve "*Evet, haklıydın anne*" diye düşündüm.

Sonra Ned'in yatağın boş tarafına baktım, çarşaf çok yumuşak ve soğuktu ve şöyle düşündüm: *Defterler çok güzel anne, ama kocamın değerli kalbine göz kulak olmam için beni uyarmayı düşünmedin mi?*

Cevap vermedi.

Annem ve ben biraz kırılgan bir ilişkiye sahip olmaya devam ediyoruz.

Defterler bana Bridie için ders planları konusunda da fikir verdi ve Bridie her Çarşamba öğleden sonra matematik dersi için buraya gelmeye başladı.

Ben Ned değilim. Doğal bir öğretmen değilim, ama boşver, Bridie ile birlikte geliyorum ve sanırım bir yerlere varıyoruz. En sevdiğim kısım onunla sohbet etmek. Aktris olmak istiyor. Aktüer değil. Aktris olmak istiyor. Babası ve ben onun tüm Akademi Ödüllerini kazanacağı konusunda hemfikiriz.

Bir gün Bridie Monte Carlo bisküvisini yemeyi bitirdi ve "Çarşamba günlerini seviyorum" dedi.

Gün içindeki başka bir etkinlikten, belki de okuldan bahsettiğini düşünmüştüm ama *beni kastediyordu*. Çarşamba günlerini sevdiğini çünkü bana geldiğini söylüyordu.

"Ben de çarşambaları seviyorum, Bridie." dedim. Sonra ona annemden ve yıllar önce falıma bakıp bir gün tam da ona en çok ihtiyacım olduğu anda uçakla küçük bir kızın geleceğini ve adının *B* harfiyle başlayacağını söylediğini anlattım.

Bana öyle ciddi bir ifadeyle baktı ki, annelik yapmayı hayal ettiğim tek küçük kızın yüz ifadesiyle aynıydı; sonra kafasına dank ettiğini gördüm ve yavaşça, "Bekle Cherry, sence *beni* mi kastetti?" dedi.

"Evet Bridie, sanırım seni kastetti." dedim.

Sonsöz

"Timothy Binici, bu senin ilk olimpiyatın, çok heyecanlı olmalısın." Çocuk on yedi yaşında, uzun boylu ve geniş göğüslü, siyah saçları kısa kesilmiş,

Bir elinde yüzme bonesi ve gözlüğü. Mikrofona dikkatlice konuşmak için başını eğiyor. "Çok iyi."

"Duyduğuma göre, eğer yanlış anladıysam düzeltin ama bana daha yürümeye başlamadan önce yüzebildiğiniz söylendi. Bu doğru mu?"

"Bu doğru. Ben bebekken bir falcı anneme yedi yaşıma geldiğimde boğulacağımı söylemiş" diyor Timmy. "O yüzden beni erkenden yüzmeye alıştırdı."

"Bu inanılmaz!" diye haykırıyor spor muhabiri. "Ve sen de belli ki onun yanlış olduğunu kanıtladın çünkü yedi yaşındayken boğulmamışsın."

"Hayır, ama yedi yaşındayken bir okul gezisine çıktım ve üzerimde kıyafetler varken acayip bir dalgayla bir kaya platformundan denize düştüm. Boğulmam *gerekirdi*. Benim yaşımdaki çoğu çocuk boğulurdu. Ama ben süper güçlü bir yüzücüydim, işte buradayım."

"Bak ne diyeceğim, falcıya sesleniyorum, Avustralya sana teşekkür ediyor!"

-

"Bir şey değil," diyor Cherry Lockwood televizyonun karşısındaki koltuğundan. "Şimdi eve altın getir, Timmy."

Ayağa kalktığında iki yumruğu da havadaydı.

Ancak Dünya'da sınırlı bir zamanımız olduğunu ve zamanımızın ne zaman dolacağını bilmenin hiçbir yolu olmadığını gerçekten bilip anladığımızda, her günü sanki sahip olduğumuz tek günmüş gibi dolu dolu yaşamaya başlarız.

-Elisabeth Kübler-Ross

Teşekkür

İnanılmaz yetenekli editörlerime çok teşekkür ederim: Amy Einhorn, Claire Craig, Maxine Hitchcock, Danielle Walker, Brianne Collins, Lori Kusatzky, Madeleine Woodfield ve Bhavna Chauhan.

Catherine Nance, Aimee Thompson, Nam Hyun (Natalie) Kim ve Jocelyn Milward'a (*Zero, Infinity and Me* adlı düşündürücü kitabın yazarı) kendi meslekleri hakkındaki soruları yanıtlamak için zamanlarını cömertçe ve sabırla ayırdıkları için özel olarak teşekkür ederim. Ayrıca George Gates, Jolie Futterman ve Rochelle Blacklock'a karakterlerim için kurgusal hayatlar yaratmama yardımcı olan kişisel anekdotları paylaştıkları için teşekkür borçluyum. Oğullarımız futbol oynarken kurgusal amaçlarla tıbbi soruları yanıtladığı için Lena Spark'a teşekkür ederim (mükemmel bir gol kurtarışını görememenize neden oldu. Üzgünüm!).

Muhteşem reklamcılara teşekkür ederim: Tracey Cheetham, Gaby Young ve Dyana Messina. Harika edebiyat ve film ajanslarıma teşekkür ederim: Fiona Inglis, Faye Bender, Jonathan Lloyd, Kate Cooper, Sam Loader, Jason Richman ve Addison Duffy. Anılar için teşekkürler Jerry Kalajian. Okurların kitaplarımı bulmasına yardımcı olan tüm harika satış ve pazarlama ekiplerine, kitapçılara ve blog yazarlarına teşekkür ederim; Julie Cepler, Rufus Cuthbert ve Ellie Morley'e özel teşekkürler.

Sesli kitaplarımın muhteşem anlatımı için Caroline Lee'ye teşekkür ederim. Dünyanın dört bir yanındaki muhteşem çevirmenlerime teşekkür ederim.

Kız kardeşlerime teşekkür ederim: Jaci, Kati, Fiona ve Nicola. Teşekkür ederim Jaci, ilk ve en hızlı okuyucum olduğun ve

İltifatlar. Düzeltme konusundaki cömert yardımın için teşekkür ederim Kati. (Kız kardeşlerim Jaclyn Moriarty ve Nicola Moriarty'nin ikisi de inanılmaz yazarlar. Kitaplarına bakın!) Kayınbiraderim Steve Menasse'ye internet ve teknoloji ile ilgili her şeyi benim için sabırla hallettiği için teşekkür ederim.

Muazzam desteğiniz için okuyucularıma çok teşekkür ederim. Söz veriyorum bunu asla hafife almıyorum ve nazik yorumlarınız benim için dünyalara bedel. İlk romanımın yayınlanmasının üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçti ve en başından beri benimle birlikte olan okuyucularım olduğu gibi, o zamanlar henüz doğmamış olan okuyucularım da var. Kitap grupları ve arkadaşlık gruplarının yanı sıra anneler ve kızlarını da etkinliklerimde görmeyi seviyorum. Bir keresinde iki okuyucum, yıllar önceki etkinliklerimden birinde imza kuyruğunda sohbet ettikten sonra arkadaş olduklarını söylemişti. Bu beni çok mutlu etti.

Sue Fern, *Nine Perfect Strangers*'ı okuduktan sonra benimle iletişime geçti ve muhteşem oğlu Dom'un yıkıcı kaybından bahsetti. *İşte Bir An'daki* favori karakterlerimden birine Dominic Archer-Fern adını vererek Dom'un *anısını* onurlandırmak benim için bir zevkti.

Kelebekler, park yerleri ve ne zaman sana ihtiyacım olsa aklıma geldiğin için teşekkürler baba.

Tüm Avustralyalı yazar arkadaşlarıma, özellikle de arkadaşlarım Ber Carroll (artık B. M. Carroll olarak yazıyor) ve Dianne Blacklock'a (artık olağanüstü bir editör) teşekkür ederim.

Güzel annem Diane Moriarty ve onun arkadaşı, benim güzel vaftiz annem Sandi Spackman'a, Sydney'in kuzey kıyısında ağaçlara tırmanan, böğürtlen toplayan muhteşem çocukluklarına dair pek çok ayrıntıyı ve hikâyeyi paylaştıkları için teşekkür ederim.

Hayat boyu arkadaşlardan bahsetmişken, bu kitabı iki arkadaşıma ithaf ettim: Marisa Colonna ve Petronella McGovern. Yirmili yaşlarımızda iş arkadaşı olarak tanıştık ve umarım doksanlı yaşlarımızda da birlikte gülüyor oluruz. Dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, Adam, George ve Anna'ya tüm sevgi ve şükranlarımı sunuyorum. Çok şanslıydım. Tüm güzel ve değerli anlar için teşekkür ederim. O kadar da güzel olmayan anlar için de teşekkür ederim çünkü harika malzeme sağlıyorlar.

* * *

Neve ölüm döşeğindeki pişmanlıklarla ilgili okuduğu bir makaleden bahsederken Bronnie Ware'in harika anı kitabı *The Top Five Regrets of the Dying*'e atıfta bulunuyor. Aşağıdaki kitaplar da araştırmamda bana yardımcı oldu: Penny Moodie'den *The Joy Thief*, Nassim Nicholas Taleb'den *Fooled by Randomness*, Hedley Somerville'den *A Taste of Ginger and A Bit More Ginger*, Helen Townsend'den *Baby Boomers, Psychic Blues*: Mark Edward'dan *Confessions of a Conflicted Medium* ve Rebecca Hood'dan *Palm Reading and Tarot for Beginners*.

Elbette tüm hatalar ne yazık ki bana aittir.

Yazar Hakkında

Liane Moriarty, *Big Little Lies*, *Apples Never Fall*, *The Husband's Secret* ve *Truly Madly Guilty* adlı 1 numaralı *New York Times* çoksatan kitaplarının; *Nine Perfect Strangers*, *What Alice Forgot* ve *The Last Anniversary* adlı *New York Times* çoksatan kitaplarının; ayrıca *The Hypnotist's Love Story* ve *Three Wishes* adlı kitapların yazarıdır. Kocas ve iki çocuğuyla birlikte Sydney, Avustralya'da yaşamaktadır.

İşte Bir An Tartışma Soruları

Okuma gruplarına mümkün olan en bilinçli ve düşündürücü soruları sunabilmek için şunları ortaya koymak gerekir

Bu kitabın hikayesinin belirli yönleri. *Burada Bir An'ı* okumayı bitirmediyse, bu kılavuzu incelemeden önce okumanızı saygıyla tavsiye ederiz.

1. Öleceğiniz tarihi tam olarak bilseydiniz farklı bir şey yapar mıydınız?
2. Kitaba ilk başladığınız andan bitirdiğiniz ana kadar Cherry hakkındaki düşünceleriniz nasıl değişti?
3. Cherry kendisine "kelebek" ve "kaosun temsilcisi" diyor. Ne demek istiyor?
4. Yolcular uçuştan sonraki günlerde, haftalarda ve aylarda Cherry'nin tahminleriyle nasıl başa çıkıyorlar? Sizce hayatları olaysız bir yolculuk olsaydı farklı gelişir miydi? Kendinizi en çok kimin hikayesine ya da kaderine bağlı hissettiniz?
5. Kaderle savaşılabileceğine inanıyor musunuz? Değiştirilebilir mi? Sizce Cherry'nin tahminleri kadere mi dayanıyordu yoksa olayların gerçekleşmesine mi yardımcı oluyordu?
6. Bir insanın kâhinlerin kehanetlerine itibar etmesine ne sebep olabilir? Bir kâhinle sizi inançlı ya da inançsız yapan kişisel deneyimleriniz oldu mu?
7. Cherry'nin hayat hikayesini bilmek onun "yeteneğini" anlamamıza nasıl yardımcı olur?
8. Kitap kelimelerin gücü hakkında ne söylüyor?
9. Sizce hepimizin "psişik" bir yeteneği var mı? Sizce bu doğaüstü bir altıncı his mi yoksa sadece kendimize karşı son derece uyumlu olmak mı?

ve çevremizdeki işaretler?

10. Sonunda Cherry tahminlerinde haklı mı çıkacak?
11. Yazımı tartışın. Moriarty hikaye ilerledikçe nasıl gerilim ve duygu yaratıyor?
12. Kitap bize şans hakkında ne söylüyor? Sezgi hakkında?
13. Belirsizliklerle dolu bir dünya ile nasıl başa çıkacağız?
öngörülemezlik? Karakterler kaderlerinin "kesinliği" ile nasıl başa çıkıyorlar? Bilmek mi yoksa bilmemek mi daha iyidir?
14. Kitap boyunca işlenen temalar -endişe, korku, ölümlülük, keder, umut- sizde bir yankı uyandırdı mı ve nasıl?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

